

Лоис Макмастър Бюдхолд

Бараяр

На Ан и Пол

ПЪРВА ГЛАВА

„Страхувам се.“ Корделия отдръпна завесата на прозореца в салона на третия етаж в замъка Воркосиган и погледна към окъпаната в слънчева светлина улица. Един издължен сребрист земеход паркираше на полукръглата отбивка пред главния портал, под увенчаната с шипове желязна ограда и градината с внесени от Земята храсти. Правителствен земеход. Задната врата се отвори и оттам излезе мъж в зелена униформа. Въпреки късогледството си Корделия позна командир Илян – кестеняв и както винаги гологлав. Той бързо тръгна към сградата и се скри под портала. „Може би наистина не бива да се тревожа, докато Имперската служба за сигурност не дойде за нас посред нощ.“ Но страхът продължаваше да я гризе. „Защо изобщо дойдох на Бараяр? Какво направих със себе си, с живота си?“

В коридора затропаха ботуши, вратата на салона се отвори със скърцане. Сержант Ботари подаде глава и изсумтя, доволен, че я открива.

– Време е да тръгваме, миледи.

– Благодаря ви, сержант. – Тя пусна завесата и се обърна да се огледа още веднъж в закаченото над архаичната камина огледало. Не можеше да повярва, че хората тук все още горят растения само заради отделаната от тях по химичен път топлина.

Повдигна брадичка над твърдата бяла дантелена яка на блузата си, оправи ръкавите на коженото си яке и разсеяно подритна с коляно дългата, увила се около глезените ѝ пола. Беше кожена, в тон с якето. Яката ѝ действаше успокоително – беше почти същата, като на старата ѝ униформа от Бетанския астрономически проект. Тя прокара длани по червената си, разделена на път коса, прихваната над челото с два емайлирани гребена, и я разпусна по раменете си – дългите къдри стигаха до средата на гърба ѝ. От бледото лице, отразяващо се в огледалото, я гледаха две сиви очи. Носът ѝ бе малко прекалено костелив, а брадичката – твърде издължена, но иначе лицето си беше съвсем нормално, дори можеше да мине за хубаво.

Е, ако искаше да изглежда изискано, трябваше просто да застане до сержант Ботари. Той се извисяваше печално над нея, в целия си двуметров ръст. Корделия беше висока жена, но главата ѝ стигаше едва до рамото му. Лицето му приличаше на фантастичен готически водоливник –

тясно, сгърчено, с клонест нос, грубовато – и му придаваше вид на престъпник, допълван от острата му, подстригана по войнишки коса. Дори елегантната ливрея на граф Воркосиган – тъмнокафява, с избродирана със сърма емблема на графа – не можеше да спаси Ботари от удивителната му грозота. „Всъщност едно съвсем нормално лице.“

Един облечен в ливрея слуга. „Що за понятие? На какво е слуга? На живота ни, на щастието ни и на свещените ни особи?“ Тя му кимна сърдечно в огледалото и се обърна да го последва.

Трябваше да се научи да се ориентира из тази огромна къща, колкото се може по-скоро. Срамно бе да се губи в собствения си дом и да се налага да моли някои от часовете или прислужниците да я упъти. Посред нощ, завита само в хавлия. „А бях навигатор на боен кораб. И то добър.“ Щом можеше да се справя без проблем с пет измерения, трябваше да успее и с три.

Стигнаха до голямо вито стълбище, което се спускаше към настланото с бели и черни плочи фоайе. Леките й стъпки следваха отмерената походка на Ботари. Полите й предизвикваха у нея усещането че плува, че се спуска неумолимо надолу по спиралата.

Долу ги чакаше опрян на бастун висок млад мъж. Лейтенант Куделка. Лицето му бе толкова обикновено и приятно, колкото бе тясно и странно това на Ботари. Той й се усмихна открито. Дори издаващите болка бръчки в ъгълчетата на очите и устата му не можеха да състарят това лице. Носеше зелена имперска униформа – същата, с изключение на отличителните знаци, като тази на командира на Службата за сигурност Илян. Дългите ръкави и високата яка скриваха тънките червени белези, които обхващаха половината от тялото му, но Корделия можеше да си ги представи. Гол, Куделка можеше да служи за нагледно помагало на лекция за структурата на човешката нервна система – всеки белег представляваше изрязан мъртъв нерв, заменен с изкуствени сребърни нишки. Лейтенант Куделка още не бе свикнал с новата си нервна система. „Кажи го направо. Местните хирурзи са невежи, несръчни касапи.“ Работата им определено не беше на висотата на бетанските стандарти. Но Корделия не допусна нито намек за тази лична преценка да проличи по лицето й. Куделка се обърна рязко и кимна на Ботари.

– Здравейте, сержант. Добро утро, лейди Воркосиган.

Новото й име все още й звучеше странно, сякаш не й прилягаше. Тя се усмихна.

– Добро утро, Ку. Къде е Арал?

– Отиде с командир Илян в библиотеката, за да провери къде ще

бъде инсталиран новият секретен комуникационен пулт. Би трябвало да се върнат всеки момент. А, ето ги. – Той посочи с глава към сводестия проход, откъдето се чува стъпки. Корделия проследи погледа му. Илян, слаб, учтив и любезен, вървеше на крачка зад – и в сянката на – един четирийсет и пет годишен мъж със зелена имперска униформа. Човека, заради когото беше дошла на Бараар.

Адмирал лорд Арал Воркосиган от запаса. Поне до вчера. Вчера животът им определено се бе обърнал с главата надолу. „Ще стъпим някак си на крака, повярвай.“ Тялото на Воркосиган беше здраво и мощно; тъмната му коса бе започнала да се прошарва. На тежката му челност се виждаше стар белег във формата на преобърнатата буква „Г“. Той вървеше със сдържана енергия, сивите му очи бяха мрачни и вгълбени. Но щом погледът му се спря върху Корделия, светнаха.

– Добро утро, миледи – каза той и посегна да хване ръката ѝ. Думите бяха кратки, но чувствата му се отразяваха в блестящите му очи като в огледало. „В това огледало аз съм невероятно красива – помисли си трогната Корделия. – То е много по-ласкателно, отколкото онова горе. Отсега нататък ще използвам само него.“ Широката длан на Арал бе суха и гореща и Корделия посрещна с удоволствие живата топлина, която обгръщаше студените ѝ пръсти. „Моят съпруг.“ Думата ѝ харесваше, както ѝ харесваше дланта ѝ да е обхваната гладко и плътно в неговата, макар новото ѝ име, лейди Воркосиган, все още да ѝ бе малко чуждо.

Наблюдаваше Ботари, Куделка и Воркосиган, застанали за миг един до друг. „Живите рани – един, двама, трима. И аз, дамата-спомогателно.“ Оцелелите. Ку бе ранен в тялото, Ботари – в ума, Воркосиган – в душата; всеки от тях бе получил почти смъртоносна рана в последната война на Ескобар. „Животът продължава! Напред или ще умреш! Наистина ли всички започваме най-сетне да се съвземеме?“ Надяваше се да е така.

– Готова ли си за тръгване, мили капитане? – попита я Воркосиган. Гърленият му глас бе топъл.

– Готова съм. И се надявам да съм готова винаги.

Илян и лейтенант Куделка тръгнаха напред. В сравнение с енергичната маршировка на Илян походката на Куделка бе истинско тътрене. Корделия се понамръщи, но хвана ръката на Воркосиган и двамата ги последваха, като оставиха Ботари да изпълнява домашните си задължения.

– Каква е програмата за следващите няколко дни? – попита тя.

– Ами, първо аудиенцията, разбира се – отвърна Воркосиган. –

След коего ще се видя с хората. Граф Вортала ще уреди всичко. След няколко дни пълното събрание на Съвета трябва да гласува консенсус, а после ще положи клетва. Не сме имали регент от сто и двацет години – Бог знае какъв протокол ще изкопаят и изтупат от прахта.

Куделка седна в предното отделение на земехода до униформения шофьор. Командир Илян се намести срещу Корделия и Воркосиган. „Тази кола е бронирана“ – разбра Корделия по дебелината на прозрачния покрив, който се затвори над тях. Илян даде знак на шофьора и потеглиха плавно по улицата. Отвън почти не проникваше шум.

– Регентска съпруга – каза Корделия. – Това ли е официалната ми титла?

– Да, миледи – отвърна Илян.

– Тя предполага ли и някакви официални задължения?

Илян погледна Воркосиган и той каза:

– Хм. И да, и не. Ще трябва да присъстваш на много церемонии – задължително на погребението на императора, което ще бъде мъчение за всички, с изключение на император Ецар, разбира се. Останалите ти задължения ще са предимно социални и зависят единствено от твоето желание. Речи и церемонии, важни венчавки, именни дни и погребения, поздравления към делегации от областите – накратко, връзки с обществеността. Нещата, които вдовстващата принцеса Карийн върши така успешно. – Воркосиган направи пауза и като разчете ужасения ѝ поглед, добави бързо: – Ако предпочиташ, можеш да водиш напълно личен живот. В момента разполагаш със съвършено извинение за това. – Обита-та му около кръста ѝ ръка тайничко погали все още плоския ѝ корем. – Всъщност не бих желал да се раздаваш твърде много. Но има и друго – от полтическия гледна точка... Много би ми се искало, ако е възможно, да бъдеш връзката ми с вдовстващата принцеса и... малкия император. Сприятели се с нея, ако можеш – тя е извънредно резервирана жена. Възпитанието на момчето е от жизнена важност. Не трябва да повтаряме грешките на император Ецар Ворбара.

– Ще се опитам – въздъхна тя. – Разбирам, че никак не е лесно да се държа като истинска бараярска Вор.

– Не го възприемай толкова болезнено. Освен това има и друга гледна точка.

– О, това изобщо не ме изненадва! Продължавай.

Той помълча за миг, подбираше думите си.

– Когато предишният престолонаследник Сердж каза, че прогресивността на граф Вортала е фалшива, думите му не бяха напълно

лишени от основание. В преднамерените обиди винаги има някаква истина. Граф Вортала се опитваше да създаде прогресивната си партия само в средите на висшите класи. Сред влиятелните, както би казал самият той. Схващаш ли непоследователността в логиката му?

– Ха! Че тя си личи веднага!

– Да, но за теб. Ти си бетанка, жена с галактическа известност.

– Хайде, хайде!

– За такава те смятат тук. Не мисля, че осъзнаваш напълно как те възприемат. И това много ме ласкае.

– Надявах се да остана незабележима. Но не вярвам да съм много популярна след всичко, което сторихме на Ескобар.

– Такава ни е културата. Народът ми би простил на един храбър войник почти всичко. А ти обединяваш в личността си две противоположни фракции – военната аристокрация и прогалактическия плебс. Наистина смятам, че съм в състояние да привлека Народната Защитна Лига чрез теб, стига да искаш да изиграеш картите ми вместо мен.

– Боже мили! Откога обмисляш това?

– Проблема – отдавна. А теб, като част от решението – едва от днес.

– Искаш да ме използваш като марионетка начело на някаква конституционна партия?

– Не, не. Точно това, кълна се в честта си, няма да допусна. То не би удовлетворило духа на клетвата ми да предам на принц Грегор императорска корона, облечена в истинска власт. Всъщност искам... всъщност искам да намеря начин да привлека на имперска служба най-добрите мъже от всяка класа и партия. Просто резервите на талант във Вор са твърде ограничени. Искам да направя правителството като армията, където способностите се отчитат независимо от произхода. Император Ецар се опита да направи нещо подобно, като засили министерствата за сметка на графовете, но отиде прекалено далеч. Графовете са глупави, министерствата са корумпирани. Трябва да има някакъв начин за балансиране.

Корделия въздъхна.

– Предполагам, че просто ще трябва да се разберем да не се съгласяваме относно конституционните партии. Мен никоой не ме е назначавал за регент на Бараяр, така че те предупреждавам – ще продължавам да се опитвам да променя решението ти.

Илян вдигна вежди. Корделия се отпусна уморено и започна да наблюдава бараярската столица Ворбар Султана през дебелия покрив. Беше се омъжила за регента на Бараяр преди четири месеца. Беше се омъжила

за един обикновен, излязъл в запаса военен. Да, чувала беше, че мъжете се променят след брака, обикновено към по-лошо, но чак пък толкова? И така бързо? „Това не е договорът, който сключихме, драги.“

– С вчерашното ти назначаване за регент император Ецар проявява извънредно доверие към теб. Не смятам, че е такъв безсърдечен прагматик, какъвто се опитваш да ми го представиш – отбеляза тя.

– Е, това действително е знак на доверие, но по необходимост. Разбирам, не си схванала замисъла на прехвърлянето на капитан Негри при принцесата.

– Не съм. Какъв замисъл?

– Съвсем очевиден. Негри трябва да продължи старата си работа като шеф на Имперската служба за сигурност. Разбира се, няма да прави докладите си пред едно четиригодишно момче, а пред мен. Командир Илян ще му бъде всъщност само помощник. – Воркосиган и Илян се спогледаха иронично. – Но няма съмнение на кого ще бъде верен Негри, в случай че аз, хм, се побъркам и пожелаая да стана император. Той безусловно има тайна заповед какво да прави с мен в подобен случай.

– Аа. Е, гарантирам, че нямам никакво желание да ставам императрица на Бараяр. Просто в случай че си задаваш този въпрос.

– Нямах предвид това.

Земеходът спря пред една порта в каменната стена. Четирима часови ги провериха внимателно, прегледаха пропуските, които носеше Илян, и им махнаха да продължат. Всички тези стражи и тук, и в замъка Воркосиган, от какво ли охраняваха? Навярно от други бараярци в разделения на фракции политически ландшафт. Корделия си спомни една типична бараярска фраза, която старият граф обичаше да използва и която гъделичкаше чувството ѝ за хумор: „При всичките тези изпражнения, наблизно трябва да има и пони.“ На колонията Бета конете бяха на практика непознати с изключение на няколкото екземпляра в зоологическите градини. „С всичките тези стражи наоколо... Но ако аз не съм враг на никого, как някой може да бъде враг на мен?“

– Бих предложил, сър – каза неуверено Илян, – дори бих помолил, да премислите и да разположите щаба тук, в императорския замък. С проблемите на сигурността, с моите проблеми – усмихна се леко той, което навреди на облика му, защото с чипия си нос приличаше на куценце, – ще мога да се справя много по-лесно тук.

– Какво жилище имаш предвид? – попита Воркосиган.

– Ами, когато... Грегор наследи престола, заедно с майка си ще се премести в покоите на императора. Тогава стаите на Карийн ще се

освободят.

– На принц Сердж, искаш да кажеш. – Воркосиган го погледна мрачно. – Аа... струва ми се, че бих предпочел да разположа официалното си седалище в замъка Воркосиган. Баща ми прекарва все повече време в провинцията и мисля, че няма да има нищо против да се премести.

– Не мога изцяло да подкрепя тази идея, сър. От гледна точка на сигурността. Той се намира в старата част на града. Улиците са пълни с хора. Под района има поне три групи стари тунели от стари канализации и транспортни системи – а има и прекалено много нови високи сгради, които гледат отгоре. Ще бъдат необходими поне шест постоянни патрула, и то за съвсем повърхностно наблюдение.

– Разполагаш ли с толкова хора?

– Ами, да.

– Тогава замъкът Воркосиган. – За да успокои Илян, който гледаше разочаровано, Воркосиган добави. – По отношение на сигурността може и да е лош, но има много добри връзки с обществеността. Ще придаде отличен дух на, хм, войнишка скромност на новото регентство. И ще спомогне за отслабването на параноята в двореца.

Тъкмо стигаха до въпросния дворец. От архитектурна гледна точка, в сравнение със замъка Воркосиган Императорската резиденция изглеждаше огромна. Просторните ѝ крила се издигаха на два до четири етажа, подчертани на места с кули. Разновременни пристроявания се преливаха едно в друго и оформяха едновременно просторни и уютни дворове. Стилът на източната фасада бе най-уеднаквен – тежък, с богата каменна резба. Северната страна бе по-разчленена поради многобройните симетрични градини. Западното крило бе най-старото, а южното – най-новото.

Земеходът паркира до двуетажно преддверие откъм южната страна и Илян ги поведе покрай още стражи по широко каменно стълбище към огромен апартамент на втория етаж. Качваха се бавно заради лейтенант Куделка. Той вдигна глава и се намръщи извинително, после отново се наведе съсредоточено – а може би засрамено? „Няма ли тук асансьор?“ – чудеше се раздражено Корделия. От другата страна на този каменен лабиринт един бледен съсухрен старец умираше на огромното си наследствено легло...

В просторния коридор на втория стаж, застлан с мек килим и декориран с картини и масички с дребни украшения – произведения на изкуството според Корделия – откриха капитан Негри, който разговаряше

тихо с една руса жена със скръстени ръце. Корделия бе срещнала за пръв път покрития със слава – или с позор – шеф на Бараярската имперска служба за сигурност предишния ден, след историческия разговор на Воркосиган с умирация Ецар Ворбара в северното крило. Негри беше с кораво лице, кораво тяло и твърда глава – мъж, служил на своя император с тялото и кръвта си четиридесет години, една зловеща легенда с непроницаеми очи.

Сега той се приведе над ръката ѝ и я нарече миледи, сякаш имаше предвид точно това, или поне не влагаше повече ирония, отколкото в която и да било от предишните си забележки. Русата жена – а може би момиче? – носеше обикновени цивилни дрехи. Беше висока и мускулеста и гледаше Корделия с явен интерес.

Воркосиган и Негри размениха лаконични приветствия в телеграфния стил на двама мъже, общували в продължение на толкова време, че сега любезностите им се свеждаха до някакъв код.

– А това е госпожица Друشناкови. – Негри не толкова представи, колкото посочи жената на Корделия.

– Коя е госпожица Друشناкови? – попита донякъде отчаяно Корделия. Негри не бе представил и лейтенант Куделка, така че сега той и Друشناкови се гледаха скрито един друг.

– Аз съм прислужница от вътрешните покои, миледи – Друشناкови направи лек реверанс.

– И какво обслужвате? Освен покоите.

– Принцеса Карийн, миледи. Това е само официалната ми длъжност. Водя се към хората на капитан Негри като телохранител, клас едно. – Не можеше да се каже коя от длъжностите ѝ доставя по-голямо удоволствие, но на Корделия ѝ се стори, че жената се гордее повече с последната.

– Щом той ви цени толкова, сигурна съм, че сте добра.

Тези думи ѝ спечелиха усмивка.

– Благодаря ви, миледи. Опитвам се.

Всички заедно последваха Негри през близката врата до една продълговата, обляна от слънце жълта стая с многобройни прозорци, които гледаха на юг. Корделия се зачуди дали еkleктичната смесица на мебелировката наистина се състои от безценни антики, или това са само изкуствено състарени дубликати. Не можеше да разбере. Седнала на едно тапицирано с жълта коприна канапе в отсрещния край на стаята ги чакаше някаква жена: наблюдаваше ги със сериозно изражение, докато се приближаваха вкупом към нея.

Вдовстващата принцеса Карийн беше слаба трийсетинагодишна жена. Изглеждаше напрегната. Красивата ѝ тъмна коса бе оформена в сложна прическа, макар сивата ѝ рокля да бе с обикновена кройка. Обикновена, но съвършена. Едно тъмнокосо четиригодишно момченце бе легнало по корем на пода и шепнеше нещо на големия колкото котка стегозавър-играчка, който му шепнеше в отговор. Принцесата го накара да остави робота, да се изправи и да седне до нея. Детето обаче продължаваше да стиска косматото животно в скута си. Корделия с облекчение видя, че малкият принц е облечен разумно за възрастта си, в удобни дрехи за игра.

Негри представи Корделия на принцесата и на принц Грегор. Тя не бе сигурна дали трябва да се поклони, да направи реверанс или просто да поздрави и в края на краищата просто наведе глава като Друшнакови. Застанал тържествено, Грегор я гледаше със съмнение и тя се опита да се усмихне, както се надяваше, успокоително.

Воркосиган коленичи пред момчето – само Корделия видя как Арал преглътна – и каза:

– Знаете ли кой съм аз, принц Грегор?

Грегор се отдръпна малко към майка си и я погледна. Тя му кимна окуражително.

– Лорд Арал Воркосиган – отвърна момчето с тънък глас.

Воркостан смекчи гласа си и отпусна ръце, опитвайки се съзнателно да скрие широките си рамене.

– Дядо ви ме помоли да ви стана регент. Обяснявал ли ви е някой какво означава това?

Грегор мълчаливо поклати глава. Воркосиган вдигна вежди към Негри в знак на неодобрение. Лицето на Негри не промени изражението си.

– Това означава, че ще върша работата на дядо ви, докато не станете достатъчно голям, за да я вършите сам, т.е., докато не станете на двайсет. През следващите шестнайсет години ще се грижа за вас и за майка ви вместо дядо ви. Ще следя да получите образование, за да се научите да се справяте добре с работата си като дядо ви. Да управлявате добре.

Дали момчето изобщо разбираше какво значи „да управлява“? Воркосиган внимаваше да не каже „вместо баща ви“, забеляза Корделия. Внимаваше да не спомене името на престолонаследника Сердж. Изглежда, Сердж скоро щеше да бъде изтрит окончателно от бараярската история така, както го бяха изпарили и в онова космическо сражение.

– Засега – продължи Воркосиган – работата ви е да се учите старателно с наставниците си и да изпълнявате всичко, което ви каже майка ви. Ще се справите ли с това?

Грегор преглътна и кимна.

– Според мен ще се справите отлично – кимна му твърдо Воркосиган, както кимаше на офицерите си, и се изправи.

„Според мен и ти ще се справиш отлично, Арал“ – помисли си Корделия.

– Докато сте тук, сър – каза Негри след кратко изчакване, за да не би да прекъсне евентуалното продължение, – бих искал да ви покажа два-три доклада. Последният доклад от Даркой показва, че граф Ворлакейл е бил мъртъв още преди да бъде изгорена резиденцията му, което хвърля нова светлина – или сянка – върху проблема. А стои и въпросът за ремонта на Министерството на политическото образование...

– Сигурно е разрушено – промълви Воркосиган.

– Както винаги, последният саботаж от Кома...

– Разбирам. Да вървим. Корделия, ти...

– Навярно лейди Воркосиган няма да има нищо против да поостане още малко при нас – промърмори принцеса Карийн малко иронично.

– Благодаря ви, миледи – хвърли ѝ признателен поглед Воркосиган.

Мъжете излязоха. Принцесата разсеяно поглади с пръст фините си устни. Очевидно се бе поотпуснала.

– Добре. Надявах се, че ще мога да разговарям с вас насаме. – Изразът на лицето ѝ ставаше все по-оживен. Тя докосна мълчаливо момчето и то се върна към играта си.

Друشناкови, която стоеше в другия край на стаята се намръщи и попита:

– Какво му имаше на онзи лейтенант?

– Лейтенант Куделка бе улучен с невроразрушител – каза сковано Корделия, неуверена дали странният тон на момичето не разкрива неodobрение. – Преди година, когато бе на служба при Арал на борда на „Генерал Воркрафт“. Очевидно извършената му неврохирургическа операция не е на равнището на галактическите стандарти. – Тя млъкна, страхувайки се да не би домакинята ѝ да реши, че я критикува. Не че принцеса Карийн бе виновна за съмнителния стандарт на бараярската медицина.

– Аа. По време на ескобарската война? – попита Друشناкови.

– Всъщност в известен смисъл това беше първият изстрел на ескобарската война. Макар да предполагам, че бихте го нарекли приятелски.

– Лейди Воркосиган – или може би трябва да кажа капитан Нейсмит – е била там – отбеляза принцеса Карийн. – И сигурно знае.

Корделия не успя да разбере израза ѝ. С колко ли от прословутите доклади на Негри бе запозната принцесата?

– Колко жалко! Изглежда е бил много атлетичен – каза телохранилката.

– Наистина беше – усмихна ѝ се по-благоклонно Корделия. – Според мен невноразрушителите са отвратителни оръжия. – Тя разсеяно потри уцеленото от разрушител безчувствено място на бедрото си – за щастие изстрелът не бе поразил подкожната мазнина и не бе навредил на функционирането на мускула.

– Седнете, лейди Воркосиган. – Принцеса Карийн потупа мястото до себе си, освободено току-що от бъдещия император. – Дру, бихте ли завели Грегор на обяд?

Друшнакови кимна с разбиране, сякаш в тази обикновена молба се криеше някакво кодирано съобщение. После повика момчето и двамата излязоха, хванати ръка за ръка. Детското му гласче се донесе отвън:

– Друшни, може ли да получа сметанов сладкиш? И още един за Стеги?

Корделия седна предпазливо, мислейки си за докладите на Негри и за бараярската дезинформация относно неотдавнашния им неуспешен опит да завладеят планетата Ескобар. Ескобар – най-добрият съсед и съюзник на колонията Бета... Оръжията, които бяха унищожили престолонаследника Сердж и кораба му високо над Ескобар, бяха пренесени храбро през бараярската блокада от капитан Корделия Нейсмит от Бетанския експедиционен корпус. Тази истина бе очевидна и известна, за нея не трябваше да се извинява. Именно тайната история, задкулилната история в бараярското висше командване бе толкова... коварна – да това бе точната дума. Опасна, като зле съхранявани токсични отпадъци.

За огромно удивление на Корделия принцеса Карийн се наведе към нея, хвана дясната ѝ ръка, вдигна я към устните си и я целуна силно.

– Заклех се – каза гърлено Карийн, – че ще целуна ръката, която е убила Гес Ворутиър. Благодаря ви. Благодаря ви. – Говореше задъхано и срамежливо, а в гласа ѝ се долавяха сълзи и вълнение, предизвикано от благодарност. Тя изправи гръб и кимна, лицето ѝ отново възвърна резервираното си изражение. – Благодаря ви. Бог да ви благослови.

– Хм... – Корделия потърка мястото на целувката. – Аз... тази чест се пада другиму, миледи. Бях там, когато гърлото на адмирал Ворутиър беше прорязано, но не от моята ръка.

Карийн стисна длани в скута си и очите ѝ блеснаха.

– Тогава е бил лорд Воркосиган!

– Не! – Корделия стисна устни от раздразнение. – Трябвало е Негри да ви докладва истината. Беше сержант Ботари. Навремето той ми спаси живота.

– Ботари? – Карийн застина от удивление. – Чудовището Ботари, лудият ординарец на Ворутиър?

– Нямам нищо против да обвиняват мен вместо него, госпожо, защото ако се беше разчуло, щяха да бъдат принудени да го екзекутират за убийство и бунт. Но аз... но аз не би трябвало да си присвоявам заслужената от него похвала. Ако желаете, ще му я предам, но не съм уверена, че той си спомня инцидента. След войната е бил подложен на някаква ужасна мозъчна терапия, преди да го уволнят – вие, бараярците, наричате това терапия – „както и неврохирургията си“ – помисли си Корделия, – а разбирам, че и преди не е бил особено, хм, нормален.

– Не – каза Карийн. – Не беше. Мислех, че е човек на Ворутиър.

– Той избра... той избра друго. Струва ми се, че това беше най-геройската постъпка, на която съм присъствала. Да се измъкне от онова море от зло и безумие и да се стреми към... – Корделия млъкна, срамувайки се да каже „да се стреми към изкупление“, и след кратко мълчание попита: – Обвинявате ли адмирал Ворутиър за покваряването на принц Сердж? – Щом щяха да бъдат искрени... „Никой не споменава принц Сердж. Той възнамеряваше да открие ужасно пряк път към властта и сега е просто... изчезнал.“

– Гес Ворутиър... намери в Сердж единомишленик. Плодовит последовател в долните си забавления. Може би вината... не е само на Ворутиър. Не знам.

Корделия почувства, че отговорът е честен.

– Ецар ме закриляше от Сердж, след като забременях – добави тихо Карийн. – Не бях виждала съпруга си повече от година, когато беше убит на Ескобар.

„Може би и аз няма да споменавам повече принц Сердж.“

– Ецар бе могъщ закрилник. Надявам се, че и Арал ще може да се справи – каза Корделия. Дали трябваше да говори за император Ецар вече в минало време? Изглежда, всички останали правеха така.

Карийн се върна отново в действителността и разтърси глава, за да се съсредоточи.

– Желаете ли чай, лейди Воркосиган? – усмихна се тя. После докосна комуникатора, скрит в една скъпоценна игла на рамото ѝ, и даде

нареждания на прислужниците. Очевидно личният разговор бе завършил. Сега капитан Нейсмит щеше да се опита да разбере как лейди Воркосиган трябва да пие чай с една принцеса.

Грегор и телохранителката се появиха отново в момента, в който сервираха сметановия сладкиш, и момчето успя да очарова дамите, за да получи втора порция. За третата обаче Кариин решително възрази. Синът на принц Сердж изглеждаше съвсем нормално момче, макар и малко мълчаливо с непознати. Корделия наблюдаваше и него, и Кариин с дълбок интерес. Майчинство. Случваше се на всяка жена. Колко ли трудно можеше да е?

– Харесвате ли новия си дом, лейди Воркосиган? – попита принцесата любезно. Лицата им отново носеха маските си – за пред децата и чужди хора.

Корделия обмисли отговора си.

– Местността на юг, към езерното имение Воркосиган, е просто прелестна. Езерото е чудесно и е по-голямо от който и да е открит воден басейн на цялата колония Бета, а Арал въпреки това го приема като нещо обикновено. Вашата планета е неимоверно красива. – „Вашата планета. Не е ли това и моя планета?“ В мислите на Корделия думата „дом“ все още се свързваше с колонията Бета. Но пък можеше да остане в прегръдките на Воркосиган край езерото цяла вечност. – Столицата е много по-разнообразна, отколкото каквото и да било на колонията Бета. Макар че – стеснително се засмя тя, – изглежда, тук има твърде много войници. Последния път бях обкръжена от толкова много зелени униформи, че сякаш бях в лагер за военнопленници.

– Все още ли ви изглеждаме като врагове? – попита я любопитно принцесата.

– О, престаняхте да ми изглеждате така още преди да завърши войната. Просто жертви, заслепени в различна степен.

– Вие сте твърде проникателна, лейди Воркосиган. – Принцесата отпи от чая и се усмихна.

Корделия премига.

– Замъкът Воркосиган прилича на казарма, когато граф Пьотър е там – отбеляза Корделия. – С всичките си облечени в ливреи мъже. Струва ми се, че досега съм мяркала само две прислужници, които се криеха по ъглите, но все още не съм се сблъсквала с нито една от тях. Една бараярска казарма, така си е. Службата ми на Бета беше нещо съвсем различно.

– Системата е смесена – каза Друшнакови. Не издаваше ли този

блясък в очите ѝ завист? – На служба се приемат и жени, и мъже.

– Назначават ги след тест за пригодност – съгласи се Корделия. – Стриктно. Разбира се, службите, свързани с повече физическа работа, са предимно за мъжете, но това, изглежда, не се дължи на някакъв особен статус.

– На уважение – въздъхна Друшнакови.

– Е, ако хората отдават живота си заради обществото, то би трябвало да ги уважава – каза спокойно Корделия. – Предполагам, че ми липсват моите... моите посестрими офицери. Блестящите жени, специалистките, като многобройните ми приятелки у дома. – Отново онази проблемна думичка – „дом“. – И тук някъде трябва да има блестящи жени, при всичките тези блестящи мъже. Къде ли се крият? – Корделия мълкна, защото внезапно ѝ дойде наум, че Карийн може погрешно да разтълкува думите ѝ като обида към самата нея. Ако добавеше „с изключение на присъстващите“ обаче, гафът щеше да бъде сигурен.

Но дори и да бе разтълкувала думите ѝ по този начин, Карийн запази това за себе си, а Корделия беше избавена от подобни потенциални грешки поради завръщането на Арал и Илян. Всички се сбогуваха любезно и се върнаха в замъка Воркосиган.

* * *

Същата вечер командир Илян се появи в замъка Воркосиган заедно с Друшнакови. Тя стискаше дръжката на огромна чанта и се оглеждате с нескрито любопитство.

– Капитан Негри придава госпожица Друшнакови към съпругата на регента за личната ѝ безопасност – поясни кратко Илян. Арал кимна одобрително.

По-късно Друшнакови подаде на Корделия запечатано писмо върху плътна, кремава хартия. Корделия вдигна въпросително вежди и го разпечата. Почеркът беше дребен и стегнат, а подписът – четлив и без завъртулки.

„С най-добри пожелания – пишеше в писмото. – Тя ще ви бъде от полза. Карийн.“

ВТОРА ГЛАВА

На следната утрин Корделия се събуди и откри, че Воркосиган вече е заминал и че това е първият ѝ ден на Бараяр без подкрепата на постоянните ѝ придружители. Реши да го посвети на пазаруване – това ѝ бе хрумнало вчера, докато наблюдаваше Куделка на спираловидно извитото стълбище. Подозираше, че Друшнакови ще е идеалният местен водач за целта, която си бе наумила.

Тя се облече и излезе да потърси телохранителката си. Не бе трудно да я открие – Друшнакови седеше в преддверието пред спалнята и вдигна глава при появата ѝ. Наистина трябваше да носи униформа. Роклята правеше високото ѝ тяло с прекрасна мускулатура да изглежда тромаво. Корделия се запита дали като съпруга на регента ще получи разрешение да облича служителите си в свои собствени ливреи и по време на закуската обмисляше униформа, която би прилегла добре на момичето.

– Знаете ли, че сте първата бараярска телохранителка, с която се запознавам. – отбеляза Корделия, след като свърши с яйцето и кафето си, и с някакъв задушен с масло местен булгур, който очевидно бе обичайната закуска на планетата. – Как започнахте тази работа?

– Ами, аз не съм истинска телохранителка, като онези облечени в ливреи мъже...

О, отново магията на униформите!

– ...но баща ми и тримата ми братя са в службите. По-скоро съм истински войник, като вас.

Луда по войската, като всички бараярци.

– Нима?

– Навремето спортувах джудо. Но бях прекалено едра, за да се състезавам с жени. Не можех да тренирам истински с никого, а освен това изпълняването на всички кати бе страшно тъпо. Братята ми ме вкарваха тайно със себе си в мъжките групи. И едното доведе до другото. Като ученичка две години бях шампион на Бараяр при жените. После, преди три години, един от хората на капитан Негри дойде при баща ми и му предложи работа за мен. Обучиха ме да боравя с оръжие. Изглежда, че принцесата е молила за телохранителки в продължение на години, но не са можели да намерят жена, която да издържи всички тестове. Въпреки че – усмихна се тя самоиронично – дамата, която уби адмирал Ворутиър, едва ли се нуждае от скромните ми услуги.

Корделия прехапа език.

– Хм. Просто имах късмет. А освен това в момента бих предпочела да се въздържам от физически усилия. Нали знаете, бременна съм.

– Да, миледи. Споменавах се в един от...

– Докладите на капитан Негри – довърши мисълта ѝ Корделия. – Сигурна съм за това. Навярно е разбрал още преди мен.

– Да, миледи.

– Насърчавах ли интересите ви, когато бяхте дете?

– Не... истински. Всички си мислеха, че съм просто особена. – Тя се намръщи и Корделия изпита усещането, че разбужда болезнени спомени.

– По-големите ви братя ли? – обърна се тя сериозно към момичето.

Друشناкови я погледна с големите си сини очи.

– Да, защо?

– Така предполагам. – „И се страхувах от Бараяр заради онова, което е сторил на синовете си. Не е странно, че не са успели да намерят жена, която да издържи тестовете.“ – Значи сте обучена да боравите с оръжие. Отлично. Ще можете да ми бъдете водач при днешното пазаруване.

В изражението на Друشناкови се промъкна едва забележима неприязън.

– Да, миледи. Какви дрехи търсите? – попита учтиво тя, криейки мрачното си разочарование от интересите на „истинския войник“.

– Откъде човек тук може да си купи приличен бастун със сабя?

Неприязненият поглед изчезна.

– О, знам едно място, откъдето ворските офицери и графовете снабдяват хората си с оръжие. Макар че никога не съм влизала вътре. Семейството ми не произхожда от Вор и затова, разбира се, не ни е разрешено да притежаваме лично оръжие. Само служебно. Но пък е от най-доброто.

Един от униформените стражи на граф Воркосиган ги придружи до магазина. Корделия се беше отпуснала и се наслаждаваше на гледката. Друشناкови обаче бе на поста си и стоеше нащрек – очите ѝ непрестанно оглеждаха изпитателно тълпите. Корделия имаше чувството, че не пропуска нищо. От време на време докосваше с ръка зашеметителя си, скрит под украсеното ѝ с бродерии болеро.

Свиха по една чиста тясна улица, от двете страни на която се издигаха стари сгради с изсечени от камък фасади. На витрината на оръжейния магазин с дискретни златни букви бе написано само „Сийглинг“ Очевидно, ако човек не знаеше къде е попаднал, не би трябвало да бъде

тук. Униформеният им придружител изчака навън, а Корделия и Друшнакови влязоха в магазина. На пода беше постлан дебел килим, стените бяха покрити с дървена ламперия; във въздуха се носеше частичка от онази оръжейна атмосфера, която Корделия си спомняше от кораба си от Проекта – странныят дъх на роден дом, когато си на чуждо място. Тя погледна скрито към дървената ламперия и пресметна наум стойността ѝ в бетански долари. Ужасно много бетански долари. И все пак, изглежда, тук дървото бе разпространено почти толкова, колкото и пластмасата, и бе също толкова ниско ценено. Личните оръжия, които горните класи можеха да носят законно, бяха елегантно изложени във витрини и по стените. Освен зашеметители и ловно оръжие имаше внушително разнообразие от саби и ножове – очевидно жестоките декрети на императора срещу дуелите забраняваха само използването им, но не и тяхното притежаване.

Към тях се приближи продавачът – тесноок, възстар мъж с лека походка.

– С какво мога да ви бъда полезен, госпожи?

Отношението му бе достатъчно сърдечно. Корделия предполагаше, че тук понякога влизат жени от класата Вор – за да купят подаръци за мъжете или любовниците си. Но със същия тон продавачът можеше да каже и „С какво мога да ви бъда полезен, деца?“ Дали не ги омаловажаваше чрез езика на тялото си? Това нямаше значение.

– Търся бастун със сабя за мъж, висок около метър и осемдесет. – Куделка беше горе-долу толкова – С пружинен механизъм, по възможност.

– Да, госпожо. – Продавачът изчезна и скоро се върна с бастун от светло дърво, украсен със сложна резба.

– Изглежда малко... не знам. – „Безвкусен“. – Как работи?

Продавачът демонстрира пружинния механизъм. Дървената ножница падна, разкривайки дългото тънко острие. Корделия протегна ръка и мъжът ѝ подаде оръжието с явна неохота.

Тя се извърна леко, огледа сабята и я подаде на телохранителката.

– Как ви се струва?

Отначало Друшнакови се поусмихна, но после се намръщи съмнително.

– Не е много добре балансирана. – Тя погледна неуверено продавача.

– Помнете, че работите за мен, не за него. – каза Корделия, определяйки вярно класовото съзнание в действие.

– Според мен тази сабя не е особено добра.

– Тя е отлична даркойска изработка, госпожо – защити се хладно продавачът.

Корделия я взе обратно с усмивка.

– Нека проверим вашата хипотеза.

Тя вдигна ненадейно оръжието за поздрав и нанесе къс удар към стената. Върхът му се заби в дървото, а Корделия наблегна на дръжката. Сабята се счупи. С иронична усмивка тя подаде парчетата на продавача.

– Как сте се задържали в този бизнес, при положение че клиентите ви не остават живи достатъчно дълго, за да пазаруват отново? Навярно „Сийглинг“ не е спечелил репутацията си, като продава подобни играчки. Донесете ми нещо подходящо за истински войник, а не боклуци за сводници.

– Госпожо – каза решително продавачът, – трябва да настоя да заплатите повредената стока.

– Много добре – отвърна му вече сериозно раздражена Корделия. – Изпратете сметката на съпруга ми, адмирал Арал Воркосиган, замъкът Воркосиган. Можете да му обясните и защо сте се опитали да пробутате на жена му боклук, офицер. – Последното обръщение бе само предположение, основаващо се на възрастта и походката му, но Корделия разбира по очите му, че е познала.

Продавачът се поклони дълбоко.

– Моля за прошка, миледи. Мисля, че имам нещо по-подходящо, ако благоволите да почакате.

Той пак изчезна и Корделия въздъхна.

– Пазаруването с продавачи машини е далеч по-лесно. Но поне позоваването на неуместни авторитети от Щабквартирата върши работа съвсем като у дома.

Следващият бастун беше от неукрасено тъмно дърво, полирано до копринен блясък. Продавачът ѝ го подаде неотворен и отново се поклони.

– Натиснете дръжката на това място, миледи.

Беше много по-тежък от първия бастун. Ножницата отскочи бързо и се приземи до стената в другия край на помещението толкова силно, че едва ли не представляваше оръжие сама по себе си. Корделия огледа и тази сабя. По продължение на острието се виждаше странен гравирен знак. Тя пак поздрави с жест стената и привлече погледа на продавача.

– От заплатата си ли ще трябва да плащате повредените оръжия?

– Можете спокойно да продължавате, миледи – отвърна той с едва

доловим блясък на задоволство в очите. – Тази сабя няма да можете да счупите.

Корделия повтори предишното изпитание. Върхът проникна много по-дълбоко в дървото и макар да наблегна върху дръжката с цялата си сила, тя успя само лекичко да я огъне. Но сабята можеше да се огъне още повече – Корделия усещаше, че е далеч от границата на гъвкавостта ѝ. Тя я подаде на Друشناкови, която я огледа внимателно.

– Тази е прекрасна, миледи. Наистина си струва.

– Сигурна съм, че ще бъде използвана повече като бастун, отколкото като сабя. Но въпреки това... наистина трябва да си струва. Ще я вземем.

Докато продавачът я опаковаше, Корделия разглеждаше витрината с украсени с емайл зашеметители.

– Искате да си купите ли, миледи? – попита Друشناкови.

– Аз... всъщност не искам. На Бараяр има достатъчно войници и без да ги внасят от колонията Бета. Не съм тук за това. А вие харесахте ли си нещо?

Очите на Друشناкови се изпълниха с копнеж, но тя поклати отрицателно глава, и плъзна ръка към болерото си.

– Оръжието на капитан Негри е най-доброто. Дори и в „Сийглинг“⁴⁴ нямат по-добро, а само по-красиво.

* * *

Късно същата вечер тримата – Воркосиган, Корделия и лейтенант Куделка седнаха да вечерят. Новият личен секретар на Воркосиган изглеждаше малко уморен.

– Какво правихте през целия ден? – попита Корделия.

– Брояхме хора, най-вече – отвърна Воркосиган. – Министър-председателят Вортала се съмнява в някои от гласовете и ги пресмятахме при закрити врати. Това, което ще видиш утре в залата на Съвета, всъщност не е бараярската политика в действие, а само нейните резултати. А ти как прекара деня?

– Отлично. Ходих на пазар. Един момент. – Тя извали бастуна със сабята и свали опаковката. – Просто искам да те предпазя от това да изтощиш окончателно Ку.

Куделка я погледна благодарно – само от учтивост, защото по очите му се разбираше, че е ядосан. Изражението му обаче се замени с изненада, когато пое бастуна и едва не го изпусна от неочакваната му тежина.

– Хей! Това не...

– Натисни дръжката на това място. Не го насочвай към...

Щрак!

– ...прозореца!

За щастие ножницата уцели рамката и шумно отскочи. Ку и Арал скочиха от местата си.

Очите на Куделка блестяха, докато оглеждаше острието на сабята. Корделия му донесе ножницата.

– О, миледи! – Но после лицето му се отпусна безжизнено, той внимателно върна оръжието в бастуна и тъжно ѝ го подаде. – Струва ми се, че не разбирате. Аз не съм Вор. Не е законно да притежавам лична сабя.

– Оо – натъжи се Корделия.

Воркосиган вдигна вежди.

– Мога ли да хвърля един поглед, Корделия? – Той разгледа оръжието, като го извади от ножницата вече по-предпазливо. – Хм. Прав ли съм да мисля, че е платено с моите пари?

– Ами, предполагам, че ще бъдеш прав, когато пристигне сметката. Макар да не смятам, че трябва да плащаш за сабята, която счупих. Но бих могла да върна бастуна в магазина.

– Разбирам. – поусмихна се той. – Лейтенант Куделка, като ваш командир и втори васал на Ецар Ворбара, официално ви връчвам това мое оръжие, за да го носите в служба на императора, да бъде вечно царството му. – Неизбежната ирония на официалната фраза разтегна устните му, но той бързо смени изражението си и върна бастуна на Куделка, който отново засия.

– Благодаря ви, сър!

Корделия само поклати глава.

– Струва ми се, че никога няма да разбере тази планета.

– Ще поръчам на Ку да ти намери подходящи исторически книги. Но не тази вечер. Едва ще има време да сложи в ред днешните си бележки, преди тук да се появи Вортала с неколцина „скитници“. Можеш да работиш в библиотеката на баща ми, Ку. Ще се срещнем там.

Вечерята свърши. Куделка се оттегли в библиотеката да работи, а Воркосиган и Корделия отидоха да почетат в съседната ѝ дневна, преди да започне нощното съвещание на Воркосиган. Имаше още доста доклади, които той прегледа набързо с ръчния си апарат за четене. Корделия подели времето си между прослушването на запис на бараярско-руски фразеологичен речник и на един още по-ужасен диск за отглеждането на деца. Тишината бе нарушавана от случайното мърморене на

Воркосиган, отправено по-скоро към самия него, отколкото към нея: „Аха! Ето какво се готви да направи това копеле!“ или „По дяволите, тези схеми са странни. Ще трябва да ги проверим...“ Корделия също промърморваше по нещо от време на време: „О, Боже, питам се дали всички бебета са такива.“ А пък откъм стената на библиотеката се чуваше периодично „щрак!“, което ги караше да се споглеждат и да избухват в смях.

– О, Господи – каза Корделия след третото или четвъртото избухване, – надявам се, че не съм го отвлякла много от задълженията му.

– Ще се справи, щом се поуспокои. Личният секретар на Ворбара го взе да му показва как да се организира. Ку ще го следва по време на целия протокол по погребението и след това ще може да се оправя с всичко. Между другото, идеята за бастуна е гениална, благодаря ти.

– Да, забелязах, че е извънредно чувствителен по отношение на недъга си. Помислих си, че това може би ще заглади малко перушината му.

– Такова е нашето общество. То е... прекалено сурово с всеки, който има физически недостатъци.

– Разбирам. Странно... като го споменавах сега, не си спомням да съм виждала по улиците или някъде другаде хора, които да не изглеждат здрави. Освен в болницата. Никакви деца в инвалидни колички, бутани от родители с празен поглед...

– И няма да видиш – мрачно я погледна Воркосиган. – Всички откриваемы проблеми се елиминират още преди раждането.

– Е, и ние правим така. Но обикновено преди зачеването.

– Също и при раждане. А и след това.

– Оо!

– Що се отнася до сакатите възрастни...

– Боже мили, да не би да ги подлагате на евтаназия?

– Вашият мичман Дюбауър не би могъл да живее тук.

Дюбауър бе уцелен в главата с невроразрушител и бе оцелял. Почти оцелял.

– Що се отнася до недъзи като този на Куделка или още по-лошо... обществото направо им лепва дамба. Наблюдавай го някой път в по-голяма група хора, не сред близките му приятели. Високият процент на самоубийствата сред уволнените по здравословни причини войници не е случаен.

– Това е ужасно!

– Някога го приемах за нещо нормално. Сега... вече не. Но мнозина

все още мислят така.

– Ами проблеми като този на Ботари?

– Зависи. Той беше полезен луд. А безполезните... – провлачи Арал и погледна ботушите си. Корделия усети студ.

– Непрекъснато си мисля, че съм започнала да свиквам с тукашния живот. После завивам зад ъгъла и веднага попадам на нещо подобно.

– Изминали са едва осемдесет години, откакто Бараяр отново е установил контакт с галактическата цивилизация. По време на Периода на изолация не сме изгубили единствено технологията. Сега си я възвръщаме бързо, като взето назаем палто. Но под него... все още сме дяволски голи.

Не след дълго пристигнаха граф Вортала и неговите „скитници“ и Воркосиган изчезна в библиотеката. Старият граф Пьотър Воркосиган, бащата на Арал, пристигна малко по-късно – беше дошъл да участва в гласуването на пълния Съвет.

– Е, той си е обезпечил това гласуване – пошегува се Корделия със свекъра си, докато му помагаше да съблече дрехата си в настланото с каменни плочи преддверие.

– Ха! Ще има късмет, ако спечели. През последните няколко години издигна някои доста радикални мнения. Ако не ми беше син, щеше да има да взема. – Но набръчканото лице на Пьотър изглеждаше гордо.

Корделия премига при това описание на политическите възгледи на Арал Воркосиган.

– Признавам си, никога не съм си го представяла като революционер. „Радикален“ трябва да е доста по-разтегливо понятие, отколкото си мислех.

– О, той не се смята за такъв. Мисли си, че може да стигне до средата на пътя и после да се откаже. Според мен, ако още няколко години върви по този път, ще открие, че е яхнал тигър – мрачно поклати глава графът. – Но ела при мен, момичето ми, и седни да ми кажеш как си. Изглеждаш добре, наред ли е всичко?

Старият граф проявяваше искрен интерес към развитието на бъдещия си внук. Корделия чувстваше, че бременността ѝ я е издигнала в очите му неимоверно – от едва поносим каприз на Арал до нещо, което опасно граничеше с полубожественост. Той я обсипваше с одобрението си, което беше почти непреодолимо, и тя никога не му се присмиваше, макар понякога да ѝ се искаше.

Беше открила една рисунка на Арал, изобразяваща реакцията на баща му към нейната бременност в деня, когато тя донесе потвърждението

за състоянието си. Беше се върнала в езерното имение Воркосиган през онзи летен ден и откри Арал на кея. Той се маеше край лодката си – беше разпънал платната да съхнат на слънце и джапаше в локвите.

Погледна я и я видя засмяна, неспособна да скрие щастието в очите си.

– Е? – той се изправи срещу нея.

– Ами... – опита се да си придаде тъжен и разочарован вид тя, за да го подразни, но не можа да удържи усмивката си и тя се разля по цялото ѝ лице. – Докторът казва, че е момче!

– Оо! – От устните му се изплъзна дълга, красноречива въздишка и той я грабна в обятията си, завъртайки я в кръг.

– Арал! Да не ме изпуснеш! – Той не бе по-висок от нея, но много по-широк и едър.

– За нищо на света! – Той я пусна да стъпи на земята и се целунаха дълго, като накрая избухнаха в смях. – Баща ми ще полудее от радост.

– Самият ти изглеждаш полудял от радост.

– Да, но ти още нищо не си видяла! Чакай да видиш как един старомоден бараярски *pater familiae* изпада в транс при нарастването на семейното му дърво. От дълги години бях убедил бедния старец, че родът му завършва с мен.

– Дали ще ми прости, че съм плебей от друг свят?

– Той не е искал да те обиди, но така или иначе, не мисля, че отсега нататък ще го интересува каква жена съм довел у дома, при положение че тя се е оказала бременна. Мислиш, че преувеличавам? – прибави той, когато Корделия избухна в смях. – Ще видиш.

– Дали не е малко рано да мислим за име? – попита тя с глас, изпълнен с копнеж.

– Изобщо няма смисъл да мислим. Това е първородният син. Тук има строг обичай, според който детето получава имената на двамата си дядовци. Първото име е това на дядо му от страна на бащата, а второто – на дядо му по майка.

– О, значи затова историята ви е толкова объркана. Вечно ми се налагаше да правя справки, за да мога да разбера нещо. Пъотър Майлс. Хм. Е, предполагам, че ще мога да свикна. А пък аз си мислех за... нещо друго.

– Може би следващия път.

– Оо, много си амбициозен.

Последва кратко противоборство – Корделия отдавна бе направила полезното откритие, че в определени настроения Арал има повече гъдел

от нея, така че успя да го надвие и завършиха битката смеейки се на тревата под яркото слънце.

- Изключително непочтено – оплака се Арал, шом тя го пусна.
- Да не би да се страхуваш, че ще шокирам рибарите на Негри?
- Те не се поддават на шокиране, гарантирам ти.

Корделия махна с ръка към далечната лодка, но човекът в нея не ѝ обърна никакво внимание. Отначало се беше ядосала, а после смирено научи, че Арал е под постоянно наблюдение от страна на ИмпСи. Предполагаше, че такава е цената за включването му в тайната и фатална политика на Ескобарската война. Такова бе и наказанието за някои от ползеприеманите му искрени позиции.

– Разбирам защо си превърнал опитите си да им се надсмиваш в свое хоби. Но може би трябва просто да се отпуснем и да ги поканим на обяд или нещо подобно. Чувствам, че досега вече трябва да са ме опознали достатъчно добре, тъй че и аз искам да ги опозная. – Дали човекът на Негри бе записал семейния разговор, който току-що бяха провели? Имаше ли подслушвателна апаратура в спалнята им? А в банята им?

Арал се усмихна.

– Няма да им разрешат. Не ядат и не пият нищо друго освен това, което носят със себе си.

– Боже мой, това е истинска параноя! Наистина ли е необходимо?

– Понякога. Работата им крие много опасности. Не им завиждам.

– Мислех си, че да се навъртат наоколо и да те наблюдават, за тях е една чудесна малка ваканция. Онзи човек там сигурно е хванал добър тен.

– Да се навъртат наоколо е най-трудната част от работата. Могат да се мотаят цяла година, а после да ги извикат за петминутна акция от жизнена важност. Но трябва да бъдат постоянно готови за тези пет минути, през цялата година. Това е ужасно напрежение. Много повече предпочитам атаката пред защитата.

– И все пак не разбирам защо някой трябва да те безпокои. Имам предвид това, че ти си само един преминал в запаса офицер, който живее в сянка. Сигурно има стотици други като теб, дори и от знатен, ворски произход.

– Хм – избягвайки отговора, той погледна към далечната лодка, после скочи на крака. – Хайде. Да отнесем добрата новина на баща ми.

Е, сега го разбираше. Граф Пьотър я накара да го хване под ръка и я отведе в трапезарията, където по време на късната му вечеря я разпита за последния преглед при акушер-гинеколога и я накара да опита от

пресните градински лакомства, донесени от него от провинцията. Тя изяде покорно гроздето.

След като графът се навечеря, двамата излязоха, хванати под ръка, в предверието. Корделия долови повишени гласове, носещи се откъм библиотеката. Думите се чуваха приглушено, но бяха остри и резки. Обезпокоена, тя спря.

След миг спорът завърши, вратата на библиотеката се отвори и оттам с горделива походка излезе някакъв мъж. През отворилия се процеп Корделия видя Арал и граф Вортала. Лицето на съпруга ѝ беше решително, очите му горяха. Вортала, прегърбен от възрастта мъж с оплешивяваща побеляла коса, бе целият почервенял. С рязък жест излезлият даде знак на очаквания го униформен служител, който го последва пъргаво, с безизразно лице.

Непознатият бе около четирийсетгодишен, тъмнокос и облечен в скъпия стил на горната класа. Челото и долната му челюст бяха толкова силно издадени, че скриваха носа и мустаците му. Не беше нито красив, нито грозен и ако не бе толкова смръщен, човек можеше да каже, че притежава силни черти. Сега просто изглеждате кисел. Срещайки граф Пьотър в предверието, той спря и кимна за поздрав.

– А, Воркосиган – каза гърлено той. Неохотният му полупоклон бе вместо „добър вечер“.

Старият граф наведе глава в отговор и вдигна вежди.

– Тръгвате ли вече, Вордариан? – В тона му прозвуча съвсем друг въпрос.

Устните на Вордариан бяха стиснати, дланите му се свиваха несъзнателно в ритъм с челюстта му.

– Запомнете думите ми – каза тежко той. – Вие и аз, и всеки друг знатен човек на Бараяр утре ще съжалява, че се е родил.

Пьотър стисна устни, в очите му проблесна тревога.

– Синът ми не ще предаде класата си, Вордариан.

– Заслепен сте. – Той хвърли кос поглед към Корделия, не достатъчно продължителен, за да бъде възприет като обида, но затова пък студен, ужасно студен. След него запознанството бе невъзможно. После с усилие си наложи минималната любезност да кимне за сбогом, обърна се и излезе със следващия го като сянка подчинен.

Арал и Вортала се показаха от библиотеката. Арал дойде в предверието и мрачно се взря в мрака през гравираниите стъкла от двете страни на вратата. Вортала постави успокоително ръка на рамото му.

– Оставете го да си върви – каза той. – И без неговия глас можем да

се оправим утре.

– Нямам намерение да го гоня по улицата – озъби се Арал. – Но въпреки това... следващия път си спестете остроумието за хора, които могат да го оценят, а?

– Кой беше този сърдит човек? – попита Корделия, опитвайки се да приповдигне мрачното настроение.

– Граф Видал Вордариан – обърна се към нея Арал и дори успя да ѝ се усмихне. – Комодор граф Вордариан. Работил съм с него от време на време, когато бях в Генералния щаб. Сега е лидер на нещо, което човек би нарекъл почти консервативна партия на Бараяр. Не са като онези умопобъркани от Периода на изолацията, а така да се каже, хора, които искрено се страхуват, че всяка промяна ще има отрицателни резултати. – Той погледна скришом граф Пьотър.

– С името му се спекулираше често по отношение на предстоящото регентство – отбеляза Вортала. – Силно се опасявам, че е разчитал да го изберат. Положи огромни усилия да обработи Карийн.

– Трябвало е да обработва Ецар – каза сухо Арал. – Може би нощният въздух ще го успокои. Опитайте пак да поговорите с него утре сутрин, Вортала – но този път малко по-скромно, а?

– Ласкаенето на егото на Вордариан може да отнеме цялото ми време – промърмори Вортала. – Той прекарва ужасно много време в изучаване на родословното си дърво.

– Не е единственият – смръщи лице Арал.

– Само да те беше чул – изръмжа Вортала.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващия ден Корделия бе официално придружена на заседанието на пълния Общ съвет лично от капитан лорд Падма Ксав Ворпатрил. Оказа се, че той е не само член на новия щаб на съпруга ѝ, но и негов първи братовчед, син на по-малката сестра на отдавна починалата майка на Арал. Лорд Ворпатрил беше първият близък роднина на Арал, с когото Корделия се запознаваше, освен граф Пьотър. Не че роднините на Арал я избягваха, както се бе опасявала – просто той почти нямаше такива. Заедно с Ворпатрил бяха единствените оцелели деца на предходното поколение, чийто последен жив представител беше от своя страна граф Пьотър. Ворпатрил беше едър жизнерадостен мъж на около четирийсет и пет години, облечен в стегната зелена униформа. Скоро Корделия разбра, че той е бил и един от младшите офицери на мъжа ѝ по време на първото му назначение за главнокомандващ преди военните успехи на Воркосиган в Комарската война и нейните разрушителни политически последствия.

Тя седна между Ворпатрил и Друشناкови в една безвкусно украсена галерия над залата на Съвета. Самата зала беше изненадващо обикновено помещение, макар и малко мрачно поради дървената ламперия, която все още изглеждаше невероятно луксозна за бетанския поглед на Корделия. В кръг бяха наредени дървени пейки и маси. Утринната светлина се процеждаше през пъстрите витрини, разположени високо на източната стена. Долу, под галерията, стриктно по протокола се разиграваха пищни церемонии.

Министрите носеха архаични наглед черно-пурпурни мантии и златни верижки, които обозначаваха поста им. Близо шестдесетте областни графове бяха облечени още по-прекрасно в аленосребристи дрехи. Неколцина мъже, достатъчно млади, за да са на активна военна служба, носеха червено-сини парадни униформи. Воркосиган бе имал право, описвайки парадната униформа като безвкусна, помисли си Корделия, но сред прекрасната обстановка на тази древна зала тя не бе чак толкова грозна. Воркосиган поне изглеждаше отлично.

Принц Грегор и майка му седяха на издигнатата платформа от едната страна на залата. Принцесата носеше черна, украсена със сребро рокля с висока яка и дълги ръкави. Тъмнокосият ѝ син изглеждаше почти като елф в червено-синята си униформа. Корделия си помисли, че детето се

държи удивително прилично, с оглед на обстоятелствата.

Императорът, който се намираше в резиденцията си, също присъстваше чрез затворената комуникационна верига. На холовизора Ецар беше седнал в пълна униформа; Корделия не можеше да си представи каква физическа цена бе платил за това – системите и мониторингите проводници пронизваха тялото му, което поне бе скрито от видеокамерата. Лицето му беше восъчнобледо, а кожата му – почти прозрачна, сякаш той наистина изчезваше от сцената, над която бе господствал толкова дълго.

Галерията бе пълна със съпруги, подчинени и стражи. Жените бяха елегантно облечени и носеха прекрасни бижута. Корделия ги разглеждаше с интерес, после отново насочи вниманието си към Ворпатрил за допълнителна информация.

– Изненада ли ви назначаването на Арал за регент? – попита тя.

– Всъщност не. Някои възприеха оставката и преминаването му в запаса след ескобарската бъркотия сериозно, но не и аз.

– Мислех си, че той също ги е възприемал сериозно.

– О, не се и съмнявам. Той е такъв, какъвто винаги е искал да бъде. Като баща си.

– Хм. Да, забелязах известни политически наклонности в разговорите му. А и при най-необичайни обстоятелства. Като предложение за женитба например.

Ворпатрил се засмя.

– Мога да си го представя. Като малък беше истински консерватор – ако човек искаше да разбере какво мисли Арал за нещо, трябваше само да попита граф Пьотър и да умножи по две. Но по времето, когато служихме заедно, беше започнал да става... хм... странен. Ако човек можеше да го накара да говори...

В очите му се мерна някакъв лош спомен и Корделия бързо го насърчи да разказва.

– Как би могло да стане това? Мислех си, че на офицерите е забранено да водят политически дискусии.

Той изсумтя.

– Предполагам, че със същия успех биха могли да забранят дишането. От време на време започваха спорове и Арал участваше активно в тях, докато заедно с Рулф Ворхалас не го извеждахме и не му помагахме да се отпусне.

– Арал? Да се отпусне?

– О, да. Пиянството му беше знаменито...

– Мислех, че е ужасен пияч. Не може да носи.

– О, точно това беше забележителното. Той пиеше рядко. Макар че прекара много тежък период след смъртта на първата си съпруга, когато се движеше непрекъснато с Гес Ворутиър... хм... – Той погледна настрани и не довърши. – Както и да е, беше опасно да му позволяваме да се отпуска прекалено, защото ставаше потиснат и мрачен, а после се хвърляше срещу всяка несправедливост, некадърност или лудост, която предизвикаше гнева му. Господи, как можеше да говори! След петото питие – точно преди да падне под масата за през нощта – той рецитираше революционни прокламации в петостъпен ямб. Винаги съм си мислил, че някой ден ще излезе на политическата сцена. – Той се засмя и погледна с обич яката фигура на облечения в червено-синя униформа мъж, седнал с графовете от другата страна на залата.

Ратифицирането на императорското назначение на Воркосиган от страна на Общия съвет ѝ беше любопитно. Не си бе представляла, че е възможно да накараш седемдесет и пет бараярци да стигнат до съгласие по въпроса откъде изгрява сутрин слънцето им, но решението беше почти единодушно в полза на избора на император Ецар. Въздържаха се само петима: четирима високо, а петият толкова тихо, че се наложи лорд-попечителят на председателския кръг да го помоли да повтори. Дори граф Вордариан гласува „за“, забеляза Корделия – навярно рано сутринта Вортала бе успял да заглади нещата от предишната вечер. Във всеки случай началото на новата работа на Воркосиган изглеждаше благоприятно и окуражително и Корделия каза това на лорд Ворпатрил.

– Хм... да, миледи – отвърна той и се подсмихна. – Император Ецар даде ясно да се разбере, че иска единодушно одобрение.

По тона му тя за пореден път установи, че има още много да учи.

– Да не би да се опитвате да ми кажете, че някои от тези мъже биха искали да гласуват отрицателно?

– В тази обстановка това би било неблагоприятно от тяхна страна.

– В такъв случай мъжете, които се въздържаха... сигурно проявяват извънредна храброст. – Тя разгледа малката групичка със засилен интерес.

– А, тях нищо не ги заплашва – отвърна Ворпатрил.

– Какво имате предвид? Сигурно те представляват опозицията.

– Да, но са открита опозиция. Никой, който замисля истинско предателство, не би се афиширал така публично. Приятелчетата, от които Арал ще трябва да пази гърба си, са сред другите, които гласуваха „за“.

– Кои са те? – сбърчи тревожно вежди Корделия.

– Кой знае? – сви рамене лорд Ворпатрил, а после отговори на

собствения си въпрос: – Негри, навярно.

Заобикаляше ги пръстен от празни столове. Корделия не бе сигурна дали това е от съображения за сигурност, или от учтивост. Очевидно бе второто, защото двама закъснели – единият в зелена командирска униформа, а другият по-млад и облечен в богаташки цивилни дрехи – се извиниха и седнаха пред тях. Корделия си помисли, че приличат на братя, и предположението ѝ се потвърди, когато по-младият каза:

– Виж, там седи татко, три места зад стария Вортала. Кой е новият регент?

– Онзи тип с кривите крака в червено-синята униформа, отдясно на Вортала.

Корделия и Ворпатрил размениха погледи зад гърба им и Корделия притисна пръст към устните си. Ворпатрил се усмихна и сви рамене.

– Какво говорят за него в Службата?

– Зависи кого попиташ – отвърна командирът. – Сарди казва, че бил гений на стратегията. Луд е по неговите комюникета. Бил е навсякъде. Участвал е във всички битки през последните двайсет и пет години. Чичо Рулф го боготвореше. От друга страна, Нийлс, който беше на Ескобар, твърди, че е най-студенокръвното копеле на света.

– Чувам, че има репутация на прикрит прогресист.

– Няма нищо тайно. Някои от старшите ворски офицери се страхуват до смърт от него. Опитвал се е да привлече на своя страна татко и Вортала за онзи нов данък.

– О, нима!

– Става дума за прекия имперски данък върху наследството.

– Оо! Е, той няма да бъде засегнат от това, нали? Родът Воркосиган е дяволски беден. Нека Комар да плати. Значи затова сме го завладели, така ли?

– Не точно, невежи ми братко. Виждал ли е някои от вас, градските шутове, бетанската му женичка?

– Модерни мъже, господинчо – поправи го брат му. – За да не ни бъркат с вас, военните мърльовци.

– Няма такава опасност. Не, наистина. Носят се най-невероятни слухове за нея, Воркосиган и Ворутиър на Ескобар, и повечето си противоречат. Мислех, че майка ни може да знае нещо.

– Тя няма добро мнение за човек, за когото се предполага, че е висок три метра и че изяжда бойните кръстосвачи за закуска. Едва ли някой я е виждал. Може пък да е грозна.

– Тъкмо ще си подхождат. И Воркосиган не е красавец.

Силно развеселена, Корделия прикри усмивката си с длан. Командирът продължи:

– А и не знам кой е онзи трикрак спазматик, който се влачи непрекъснато след него. Сигурно някакъв подчинен, как мислиш?

– Боже, какъв мутант! Сигурно като регент Воркосиган е подбрал елита от службите.

Корделия се дръпна като попарена – толкова силна бе неочакваната болка от тази нехайна забележка. Изглежда, капитан лорд Ворпатрил почти не я забеляза. Беше я чул, но вниманието му бе насочено към залата долу, където в момента се полагаха клетвите. Друшнакови, кой знае защо, се изчерви и извърна глава.

Корделия се наведе напред. Думите кипяха в нея, но тя избра само няколко от тях и ги изстреля с най-ледения си капитански тон.

– Командир! И вие, който и да сте! – Те се обърнаха, изненадани от прекъсването. – За ваша информация, въпросният джентълмен е лейтенант Куделка и по-добър офицер от него няма. На ничия служба.

Те я гледаха раздразнени и объркани, неспособни да я вместят в своята представа за нещата.

– Струва ми се, че това беше частен разговор, госпожо – каза рязко командирът.

– Наистина – отвърна не по-малко рязко тя, все още кипнала. – За подслушването, което всъщност бе неизбежно, се извинявам. Но за срамната забележка относно секретаря на адмирал Воркосиган трябва да се извините вие. Тя е позор за униформата, която и двамата носите, и за службата на вашия император, която и двамата споделяте. – Говореше извънредно тихо, почти съскаше. Цялата трепереше. „Май съм поела свръхдоза от Бараяр. Трябва да се овладеея.“

Вниманието на Ворпатрил най-после беше привлечено и той погледна към нея, сепнат от думите ѝ.

– Чакайте – възрази той, – недейте да...

Командирът се обърна към тях.

– О, капитан Ворпатрил. Не ви познах веднага, сър. Ами... – Той махна безпомощно към червенокосата си нападателка, сякаш искаше да каже: „С вас ли е тази дама? И ако е така, не можете ли да я овладеете?“ После добави студено: – Не се познаваме, госпожо.

– Не, но нямам желание да надзъртам под камъните, за да видя какво живее под тях. – Внезапно Корделия осъзна, че се е съблазнила да стигне прекалено далеч. И с огромно усилие овладя гнева си. Нямаше никаква полза да създава на Воркосиган нови врагове точно в мига, в

който той поемаше новите си задължения.

Спомняйки си, че е тук в ролята на ескорт, Ворпатрил се опита да каже:

– Командир, вие не знаете кой...

– Не... не ни представяйте, лорд Ворпатрил – прекъсна го Корделия. – Само ще ни затрудните още повече. – Тя стисна с палец и показалец основата на носа си, затвори очи и се опита да намери по-примирителни думи. „А се гордеех с това, че мога да се владее.“ После отново погледна към разгневените им лица.

– Командир. Милорд. – правилно определи титлата на младия мъж тя, спомняйки си неговата бележка за баща му, който седеше сред графовете. – Думите ми бяха необмислени и груби и аз си ги взимам обратно. Нямах право да коментирам частен разговор. Смирено се извинявам.

– И би трябвало – изръмжа младият лорд. Брат му прояви по-голямо самообладание и неохотно отвърна:

– Приемам вашето извинение, госпожо. Допускам, че лейтенантът ви е някакъв роднина. Извинявам се, ако сме ви обидили с нещо.

– И аз приемам вашето извинение, командир. Макар лейтенант Куделка да не е мой роднина, а само моят втори най-скъп... враг. – Корделия млъкна и двамата се намръщиха един срещу друг – тя иронично, той озадачено. – Но бих искала да ви помоля и за една услуга, сър. Не допускайте подобни коментари да стигат до ушите на адмирал Воркосиган. Куделка беше един от офицерите му на борда на „Генерал Воркрафт“ и бе ранен по време на неговата отбрана при миналогодишния политически бунт. Адмиралът го обича като свой собствен син.

Командирът постепенно се успокояваше, но Друшнакови все още гледаше на кръв. Той се поусмихна.

– Да не би да намеквате, че ще ме пратят да охранявам остров Кирил?

Какъв ли бе остров Кирил? Очевидно някакъв отдалечен и неприятен аванпост.

– Съмнявам се... Той не би използвал служебното си положение за лични цели. Но би му причинило излишна болка.

– Разбрах, госпожо. – Сега вече го беше озадачила наистина – тази обикновена наглед жена, толкова не на място в тази бляскава галерия. Двамата младежи се обърнаха, за да наблюдават спектакъла, и двайсетина минути всички мълчаха, докато церемониите не прекъснаха за обяд. Тълпите хора от галерията и от залата излязоха, за да се срещнат в коридорите на властта.

Тя откри Воркосиган – Куделка беше до него, да разговаря с баща си, граф Пьотър, и с някакъв по-възрастен мъж, облечен в графска мантия. Ворпатрил я доведе и изчезна, а Арал я поздрави с уморена усмивка.

– Мили капитане, наред ли е всичко при теб? Искам да те запозная с граф Ворхалас. Адмирал Рулф Ворхалас беше негов по-малък брат. Трябва да бъдем кратки, защото по график имаме частен обяд с принцесата и принц Грегор.

Граф Ворхалас се поклони дълбоко над ръката ѝ.

– Миледи. Имам чест.

– Графе. Аз... се срещнах с брат ви съвсем за кратко. Но адмирал Ворхалас ме поразил с изключителните си качества. – „А после го разбихме.“ Оставила ръката си в неговата, Корделия изпита неприятно усещане, но той очевидно не хранеше лична враждебност към нея.

– Благодаря ви, миледи. Всички смятаме така. А, ето ги и момчетата. Обещах да ги запозная с вас. Евън се опитва да получи място в Щаба, но аз му казах, че първо трябва да го заслужи. Бих искал Карл да проявяваше същия интерес в службата. Дъщеря ми ще полудее от завист. Вие побъркахте всички момичета, миледи.

Графът се спусна да доведе синовете си. „О, Господи – помисли си Корделия. – Трябваше да се досетя, че са те.“ Двамата мъже, които седяха пред нея в галерията, и се поклониха нервно.

– Но вие се познавате – каза Воркосиган. – Видях ви да разговаряте в галерията. Какво обсъждахте така оживено, Корделия?

– Ами... геология. Зоология. Любезността. Най-вече говорихме за любезността. Дискутирахме извънредно широка тема. Всеки от нас научи другия на нещо, струва ми се – усмихна се тя, без дори да мигне.

Командир Евън Ворхалас изглеждаше малко бледен.

– Да – каза той. – Получих... урок, който никога не ще забравя, миледи.

Воркосиган продължи със запознанството.

– Командир Ворхалас, лорд Карл – лейтенант Куделка.

Куделка, натоварен с пластмасови листи и дискове, с жезъла на главнокомандващия въоръжените сили, връчен току-що на Воркосиган като новоизбран регент, и със собствения си бастун, не бе сигурен дали трябва да се ръкува, или само да поздрави. В крайна сметка той изпусна всичко, което държеше, и не успя да направи нито едното, нито другото. Ръката му се сблъска с тази на Друشناкови, която се наведе да му подаде бастуна.

– Не ми е необходима помощта ви, госпожице – изръмжа ѝ тихо Куделка и тя се отдръпна и застана намръщена зад Корделия.

Командир Ворхалас му подаде някои от дисковете.

– Извинете ме, сър – каза Куделка. – Благодаря ви.

– Няма защо, лейтенант. Самият аз някога едва не бях улучен от невроразрушител. Дяволски се уплаших. Вие сте пример за подражание за всички ни.

– Съвсем... не е болезнено, сър.

Корделия, която знаеше от личен опит, че това е лъжа, запази спокойствие. Групата се раздели – всеки тръгна по задачите си. Корделия спря пред Евън Ворхалас.

– Приятно ми беше да се запознаем, командир. Предвиждам, че ще стигнете далеч в бъдещата си кариера – и то не на остров Кирил.

Ворхалас се усмихна.

– Мисля, че това се отнася и за вас, миледи. – Те си кимнаха предпазливо – и почтително и Корделия се обърна, за да хване Воркосиган под ръка и да го последва към поредното му задължение. Куделка и Друشناкови тръгнаха след тях.

* * *

След няколко дни императорът на Бараяр изпадна в кома, но продължи да живее в това състояние още една седмица. Арал и Корделия бяха вдигнати от леглото в замъка Воркосиган в ранните утринни часове от специален пратеник от императорската резиденция с простите думи:

– Докторът смята, че е време, сър.

Облякоха се бързо и придружиха пратеника до прекрасната спалня, в която Ецар бе избрал да прекара последния месец от живота си. Безценните антики, които я украсяваха, бяха разбъркани с чуждоземна медицинска апаратура.

Стаята беше претърпкана: там бяха личните лекари на стареца, Вортала, граф Пьотър и самите те, принцесата с принц Грегор и някои хора от Генералния щаб. Пазеха тишина и застанали прави, наблюдаваха агонията близо час, преди неподвижното тяло на леглото да стане, почти недоловимо, още по-неподвижно. Корделия си помисли, че за момчето е страшно да бъде свидетел на тази сцена, но неговото присъствие, изглежда, бе задължителна церемония. Съвсем тихо – Воркосиган първи – всички един по един коленичиха и поставяха ръцете си между тези на Грегор, за да подновят клетвите си за васална връстност.

Корделия също бе заведена от Воркосиган да коленичи пред момчето. Принцът император имаше косата на майка си, но очите му бяха кафяви като тези на Ецар и Сердж. Корделия се запита колко ли от качествата на баща му или на дядо му са заложени в него, очаквайки да намерят израз във властта, която щеше да получи като порасне. „Носиш ли проклятие в хромозомите си, дете?“ – запита мислено тя, поставила длани между неговите. Прокълнат или благословен, тя положи своята клетва. Думите сякаш срязаха последната ѝ връзка с колонията Бета – звукът от това срязване обаче чу само тя.

„Сега съм бараярка.“ Беше изминала дълъг и странен път, започнал с гледката на чифт ботуши в калта и завършил в тези чисти детски длани. „Знаеш ли, че помогнах да убият баща ти, дете? Ще научиш ли някога това? Моля се никога да не разбереш.“ Тя се запита дали от деликатност, или по недоглеждане от нея не бяха поискали да положи клетва пред Ецар Ворбара.

От всички присъстващи заплака само капитан Негри. Единствено Корделия разбра това, защото стоеше до него в най-тъмния ъгъл на стаята и го видя на два пъти да избърсва очи с опакото на дланта си. Бръчки покриха лицето му и то се заля от мъка, но когато пристъпи напред, за да положи клетвата си, той вече беше възвърнал обичайната си безизразна твърдост.

Последвалите пет дни на погребални церемонии бяха изтощителни за Корделия, но не чак толкова, колкото погребението на престолонаследника Сердж, продължило две седмици въпреки отсъствието на тялото му. За пред обществото принц Сердж бе загинал като герой. Според сметките на Корделия само пет човешки същества на света знаеха цялата истина за онова хитро убийство. Не, само четири, след като Ецар го нямаше вече. Навярно гробът бе най-сигурното хранилище на тайните на Ецар. Е, сега мъките на стареца бяха свършили, времето му беше отминало, бе дошъл краят на неговата епоха.

Момчето император не бе коронясано – вместо това изненадващо делово, и елегантно облечено, то прекара още няколко дни в залите на Съвета, където личните си клетви му поднесоха министрите, графове, голяма част от техните роднини и всички останали, които не бяха успели да сторят това пред смъртното ложе на Ецар. Заклевах се и на Воркосиган – с натрупването на клетвите той се изгърбваше все повече, сякаш те имаха реална физическа тежест.

Подпомагано неотлъчно от майка си, момчето се справяше отлично. Карийн бе осигурила на Грегор ежечасни прекъсвания за почивка и

следеше те да не бъдат нарушавани от деловите, нетърпеливи мъже, пристигнали в столицата да изпълнят задълженията си. Странността на бараярската система на управление, с всичките ѝ неписани обичаи, отначало не удиви чак толкова Корделия. Постепенно обаче започна да я учудва. И все пак, изглежда, системата някак си функционираше. Караха я да функционира. Преструваха се, че има управление. Навярно всички правителства всъщност бяха въпрос на общата заблуда, че е постигнато споразумение.

След като потокът от церемонии се изчерпа, Корделия най-сетне започна да се занимава с домакинството в замъка Воркосиган. Не че имаше какво толкова да се прави. През повечето дни Воркосиган, следван от Куделка, заминаваше в зори и се връщаше след залез слънце, хапваше студената си вечеря и се заключваше в библиотеката или приемаше там хора, докато не станеше време за сън. Това е само в началото, казваше си Корделия. С времето той щеше да улегне, да придобие опит. Тя си спомняше първото си назначение за командир на кораб в Бетанския астрономически проект – което не бе чак толкова отдавна – и първите си месеци на нервна свръхподготовка. По-късно изпълнението на трудно усвоените задачи бе станало автоматично, а после и почти несъзнателно, след което личният ѝ живот се бе върнал в обичайното си русло. Същото щеше да се случи и с Арал. Тя чакаше търпеливо и се усмихваше.

А освен това си имаше работа. Беше бременна. Това бе не по-маловажна задача, ако се съдеше по ласкавото внимание, с което я обсипваха всички, като се започнеше с граф Пьотър и се свършеше с готвачката, която ѝ носеше закуски по най-необичайно време. Не бяха я глезили така, дори когато се бе върнала от едногодишна изследователска мисия без абсолютно никакви инциденти. Възпроизводството, изглежда, се насърчаваше тук далеч по-ентузиазирано, отколкото на колонията Бета.

Един следобед тя бе полегнала с вдигнати крака на канапето в сенчестия вътрешен двор между замъка и задната градина и размишляваше за различните обичаи, свързани с възпроизводството, на Бараяр и колонията Бета. Бременността в маточен репликатор – изкуствена утроба – изглежда бе непозната тук. На колонията Бета репликаторите бяха извънредно популярни, но все пак едно немалобройно малцинство оставаше вярно на психосоциалните плюсове на старомодния естествен метод. Корделия никога не бе успявала да открие каквато и да било разлика между родените по един от двата начина бебета – не и когато бяха вече пълнолетни, на двайсет и две годишна възраст. Брат ѝ беше роден по естествения, а самата тя – по изкуствения метод. Съродителката на брат ѝ

бе избрала да роди така и двете си деца и непрекъснато се хвалеше с това.

Корделия винаги беше мислила, че когато дойде нейният ред, ще остави собственото си дете в репликаторна банка и ще замине на изследователска мисия, а когато се върне, бебето ще бъде готово и ще я чака. Ако изобщо се върнеше – изследването на неизвестността винаги криеше опасности. А освен това беше смятала, че ще може да си намери сериозен съродител, с когото да се сприятели и който и да иска, и да е в състояние да издържи физическите, психологическите и икономическите тестове, които да му позволят да изкара курса за получаване на родителско свидетелство.

Арал щеше да е превъзходен съродител, тя бе сигурна в това. Ако изобщо някога слезеше от сегашното си високо положение. Първоначалните усилия сигурно щяха да свършат скоро. Падането от толкова високо място бе опасно, пък и нямаше къде да се приземи. Арал беше нейното безопасно убежище, стига да не... Тя решително насочи мислите си към по-приятни неща.

Ами големината на семейството – ето това беше истинското, тайното и греховно обаяние на Бараяр. Тук нямаше законни граници, не се изискваха сертификати, нямаше ограничения за трето дете, всъщност нямаше никакви правила. Бе видяла на улицата жена не с три, а с четири деца и никой не се учудваше. После си се беше представяла с две-три деца и се бе чувствала възхитително греховна, докато не срещна една жена с десет. Може би четири? Шест? Воркосиган можеше да си позволи това. Корделия се сви на кравай и се сгуши във възглавницата, заплувала върху атавистичния облак на генетичната алчност.

Сега бараярската икономика била широко отворена, бе казал Арал, въпреки загубите от неотдавнашната война. Този път повърхността на планетата не бе наранена. Тераформирането на втория континент разкриваше с всеки изминал ден нови граници, а когато новата планета Серджиар се разчистеше за колонизиране, ефектът щеше да се утрои. Работната ръка не достигаше и заплащането растеше. Според бараярците планетата им бе ужасно слабо населена. Воркосиган беше нарекъл икономическото положение свой политически дар от боговете. Така смяташе и Корделия, но поради по-лични, тайни причини – ятото от мънички наследници на Воркосиган...

Би могла да има дъщеря. Не само една, а две – сестрички! Корделия не бе имала сестра. А жената на капитан Ворпатрил имала две: така й беше казала самата тя.

Корделия се бе запознала с лейди Ворпатрил на един от редките политико-социални приеми в замъка Воркосиган. Абсолютно всичко бе уредено от прислугата в замъка. Единственото, което трябваше да прави Корделия, бе да се покаже подходящо облечена (беше се сдобила с още дрехи), да се усмихва много и да държи устата си затворена. Всъщност слушаше замаяна и озадачена как стават нещата тук.

Алис Ворпатрил също беше бременна. Лорд Ворпатрил ги бе оставил заедно и те естествено разговаряха за пазаруване. Лейди Ворпатрил се оплакваше много от личните си проблеми. Корделия реши, че самата тя сигурно има късмет, защото лекарството против гадене, със същата химическа формула, която използваша и у дома, действаше ефикасно и тя само се чувстваше уморена – не от тежестта на все още мъничкото бебе, а от изненадващия метаболитен товар. Да пишка за двама – ето как си го представяше Корделия. Е, след петпространствената навигационна математика, как би могло да я затрудни майчинството?

Като не се смятаха, разбира се, прошепнатите на ухото ѝ ужасяващи истории на Алис. Кръвоизливи, удари, бъбречни кризи, увреждания при раждане, кислородна недостатъчност на мозъка на зародиша, бешки глави с диаметър по-голям от този на таза и спазъм на матката, предизвикващ смъртта и на майката, и на бебето... Медицинските усложнения бяха проблем само при положение, че по някакъв начин жената е сама по време на раждането, а при тълпите от стражи, които я обграждаха, това не бе особено вероятно да се случи точно с нея. Ботари в ролята на акушерка? Ужасяваша мисъл. Тя потрепери.

Отново се сви на градинското канапе и сбърчи чело. О, тази примитивна бараярска медицина! Наистина, в предкосмическата ера майките са раждали деца в продължение на стотици хиляди години без тази помощ, която имаше на разположение тук. И все пак тревогата гризеше ума ѝ. „Навярно би трябвало да се върна да родя у дома.“

Не. Тя вече бе бараярка, положила клетва като останалите побъркани. Пътуването щеше да трае два месеца. А освен това, доколкото знаеше, там все още я очакваше заповед за арест, основана на обвинение в дезертърство, подозрение в шпионаж, измама и антиобществено насилие. Сигурно трябваше да се опита да привлече онзи идиот, военния психиатър. Тя си спомни за неспокойното си, объркано заминаване от колонията Бета и въздъхна. Щеше ли името ѝ някога да бъде изчистено от позора? Определено не, докато тайните на Ецар се съхраняваха в четири глави.

Не. Колонията Бета бе затворена за нея, бяха я изгонили оттам.

Бараяр не държеше монопол над политическия идиотизъм, това беше сигурно.

„Мога да се справя с Бараяр. Заедно с Арал. Сигурна съм.“

Беше време да се прибира. Слънцето ѝ причиняваше леко главоболие.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С един от аспектите на новия си живот като съпруга на регента Корделия се справяше по-лесно, отколкото беше очаквала – с наплива на лични стражи в дома им. Опитът ѝ в Бетанския проект и този на Воркосиган в бараярската армия ги бе научил да живеят в казарми. На Корделия не ѝ бе нужно много време, за да започне да различава униформите. Стражите бяха весели младежи, специално подбрани за тази служба и гордеещи се с нея. Макар че когато Пьотър също бе в замъка, с всичките си войници, включително Ботари, усещането за казармен живот ставаше изключително остро.

Именно графът пръв предложи да се проведе ръкопашен турнир между неговите хора и хората на Илян. Въпреки неясното мърморене на началника на охраната в задния двор беше устроен ринг и състезанието бързо се превърна в ежеседмична традиция. Беше привлечен дори и Куделка – като рефер и съдия-експерт, а Пьотър и Корделия аплодираха. За голямо задоволство на Корделия Воркосиган присъстваше винаги, когато му позволяваше работата. Тя чувстваше, че той има нужда да си почива от смазващото ежедневие на управлението, на което бе подложен непрекъснато.

През едно слънчево лятно утро, придружена от телохранителката си, Корделия се настаняваше на тапицираното градинско канапе, за да наблюдава представлението. И внезапно попита:

– Защо не участвате и вие, Дру? Сигурно имате нужда от практика толкова, колкото и те. Извинението за всичко това отначало беше – не че на вас, бараярците, ви трябва извинение за подобно нещо – че то ще поддържа всички в готовност.

Друшнакови погледна с копнеж към ринга, но отговори:

– Не съм поканена да участвам, миледи.

– Груб пропуск от нечия страна. Хм. Знаете ли какво – вървете да се преоблечете. Ще бъдете моят отбор. Арал ще може да насърчава собствения си отбор сам. А според традицията в едно истинско бараярско състезание би трябвало да участват поне три страни.

– Мислите ли, че наистина ще може? – попита със съмнение девойката. – Може и да не им хареса.

Въпросните „те“ бяха, както ги наричаше Друшнакови, „истинските“ стражи, униформените мъже.

– Арал не би имал нищо против. Всеки, който възразява, да върви да спори с него. Ако смее. – Корделия се усмихна и Друشناкови ѝ се усмихна в отговор, а после изтича да се приготви.

Арал пристигна и се намести удобно до нея. Тя му разказа плана си. Той повдигна вежди.

– Бетански нововъведения? Ами защо не? Обаче се приготви за подигравки.

– Готова съм. Няма да са склонни да си правят шеги, ако тя успее да победи поне неколцина от тях. А според мен ще успее – на колонията Бета това момиче досега сигурно да е станало командир на десантен отряд. Целият този природен талант се разхищава само заради мен. А ако не успее – е, тогава при всички случаи не би трябвало да ме охранява, а? – посрещна тя погледа му.

– Прието... Ще накарам Куделка да я пусне в първия рунд срещу някой със собственото ѝ тегло и височина.

– Тя е по-едра дори от теб.

– Само е по-висока. Аз съм поне няколко килограма по-тежък. Няма значение, желанието ти е заповед за мен. Оох! – Той се изправи и отиде да впише Друشناкови в списъка на Куделка. Корделия не можеше да чуе какво си казаха, но възстановяваше шеннешком диалога по жестовите и мимиките им. Арал: „Корделия иска Дру да участва.“ Ку: „Никой не иска момичета!“ Арал: „Въпреки това.“ Ку: „Бъркат се навсякъде и освен това плачат много. Сержант Ботари ще я направи на каша“ – „Хм, наистина се надявам жестът ти да означава това, защото в противен случай държанието ти е неприлично, Ку, а ти изтрий тази усмивчица от лицето си, Воркосиган.“ – Арал: „Мъничката ми женичка настоява. Знаеш под какъв чехъл съм.“ Ку: „Е, добре. Пфу!“ – „Сделката е сключена: останалото зависи от теб, Дру.“ Воркосиган се върна при нея.

– Всичко е уредено. Ще започне срещу един от хората на татко.

Друشناкови се върна, облечена в свободни панталони и плетена риза – толкова близки до мъжките работни дрехи, колкото можеше да ѝ осигури гардеробът ѝ. Графът излезе да се посъветва със сержант Ботари, капитан на неговия отбор, и се настани да сгрее кокалите си на слънце пред тях.

– Какво е това? – попита Пьотър, когато Куделка извика името на Друشناкови за втората двойка. – Да не би да внасяме бетански обичаи?

– Момичето има голям природен талант – обясни му Воркосиган. – Освен това има толкова нужда от упражнения, колкото и всеки един от тях – и дори още повече, защото нейната работа е много по-важна от

тяхната.

– После ще започнеш да приемаш жени на служба – оплака се Пьотър. – И къде ще свърши всичко? Ето това бих искал да знам.

– Какъв е проблемът с жените на служба? – попита Корделия, просто за да го подразни.

– Не е по военному – изръмжа старецът.

– „Военно“ е всичко, което позволява да се спечели войната, така мисля аз – усмихна се иронично тя. Лекото предупредително щипване на Воркосиган я накара да се въздържи от по-нататъшно задълбаване.

Във всеки случай не беше необходимо. Пьотър се обърна да наблюдава своя играч и каза само:

– Хм.

Играчът на графа лекомислено подцени противника си и тази грешка му струва първото събаряне на земята. Това го разбуди достатъчно. Зрителите крещяха груби коментари. Следващия път той я повали.

– Куделка отчете тази точка малко по-бързо, отколкото трябва, не смяташ ли? – попита Корделия, докато играчът на графа оставяше Друشناкови да се изправи след решението на рефера.

– Мм. Може би – отвърна Воркосиган неангажирано.

– Забелязах, че и нейните удари не са много силни. Ако продължава така, няма да стигне до следващия рунд.

В следващия кръг, решаващ за крайния изход на двубоя, защото в противен случай щеше да загуби два от трите, Друشناкови отначало приложи с успех една хватка, но после я изпусна.

– О, много лошо! – промърмори радостно графът

– Не го изпускай – извика Корделия, вълнувайки се все повече. Играчът на графа падна меко и отпуснато на тепиха. – Спирай играта, Ку! – Но реферът, опрян на своя бастун, не й обърна внимание. Във всеки случай, Друشناкови видя нова възможност и я използва.

– Защо онзи не се предаде? – попита Корделия.

– По-скоро би загубил съзнание – отвърна Арал. – Така няма да му се наложи да слуша подигравките на приятелите си.

Друشناкови, изглежда, се колебаеше – стегнатото под мишницата ѝ лице ставаше тънмораво. Корделия разбра, че момичето е готово да го пусне, скочи на крака и извика:

– Дръж се, Дру! Не го оставяй да те излъже!

Друشناкови го стисна по-здраво и мъжът престана да се съпротивлява.

– Хайде, Куделка, спирай играта – извика Пьотър и мрачно заклати

глава. – А довечера трябва да застъпи на служба.

И така, рундът бе спечелен от Друشناкови.

– Добра работа, Дру! – каза Корделия, когато Друشناкови се върна при тях. – Но трябва да си по-агресивна. Освободи инстинкта си на убиец.

– Съгласен съм – обади се неочаквано Воркосиган – Краткото колебание, което показахте, можеше да ви коства много – и то не само на вас. – Тя го погледна. – Тук вие се упражнявате за реални ситуации, макар че всички се молим да не се случва подобно нещо. Усилията ви трябва да бъдат абсолютно автоматични.

– Да, сър. Ще се постарая, сър.

В следващия рунд участваше сержант Ботари, който размаза противника си на два пъти непосредствено един след друг. Победеният изпълзя от ринга. Изминаха още няколко рунда и отново дойде ред на Друشناкови, този път с един от хората на Илян.

Те се вкопчиха един в друг и той ѝ приложи ефикасна хватка, което накара публиката да я освирка. Това я разгневи и я отвлече, а мъжът използва момента и я повали на тепиха.

– Видя ли? – извика Корделия на Арал. – Мръсен номер!

– Мм. Но пък не беше нито един от осемте забранени удара. Не можеш да го дисквалифицираш заради него. Все пак... – Той махна на Куделка да даде почивка и извика Друشناкови.

– Видяхме удара – прошепна той съвсем тихо. Устните ѝ бяха стиснати, а лицето – почервеняло. – Вижте, вие сте представител на миледи и всяка обида към вас е в някаква степен обида към нея. А също и много неприятен прецедент. Искам съперникът ви да не напусне ринга в съзнание. Как – това си е ваш проблем. Можете да го считате за заповед, ако искате. И не се притеснявайте да му счупите костите – прибави той иронично.

Друشناкови се върна на ринга с лека усмивка. Очите ѝ бяха присвити и святкаха. Тя направи лъжливо движение, последвано от мълниеносен удар в челюстта на противника ѝ, после в корема, накрая го блъсна с тяло в коленете и той рухна на тепиха. Настъпи шокирана тишина.

– Права беше – каза Воркосиган. – Тя не удря с всичка сила.

Корделия се усмихна самодоволно и се намести по-удобно.

– Нали ти казах.

Следващият рунд, в който участва Друشناкови, беше полуфинал и за съперник ѝ се падна сержант Ботари.

– Хм – промърмори Корделия на Арал. – Не съм сигурна за

психодинамиката на този рунд. Безопасно ли е? Имам предвид и за двамата, не само за нея. И не само физически.

– Мисля, че да – отвърна той също толкова тихо. – Службата на Ботари бе приятна и спокойна. Взема си лекарствата. В момента е в доста добра форма. Атмосферата на ринга е безопасна, позната за него. Дру не е толкова издръжлива, че да успее да го победи.

Корделия кимна успокоена и се отпусна да наблюдава двубоя. Друشناкови изглеждаше нервна.

Началото беше бавно. Друشناкови се съсредоточи предимно върху това да стои извън обсега му. Като се извърташе, за да може да следи борбата, лейтенант Куделка случайно натисна пружинката на бастуна си и ножницата излетя в храстите. Ботари се отвлече за миг и Дру го удари – ниско, бързо и чисто. Ботари се стовари на тепиха, но незабавно се изправи на крака.

– О, добро попадение! – извика възторжено Корделия. Дру изглеждаше удивена, както и всички останали. – Спирай играта, Ку!

Лейтенант Куделка се намръщи.

– Ударът не беше честен, миледи. – Един от хората на графа му донесе ножницата и Куделка вкара в нея оръжието. – Вината е моя. Нечестно отвличане.

– Преди малко не го сметна за такова – възрази Корделия.

– Остави го, Корделия – каза тихо Воркосиган.

– Но той я лишава несправедливо от точка! – прошепна гневно тя. – И то каква точка! Досега Ботари е побеждавал винаги!

– Да. На Куделка бяха необходими цели шест месеца на „Генерал Воркрафт“, преди изобщо да може да го удари.

– Оо! Хм – поразмисли за малко тя. – Завист?

– Не си ли забелязала? Тя притежава всичко, което той е загубил.

– Забелязах, че от време на време я гледа грубо. Позор! Тя очевидно...

Воркосиган вдигна предупредително пръст пред устните си.

– Ще поговорим за това по-късно. Не тук.

Тя млъкна, после кимна в знак на съгласие.

– Добре.

Рундът продължи. Сержант Ботари бързо повали на два пъти Друشناкови, а после се справи с последния си съперник с почти същата лекота.

Съвещанието на участниците в срещуположния кран на градината прати Куделка при тях като посредник.

– Сър? Питаме се дали искате да направите един демонстративен рунд. Със сержант Ботари. Никой от хората тук не е виждал това.

Воркосиган отказа не особено убедително.

– Не съм във форма, лейтенант. Освен това, как изобщо са разбрали? Приказки ли им разказвате?

Куделка се усмихна.

– Малко. Мисля, че това ще ги просвети. Относно същността на тази игра в действителност.

– Опасявам се, че им давате много лош пример.

– И аз не съм ви виждала – промълви Корделия. – Наистина ли е толкова добро представление?

– Не знам. Да не съм те оскърбил с нещо напоследък? Мислиш ли, че като гледаш как Ботари ме удря, ще се пречистиш?

– Струва ми се, че ти ще се пречистиш – отговори Корделия, усетила желанието му да се остави да бъде убеден. – Струва ми се, че в казармения живот, който водиш напоследък, ти липсват подобни неща.

– Да... – Той се изправи под избухналите ръкопляскания и свали униформеното си яке, обувките, пръстените, изпразни джобовете си и излезе на ринга да направи малко раздвижващи и загриващи упражнения.

– Добре е да ни съдействаш, Ку – извика той. – Просто за да предотвратиш прекалената тревога.

– Да, сър. – Преди да закуцука обратно към арената, Куделка се обърна към Корделия. – Просто запомнете, миледи. През четирите години, когато го правеха, всичко винаги завършваше благополучно.

– Думите ти ми се струват по-скоро злокобни, отколкото успокоителни. И все пак тази сутрин Ботари изигра шест рунда. Може да е уморен.

Двамата мъже излязоха на арената и се поклониха официално един на друг. Куделка бързо се отдръпна. Наблюдателите престанаха да подвикват шеговито и сякаш се вледениха; съсредоточената неподвижност на двамата играчи привлече всички погледи. Те се дебнеха предпазливо, а после се вкопчиха един в друг. Корделия не можеше да вижда много добре какво става, но когато противниците се разделиха, от разцепената устна на Воркосиган течеше кръв, а Ботари се беше превил от удар в корема.

При следващия сблъсък Ботари успя да ритне Воркосиган в гърба – ударът отекна в стените на градината – и го отхвърли извън арената. Той падна, но скочи бързо на крака и тичешком се върна обратно, макар

да не бе възстановил дишането си. Мъжете, от чиято защита се предполагаше, че зависи животът на регента, започнаха да се споглеждат тревожно. При следващия удар Воркосиган падна зле, а Ботари се хвърли върху него и стисна главата му под мишница. На Корделия ѝ се стори, че вижда как ребрата му се огъват. Двама от охраната пристъпиха напред, но Куделка им махна да се върнат. Със силно почервено лице Воркосиган се предаде.

– Първа точка за сержант Ботари – извика Куделка – Борба до спечелване на две от общо три точки, нали, сър?

Сержант Ботари се изправи с лека усмивка. Воркосиган остана за миг седнал на тепиха, за да си поеме дъх.

– Във всички случаи още една. Трябва да се реванширам. Не съм във форма.

– Казвах ви – промърмори Ботари.

Отново започнаха да се заобикалят. После се сблъскаха, разделиха се и отново се сблъскаха. Внезапно Ботари направи ефектно странично премтане, а Воркосиган се хвърли под него и му приложи хватка, с която едва не изкълчи рамото му. Ботари се съпротивлява кратко, сетне се предаде. Този път той беше този, който приседна за миг на тепиха, преди да се изправи.

– Поразително – коментира Друشناкови с жаден поглед. – Особено като се има предвид колко по-дребен е той.

– Дребен, но зъл – съгласи се очарована Корделия. – Имай го предвид.

Третият рунд продължи кратко. Дватама мъже се вкопчиха в объркана топка и разменяйки си удари, паднаха на тепиха, а после Ботари внезапно попадна в ловката хватка на Воркосиган. Графът безрасъдно се опита да си почине и Ботари изви лакътя му с ясно доловим пукот. Воркосиган извика и се предаде. Куделка отново потисна желанието си да му помогне, без да го молят за това.

– Пусни ме, сержант – изпъшка Воркосиган изпод ръцете му, а Ботари опря крак върху бившия си капитан и после му помогна да се изправи.

– Ще трябва да запомня да не повтарям това – задъхано каза Воркосиган.

– Поне не ви счупи нищо този път – каза окуражително Куделка и се присъедини към помощта на Ботари. Воркосиган закуцука обратно и седна много предпазливо в краката на Корделия. Ботари също се движеше много по-бавно и сковано.

– Така – каза все още задъхан Воркосиган – игрехме... на борда на „Генерал Воркрафт“.

– Прекалено много излишни усилия – отбеляза Корделия. – А колко пъти ви се е случвало да участвате в истински ръкопашен бой?

– Много, много рядко. Но винаги сме печелили.

Представлението завърши. Корделия придружи Арал, за да окажат първа помощ на лакътя и устата му, а после му помогна да вземе гореща баня и да се преоблече.

Докато го търкаше в банята, тя сподели с него един привлякъл вниманието ѝ личен проблем.

– Мислиш ли, че можеш да кажеш нещо на Ку за начина, но който се отнася с Дру? Това изобщо не е обичайното му държане. Тя прави всичко възможно, за да се държи мило с него. А той се отнася с нея дори по-нелюбезно, отколкото с хората си. На практика тя му е колега. А и, освен ако не разбирам нищо, е лудо влюбена в него. Защо той не може да го разбере?

– Какво те кара да мислиш, че не разбира? – попита я бавно Арал.

– Поведението му, разбира се. Позор! Биха си подхождали чудесно. Не намираш ли, че е привлекателна?

– Да, ако си падах по високи амазонки – усмихна ѝ се той през рамо. – Това не е по вкуса на всички мъже. Но ако това, което долавям в очите ти, е сватовнически блясък... между другото, не мислиш ли, че това може да е от майчинските ти хормони?

– Да ти изкълча ли и другия лакът?

– Не, благодаря. Забравил съм колко болезнен може да бъде сблъсъкът с Ботари. А, така е по-добре. Малко по-надолу...

– Утре лакътят ти ще се подуе доста неприятно.

– Да не мислиш, че не знам? Но преди да се занимаваш с любовния живот на Дру... замислила ли си се сериозно за нараняванията на Куделка?

– Оо! – Корделия млъкна. – Смятах... че сексуалните му функции са възстановени така добре, както и всичко останало.

– Или така зле. Този дял от хирургията е твърде деликатен.

Корделия сви устни.

– Сигурен ли си в това?

– Не, не съм. Но знам със сигурност, че никога не сме засягали тази тема. Никога.

– Хм. Иска ми се да знам как да разбирам това. Звучи малко зловещо. Смяташ ли, че можеш да го попиташ?...

– Мили Боже, Корделия, не, разбира се! Такъв въпрос не се задава на мъж. Особено ако отговорът е „не“. Ще трябва да работя с него, спомни си.

– Е, а пък аз ще трябва да работя с Дру. Тя е напълно безполезна за мен, ако чезне и умира от разбито сърце. Докарвал я е до сълзи, и то неведнъж. Тя се разплаква, когато мисли, че никой не я вижда.

– Наистина ли? Трудно ми е да си го представя.

– Едва ли можеш да очакваш да ѝ кажа, че той не го заслужава, като се имат предвид всички неща. Но дали наистина не я харесва? Или това просто е израз на самозащита?

– Добър въпрос... Веднъж шофьорът ми се пошегува с нея, и то не чак толкова оскърбително, а Ку започна да се държи съвсем хладно с него. Не мисля, че не я харесва. Но съм уверен, че ѝ завижда.

При тези двусмислени думи Корделия изостави темата. Копнееше да помогне на Дру и Ку, но не можеше да предложи изход от дилемата им. Собственият ѝ ум не срещаше никаква трудност в измислянето на решения на практическите проблеми от интимен характер, предизвикани от физическите недъзи на лейтенанта, но тя знаеше, че ще бъде посрещната със срамежлива резервираност. Подозираше, че само ще ги шокира. Очевидно тук не бяха чували за сексуална терапия.

Истинска бетанка, тя винаги бе смятала двойствените норми на сексуално поведение за логически невъзможни. Проникнала във висшето общество, тя вече разбираше, че не е така. Всичко, изглежда, се свеждаше до липсата на свободен информационен поток към определени хора, които се подчиняваха на някакви неписани норми, известни и приети от всички, освен нея. Човек не можеше да говори за секс с или пред неомъжени жени и деца. Младите мъже, изглежда, се изключваха от всички правила, когато говореха помежду си, но не и в присъствието на жена, независимо от възрастта или положението ѝ. Правилата зависеха обръквашо и от различния социален статус на присъстващите. А когато сред тях нямаше мъже, омъжените жени понякога се преобразяваха удивително. С някои неща можеха да се шегуват, но не и да ги обсъждат сериозно. А за други изобщо не можеше да се споменава. Беше попарвала безнадеждно не един разговор със забележки, които ѝ бяха изглеждали съвсем очевидни и небрежни, а после Арал я бе отвеждал настрани за кратък инструктаж.

Тя се опита да състави списък на правилата, до които смяташе, че е стигнала, но ги намери за толкова нелогични и несъвместими – особено в области, за които определени хора трябваше да се преструват пред

други хора, че не ги знаят, – че се отказа от по-нататъшните усилия. Показа списъка на Арал и той една нощ го прочете в леглото и едва не се задуши от смях.

– Наистина ли ти изглеждаме така? Харесва ми твоето Правило №7. Трябва да го запомня... Де да го бях знаел като млад. Щях да избегна всички онези ужасни учебни филми в армията...

– Ако ми се смееш още, ще ти потече кръв от носа. – каза язвително тя. – Това са ваши правила, не мои. Вие играете според тях. Аз просто се опитвам да ги разбера.

– О, милият ми учен! Хм. Сигурно наричаш нещата с истинските им имена. Никога не сме се опитвал... би ли искала да нарушиш Правило №11 заедно с мен, мили капитане?

– Дай да видя кое – о, да! Определено. Сега ли? А заедно с него дай да ликвидираме и №13. Ударили са ме хормоните. Спомням си, че съродителката на брат ми разказа веднъж за този ефект, но тогава не й повявах.

– №13 ли? Никога не съм предполагал...

– Това е, защото си от Бараяр и не си прекарал толкова много време в Правило №2.

За известно време науката беше забравена. Но тя откри, че може да го възбуди отново, промълвявайки:

„Правило №9, сър.“

* * *

Сезонът се променяше. Тази сутрин във въздуха се носеше дъх на зима. Някои от растенията в задната градина на граф Пьотър бяха увехнали от студа. Корделия очарована очакваше първата си истинска зима. Воркосиган ѝ беше обещал снежна, мразовита зима, нещо, което бе виждала само по време на две свои изследователски мисии. „Преди да настъпи пролетта, ще родя син.“

Но следобедът грейна в есенна светлина и отново стана топло. Плоският покрив на предното крило на замъка Воркосиган излъчваше топлина около глезените ѝ, макар хладният въздух вече да освежаваше страните ѝ – слънцето вече залязваше зад градския хоризонт.

– Добър вечер, момчета – кимна Корделия на двамата стражи, засанали на пост в края на покрива.

Те също ѝ кимнаха, а старшият дори докосна челото си в колеблив полупоздрав.

Корделия обичаше да наблюдава залеза от това място. Гледката на

града, откриваща се от четвъртия етаж, беше прекрасна. Отвъд дърветата и сградите се виждаше реката, която разполовяваше града, но един голям изкоп предполагаше, че картината ще се наруши от нова постройка. Най-високата кула на замъка Ворхартунг, където бе присъствала на всички церемонии в залата на Съвета на графовете, се извисяваше над водата.

Зад замъка Ворхартунг се простираха най-старите части на столицата. Все още не бе виждала този район с неговите лъкатушещи улички, по които можеше да мине само един кон и които бяха непроходими за земеходи, макар да бе прелитала над странните, ниски и тъмни сгради в сърцето на града. По-новите части, които блестяха на хоризонта, напомняха повече галактическият стандарт и бяха разположени край модерни транспортни артерии.

Ворбар Султана по нищо не приличаше на колонията Бета. Бе се разпрострял по земята или се издигаше към небето странно двуизмерен и открит. Градовете на колонията Бета минаваха в шахти и тунели и бяха на много равнища – сложни, уютни и безопасни. Наистина, колонията Бета не можеше да се похвали толкова с архитектура, колкото с вътрешен дизайн.

Стражите се отдръпнаха и въздъхнаха, когато тя се наведе над каменния покрив, за да погледне навън. Наистина не им харесваше, когато се приближаваше на по-малко от три метра от ръба, макар цялото пространство да имаше ширина само шест метра. Но затова пък щеше да може да види земехода на Воркосиган, който скоро щеше да се покаже по улицата. Залезът беше много красив, но погледът ѝ бе насочен надолу.

Тя вдишваше сложните миризми – от растенията, от водните испарения, от отпадъчните промишлени газове. Бараяр допускаше удивително силно замърсяване на въздуха, сякаш... е, въздухът тук беше свободен. Никой не го измерваше, нямаше такси за обработка и филтриране... Разбираха ли тези хора какво богатство притежават? Можеха да дишат спокойно просто като излезеха навън и приемаха въздуха за нещо нормално, точно както приемаха и замръзналата вода, падаща от небето. Тя пое отново въздух, сякаш можеше някак си да се запаси, и се усмихна.

Някакъв далечен взрив прекъсна мислите ѝ и пресече дъха ѝ. Двата стражи скочиха едновременно. „Просто чух гръм. Не е задължително да е свързан с Арал.“ А после си помисли с вледенено сърце: „Прозвуча като звукова граната. И то не малка. Мили Боже.“ От една улица зад няколко сгради се издигна стълб дим и прах, но Корделия не

можеше да види източника му. Тя проточи врат навън...

– Миледи – стисна я за ръката по-младият часовой – Моля ви, влезте навътре. – Лицето му беше напрегнато, с разширени очи. Старшият бе сложил длан на ухото си и поглъщаше информация от комуникационния си канал. А тя нямаше комуникатор.

– Какво става? – попита тя.

– Миледи, моля ви, слезте долу! – побутна я безапелационно той към вратата на стълбичката, водеща към тавана, от който на свой ред водеха стълби към четвъртия етаж. – Сигурен съм, че не е нещо сериозно – успокоително каза той.

– Това беше звукова граната клас четири, вероятно изстреляна с въздушна пушка – запълни ужасяващото му невежество тя. – Освен ако този, който я е хвърлил, не е самоубиец.

Друشناкови отвори вратата на стълбата с машинно масло в едната ръка¹ и със зашеметителя си в другата.

– Миледи?

Часовоят изглеждаше облекчен и побутна Корделия към нея, а после се върна при старшия си. Плачейки вътрешно от страх, Корделия се усмихна през стиснатите си зъби и се остави да бъде придружена надолу по стълбите.

– Какво става? – попита тя Друشناкови.

– Още не зная. В закувалнята в сутерена се задейства червената лампичка и всички заеха постове си – задъхано отговори Дру. Трябва да се беше телепортирала чак оттам.

– Хм. – Корделия се втурна по стълбището. Комуникационният пулт в библиотеката сигурно щеше да е зает. Но все някой трябваше да има комуникатор... Тя се спусна по извитите стълби и изтича по черно-белите камъни.

Началникът на охраната на замъка наистина бе на мястото си и раздаваше заповеди.

– Идват направо тук – подхвърли през рамо командирът на войниците на граф Пьотър. Облечените в кафяви униформи мъже тичаха във всички посоки.

– Какво става? – попита Корделия. Сърцето ѝ биеше бясно и не само защото бе тичала по стълбите.

Той я погледна, опита се да каже нещо успокоително и

---

1. Грешка на преводача: „buttered roll“ би трябвало да е „маслено руло“, няма да ги хранят с машинно масло, я! Бел.Mandor.

безсмислено, а после, по средата на изречението, промени решението си.

– Някой е стрелял срещу земехода на регента. Не е улучил. Продължават насам.

– Близо ли е попаднал изстрелът?

– Не зная, миледи.

Сигурно не знаеше. Но щом земеходът все още функционира... Тя му махна безпомощно с ръка да се връща към задълженията си и се насочи към фойето. Двама от хората на граф Пьотър не я пуснаха до вратата. Тя изкачи три стъпала, спря и прехапа устни.

– Мислите ли, че лейтенант Куделка е бил с него? – попита плахо Друشناкови.

– Навярно. Обикновено е с него – отвърна Корделия разсеяно и зачака с вперени във вратата очи...

Чу спирането на колата. Един от хората на граф Пьотър отвори. Хората от охраната обградиха сребристия земеход, спрял под портика – Господи, откъде се бяха появили толкова хора? Колата беше издраскана и одимена, но пораженията не бяха сериозни: задният покрив бе здрав, макар предният да бе в драскотини. Задните врати се отвориха. Корделия протегна глава да види Воркосиган, но зелените гърбове на хората от ИмпСи ѝ пречеха. После направиха път. Лейтенант Куделка мигаше замаяно, по брадичката му се стичаше кръв. Един от стражите му помогна да се изправи на крака. Най-после се появи Воркосиган, който отказа всякаква помощ. Дори и най-разтревожените стражи не посмяха да го докоснат без покана. Воркосиган влезе вътре с мрачно и бледо лице. Куделка го следваше, подпомаган от бастуна си и от един капрал от ИмпСи, от чийто нос течеше кръв. Един от войниците на Пьотър затвори предната врата на замъка Воркосиган и така остави навън три четвърти от целия хаос.

Арал срещна погледа ѝ и мрачното му изражение мъничко се смекчи. Той ѝ кимна: „Добре съм“. Устните ѝ се присвиха в отговор: „За Бога, по-добре да...“

– ... дяволски голяма дупка в улицата! – обясняваше Ку развълнувано. – Може да побере товарна совалка. Шофьорът прояви удивителен рефлекс... Какво? – Той се взря в един от хората, който го беше попитал нещо – Съжалявам, ушите ми бучат, бихте ли повторили? – И остана с отворена уста, сякаш да лапне думите му, после докосна лицето си и изненадано погледна изцапаната си с кръв ръка.

– Ушите ти са само заглъхнали, Ку. – каза Воркосиган. Гласът му

беше спокоен, но прекалено силен. – Утре сутрин ще се оправяш. – Корделия разбра, че повишеният му тон не е, за да може да го чуе Куделка – слухът на самия Воркосиган също бе нарушен. Очите му се местеха прекалено бързо – единствен знак, че се опитва да чете думите по устните.

Почти в същия миг Саймън Илян доведе лекар. Воркосиган и Куделка бяха придружени до един спокоен заден салон, оставяйки безплезните според Корделия стражи. Корделия тръгна след мъжа си, последвана от Друشناкови. Лекарят незабавно започна прегледа, насочвайки се по заповед на Воркосиган първо към окървавения Куделка.

– Един изстрел? – попита Илян

– Само един – потвърди Воркосиган, гледайки го право в лицето. – Ако беше опитал втори път, щеше да ме уцели.

– Ако беше опитал, ние щяхме да уцелим него. Изпратихме съдебен екип на мястото на стрелбата. Естествено, убиецът отдавна е изчезнал. Хитра позиция – имал е възможност да избяга по дузина пътища.

– Ние променяме маршрута си ежедневно – каза с мъка лейтенант Куделка, притиснал кърпа към лицето си – Как е можел да знае къде да разположи засадата си?

– Вътрешна информация? – сви рамене Илян и стисна зъби при тази мисъл.

– Не е задължително – каза Воркосиган. – Пътищата към къщи не са чак толкова много. Може да е чакал там с дни.

– Точно на границата на периметъра ни на непосредствено наблюдение? – попита Илян. – Нещо не ми харесва.

– Повече ме безпокои това, че не уцели – каза Воркосиган – Защо? Дали не може да е някакъв предупредителен изстрел? Опит за покушение не над живота ми, а над умственото ми равновесие?

– Оръжието е било старо – съобщи Илян. – Може да е било с повреден мерник. Защото пък не можахме да засечем лазерен импулс. – Той замълча, забелязвайки преbledнялото лице на Корделия. – Сигурен съм, че става дума за някакъв самотен маниак, миледи. Поне със сигурност е бил само един човек.

– Как би могъл един самотен маниак да се сдобие с армейско оръжие? – попита язвително тя. Илян я погледна неспокойно.

– Ще разследваме случая. Оръжието определено беше стар модел.

– Не унищожавате ли излезлите от употреба запаси?

– Има толкова много...

Корделия го изгледа свирепо.

– Трябвал му е само един изстрел. Ако бе успял да улучи

херметично затворената кола, Арал щеше да бъде емулгиран и сега съдебният ви екип щеше да се опитва да разбере кои молекули са негови и кои – на Ку.

Лицето на Друشناкови позелена, Воркосиган се намръщи.

– Искате ли да ви дам точна преценка за амплитудата на резонантна рефлексия на херметично затворена пътническа кабина, Саймън? – продължи разгорещено Корделия. – Който и да е бил човекът, избрал това оръжие, той е бил компетентен военен специалист, макар и за щастие – лош стрелец. – Тя преглътна следващите си думи, осъзнавайки, въпреки че все още никой друг не я бе забелязал, потиснатата истерия, предизвикала изблика ѝ.

– Моите извинения, капитан Нейсмит – още по-разкайно каза Илян. – Вие сте съвсем права. – Кимването му беше изпълнено с уважение.

Арал следеше сцената с някакво скрито удивление. Илян излезе. В главата му несъмнено бушуваха подозрения за всевъзможни заговори. Лекарят потвърди изпитаната в не едно сражение диагноза на Арал – слухово зашеметяване, предписа му силни таблетки против главоболие и назначи нов преглед за другата сутрин.

* * *

Илян се върна в замъка Воркосиган късно вечерта, за да проведе съвещание с началника на охраната си, и Корделия едва се въздържа да не го сграбчи и да не го притисне до най-близката стена, за да изкопчи от него всичко, което знае.

– Кой се е опитал да убие Арал? – ограничи се да попита просто тя. – Кой иска да убие Арал? Какво си въобразяват, че ще постигнат с това?

– Съкратения списък ли искате, или пълния, миледи? – въздъхна Илян.

– Колко дълъг е съкратеният? – попита болезнено тя.

– Много. Но ако желаете, мога да ви назова само началото. – Той започна да пресмята на пръсти. – Сетаганданците, непременно. Винаги са разчитали, че след смъртта на Ецар тук ще настане политически хаос. Не биха се поколебали да го предизвикат. За тях убийството е евтино средство за намеса, в сравнение с пращането на боен флот. Комарците – за реванш или бунт. Някои там все още наричат адмирала „Касапина на Комар“...

Корделия знаеше цялата история, която се криеше зад този неохотно изречен прякор, и потрепери.

– Противниците на Вор, защото милорд регентът е прекалено

консервативен за вкуса им – продължи Илян. – Десните военни, които пък се страхуват, че е прекалено прогресивен за тях. Оцелелите членове на старата военна партия на принц Сердж и Ворутиър. Бившите служители на понастоящем ограниченото Министерство на политическото образование, макар и да се съмнявам, че някой от тях би пропуснал. Обучени са в отдела на Негри. Някои недоволни от класата Вор, които смятат, че е прекалено отскоро на политическата сцена. Всеки побъркан, който има достъп до оръжие и желание за бърза известност – да продължавам ли още?

– Не, моля ви. Но днешният случай? Ако от гледна точка на мотив заподозрените са толкова много, какво ще кажете за средството и възможността?

– Не разполагаме с много нещо, пък и повечето информация е отрицателна. Както отбелязах, действал е изключително чисто. Който и да е бил, трябва да е имал достъп до някаква информация. Първо ще поработим върху това.

Именно анонимността на опита за покушение я безпокоеше най-силно. Когато убиецът можеше да е всеки, импулсът да подозира всички ставаше непреодолим. Както изглеждаше, тук параноята бе заразна болест и бараярците си я предаваха един на друг. Е, обединените сили на Негри и Илян скоро трябваше да стигнат до някакви конкретни факти. Тя скри всичките си страхове в един мъничък тайник в корема си и ги заключи там. В съседство с детето.

Тази нощ Воркосиган я прегръщаше силно, притискаше я до здравото си тяло. Но без никакъв намек за секс. Просто я прегръщаше. Въпреки болкоуспокояващите лекарства той не можа да заспи в продължение на часове. Тя също не спеше. Успокои се едва когато го чу да хърка. Нямахме много за казване. „Те пропуснаха, ние продължаваме.“

„До следващия опит.“

ПЕТА ГЛАВА

Рожденият ден на императора беше традиционен бараярски празник, честван с угощения, танци, пиене, паради на ветераните и невероятен брой напълно неконтролирани фойерверки. Би бил изключително удобен ден за изненадващо нападение срещу столицата, реши Корделия – едва ли някой в общата глъчка щеше да забележи началото на артилерийския обстрел. Шумотевицата започна призори.

Часовоите, които проявяваха естествена склонност да скачат при всеки внезапен шум, бяха в безкрайно неизгодно положение, с изключение на двама младежи – те се опитаха да се повеселят с няколко бомбички, гръмнали отсам стената, но бяха отведени от началника на охраната и се появиха много по-късно, бледи и мълчаливи. След малко Корделия ги видя да носят боклук под командването на една хаплива прислужница, а в същото време от замъка изхвърчаха с щастливи лица миячката на съдове и втората готвачка, изненадващо получили свободен ден. Датата на празника естествено зависеше от рождения ден на императора. Ентузиазмът на бараярците очевидно не се влияеше от факта, че поради смъртта на Ецар и възцаряването на Грегор тази година щяха да празнуват вече за втори път.

Корделия отказа поканата да присъства на големия военен преглед, който погълна сутринта на Арал, за да може да се запази свежа за събитието на вечерта – всъщност събитието на годината, както ѝ бе дадено да разбере – лично присъствие на вечерята по случай рождения ден на императора в императорската резиденция. Очакваше с нетърпение да се срещне отново с Карийн и Грегор, макар и за кратко. Поне беше сигурна, че дрехите ѝ са подходящи. Лейди Ворпатрил, която имаше превъзходен вкус и в същото време модерни разбираня за бараярските дрехи за бременни, се бе смилила над културното ѝ невежество и ѝ беше предложила да я напътства лично.

В резултат Корделия смело носеше безупречно скроена дървеснозелена копринена рокля, дълга до земята, и отворена наметка от плътно кадифе с цвят на слонова кост. Истински цветя в отиващи си нюанси бяха вплетени в косите ѝ с цвят на мед от истинска фризьорка, изпратена ѝ също от Алис. Подобно на своите празници, бараярците правеха от дрехите си нещо като народно изкуство, толкова развито, колкото и бетанските телесни рисунки. Корделия не можеше да разбере със сигурност от

Арал дали изглежда добре – когато я гледаше, лицето му винаги грееше, но ако се съдеше по възхитените ахкания на прислужниците на граф Пьотър, шивачките ѝ бяха надминали себе си.

Докато чакаше при извитото стълбище в предната зала, тя поглаждаше скрито зелената коприна върху корема си. Още малко повече от три месеца метаболитна преумора и всичко, което щеше да излезе от това, бе само едно мъничко парче месо – от средата на лятото се бяха случили толкова много неща и ѝ се струваше, че бременността ѝ напредва прекалено бързо. Тя отправи наум една окуражителна мантра към корема си: „Расти, расти, расти...“ Поне беше започнала да изглежда наистина бременна, а не само уморена. Арал споделяше нощните ѝ проблеми, опитвайки се нежно с пръсти – засега безуспешно – да усети слабото пърхане в утробата ѝ.

В този момент се появи и самият Арал, следван от лейтенант Куделка. И двамата бяха грижливо измити, избръснати, подстригани, срасани и шарено ослепителни в червено-сините си официални имперски парадни униформи. Към тях се присъедини граф Пьотър; носеше кафяво-сребрилата униформа, с която Корделия го беше видяла на заседанията на Общия съвет – по-бляскав вариант на ливреите на войниците му. Тази вечер всичките двайсет войници на Пьотър щяха да имат някаква официална функция – цяла седмица се бяха подготвяли педантично под ръководството на безмилостния си началник. Друشناкови придружаваше Корделия. Тя носеше опростена рокля в цветовете на дрехите на господарката си, скроена така, че да улеснява бързи движения, а също да скрива оръжието и комуникатора ѝ.

След моментно забавяне, та всеки да изкаже възхищението си от облеклото на другите, те излязоха през предните порти и се насочиха към очакващите ги земеходи. Арал лично настани Корделия в нейната кола, после отстъпи назад.

– Ще се видим там, скъпа.

– Какво? – обърна се рязко към него тя. – Аа! Значи втората кола... не е за останалата част от групата?

– Не – присви леко устни Арал. – Струва ми се... благоразумно отсега нататък да пътуваме в отделни коли.

– Да – каза тихо тя. – Наистина.

Той кимна и се обърна. Проклетата планета! Тя отнемаше късче от живота им, от сърцето ѝ. Вече прекарваха заедно толкова малко, че я болеше и от най-малката нова загуба.

Очевидно граф Пьотър щеше да играе ролята на заместник на Арал,

поне за тази вечер, защото се намести до нея. Друشناкови седна срещу тях, сред което затвориха херметично покрива. Колата плавно тръгна по улицата. Корделия погледна през рамо, опитвайки се да види колата на Арал, но земеходът ги следваше на прекалено голямо разстояние. Тя се обърна напред с въздишка.

Слънцето потъваше с жълтеникаво сияние зад група сиви облаци и в студената, влажна есенна вечер започваха да проблясват улични лампи, придавайки на града мрачно меланхолична атмосфера. Може би грубоватите улични веселби – бяха минали покрай няколко групи хора – не бяха чак толкова лоша идея. Участниците в празника напомняха на Корделия за примитивните хора от Земята – те прогонваха с огънове и пушки змея, който изяждаше луната. Тази странна есенна тъга можеше да погълне някоя непредпазлива душа. Рожденият ден на Грегор бе отличен разчетен.

Топчестите ръце на Пьотър си играеха с някаква торбичка от кафява коприна, избродирана със сребърния герб на рода Воркосиган. Корделия я погледна с любопитство.

– Какво е това?

Пьотър се усмихна леко и ѝ я подаде.

– Златни монети.

Още едно народно изкуство – торбичката и нейното съдържание представляваха осезаемо удоволствие. Тя поглади коприната, възхити се на бродерията и разклати в шепа няколко от блестящите дискове.

– Прекрасно. – Преди края на Периода на изолация златото бе имало огромна стойност на Бараяр, поне така беше чела. За нейния бетански ум златото означаваше нещо като „Понякога полезен за електронната промишленост метал“, но древните хора му бяха придавали мистична сила. – Означава ли нещо това?

– Ха! Много. Това е подаръкът за рождения ден на императора.

Корделия си представи как петгодишния Грегор си играе със златните монети. Освен да строи кули и може би да се упражнява в смятане, не можеше да измисли какво друго би правило с тях момчето. Надяваше се, че е минал възрастта да слага всичко в устата си – размерът на тези дискове беше точно колкото едно дете да ги глътне и да се задуши.

– Сигурна съм, че ще му хареса – каза с леко съмнение тя.

– Не можеш да разбереш какво става, нали? – засмя се Пьотър.

Корделия въздъхна.

– Почти никога. Обяснете ми.

Тя се отпусна на седалката и се усмихна. Постепенно Пьотър се бе

ентусиазирал да ѝ обяснява Бараяр – винаги изглеждаше доволен да открие празноти в знанието ѝ и да ги запълни с информация и мнения. Тя имаше чувството, че графът би могъл да ѝ чете лекции през следващите двацет години и пак да не изчерпи непонятните за нея проблеми.

– Рожденият ден на императора е традиционен завършек на фискалната година във всяка графска област, подчинена на имперското правителство. С други думи, това е данъчен ден – с изключение на представителите на класата Вор, които не се облагат с данъци. Това би загатнало за прекалено второстепенна връзка с империята – ето защо поднасяме на императора подарък.

– Аха... – каза Корделия. – Но нали не управлявате областта си за шейсет малки торбички злато на година, сър?

– Не, разбира се. Истинските данъци бяха изпратени днес сутринта от Хасадар за Ворбар Султана чрез комуникационен трансфер. Златото е чисто символично.

Корделия се намръщи.

– Почакайте. Не го ли правихте вече тази година?

– Да – през пролетта за Ецар. Но сега променихме датата на фискалната си година.

– Това не разрушава ли банковата ви система?

Той сви рамене.

– Справяме се. – После се усмихна внезапно. – Откъде според теб произхожда думата „граф“?

– От Земята, предполагам. Това е термин от предатомната, не, всъщност от късноримската епоха, за благородник, който управлява графство. Или пък името на административната единица произхожда от титлата.

– На Бараяр тя на практика е свързана с думата „графа“. Първите графове са били събирачите на данъци на Варадар Тау – един удивителен разбойник. Трябва да прочетеш за него някой път.

– Винаги съм смятала, че става дума за военна титла! По подражание на средновековната история.

– А, военният аспект следва непосредствено другия още първия път, когато старите главорези са претръскали някой, който не е искал да си плати. Титлата е придобила очарованието си по-късно.

– Не знаех – каза тя и изведнъж се обърна към него подозрително: – Да не би да ме поднасяте, а, сър?

Той поклати отрицателно глава.

„Проверявай предположенията си – помисли си Корделия

развеселена. – Всъщност проверявай предположенията си незабавно.“

Пристигнаха до огромната порта на императорската резиденция. Тази вечер обстановката бе много по-различна, отколкото по време на предишните посещения на Корделия на смъртното ложе на Ецар и на погребалните церемонии. Архитектурните детайли се осветяваха от цветни лампи, закачени на каменни стълбове. Градините блестяха, фонтаните искряха. Красиво облечени хора бяха наизлезли по терасите от официалните зали на северното крило. Стражите обаче извършваха проверките си със същата педантичност, а броят им беше извънредно увеличен. Корделия изпита усещането, че забавата ще бъде далеч по-благовъзпитана, отколкото онези, покрай които бяха минали на идване.

Когато влизаха под западния портик, колата на Арал спря зад тяхната и Корделия с удоволствие го хвана под ръка. Той ѝ се усмихна гордо и я целуна по тила, преструвайки се, че вдъхва аромата на цветята в косата ѝ. Тя стисна ръката му в отговор. Минаха през вратите и тръгнаха по коридора. Облечен в ливрея лакей обяви на висок глас имената им и в този миг на Корделия ѝ се стори, че в тях са се вперили няколко хиляди чифта критични бараярски очи на ворски благородници. Всъщност в залата имаше само двестатина души. Е, все беше по-добре, отколкото да гледа цевта на зареден невроразрушител. Наистина.

Те обиколиха помещението, разменяйки поздрав и поклони. „Защо тези хора не носят табелки с имената си?“ – помисли си безпомощно Корделия. Както обикновено, всички освен нея, изглежда, се познаваха. Тя се опита да си представи как би започнала разговор: „Хей, ти, Вореди-койси...“ Стисна по-здраво ръката на Арал и се помъчи да изглежда по-скоро тайнствена и екзотична, отколкото като някоя смотанячка с вързан език.

В съседната зала завариха малката церемония с торбичките златни монети – графовете или техните представители се бяха подредили, за да изпълнят задължението си, всеки с по няколко официални думи. Император Грегор, чието време за лягане според Корделия бе минало отдавна, седеше на една висока пейка заедно с майка си, изглеждаше мъничък и примирен и мъжествено се опитваше да потиска прозявките си. Корделия дори се запита дали торбичките остават за него, или му ги подаряват отново на следващата година. Какъв ужасен рожден ден! Никъде не се виждаше друго дете. Но пък графовете минаваха доста бързо и навярно момчето щеше да може скоро да се оттегли.

Един от графовете, облечен в червено-синя униформа, коленичи пред Грегор и Карийн и поднесе своята копринена златистокафява

торбичка. Корделия позна граф Видал Вордариан, плосколикия мъж, когото Арал бе описал възпитано като представител на „другата най-консервативна партия“ – т.е. с приблизително същите политически възгледи като граф Пьотър – с глас, който я бе накарал да се запита дали това не е кодова фраза за „фанатичен изолационист“. Необезобразено от гняв, лицето му беше далеч по-привлекателно Той се обърна към принцеса Кариин и каза нещо, което я накара да вдигне брадичка и да се засмее. За миг ръката му се облегна фамилиарно на коляното ѝ, а тя сложи за кратко длан върху неговата; после той се изправи, поклони се и отстъпи мястото си на следващия. Когато Вордариан се обърна с гръб, усмивката на Кариин изчезна.

Грегор погледна тъжно Арал, Корделия и Друшнакови и каза сериозно нещо на майка си. Кариин даде знак на един от стражите и след няколко минути към тях се приближи началникът на охраната, искайки разрешение да отведе Дру. Тя бе заместена от един ненаатрапчив младеж, който ги следваше на достатъчно разстояние, за да не може да чува разговора им.

За щастие Корделия и Арал скоро срещнаха лорд и лейди Ворпатрил, с които Корделия не се притесняваше да води разговор без предварителен политико-социален инструктаж. Парадната червено-синя униформа на капитан лорд Ворпатрил подхождаше съвършено на тъмната му коса, но лейди Ворпатрил го засенчваше с алената си рокля. В буйната ѝ черна коса, която контрастираше удивително с кадифенобялата ѝ кожа, бяха вплетени цветя. Корделия си помисли, че двамата са типична ворска двойка, красива и ведра. Ефектът бе леко опорочен, когато по несвързаната реч на капитан Ворпатрил тя разбра, че е пиан. Но пък беше весело пиан и представата ѝ за него се промени съвсем леко, и то не в отрицателна посока.

Отвлечен от някакви хора, които се спуснаха към него, Воркосиган повери Корделия на лейди Ворпатрил. Двете жени обиколиха елегантните подноси с ордъври, предлагани от прислужниците, и поговориха за бременността си. Лорд Ворпатрил се извини и се насочи към един поднос с вино. Алис говореше за цвета и кройката на следващата рокля на Корделия:

– Черно-бяла – каза авторитетно тя. Корделия кимна покорно, питайки се дали скоро ще вечерят или ще продължават да се залъгват с минаващите покрай тях подноси.

Алис я отведе в женската тоалетна – обект на постоянното им посещение заради обременените им мехури – и на връщане я представи на

още няколко жени от префинения ѝ социален кръг. После влезе в очаквана дискусия с една своя дългогодишна приятелка относно предстоящия бал на дъщеря ѝ и Корделия се оттегли в периферията на групата.

Тя отстъпи тихо назад, отделяйки се (опита се да не си помисли „от стадото“) за миг мълчаливо съзерцание. Каква странна смесица беше Бараяр – в един миг уютен и близък, а в следващия – ужасяващ и чужд... но представлението беше интересно... А! Ясно какво липсваше! На колонията Бета церемония от такава величина би се предавала изцяло по холовизията, за да бъде споделена на живо от цялата планета. Всяко движение би било внимателно репетиран танц край видеокамерите и коментаторите. Тук не се виждаше холовизор. Единствените записи се правеха от Имперската служба за сигурност за личните ѝ цели, които нямаха нищо общо с хореографията.

– Лейди Воркосиган? – каза нечий учтив глас. Корделия прекъсна размишленията си и се обърна. Беше комодор граф Вордариан. Той носеше червено-синя, а не личната си униформа, което показваше, че е на действителна служба и несъмнено краси Имперския генерален щаб. В кой ли отдел? А, да, в оперативния, Арал нали ѝ беше казал. Държеше чаша и се усмихваше сърдечно.

– Кажете, граф Вордариан – отзова се тя също усмихната. Бяха се виждали пътьом достатъчно често, тъй че Корделия реши да се държи, сякаш се познават. Регентските задължения нямаха свършване, колкото и да ѝ се искаше – отдавна вече бе време да започне да си създава свои собствени връзки, а не да търси от Арал напътствия за всяка нова крачка.

– Добре ли прекарвате? – попита той.

– О, да. – Тя се опита да измисли какво още да каже. – Прекрасно е.

– Като вас, миледи – вдигна в нейна чест чашата си той и отпи.

Сърцето ѝ се разгуптя, но тя откри причината преди очите ѝ да се разширят забележимо. Последният бараярски офицер, който бе вдигал наздравица в нейна чест, беше адмирал Ворутиър, при съвсем различни обстоятелства. Вордариан случайно беше повторил жеста му съвсем точно. Сега не беше време за мъчителни спомени. Корделия премига.

– Лейди Ворпатрил ми помогна много. Тя е безкрайно великодушна.

Вордариан кимна деликатно към корема ѝ.

– Разбирам, че трябва да изкажа поздравленията си и на вас. Момче ли е, или момиче?

– А? О, да, момче е, благодаря ви. Казаха ми, че името му трябва да

бъде Пьотър Майлс.

– Изненадан съм. Мислех си, че лорд-регентът ще иска първо да има дъщеря.

Корделия наведе глава, озадачена от ироничния му тон.

– Всичко това започна преди Арал да стане регент.

– Но сигурно сте знаели, че му предстои да го назначат.

– Не знаех. Но си мислех, че всички вие, бараярски милитаристи, сте луди по синовете. Защо смятате, че би искал дъщеря? – „Аз искам дъщеря...“

– Струваше ми се, че лорд Воркосиган ще мисли за, хм, работата си в дългосрочен план. Има ли по-добър начин да укрепим приемствеността на властта си след регентството освен да стане тъст на императора?

Корделия се стресна.

– Мислите, че залага приемствеността на управлението на планетата на възможността двама юноши да се влюбят един в друг след петнайсетина години?

– Любов? – Сега той изглеждаше объркан.

– Вие, бараярците, сте... – Тя прехапа език преди да каже „луди“. Би било нелюбезно. – Арал определено е по... практичен. – Макар че едва ли можеше да го нарече неромантичен.

– Извънредно любопитно – каза той. Погледът му пак се спря върху корема ѝ. – Според вас той обмисля нещо по-непосредствено?

– Моля?

Той се усмихна и сви рамене. Корделия се намръщи.

– Да не би да имате предвид, че ако щяхме да имаме момиче, всеки щеше да си мисли така?

– Със сигурност.

Тя въздъхна.

– Боже мой. Това... Не мога да си представя, че някои здравомислещ би се стремил към бараярската власт. Доколкото разбирам, тя прави човек мишена за всеки маниак. – Корделия си представи лейтенант Куделка, с окървавено лице и оглушал. – А е жалко и за жената, която е имала лошия късмет да се свърже с него.

Той я погледна внимателно.

– Имате предвид онзи нещастен инцидент? Има ли някакви резултати от разследването, знаете ли?

– Не съм чула нищо. Негри и Илян говорят най-вече за сетаганданиите. Но човекът, който е изстрелял гранатата, се е измъкнал невредим.

– Много лошо. – Той пресуши чашата си и я смени с нова, донесена му незабавно от прислужник, облечен в ливреята на Ворбара. Корделия погледна пълните с вино чаши с копнеж. Но ѝ бе забранено да пие. Още един плюс на бетанската бременност в маточни репликатори. У дома тя би могла да се трови спокойно, докато детето ѝ растеше, наблюдавано денонощно от трезви специалисти, на сигурно и безопасно място в репликаторните банки. Ами ако тя бе попаднала под звуковата граната... Ах, как копнееше за едно питие!

Е, не ѝ трябваше умопомрачаващият етанол, разговорът с бараярци бе достатъчно умопомрачителен. Потърси с поглед Арал в тълпата – ето го, и Ку е до рамото му. Разговаряха с Пьотър и други двама въззрастни, побелели мъже в графски ливреи. Както бе предрекъл Арал, слухът му се беше нормализирал за два дни. Но очите му още се местеха от лице на лице, попивайки движението на устните, а почти недокоснатата чаша само красеше ръката му. По задължение, несъмнено. Щеше ли някога да се освободи от задължения?

– Смути ли го много нападението? – попита Вордариан, проследявайки погледа ѝ.

– А вие нямаше ли да се смутите? – каза Корделия. – Не знам... той е бил свидетел на толкова много насилие през живота си, повече, отколкото мога да си представя. Може да е почти като... заглушаващ шум. Който може да се изчисти – „Иска ми се да можех да го изчистя.“

– Не го познавате от много отдавна. Едва от Ескобар.

– Срещали сме се веднъж преди войната. За кратко.

– Така ли? – повдигна вежди той. – Не знаех. Колко малко знае всъщност човек за другите. – Той замълча, наблюдавайки Арал и наблюдавайки нея как наблюдава Арал. Ъгълчето на устата му се изви в недоволна усмивка, която бързо изчезна. – Той е бисексуален, нали знаете. – И деликатно отпи от виното.

– Бил е бисексуален – поправи го разсеяно тя, гледайки влюбено към другия край на залата. – Сега е моногамен.

Вордариан се задави. Корделия го погледна загрижено, чудейки се дали да не го потупа по гърба, но той се справи.

– Той ли ви каза? – изхриптя удивено графът.

– Не, Ворутиър. Точно преди да се случи онзи, хм, фатален инцидент с него. – Вордариан замръзна. Тя почувства някаква радост от това, че най-сетне бе объркала бараярец до такава степен, до каквато понякога я бяха обърквали те. Ех, да можеше да разбере кои от думите ѝ го бяха... Тя продължи сериозно: – Колкото повече си мисля за Ворутиър,

толкова по-трагична фигура ми се струва той. Подвластен на една любов, завършила преди осемнайсет години. И все пак понякога се питам дали би могъл да получи онова, към което се стремеше тогава – да си запази Арал, – ако Арал бе запазил онази садистична наклонност, която в края на краищата унищожи разума на Ворутиър. Сякаш двамата се люлееха на някаква странна люлка – животът на единия означаваше смъртта на другия.

– Ох, как забравих, че сте бетанка. – Обърканото му изражение постепенно се заменяше от нещо, което Корделия определи като Величествено Осъзнаване. – В края на краищата нали вие сте народът, който създаде чрез биоинженерство хермафродит... – Той замълча. – Колко дълго се познавахте с Ворутиър?

– Около двацет минути. Но бяха много интензивни двацет минути. – Тя реши да го остави да се чуди какво, по дяволите, означава това.

– Тяхната, хм, любов, както я нарекохте, навремето бе страхотен таен скандал.

Тя сбърчи нос.

– Страхотен таен скандал? Оксиморон ли беше това? Като „военна интелигенция“ или „приятелска стрелба“. Други типични бараяранизми.

Изражението на Вордариан беше извънредно странно. Той изглеждаше – тя разбираше това – като човек, който е хвърлил бомба, а тя само бе изсъскала, вместо да се взриви. Сега се опитваше да реши дали да я докосне и да почука детонатора, за да го провери.

А сега беше неин ред за Величествено Осъзнаване. „Този човек просто се опитва да развали брака ми.“ Не – брака на Арал. Тя се усмихна слънчево и невинно. Мозъкът ѝ усети – най-после! – преумора. Вордариан не би могъл да е от старата партия на войната на Ворутиър. С всичките ѝ лидери се бяха случили фатални инциденти още преди да се възцари Ецар, а останалите се бяха пръснали и покрили. Какво искаше той? Тя се заигра с едно цвете от косата си и реши да се пошегува:

– Не съм си представяла, че се омъжвам за четирийсет и четири годишен девственик, граф Вордариан.

– Така изглежда. – Той отпи нова глътка вино. – Вие, галактиците, до един сте извратени... Питам се какви перверзни понася той на свой ред? – В очите му проблесна нескрита злоба. – Знаете ли как умря първата жена на лорд Воркосиган?

– Самоубийство. С плазмен пистолет в главата – отвърна бързо тя.

– Носеше се слух, че я е убил той. Заради прелюбодеяние. Пазете се, бетанко. – Усмивката му се беше превърнала в отровна гримаса.

– Да, знам и това. В този случай слухът не е бил верен. – От разговора им се бе изпарила каквато и да била престорена сърдечност. Корделия имаше неприятното чувство, че с нея ѝ се изплъзва и способността ѝ да се владее. Тя се наведе напред и снижи глас. – Знаете ли защо умря Ворутиър?

Заинтригуван, той също се наведе към нея.

– Не...

– Опитва се да нарани Арал чрез мен. Това ме... раздразни. Искам да престанете да се опитвате да ме раздразните, граф Вордариан, защото се страхувам, че може и да успеете. – Гласът ѝ се снижи още повече, почти до шепот. – Вие също трябва да се страхувате от това.

Първоначалното му покровителствено държане определено бе заменено от предпазливост. Той плавно разпери ръце в нещо като прощален поклон и си тръгна. Погледът, който ѝ хвърли през рамо, докато се отдалечаваше, бе доста яден.

Тя се намръщи след него. Хм. Какъв особен разговор! Какво ли беше очаквал той, съобщавайки ѝ този отдавна известен факт, сякаш е някаква шокираща изненада? Наистина ли Вордариан си представяше, че тя ще се ядоса и ще обвини съпруга си в лош вкус за избор на партньори отпреди две десетилетия? Би ли изпаднала в истерия някоя млада и наивна бараярска младоженка? Не и лейди Ворпатрил, чийто социален ентузиазъм скриваше остра преценка. Не и принцеса Карийн, чиято наивност сигурно бе изпарена отдавна от опитния садист Сердж. „Той стреля, но не улучи.“

А после, по-хладно: „А дали е стрелял и не е улучвал и по-рано?“ Това не бе нормално общуване дори и по бараярските стандарти. „Или може би е просто пиян?“ Внезапно ѝ се прииска да поговори с Илян. Тя затвори очи, опитвайки се да проясни мислите си.

– Добре ли си, любов моя? – промълви в ухото ѝ загриженият глас на Арал. – Имаш ли нужда от лекарството ти против гадене?

Тя отвори очи. Ето го, цял и невредим пред нея.

– О, добре съм. – Тя го хвана под ръка, лекичко, не като изпаднала в паника жена. – Просто мисля.

– Очакват ни за вечеря.

– Добре. Ще бъде чудесно да седна, краката ми се подува.

Той изглеждаше така, сякаш иска да я вземе на ръце и да я понесе, но тръгнаха нормално, като останалите официални двойки. Седнаха на една издигната маса, разположена отделно от останалите, заедно с Грегор, Карийн, Пьотър, лорд-попечителя на председателския кръг,

неговата жена и премиер-министъра Вортала. По настояване на Грегор с тях седна и Друشناкови. Очевидно момчето болезнено се радваше да види старата си телохранителка. „Приятелката ли ти отнех, дете?“ – запита се извинително Корделия. Изглежда, беше така.

Грегор започна да преговаря с Карийн, молейки Дру да се връща веднъж седмично „за уроци по джудо“. Свикнала с атмосферата на резиденцията, Дру не бе уплашена като Куделка, който явно бе скован от усърдието да не издаде собствената си несръчност.

Корделия седеше между Вортала и лорд-попечителя – разговорът ѝ се удаваше с приемлива лекота. Вортала беше очарователен с откровенията си държание. Корделия успя да опита от всички елегантно сервираните ястия, с изключение на резена от поднесения цял печен вол. Обикновено можеше да се дистанцира от факта, че бараярският протеин не е расъл в цистерни, а се извлича от телата на истински мъртви животни. В края на краищата беше научила за примитивните им кулинарни практики още преди да реши да дойде тук, а бе опитвала животински мускули и по-рано, по време на изследователски мисии, в интерес на науката, на оцеляването си или на потенциалното създаване на нов продукт у дома. Бараярците приветстваха украсеното с плодове и цветя животно и очевидно наистина го намираха за привлекателно, а не за ужасяващо. Готвачът, който вървеше тревожно след него, се поклони. Примитивните обонятелни вериги в мозъка ѝ трябваше да се съгласят – наистина миришеше чудесно. Парчето месо в чинията на Воркосиган беше окървавено. Корделия отпи глътка вода.

След десерта и кратките официални тостове, вдигнати от Вортала и Воркосиган, Грегор най-сетне бе отведен от майка си да спи. Карийн даде знак на Корделия и Друشناкови да я последват. Щом напуснаха оживената зала и се изкачиха в тихите частни покои на императора, напрегатите рамене на Корделия се отпуснаха.

Мъничката униформа на Грегор беше съблечена и заменена от пижама – от икона той отново се превърна в момче. Дру го наглеждаше, докато той миеше зъбите си, и беше примамена да изиграе „само един рунд“ от някаква игра с дъска и пионки, която бяха свикнали да играят преди лягане. Карийн отстъпчиво им разреши и след като целуна и бе целуната от сина си, заедно с Корделия се оттегли в една меко осветена съседна стая. Нощният ветрец от отворения прозорец разхлаждаше помещението. Двете жени седнаха с въздишка. Корделия събу обувките си веднага след Карийн. През прозорците откъм градините под тях долитаха приглушени гласове и смях.

– Колко ще продължи забавата? – попита Корделия.

– До зори за онези, които издържат повече от мен. Аз ще се оттегля в полунощ, след което ще настъпи часът на сериозните пиячи.

– Някои от тях вече изглеждат достатъчно сериозни.

– За съжаление – усмихна се Карийн. – Ще можете да видите класата Вор едновременно откъм най-добрата и най-лошата ѝ страна още преди да е свършила нощта.

– Мога да си представя. Изненадана съм, че не ограничавате вноса на смъртоносни опиати.

Усмивката на Карийн стана по-остра.

– Но пиянските скандали са традиционни. – После гласът ѝ се смекчи. – Всъщност подобни неща се внасят, поне в градовете с портове за совалки. Както обикновено, ние очевидно само увеличаваме, а не намаляваме собствените си обичаи.

– Навярно така е най-добре – намръщи се Корделия. Как да попита най-деликатно? – Граф Видал Вордариан от сериозните пиячи ли е?

– Не – погледна я с присвити очи Карийн. – Защо питате?

– Имах много странен разговор с него. Помислих си, че причина за това може да е свръхдоза етанол. – Тя си спомни ръката на Вордариан върху коляното на принцесата – една кратка интимна ласка. – Добре ли го познавате? Как бихте го оценили?

– Той е богат... горд... – преценяващо отвърна Карийн. – Остана лоялен към Ецар по време на машинациите на Сердж срещу баща му. Лоялен към империята, към класата Вор. В областта на Вордариан има четири големи промишлени града плюс военни бази, складове за продукти, там е най-големият военен порт за совалки... Областта на Видал определено е най-важната в икономическо отношение на Бараяр. Войната почти не засегна областта на Вордариан, тя е една от малкото, които ни оставиха сетаганданците според договора. Разположихме там първите си бази, защото открихме съоръжения, построени и изоставени от сетаганданците. Всичко това допринесе за сериозно икономическо развитие.

– Това е... интересно – каза Корделия, – но аз питах за него като човек. За предпочитанията му например. Харесвате ли го?

– По едно време – каза тихо Карийн – се чудех дали Видал притежава достатъчно мощ, за да ме закриля от Сердж. След смъртта на Ецар. С напредването на болестта на Ецар си мислех, че е по-добре да си потърся защита. Очевидно нищо не ставаше и никой не ми казваше нищо.

– Ако Сердж беше станал император, как би могъл да ви закриля

един обикновен граф? – попита Корделия.

– Щеше да се наложи да стане... нещо повече. Видал беше амбициозен и ако беше подходящо насърчаван, би могъл да спаси всички ни. Беше и патриот: Бог знае, ако Сердж бе жив, можеше да разруши Бараяр. Но Ецар ми обеща да не допуска да ми се случи нещо и изпълни обещанието си. Сердж умря преди Ецар и... и оттогава се опитвам да охладя отношенията си с Видал.

Корделия потърка разсеяно долната си устна.

– Оо! Но все пак, харесвате ли го, имам предвид лично? Ще ви допадне ли някой ден от вдовстваща принцеса да се превърнете в графиня Вордариан?

– О! Не сега. Вторият баща на императора би бил прекалено могъщ човек и би пречил на регента. Твърде опасен поляритет, ако не са съюзници или абсолютно точно балансирани. Или ако и двете неща не са съчетани в лицето на един човек.

– Като това да си тъст на императора?

– Да, точно така.

– Трудно разбирам това... полово предаване на властта. Имате ли някакви претенции към империята лично вие?

– Военните ще решат – сви рамене принцесата. Гласът ѝ се снижи. – Това е като болест, нали? Аз съм твърде близо, докосвам се, заразявам се... Грегор е надеждата ми за оцеляване. И мой затвор.

– Не искате ли да имате свой личен живот?

– Не. Просто искам да живея.

Корделия се отпусна объркана. „Сердж ли те е научил да не оскърбяваш?“

– Така ли смята и Вордариан? Имам предвид, че властта не е единственото нещо, което можете да му предложите. Струва ми се, че подценявате личната си привлекателност.

– На Бараяр... властта е единственото нещо. – Лицето ѝ стана разсеяно. – Признавам... че веднъж помолих капитан Негри да ми докладва за Видал. Той е съвсем нормален.

Това одобрение не бе точно представата на Корделия за изразяване на безгранична любов. И все пак можеше да се закълне, че в очите на Вордариан по време на церемонията не бе открила само стремеж към власт. Дали назначаването на Арал за регент случайно не бе попречило на ухаждането му? Можеше ли това да обясни докрай сексистката враждебност в думите му към самата нея...

Друشناкови се върна при тях на пръсти.

– Заспа – прошепна нежно тя. Карийн кимна и отпусна глава за миг отдих. Почивката ѝ бе прекъсната от облечен в ливреята на Ворбара пратеник, който се обърна към нея:

– Ще откриете ли танците с милорд регента, миледи? Очакват ви.

Молба или заповед беше това? Безизразният глас на прислужника прозвуча по-скоро зловещо-заповеднически.

– Последното ми задължение тази вечер – увери принцесата, докато нахлузваха отново обувките си. Тези на Корделия сякаш се бяха свили с два номера от началото на вечерта. Тя тръгна куцайки след Карийн, Дру я последва.

Подът на голямата зала на първия етаж бе покрит с паркет, в който бяха инкрустирани многоцветни растения, лози и животни. На колонията Бета полираната му повърхност би била изложена в някой музей, а тези невероятни хора танцуваха върху нея! Истински музиканти – избрани при ужасна конкуренция от Имперския оркестър, както бе информирана Корделия – свиреха в бараярски стил. Дори валсовете звучаха като маршове. Арал и принцесата се поклониха един на друг и той я поведе за няколко кръга из помещението – официален танц, при който всеки повтаряше огледално стъпките на партньора си, с високо вдигнати длани, без да докосва тези на другия. Корделия бе очарована. Никога не бе предполагала, че Арал може да танцува. Това очевидно изпълни социалните изисквания и останалите двойки се впуснаха под звуците на музиката. Арал се върна при нея, изглеждаше леко възбуден.

– Един танц, миледи?

След тази вечеря по-скоро би подремнала. Как успяваше мъжът ѝ да поддържа ужасната си свръхактивност? Със скрит ужас навярно. Тя поклати усмихнато глава.

– Не знам как.

– Аха. – Тръгнаха да се поразходят. – Мога да ти покажа – предложи той, докато излизаха на терасата към градината. Беше приятно прохладно и тъмно и само няколко разноцветни лампи предпазваха от препъване по алеите.

– Мм – отвърна със съмнение тя. – Ако можеш да намериш някое безлюдно местенце. – Ако обаче можеха да намерят безлюдно местенце, тя би могла да измисли по-интересни занимания от танцуването.

– Ами ето... шшт! – намигна ѝ в мрака той и стисна ръката ѝ предупредително. Застанаха неподвижно пред малка поляна, обградена с тисове и някакви розови, мъхнати, неземни растения. Музиката се чуваше ясно.

– Опитай, Ку – настояваше гласът на Друشناкови. Дру и Ку бяха застанали с лице един към друг. Изпълнен със съмнение, Куделка остави бастуна си на каменния парапет и се облегна на ръцете ѝ. Започнаха да пристъпват лекичко, а Дру броеше сериозно: – Едно-две-три, едно-две-три, едно-две-три...

Куделка се препъна, тя го подхвана, а той я прегърна през кръста и поклати ядосано глава.

– Не се получава, Дру!

– Шш! – докосна с пръст устните си тя. – Опитай пак. Ще ти помагам. Каза, че трябва да упражняваш координацията си. Колко пъти, преди да постигнеш резултат? Повече от един, обзалагам се.

– Старецът няма да ме остави да се откажа.

– Е, може пък и аз да не те оставя.

– Уморен съм – оплака се Куделка.

„Ами тогава преминете към целувките – предложи им мислено Корделия, приглушавайки смеха си. – Можете да го правите и седнали.“ Друشناкови обаче бе твърдо решена да продължи и те започнаха отново:

– Едно-две-три, едно-две-три... – Опитът за пореден път завърши с нещо, което се стори на Корделия чудесно начало на прегръдка при положение, че една от страните би имала здравия разум и нервите да продължи.

Арал поклати глава и тръгнаха да се връщат през храсталака. Очевидно възбуден, той долепи устни до нейните – а може би да сподави смеха си. Уви, деликатността им се оказа напразна: някакъв непознат ворски лорд мина залитайки покрай тях, прекоси терасата – Ку и Дру замръзнаха, – наведе се над каменния парапет и съвсем традиционно повърна върху беззащитните храсти. От тъмнината се разнесоха възмутените гласове на мъж и жена. Куделка взе бастуна си и двамата неуспели танцьори се отдалечиха бързо. Ворският лорд повърна отново, а мъжът, станал жертва на пианството му, започна да се катери по парапета, обещавайки жестока отплата. Воркосиган благоразумно отведе Корделия.

По-късно, чакайки на един от входовете на резиденцията да докарат земеходите им, Корделия се оказа до лейтенанта. Куделка погледна замислено през рамо към резиденцията, откъдето се носеше музика и шум.

– Чудесна забава, нали, Ку? – попита тя меко.

– Какво? А, да, удивителна. Когато постъпвах в службата, не бях и сънувал, че ще стигна дотук. – Той премига. – Времето беше такова, че

изобщо не мислех, че ще стигна донякъде. – А после, предизвиквайки у Корделия леко угризение, прибави: – Определено ми се иска жените да вървят заедно с ръководство за използване.

Корделия се засмя високо.

– Бих могла да кажа същото за мъжете.

– Но вие с адмирал Воркосиган – вие сте различни.

– Всъщност... не. Може би просто имаме опит. Но много хора нямат.

– Мислите ли, че имам шанс за нормален живот? – Той впери очи, но не в нея, а в тъмнината.

– Вие сам създавате шансовете си, Ку. И танците си.

– Говорите съвсем като Адмирала.

* * *

Корделия хвана Илян на следното утро, когато той се отби в замъка Воркосиган да получи ежедневния доклад от началника на охраната.

– Кажете ми, Саймън, Видал Вордариан в съкратения списък ли е, или в разширения?

– Всички са в разширения ми списък – въздъхна Илян.

– Искам да го преместите в съкратения си списък.

Той вдигна рязко глава.

– Защо?

Тя се поколеба. Не искаше да отговори „Интуиция“, макар точно това да бе истината.

– Струва ми се, че има ум на убиец. От този тип хора, които стрелят тайно в гърба на врага си.

Илян се усмихна насмешливо.

– Простете, миледи, но вие не говорите за Вордариан, когото познавам. Винаги съм го смятал за съвсем твърдоглав тип.

Колко ли силно трябваше да е наранен и колко ли страстно трябваше да копнее нещо един твърдоглавец, за да се превърне в хитрец? Не беше сигурна. Навярно защото не знаеше колко е щастлива с Арал, Вордариан не можа да усети колко силно ѝ е въздействала атаката му. Но задължително ли личната неприязън означаваше и политическа? Не. Омразата му бе огромна, а ударът му беше премерен прецизно, макар и в погрешна посока.

– Прехвърлете го в съкратения си списък – повтори тя.

Илян разпери ръце – жестът му беше не само примирителен, в него се долавяше и някаква мисъл.

– Много добре, миледи.

ШЕСТА ГЛАВА

Корделия гледаше как сянката на леколета се носеше по земята под тях – мъничко петънце, устремено на юг. То пресичаше ниви, потоци, реки и прашни пътища – транспортната мрежа беше рудиментарна, защото развитието ѝ бе преустановено от личния въздушен транспорт, донесен от повеея на галактическата технология в края на Периода на изолация. Напрежението ѝ отслабваше с всеки нов километър, който я отделяше от възбудената парникова атмосфера на столицата. Да прекара един ден в провинцията бе прекрасна идея, макар и малко закъсняла. Искаше ѝ се само Арал да можеше да е тук.

Забелязъл някакъв синор под тях, сержант Ботари промени курса на леколета. Седящата зад Корделия Друشناкови се опита да не падне върху нея. Доктор Хенри, седнал до сержанта пред тях, гледаше навън почти с толкова голям интерес, колкото и Корделия.

– Много ви благодаря за поканата за обяд, миледи Воркосиган. Рядка привилегия е да посетиш личното имение на Воркосиган – каза той.

– Така ли? – отвърна Корделия. – Знам, че не приемат много хора, но приятелите по езда на граф Пьотър се отбиват там доста често. Очарователни животни – Корделия се замисли за миг, а после реши, че доктор Хенри ще разбере и без да му обяснява, че „очарователни животни“ се отнася за конете, а не за приятелите на граф Пьотър. – Само да намеKNете, че ви интересуват, граф Пьотър ще ви разведе лично из конюшната.

– Не познавам генерала. – Доктор Хенри изглеждаше уплашен от перспективата и разхлаби яката на зелената си униформа. Учен-изследовател от Имперската военна болница, Хенри си бе имал достатъчно често работа с високопоставени хора, за да не се страхува от тях. Очевидно проблемът се дължеше на цялата тази бараярската история, която се приписваше на Пьотър.

Той бе получил титлата си на двайсет и две годишна възраст, водейки свирепа партизанска война със сетаганданците в планината Дендари, която точно сега се синееше на южния хоризонт. Титлата било единственото, с което тогавашният император Дорка Ворбара бил в състояние да го възнагради по това време – в този отчаян момент изобщо не можело да става и дума за заплащане. Двайсет години по-късно Пьотър отново променил бараярската история, възкачвайки на престола

Ецар Ворбара по време на гражданска война, довела до низвергването на лудия император Юри.

– С него се общува лесно – успокои доктора Корделия. – Просто изразете възхищението си от конете, задайте му няколко въпроса за войните и ще можете спокойно да прекарате цялото останало време в слушане.

Хенри вдигна вежди, търсейки да открие ирония на лицето ѝ. Той беше умен човек. Корделия му се усмихна весело.

Забеляза, че Ботари я наблюдава мълчаливо в огледалото над контролния пулт. Отново. Изглеждаше напрегнат. Издаваха го ръцете му и опънатите мускули на шията му. Безизразните му жълти очи бяха винаги непроницаеми – разположени прекалено дълбоко, твърде близко едно до друго и не съвсем на едно и също ниво над острите му скули и дългата тясна челюст. Тревога от посещението на доктора? Съвсем естествено.

Земята под тях бе равнинна, но скоро се набразди от планинските хребети, разпокъсващи езерната област. Стори ѝ се, че забелязва първия сняг по най-високите върхове. Ботари прехвърли леколета над три по-редни хребета и отново го снижи в една тясна долина. След още няколко минути прехвърлиха нов хребет и пред очите им се появи издълженото езеро. Един невероятен лабиринт от изгорели укрепления образуваше черна корона на някакъв нос в езерото, а под него се бе приютило малко селце. Ботари плавно приземи леколета на един кръг, нарисуван върху настилката на най-широката улица в селото.

Доктор Хенри взе чантата с медицинските си принадлежности.

– Прегледът ще отнеме само няколко минути – увери той Корделия. – После можем да продължим.

„Не го казвайте на мен, кажете на Ботари.“ Корделия усещаше, че доктор Хенри малко се притеснява от сержанта. Той продължаваше да се обръща към нея, а не към него, сякаш тя беше някакъв преводач, който би могъл да изрази всичко по начин, разбираем за Ботари. Ботари беше страховит, наистина, но това, че докторът не му говореше, нямаше да го омагьоса да изчезне.

Сержантът ги поведе към малка къщичка, разположена на тясна странична улица, която се спускаше към проблясващата вода. Една тромава жена с посивяла коса отвори вратата и се усмихна.

– Добро утро, сержант. Заповядайте, всичко е готово. Добре дошла, миледи – Тя направи несръчен реверанс.

Корделия ѝ отвърна с кимване и се огледа с любопитство.

– Добро утро, госпожо Хайсопи. Домът ви изглежда чудесно.

Къщата беше изтъркана до блясък и подредена – като вдовица на военен, госпожа Хайсопи разбираше от прегледи. Корделия предполагаше, че ежедневната атмосфера в дома на наемната детегледачка е малко неспокойна.

– Малката ви дъщеричка е много добре тази сутрин – увери сержанта госпожа Хайсопи. – Току-що ѝ взех биберона и я изкъпах. Оттук, докторе. Надявам се да откриете, че всичко е наред... – Тя ги поведе нагоре по тесните стълби. Едната спалня очевидно бе нейната, а другата, с голям прозорец, който гледаше над покривите към езерото, изглежда, неотдавна бе превърната в детска. Едно тъмнокосо бебе с големи кафяви очи си гукаше в креватчето.

– Ето го момиченцето – усмихна се госпожа Хайсопи и го взе на ръце. – Кажете „здрассти“ на татко си, Елена. Миличкото!

Ботари влезе едва до прага, наблюдавайки внимателно бебето.

– Главата ѝ е пораснала доста – каза той след миг.

– Обикновено е така, когато са между третия и четвъртия месец – съгласи се госпожа Хайсопи.

Доктор Хенри извади инструментите си върху чаршафа на креватчето, а госпожа Хайсопи сложи детето да легне и го заразсъблича. Сетне тя и докторът започнаха техническа дискусия относно бебешки рецепти и изпражнения. Ботари обикаляше малката стая, но само гледаше, без да пипа нищо. Изглеждаше ужасно огромен и не на място сред пъстроцветните, нежни бебешки принадлежности – мрачен и опасен в кафяво-сребрилата си униформа. Главата му се допираше до наклонения таван и той се върна предпазливо на прага.

Корделия висеше любопитно над раменете на Хенри и Хайсопи, наблюдавайки как момиченцето се извива и се опитва да се преобърне. Бебето. Достатъчно скоро и тя щеше да си има едно. Сякаш в отговор, коремът ѝ се разбунтува. За щастие Пьотър Майлс още не беше достатъчно силен, за да излезе от обвивката си, но ако развитието му продължаваше със същите темпове, последните ѝ два месеца сигурно щяха да бъдат съвсем безсънни. Искаше ѝ се да бе изкарала курсовете за родители на колонията Бета, дори и да не бе готова да се яви на изпит за получаване на свидетелство. Все пак, бараярските родители, изглежда, се справяха при желание. Госпожа Хайсопи бе изучила занаята и сега имаше три големи деца.

– Удивително – каза доктор Хенри, клатейки глава и записвайки наблюденията си. – Абсолютно нормално развитие, доколкото мога да

определя. Няма и намек, че е излязла от маточен репликатор.

– Аз също съм излязла от маточен репликатор – отбеляза Корделия развеселена. Хенри я погледна неволно и веднага сведе очи, сякаш бе очаквал изведнъж да открие, че от главата ѝ стърчат антени. – Бетанският опит показва, че това как си се появил на бял свят няма чак толкова голямо значение, колкото това какво си свършил след като си се появил.

– Наистина – намръщи замислено вежди той. – И нямате генетични дефекти?

– Никакви – отговори Корделия.

– Нуждаем се от тази технология – въздъхна той и започна да прибира нещата си. – Тя е наред, можете да я облечете, госпожа Хайсопи.

Ботари най-сетне се надвеси над креватчето и погледна надолу. Дълбоки бръчки покриха челото му. Той докосна бебето само веднъж, с пръст по бузката, а после потри палеца в показалеца си, сякаш проверяваше нервните му функции. Госпожа Хайсопи го наблюдаваше изпитателно отстрани, но не каза нищо.

Докато Ботари уреждаше месечните си сметки с госпожа Хайсопи, Корделия и доктор Хенри се разходиха до езерото, следвани от Друшнакови.

– Когато онези седемнайсет ескобарски маточни репликатора пристигнаха за пръв път в Имперската военна болница от военната зона – каза Хенри, – аз бях направо ужасен. Защо пазят тези неща, и то на такава цена? Защо ги поставят в моето отделение? Но оттогава станах техен привърженик, миледи. Дори съм обмислял друго приложение за тях – техника за лечение на обгорени пациенти. Сега работя по нея, одобрението на проекта пристигна само преди седмица. – Очите му блестяха жадно, докато разясняваше теорията си. Доколкото Корделия успя да схване принципите ѝ, тя изглеждаше солидна.

– Майка ми е инженер по медицинската техника и поддържане в болницата „Силика“ – обясни тя, когато докторът спря да поеме глътка въздух. – Работи по подобни проекти непрекъснато. – Хенри удвои техническото си изложение и зачака одобрение.

Корделия поздрави две жени на улицата по име и учтиво ги представи на доктор Хенри.

– Те са съпруги на двама от верните войници на граф Пьотър – поясни тя, когато отминаха.

– Не предпочитат ли да живеят в столицата?

– Някои предпочитат, други остават тук. Очевидно зависи от хората. Тук се живее много по-евтино, а на тях не им плащат толкова,

колкото си представях. Някои провинциалисти са подозрителни към градския начин на живот, струва им се, че нравите тук са по-чисти – усмихна се кратко тя. – Един от войниците си има по една жена и на двете места. И досега никой от колегите му не се е раздрънкал.

Хенри вдигна вежди.

– Сигурно си живее добре.

– Всъщност не. Хронично е без пари и винаги изглежда притеснен. Но не може да реши от коя да се откаже. Очевидно наистина ги обича и двете.

Когато доктор Хенри се отдръпна да поговори с един старец, когото срещнаха при пристанището, за евентуално наемане на лодка, Друшнакови се приближи към Корделия и каза тихо и разтревожено:

– Миледи... как е станало така, че сержант Ботари се е сдобил с бебе? Не е женен, нали?

– Мислиш ли, че му го е донесъл щъркелът? – попита Корделия.

– Не.

От намръщеното лице на телохранителката ѝ ставаше ясно, че Дру не одобрява нейната лекомисленост. Корделия не можеше да я вини и само въздъхна. „Как да се измъкна сега?“

– Но това не е далеч от истината. Маточният репликатор на момиченцето е бил пратен по бърз куриер от Ескобар след войната. Родено е в една лаборатория в Императорската военна болница под наблюдение на доктор Хенри.

– Наистина ли е на Ботари?

– О, да. Генетично доказано е. Нали начинът, по който се идентифицира... – Корделия спря по средата на последното изречение. Трябваше да внимава...

– Каква е цялата тази история за седемнайсетте репликатора? И как се е оказало бебето в репликатора? Да не би... да не би да е някакъв експеримент?

– Прехвърляне на плацента. Деликатна операция, дори и според галактическите стандарти, но съвсем не е експеримент. Виж. – Корделия замълча, мислейки бързо. – Ще ти кажа истината. – „Само че не цялата.“ – Малката Елена е дъщеря на Ботари и една млада ескобарка – офицер от тяхната армия, на име Елена Висконти. Ботари... я обичаше... много. Но след войната тя не поиска да дойде с него на Бараяр. Детето е било заченато... в бараярски стил, а после, когато са се разделили, е било прехвърлено в репликатор. Имало е и други подобни случаи. Всичките репликатори са били пратени в Имперската военна болница, която е

била заинтересована да научи нещо повече за тази технология. След войната Ботари беше подложен на... медицинска терапия в продължение на доста време. Но когато се оправи, пое опеката над нея.

– И останалите ли са взели бебетата си?

– По това време повечето от другите бащи бяха вече мъртви. Децата бяха пратени в сиропиталището на Имперската служба. – Поне такава беше официалната версия.

– О – намръщено сведе поглед Дру. – Това изобщо... трудно е да си представя Ботари... Казано честно – започна тя в изблик на откровеност, – не съм сигурна, че бих искала да отстъпя опеката над едно толкова миличко котенце на Ботари. Не ви ли се струва, че е малко особен?

– Арал и аз непрекъснато контролираме положението. Засега Ботари се справя отлично и й осигурява всичко, от което се нуждае. Да не би Ботари да те е... тоест да те безпокои?

Друшнакови я погледна така, сякаш искаше да каже: „Шегуваш ли се?“

– Прекалено едър е. И грозен. И понякога си... говори сам. А и по цели дни боледува, не може да стане от леглото, но няма треска или нещо подобно. Началникът на хората на граф Пьотър смята, че симулира.

– Не симулира. Но се радвам, че споменаваш за това. Ще накарам Арал да поговори с началника и да му обясни.

– Но изобщо ли не се боите от него? Поне в лошите му дни?

– Бих могла да плача за Ботари – каза бавно Корделия, – но не и да се страхувам от него. В лошите му дни или когато и да било. Ти също не трябва да се боиш. Това е... това е дълбока обида за него.

– Съжалявам. Много тъжна история. Не е изненадващо, че не говори за ескобарската война.

– Да, бих била... благодарна, ако се въздържиш да я споменаваш. Споменът е извънредно болезнен за него.

* * *

След кратък преход над залива стигнаха от селото в провинциалното имение на Воркосиган. Преди век замъкът бе играл ролята на аванпост за крепостта на езерния нос. Съвременните оръжия бяха извадили от употреба наземните укрепления и старата каменна казарма бе преустроена за по-мирни цели. Очевидно доктор Хенри беше очаквал нещо величествено, защото каза:

– По-малък е, отколкото очаквах.

Икономката на Пьотър им бе приготвила приятен обяд на

украсената с цветя тераса до кухнята в южната част на замъка. Докато тя придружаваше групата навън, Корделия изостана до граф Пьотър.

– Благодаря ви, че ни позволихте да нахлуем тук, сър.

– Да нахлуете ли? Че това си е твой дом, мила моя. Свободна си да приемаш тук каквито си искаш гости. А го правиш за пръв път едва сега! – Той се спря на прага до нея. – Знаеш ли, когато майка ми се омъжила за баща ми, тя изцяло променила замъка Воркосиган. Навремето жена ми направи същото. Арал се ожени твърде възрастен и се боя, че за съжаление е прекалено късно за промяна. Би ли... искала да направиш това?

„Но това е вашият дом – помисли си безпомощно Корделия. – Даже не е на Арал...“

– Толкова сте ефирна, че се боя да не отлетите – засмя се Пьотър. Но очите му бяха загрижени. Корделия поглади закръгления си корем.

– О, вече съм доста натежала, сър. – Тя се поколеба. – Да ви кажа честно, мислех си, че би било прекрасно да имаме асансьор в замъка Воркосиган. Като се смятат сутеренът, мазето, таванът и покривът, в главната част има осем етажа. Това си е истинска екскурзия.

– Асансьор? Никога не сме... – той прехапа езика си. – Къде?

– Можете да го монтирате в задния коридор до водопроводната шахта, без да нарушавате вътрешната архитектура.

– Много добре. Намери човек, който да свърши работата. Можеш да се заемаш.

– В такъв случай започвам да търся още утре. Благодаря ви, сър. – Зад гърба му тя вдигна вежди.

По време на обяда граф Пьотър, очевидно с идеята да я насърчи, беше извънредно сърдечен с доктор Хенри, макар той да бе съвсем явно парвеню. Следвайки съвета на Корделия, Хенри на свой ред напипа слабото му място и Пьотър му разказа всичко за новото си жребче, родено в неговата конюшня зад хълма. Животното било от генетично доказана чистокръвна порода, било внесено срещу много пари като замразен ембрион от Земята и било имплантирано в зряла кобила под бдителния надзор на графа. Изучавайки биологията Хенри прояви технически интерес и след обяда Пьотър го заведе лично да види едрите животни.

– Струва ми се, че е по-добре да си почина мъничко – извини се Корделия. – Можеш да отидеш с тях, Дру. Сержант Ботари ще остане с мен. – Всъщност Корделия се тревожеше за Ботари. Не бе сложил нито залък в уста по време на обяда, нито пък беше казал нещо в продължение на повече от час.

Колективно, но с очевиден интерес към конетите, Дру се остави да бъде убедена. Тримата тръгнаха бавно нагоре по хълма. Корделия ги погледа малко, после се обърна и видя, че Ботари отново я наблюдава.

– Благодаря ви, миледи.

– Няма нищо. Питам се дали не се чувствате зле.

– Не... да. Не зная. Искам... исках да говоря с вас, миледи. От... от няколко седмици насам. Но все не беше подходящо. Напоследък обаче взе да става по-лошо. Не мога да чакам повече. Надявах се, че днес...

– ...сте улучили момента? – Икономката шетаеше из кухнята. – Искате ли да се поразходим малко?

– Да, миледи, моля ви.

Тръгнаха заедно покрай стария каменен замък. Беседката на билото на хълма, която гледаше към езерото, бе прекрасно място да поседнат и поговорят, но Корделия се чувстваше прекалено натежала, за да се изкачери дотам. Вместо това тръгнаха по пътеката успоредно на хълма, докато стигнаха до нещо, което приличаше на малка градинка – родовото гробище на Воркосиган, пълно със странни гробове на членове на самата фамилия, далечни роднини и служители с особени заслуги. Парцелът бил отначало част от разрушената крепост – най-старите гробове на войници и офицери бяха отпреди векове. Семейството бе пристигнало тук едва след атомното разрушаване на старата му областна столица Вашной по време на сетаганданската инвазия. Там мъртвите се бяха слели с живите и осемте поколения фамилна история бяха изличени. Интересно ѝ бе да отбележи групите гробове и да ги свърже със съответните събития: сетаганданската инвазия, войната на лудия император Юри. Гробът на майката на Арал бе точно от началото на тази война. До него беше оставено място за Пьотър – вече от трийсет и три години. Тя чакаше търпеливо съпруга си. „А мъжете обвиняват нас, жените, в мудност.“ По-големият ѝ син, братът на Арал, бе погребан от другата ѝ страна.

– Хайде да седнем там – кимна тя към една каменна пейка, обградена с оранжеви цветя, под сянката на внесен от Земята вековен дъб. – Всички тези хора отдавна са само слушатели. И могат да пазят тайна.

Корделия седна на топлия камък и се вгледа в лицето на Ботари. Той седна колкото бе възможно по-далеч от нея. Бръчките на лицето му се връзваха по-дълбоко и сурово от друг път, въпреки че донякъде се скриваха от лягната омара. Ръката му, прехвърлена през грубата каменна облегалка на пейката, потрепваше.

– Е, какъв е проблемът, сержант? – попита меко Корделия. – Изглежда малко... напрегнат днес. Нещо с Елена?

Той се засмя мрачно.

– Напрегнат. Да. Вярно е. Не е свързано с бебето... ами с... е, добре, така е, но не пряко. – Той я погледна открито за пръв път през този ден. – Вие си спомняте Ескобар, миледи. Бяхте там. Нали?

– Да. – Този човек страдаше, Корделия разбираше това. Какво ли бе причинило страданието му?

– Аз не мога да си спомня Ескобар.

– Така си и мислех. Според мен вашите военни терапевти направиха всичко възможно, за да не си спомняте Ескобар.

– О, да.

– Не одобрявам бараярската представа за терапия. Особено, когато се бърка с политика.

– Изпитал съм го на собствения си гръб, миледи. – В очите му проблесна предпазлива надежда.

– Как го правят? Изгарят определени неврони? Или чрез химическо заличаване?

– Не... използват наркотици, но нищо не се разрушава. Така ми казаха. Лекарите го наричат супресивна терапия. А ние го наричаме просто „ад“. Всеки ден отивахме в ада, докато не дойде моментът, в който повече не искахме да отиваме там. – Ботари се понамести, веждите му се сбърчиха. – Когато се опитвам да си спомня, изобщо да говоря за Ескобар, започва да ме боли глава. Звучи глупаво, нали? Едър мъж като мен да хленчи за главоболие като старица. Някои конкретни спомени ми причиняват наистина толкова ужасно главоболие, че чак виждам червени кръгове пред очите си и започвам да повръщам. Когато престана да се опитвам да мисля за това, болката преминава. Просто е.

Корделия преглътна.

– Разбирам. Съжалявам. Знаех, че е лошо, но не знаех, че е... чак толкова лошо.

– Най-лошото са сънищата. Сънувам... Ескобар... и ако се събудя твърде късно, си спомням съня. Спомням си прекалено много, всичко едновременно, и главата ми... единственото, което мога да направя, е да се въргам и да плача, докато не започна да мисля за нещо друго. Другите войници на граф Пьотър ме мислят за луд, смятат ме за глупав и не разбират какво правя при тях. И аз не разбирам какво правя при тях. – Той разроши острата си коса с големите си длани. – Да си верен войник на графа е голяма чест. Има само двацет места. Взимат най-добрите, взимат истинските герои, мъжете с медали, двацетгодишни мъже с отлични данни. Ако това, което направих на Ескобар, е било толкова

лошо, защо адмиралът накара граф Пьотър да ме вземе? И ако съм бил такъв истински герой, защо ми отнеха спомена за това? – Дишането му ставаше все по-учестено, през дългите му жълтеникави зъби се чуваше почти свистене.

– Боли ли ви много в момента? Като се опитате да говорите за това.

– Не много. Но ще стане по-зле – погледна я той и се намръщи. – Трябваше да поговоря за това. С вас. То ме кара... – Тя пое успокоителна глътка въздух, опитвайки се да слуша с целия си ум, тяло и душа. И внимателно. Много внимателно.

– Продължавайте.

– В главата ми... има... четири картини от Ескобар. Четири картини, а не мога да си ги обясня. Всички ме тревожат, но една ме тревожи най-много. И вие сте в нея – прибави той рязко и погледна към земята. Беше стиснал пейката с две ръце, кокалчетата му бяха побелели.

– Разбирам. Продължавайте.

– Едната картина – не най-лошата – представя спор. Там са принц Сердж, адмирал Ворутиър, лорд Воркосиган и адмирал Рулф Ворхалас. Там съм и аз. Но съм съвсем гол.

– Сигурен ли сте, че не е било сън?

– Не. Не съм сигурен. Адмирал Ворутиър казва... нещо много обидно на лорд Воркосиган. Притиснал е лорд Воркосиган до стената. Принц Сердж се смее. После Ворутиър го целува в устата, с цяла уста, и Ворхалас се опитва да отсече главата на Ворутиър, но лорд Воркосиган не му позволява. След това не помня нищо.

– Хм... да – каза Корделия. – Не съм била там тогава, но знам, че във висшето командване е станало наистина нещо странно, когато Ворутиър и Сердж са минали всякакви граници. Тъй че споменът ви навярно е истински. Ако искате, мога да попитам Арал.

– Не! Не. Във всеки случай тази картина не е толкова важна като останалите.

– Тогава разкажете ми за тях.

Гласът му премина в шепот.

– Спомням си Елена. Толкова красива! В главата ми има само два спомена за Елена. Първият е – спомням си как Ворутиър ме кара... не, не искам да говоря за това. – Той замълча за цяла минута, люлеейки се назад-напред. – Другият... ние сме в моята каюта. Тя и аз. Тя беше моя жена... – Той се запъна. – Тя не беше моя жена, нали? – Това не беше дори въпрос.

– Не. Но вие го знаете.

– Но помня как вярвах, че е. – Той притисна с длани челото си и разтри врата си.

– Тя беше военнопленница – каза Корделия. – Красотата ѝ привлече вниманието на Воротитър и Сердж и те замислиха план как да я изтезават без причина – не заради военен шпионаж, дори не заради политически тероризъм – просто за свое удоволствие. Изнасилиха я. Но вие знаете това. Поне отчасти.

– Да – промълви той.

– Взеха ѝ противозачатъчния имплантат и допуснаха или по-точно направиха така, че да забременее от вас. Всичко това бе част от садистичния им замисъл. Първата част. Но слава Богу, не доживяха да изпълнят втората.

Той сви колене и ги прегърна с ръцете си – тялото му заприлича на силно стегната топка. Дишаше учестено и задъхано. Лицето му беше леденобяло, лъснало от хладна пот.

– Виждате ли червени кръгове около мен сега? – попита любопитно Корделия.

– Всичко е... в розова мъгла.

– А последната картина?

– О, миледи – преглътна той. – Каквото и да се е случило... аз знам, че е нещо тясно свързано с онова, което най-много не са искали да си спомням. – Той преглътна отново. Корделия започна да разбира защо не беше докоснал обяда си.

– Искате ли да продължите? Можете ли да продължите?

– Трябва да продължа, миледи. Капитан Нейсмит. Защото помня вас. Помня, че ви видях. Просната на леглото на Воротитър без никакви дрехи, гола. Течеше ви кръв. Гледах ви и... Искам да знам... Трябва да знам. – Той стисна главата си и се наведе към Корделия. Лицето му беше кухо, призрачно, жадно.

Кръвното му налягане трябва да бе фантастично високо, за да предизвика тази чудовищна мигрена. Ако стигнеха прекалено далеч, до последната истина, дали нямаше опасност да получи удар? Колко много психоинженерство бе вложено, за да програмират собственото му тяло да го наказва заради забранените му мисли...

– Изнасилих ли ви тогава, миледи?

– Моля? Не, разбира се! – Тя седна изправено, яростно възмутена. Те му бяха отнели този спомен? Бяха дръзнали да му отнемат този спомен?

Той започна да плаче – ако накъсаното му дишане, сгърченото лице

и капещите от очите му сълзи означаваша плач. Равни части агония и радост.

– О, слава Богу!... Сигурна ли сте?...

– Ворутиър ви нареди да ме изнасилите. Вие отказахте. Без надежда за спасение или награда. Това ви причини ужасни неприятности за известно време.

Тя би му доразказала и останалото, но той бе в толкова ужасяващо състояние, че бе невъзможно да се предвидят последиците.

– Откога си спомняте това?

– Още от първия път, когато ви видях отново. От това лято. Когато пристигнахте, за да се омъжите за лорд Воркосиган.

– И повече от шест месеца сте пазили това в главата си, без да посмеете да ме попитате?

– Да, миледи.

Тя се отпусна ужасена, дишайки през стиснатите си устни.

– Следващия път не чакайте толкова дълго.

Преглъщайки трудно, той се изправи и вдигна ръце за извинение, прехвърли се през каменната облегалка на пейката и изчезна в храстите. Няколко минути тя се вслушваше тревожно в сухото повръщане на празния му стомах. Извънредно лош пристъп... но накрая повръщането намаля и спря. Ботари се върна, избърсвайки устни – изглеждаше съвсем блед, сякаш не му бе олекнало. Блестяха оживени само очите му.

Но блясъкът им изчезна, когато той седна и се замисли. Изтри длани в панталоните си и погледна ботушите си.

– Но само това, че не вие сте били жертвата ми, не ме прави по-малко изнасилвач, нали?

– Съвсем вярно.

– Не мога... да си вярвам. Как можете да ми вярвате вие?... Знаете ли кое доставя по-голямо удоволствие от секса?

Тя се запита дали не трябва рязко да промени темата, за да не ѝ се наложи да избяга с писък. „Ти го насърчи, сега ще търпиш.“

– Продължавайте.

– Убийството. Човек се чувства дори още по-добре след него. А не би трябвало да доставя... такова удоволствие. Лорд Воркосиган не убива така. – Той присви очи, вдигна вежди, но болката го отпусна. Навярно защото говореше твърде общо, без да си спомня за Ворутиър.

– Понеже се освобождава яростта, предполагам – каза Корделия предпазливо. – Как може да сте насъбрали толкова ярост в себе си? Чак е очевидна. Хората я усещат.

Той притисна длан до слънчевия си сплит.

– Това е дълга история. Обикновено съм спокоен. Но понякога внезапно ме прихваща.

– Дори Ботари се страхува от Ботари – промълви тя в почуда.

– Вие обаче не се страхувате. Вие се боите от мен даже по-малко, отколкото лорд Воркосиган.

– Някак си ви възприемам в тясна връзка с него. А той е моето собствено сърце. Как мога да се страхувам от собственото си сърце?

– Миледи. Хайде да се разберем.

– За какво?

– Вие ми казвате кога може. Да убивам. И тогава ще знам.

– Аз не мога... вижте, да предположим, че не съм там? Когато ви се случи такова нещо, обикновено няма време да спрете и да го анализирате. Трябва да можете да се защитавате, но същевременно трябва да можете да определяте дали ви нападат наистина. – Тя се поизправи, очите ѝ се разшириха от внезапно прозрение. – Значи затова униформата е толкова важна за вас, нали? Тя ви казва кога можете. Когато самият вие не сте в състояние да определите. Всичките сурови упражнения... вие ги изпълнявате, за да ви казват, че сте наред, че сте на прав път, така ли?

– Да. Заклел съм се да защитавам замъка Воркосиган. Значи трябва да го правя. – Той кимна, очевидно спокоен. – Но как, за Бога?

– Искате от мен да съм вашата съвест. Преценявайте сам. Вие сте пълноценен мъж. Виждала съм ви да вземате правилни решения в условията на пълен стрес.

Той отново притисна с длани челото си, стисна зъби и каза прегракнало:

– Но не мога да си ги спомня. Не мога да си спомня как съм го правил.

– Оо. – Тя се почувства съвсем малка. – Е... каквото и да мислите, че мога да направя за вас, имате пълното право да го поискате. Ние ви го дължим, Арал и аз. Ние помним защо, дори и вие да не помните.

– Тогава го помнете заради мен, миледи – каза тихо той, – и аз ще бъда добре.

– Бъдете сигурен в това.

СЕДМА ГЛАВА

Една сутрин през следващата седмица Корделия закусваше заедно с Арал и Пьотър в салона, който гледаше към задната градина. Арал даде знак на лакея на графа, който сервираше.

– Бихте ли извикали лейтенант Куделка? Предайте му да донесе графика за тази сутрин.

– Не сте ли чули, милорд? – възкликна мъжът и Корделия остана с впечатлението, че му се иска да избяга от салона.

– Какво да чуя? Току-що слязохме.

– Лейтенант Куделка е в болницата.

– В болницата! Мили Боже, защо не са ми съобщили веднага? Какво се е случило?

– Казаха ни, че ще ви докладва командир Илян, милорд. Началникът на охраната... си мислеше, че трябва да го почака.

Лицето на Арал изразяваше борба между раздражение и тревога.

– Зле ли е? Да не е някакъв вторичен ефект от звуковата граната? Какво се е случило?

– Бил е пребит, милорд – отговори вдървено лакеят.

Воркосиган се отпусна на стола си и подсвирна. Бузата му потрепна.

– Дайте го тук този началник на охраната – изръмжа той.

Лакеят изчезна моментално, а Воркосиган запотропва нервно по масата с лъжицата си. Погледът му срещна ужасените очи на Корделия и той ѝ се усмихна престорено, опитвайки се да я успокои. Дори Пьотър изглеждаше стреснат.

– Кой би поискал да пребие Ку? – попита с удивление Корделия. – Това е гадно. Той не може да се защитава.

Воркосиган поклати глава.

– Някой, който е търсил сигурна жертва, предполагам. Ще разберем. О, да, ще разберем.

Облеченият в зелена униформа командир на охраната от Имперската служба за сигурност влезе и застана пред него.

– Сър?

– За ваше сведение за в бъдеще, а можете да го предадете и на останалите, какъвто и инцидент да се случи с някой от важните членове на персонала ми, искам да бъда информиран веднага. Ясно ли е?

– Да, сър. Научихме много късно, сър. И след като разбрахме, че и двамата ще оживеят, командир Илян каза да ви оставя да спите.

– Разбирам – потърка лицето си Воркосиган. – И двамата?

– Лейтенант Куделка и сержант Ботари, сър.

– Не са се били, нали? – попита Корделия сериозно разтревожена.

– Били са се, миледи. Но не двамата. Били са нападнати.

Лицето на Воркосиган потъмня.

– Трябваше да започнете от самото начало.

– Да, сър. Лейтенант Куделка и сержант Ботари излязоха снощи. Неуниформени. В квартала зад стария кервансарай.

– Защо, за Бога?

– Ами... – Началникът погледна нерешително към Корделия. – Сигурно за да търсят развлечения, сър.

– Развлечения?

– Да, сър. Сержант Ботари ходи там приблизително веднъж в месеца в свободните си дни, когато милорд графът е в града. Очевидно е някакво място, където ходи от години.

– В кервансарая? – попита недоверчиво граф Пьотър.

– Ами... – Началникът на охраната потърси с поглед лакея за подкрепа.

– Сержант Ботари е доста невъздържан в развлеченията си, сър – неспокойно прояви инициатива лакеят.

– Очевидно! – каза Пьотър. Корделия вдигна вежди към Воркосиган в безгласен въпрос.

– Много хулигански квартал – поясни той. – Аз самият не бих отишъл там без патрул зад гърба си. Два патрула – през нощта. И определено бих носил униформата си, макар и без отличителните белези на ранга ми... Но смятам, че Ботари е израснал там. В неговите очи кварталът сигурно изглежда различно.

– А защо е толкова хулигански?

– Защото е бедняшки. По време на Периода на изолация това е бил центърът на града и все още не е възстановен. Не достига вода, няма електричество, пълно е с боклук...

– Главно човешки – прибави язвително Пьотър.

– Бедняшки? – попита Корделия объркана. – И няма електричество? А как е свързан с комуникационната мрежа?

– Не е свързан, разбира се – отвърна Воркосиган.

– Тогава как хората получават образованието си?

– Не го получават.

Корделия зяпна.

– Не разбирам. А как си намират работа?

– Някои отиват в Службата. Останалите предимно се грабят помежду си. – Воркосиган я погледна тревожно. – Нямате ли бедност на колониите Бета?

– Бедност? Е, някои хора имат повече пари от другите, разбира се, но... И няма комуникационни пултове?

– Така ли си представяш най-ниския стандарт на живот – да не притежаваш комуникационен пулт? – попита удивен Воркосиган.

– Това е член първи в конституцията. „Никой не бива да е лишаван от достъп до информация.“

– Корделия... тези хора едва имат достъп до храна, дрехи и подслон. Имат няколко дрипи и тенджери и живеят в сгради, през цепнатините на които свири вятърът, но които още не е икономично нито да ремонтираме, нито да съборим.

– И нямат климатична инсталация?

– Тук по-голям проблем е липсата на гориво през зимата.

– Ясно. Вие всъщност нямате истинско лято... А как викат помощ, когато са болни или ранени?

– Каква помощ? – Воркосиган се намръщи. – Ако са болни, или оздравяват, или умират.

– Умират, ако имат късмет – промърмори Пьотър. – Гадини.

– Шегувате се! – Погледът ѝ сновеше между двамата. – Това е ужасно... ами помислете за всички гении, които изпускате!

– Съмнявам се, че изпускаме много от онзи керван-сарай. – каза сухо Пьотър.

– Защо не? Те имат същия генетичен набор като вас. – отбеляза очевидния според нея факт Корделия.

Графът я погледна строго.

– Скъпо мое момиче! Със сигурност не е така! Родът ми е Вор от девет поколения...

Корделия вдигна вежди.

– Откъде знаете, след като генотипът ви не е проверяван от осемдесет години?

Лицата и на началника на охраната, и на лакея бяха придобили особени, вцепенени изражения. Лакеят прехапа устни.

– Освен това – продължи тя, – ако историите за хората от класата Вор, за които са ми намеждали, са поне наполовина верни, деветдесет процента от населението на тази планета досега трябва да има ворска

кръв в жилите си. Кой знае кои са роднините ви от страна на баща ви.

Воркосиган хапеше разсеяно лепената си салфетка. Беше присвил очи в почти същото изражение, като това на лакея.

– Корделия, не може... – промълви той, – наистина не може да се диш на масата и да намекваш, че дедите ми са били копелета. Тук това е смъртна обида.

„Къде би трябвало да седа?“

– Уф. Струва ми се, че никога няма да мога да ви разбера. Е, няма значение. Да чуем за Куделка и Ботари.

– Точно така. Продължете, офицер.

– Да, сър. Ами, сър, беше ми казано, че се връщали насам около един след полунощ и били нападнати от банда квартални хулигани. Очевидно лейтенант Куделка е бил прекалено добре облечен, а освен това тази негова походка и бастунът... както и да е, той привлича вниманието. Не съм запознат с подробностите, сър, но четирима са били убити на място, а други трима са починали тази сутрин в болницата. Освен избягалите.

Воркосиган подсвирна съвсем тихичко през зъби.

– Много ли са наранени Ботари и Куделка?

– Те... Не разполагам с официален доклад, сър. Само слухове.

– Нищо, кажете.

Началникът преглътна.

– Сержант Ботари бил със счупена ръка, няколко счупени ребра, вътрешни наранявания и сътресение. И двата крака на лейтенант Куделка били счупени и имал много... шокови обгарания.

– Какво?

– Очевидно – така чух – нападателите им са имали две високоволтови шокови палки и са разбрали, че могат да постигнат с тях някои... особени ефекти върху протезираните му нерви. След като счупили краката му, те доста време... го обработвали. Така ги заловили хората на командир Илян. Не са успели да изчезнат навреме.

Корделия отблъсна чинията си и се отпусна треперееща в стола си.

– Слухове, а? Много добре. Свободен сте. Погрижете се командир Илян да ми бъде пратен веднага щом пристигне. – Лицето на Воркосиган бе вгълбено и мрачно.

– Гадини – каза с кисел триумф Пьотър. – Трябва да ги унищожиш до един...

Воркосиган въздъхна.

– По-лесно е да започнеш една война, отколкото да я приключиш...

* * *

Илян се яви пред Воркосиган в библиотеката след час с неофициален устен доклад. Корделия ги последва и седна при тях, за да слуша.

– Сигурна ли си, че искаш да чуеш това? – попита я тихо Воркосиган.

Тя поклати глава.

– След теб те са най-добрите ми приятели тук. По-добре да науча, отколкото да си задавам въпроси.

Сбитото изложение на началника на охраната се оказа сравнително точно, но Илян бе разговарял и с Ботари, и с Куделка в Имперската военна болница, където ги бяха откарали, и прибави доста подробности. Младежкото му лице изглеждаше необичайно състарено тази сутрин.

– Вашия секретар очевидно е искал да спи с жена – започна той. – Но защо е избрал Ботари за водач, просто не мога да си представя.

– Ние тримата сме единствените оцелели от „Генерал Воркрафт“ – отвърна Воркосиган. – Това е връзката, предполагам. Ку и Ботари винаги са се разбирали. Той харесва латентните бащински инстинкти на Ботари. А пък Ку е чисто момче – но не му предавайте, че съм казал това, ще го схване като обида. Добре е да си припомним, че все още има такива хора. Обаче ми се иска да беше дошъл при мен.

– Е, Ботари е направил каквото е можел – каза Илян. – Завел го е в онази ужасна дупка, която, както разбирам, си има своите добри страни от гледна точка на Ботари. Там е евтино, бързо и никой не приказва с него. А освен това е далеч от старите кръгове на адмирал Ворутиър. Никакви неприятни асоциации. Той има строги навици. Според Ку обичайната жена на Ботари била почти толкова грозна, колкото самия него. Изглежда обаче, че Ботари я харесва, защото никога не издава какъвто и да било звук. Просто не ми се мисли за това... Както и да е, на Ку пък предложили една от другите жени. Тя го ужасила. Ботари твърди, че поискал за него най-доброто момиче – всъщност едва ли е било момиче – и очевидно потребностите на Ку са били погрешно изтълкувани. Във всеки случай Ку все пак опитал да води учтив разговор и му предложили различни наслади за преситени апетити, за които никога не бил чувал. Той отказал и слязъл долу, а дотогава Ботари се бил налял доста сериозно. Изглежда, че обикновено пие само по едно и си тръгва. Тогава Ку, Ботари и онази проститутка влезли в спор относно заплащането. Тя твърдяла, че ѝ е загубил време за четирима клиенти – всичко това няма да бъде включено в официалния доклад, нали така? – макар че не могла

да го възбуди. Ку искал да ѝ плати наполовина – Ботари още мърмори, че искал да ѝ плати твърде много, доколкото изобщо може да издава някакви звуци през устата си тази сутрин – после си тръгнали.

– Първият очевиден въпрос, който възниква – каза Воркосиган, – е дали нападението е било наредено от човек от онова заведение?

– Доколкото знам, не. Веднага поставих около мястото кордон и подложих всички вътре на разпит с наркотик. Бяха ужасно уплашени. Свикнали са с общинските стражи на граф Ворбон, които подкупват или изнудват. Измъкнахме доста информация за дребни престъпления, която обаче не представлява ни най-малък интерес за нас – между другото, искате ли да я предам на муниципалните власти?

– Хм. Ако не са виновни за нападението, просто я сложете в архивите. Ботари може да поиска да се върне там някой ден. Знаят ли защо са били разпитвани?

– Определено не. Настоях хората ми да работят чисто. Бяхме там да откриваме информация, а не да издаваме.

– Моите извинения, командир. Трябваше да се сетя. Продължете.

– Ами, напуснали дупката около един след полунощ, движели се пеша и завили по грешен път. Ботари е много разстроен. Смята, че вината е негова, защото бил много пиян. Ботари и Куделка твърдят, че забелязали размърдване в тъмнината около десет минути преди нападението. Значи са ги дебнели докато не влезли в една тясна уличка, където пред и зад тях изскочили по шестима души.

Ботари извадил зашеметителя си и стрелял – уцелил трима преди да му се нахвърлят. Някой от онзи квартал се е сдобил тази сутрин с чудесен служебен зашеметител. Ку разполагал само със сабята в бастуна си...

Първо се нахвърлили срещу Ботари. След като загубил зашеметителя си, той обезвредил още двама. Те го съборили и се опитали да го пребият до смърт. Дотогава Ку използвал бастуна си като тояга, но в този момент изстрелял ножницата. Сега казва, че съжалява, защото навсякъде се разнесъл шепотът „Вор!“ и картината станала наистина грозна.

Той пронизал двама преди някой да го удари с шокова палка и ръката му да се сгърчи в спазъм. Петимата, които били останали, седнали върху него и счупили двата му крака в коленете. Помоли ме да ви предам, че не е било толкова болезнено, колкото може да прозвучи. Били прекъснати вече толкова много нерви, че почти не усетил нищо. Не зная дали е истина.

– При Ку е много трудно да се разбере – каза Воркосиган – Той

крие болката си толкова отдавна, че вече му е станало почти втора природа. Продължете.

– Сега трябва да се върна малко назад. Моят човек, който е прикрепен към Ку, ги е проследил в онази дупка лично. Не е познавал мястото и не е бил облечен подходящо – Ку имаше две резервации за някакво музикално представление и до към девет часа снощи смятахме, че отива там. Моят човек влязъл вътре и изчезнал – между първата и втората ежечасни проверки. Дали е бил убит? Или отвлечен? Пребит? Или пък е бил подставено лице, двоен агент? Няма да разберем, докато не го открием – жив или мъртъв. Трийсет минути след пропуснатата проверка моите хора пуснали друга опашка. Но той търсил другия. Ку е бил непокрыт в продължение на цели три часа, преди надзирателят на нощната ми смяна да застъпи и да научи. За щастие Ку е прекарал по-голямата част от това време в стария бардак на Ботари.

Надзирателят на нощната смяна, когото искрено препоръчвам, пренасочил агента и пуснал допълнителен въздушен патрул. Тъй че, когато агентът накрая пристигнал на мястото на онази отвратителна сцена, е можел да повика почти незабавно патрула и да пусне половин дузина от униформените ми борци. Положението с шокните палки е било много лошо, но не чак толкова, колкото би могло да бъде. На нападателите на Ку очевидно им е липсвало... да речем, въображението, с което би подходил в същата ситуация покойният адмирал Ворутиър. А може би просто не са имали време да станат наистина изтънчени.

– Слава Богу – промълви Воркосиган. – А убитите?

– Двама са работа на Ботари – чисти удари, а един е на Ку – прерязал му е гърлото. Опасявам се, че един е мое дело. Момчето получи алергична реакция и изпадна в анафилактичен шок от наркотика при разпита. Пратихме го в Имперската военна болница, но не можах да го спасят. Това не ми харесва. Сега му правят аутопсия, опитват се да открият дали е починал от естествена смърт, или в резултат на разпита.

– А бардакът?

– Оказа се съвсем законно – ако това е точната дума – кооперативно взаимоспомагателно дружество. Според оцелелите, които заловихме, решили да нападнат Ку, защото „ходел смешно“. Очарователно. Макар че и Ботари не е ходел съвсем по права линия. Никой от заловените не е нечий агент. За мъртвите не мога да кажа нищо. Надзиравях разпита лично и мога да се закълна в това. Бяха прекалено шокирани от факта, че представляват интерес за Имперската служба за сигурност.

– Нещо друго? – попита Воркосиган.

Илян скри с длан прозявката си и се извини:

– Нощта беше дълга. Надзирателят на нощната смяна ме измъкна от леглото след полунощ. Славен човек е, има добра преценка. Не, като че ли това е всичко, с изключение на мотивацията на Ку да отиде там. Думите му бяха доста мъгливи и когато му зададох този въпрос, помоли за болкоуспокоителни лекарства. Надявах се, че вие ще можете някак си да успокоите параноята ми. Заболява ме глава, когато се налага да подозирам Ку. – Той се прозя отново.

– Аз мога да ви помогна – каза Корделия. – Но само по отношение на параноята, не на доклада ви, разбирате ли?

Той кимна.

– Струва ми се, че е влюбен. В края на краищата, вие не проверявате нещо, ако не възнамерявате да го използвате. За съжаление неговата проверка му е струвала много. Предполагам, че ще бъде извънредно потиснат и чувствителен за доста време.

Воркосиган кимна с разбиране.

– Имате ли представа в кого е влюбен? – попита автоматично Илян.

– Да, но не мисля, че е ваша работа. Особено при положение, че няма да излезе нищо.

Илян сви рамене и тръгна да търси изгубената си овца – изчезналият мъж, назначен да следи Куделка.

* * *

Сержант Ботари се върна в замъка Воркосиган, но не застъпи на служба – носеше пластмасова шина на счупената си ръка. Не даваше никаква информация за бруталното нападение и обезсърчаваше любопитните с мрачен поглед и нечленоразделно сумтене.

Друشناкови не го попита нищо и не коментираше случилото се. Но Корделия я забеляза случайно да хвърля тъжен поглед към пустия комуникационен пулт в библиотеката, свързан с Императорската резиденция и генералщабната квартира, където обикновено работеше Куделка.

Лейтенант Куделка се върна на следващия месец, очевидно съвсем весел и неповлиян от премеждието си. По свой собствен начин обаче и той съобщаваше за него толкова, колкото и Ботари. Да разпитваш Ботари бе все едно да разпитваш стена. Да разпитваш Куделка бе все едно да разговаряш с поточе: човек получаваше в отговор бълбукане, малки въртопи от шеги или вицеове, които отнасяха неумолимо течението на разговора надалеч от първоначалната тема. Корделия реагира на слънчевото му държане с автоматична благосклонност, уважавайки

очевидното му желание да се изплъзне колкото се може по-леко. Но вътрешно изпитваше силни съмнения.

Собственото ѝ настроение не беше от най-добрите. Мислено се връщаше отново и отново към покушението срещу колата и премисляше тревожно случката, която едва не ѝ беше отнела Воркосиган. Успокояваше се напълно само когато той беше с нея, а той отсъстваше все повече и повече. Нещо се готвеше в Имперската щабквартира. Четири пъти беше ходил на нощни заседания и беше предприел някакво пътуване без нея – някаква въздушна инспекция на военни учения, за която не ѝ съобщи никакви подробности и от която се върна уморен до смърт. Идваше и заминаваше в странни часове. Потокът от военни и политически клюки, с които имаше навика да я забавлява по време на храна или докато се събличаше за лягане, пресъхна и се смени с необщително мълчание, макар и да изглеждаше, че Арал се нуждае от присъствието ѝ не по-малко от преди.

Какво щеше да прави без него? Една бременна вдовица без семейство и приятели. Бременността ѝ вече бе стигнала до кулминацията на династичната параноя. А детето ѝ щеше да наследи само насилие. Щеше ли да може да напусне планетата? И къде да отиде? Дали колонията Бета някога щеше да ѝ позволи да се върне у дома?

Дори есенният дъжд и изобилната зеленина в градските паркове вече не ѝ доставяха удоволствие. О, какво ли не би дала за глътка наистина сух пустинен въздух, за родния дъх на солена земя, за безкрайните равнини! Дали синът ѝ някога щеше да разбере какво е истинска пустиня? Тук хоризонтът бе засенчван от сгради и дървета и понякога сякаш се издигаше над нея като огромна стена. А през особено лошите дни стената сякаш се срутваше отгоре ѝ.

В един дъждовен следобед се бе приютила в библиотеката, сгушена върху старо канапе с висока облегалка, и четеше, вече за трети път, една и съща страница от някакъв стар том. Книгата беше образец на печатарското изкуство от Периода на изолация. Английският език, на която беше написана, бе отпечатан с някаква разновидност на кирилицата с всичките ѝ четирийсет и шест букви, използвана някога от всички езици на Бараяр. Днес мозъкът ѝ сякаш се беше размекнал. Тя загаси лампата и затвори очи за няколко минути. После с облекчение видя как в библиотеката влиза лейтенант Куделка и сяда, сковано и предпазливо, пред комуникационния пулт. „Няма да му преча, поне той има да върши истинска работа“ – помисли си тя, все още без да се връща към книгата си. Компанията му я успокояваше.

Той поработи само една-две минути, после изключи с въздишка машината и се вгледа разсеяно в празната камина. Все още не бе забелязал Корделия. „Значи не само аз не мога да се съсредоточа. Може би е от това мрачно време. Изглежда, оказва потискащ ефект върху всички...“

Куделка взе бастуна си и прокара длан по гладката му повърхност. После го стисна здраво и тихо и бавно освободи пружината. Погледна блестящото острие, което като че ли искреше със своя собствена светлина в сумрака на стаята, и сякаш се замисли върху модела и изящната изработка. После обърна сабята с дръжката нагоре и насочи върха ѝ над лявото си рамо. Зави с носната си кърпичка острието, за да може да го хване, и започна лекичко да притиска върха в шията си – точно на мястото на сънната артерия. Лицето му бе замислено, дланта му стискаше острието нежно, като че ли то беше ръката на любимата му. Внезапно той стисна по-здраво.

Корделия рязко пое дъх и почти изхълца, и той се стресна. Вдигна поглед, забеляза я и стисна устни, лицето му стана тъмночервено. После отпусна сабята. Тя остави бледа следа на шията му – гердан от няколко рубинени капчици кръв.

– Простете... не ви видях, миледи – каза дрезгаво той. – Не ми обръщайте внимание... Нали знаете, аз просто така...

Известно време се гледаха мълчаливо. После думите се откъснаха от устните ѝ против волята ѝ:

– Мразя това място! Страхувам се непрекъснато.

Тя обърна лице към облегалката на канапето и за свой собствен ужас се разплака. „Престани веднага! Не пред Ку! Човекът си има достатъчно истински неприятности и без да стоварваш върху него своите въображаеми проблеми.“ Но не можеше да спре сълзите си.

Той се надигна разтревожено, приближи се куцайки и приседна колебливо до нея.

– Не плачете, миледи. Аз просто така, на шега. – Той я потупа несръчно по рамото.

– Глупости – зададено каза тя. – Уплашихте ме до смърт. – После импулсивно отдръпна обляното си в сълзи лице от хладната копринена тапицерия на канапето и се притисна до топлата, груба зелена униформа на рамото му – и може би точно това го накара да е откровен с нея.

– Не можете да си представите какво е. – прошепна развълнувано Куделка. – Те ме съжаляват, разбирате ли? Дори той ме съжалява. – явно имаше предвид Воркосиган. – Това е стотици пъти по-лошо от презрението. И ще продължава така завинаги.

Тя поклати глава – не можеше да възрази на тази неумолима истина.

– И аз мразя тази планета – продължи той. – Точно толкова, колкото ме мрази и тя. Понякога и повече. Тъй че виждате, не сте само вие.

– Толкова много хора се опитват да го убият – промълви тя, презирайки се заради слабостта си. – Някакви непознати... и накрая някой непременно ще го убие. Непрекъснато мисля за това. – Дали щеше да бъде бомба? Някаква отрова? Плазмен пистолет, който да обгори лицето на Арал, без да остави дори устни, които тя да целуне за сбогом?

Вниманието на Куделка се насочи от собствената му мъка към нейната и той сбърчи вежди.

– О, Ку – продължи тя, свеждайки невидящ поглед към скута му и поглаждайки ръкава му. – Няма значение колко много боли, моля те, не му причинявай това. Той те обича... ти си му като син, точно такъв син, какъвто винаги е искал. Това – кимна тя към оставената върху канапето сабя, която блестеше по-силно от коприната, – ще разкъса сърцето му. Този пост непрекъснато го залива с лудост, а изисква от него справедливост. Той не може да работи другояче, освен с цяло сърце. Или накрая ще започне да отвръща с лудост, като всичките си предци. А и тук е ужасно влажно! Няма да е моя вината, ако синът ми се роди с хриле! – прибави тя в изблик на неовладяема алогичност.

Куделка я прегърна и нежно попита:

– Боите ли се... от раждането?

Корделия замря, оказала се в лице в лице с потисканите си страхове, после призна.

– Не вярвам на вашите лекари.

Той се усмихна иронично.

– Не мога да ви обвинявам.

Тя се разсмя, после вдигна ръка и избърса ситните капчици кръв от шията му.

– Когато обичаш някого, сякаш си в неговата кожа. И всяка болка е удвоена. А аз толкова ви обичам, Ку. Бих искала да ми позволите да ви помогна.

– Терапия ли е това, Корделия? – Беше гласът на Воркосиган студен и рязък. Тя вдигна поглед изненадана и го видя да стои пред тях, с лице, замръзнало като гласа му. – Разбирам, че имаш доста бетански... опит в тези неща, но те моля да оставиш лечението на някой друг.

Куделка почервеня и се отдръпна от нея.

– Сър – започна той провлечено, стреснат колкото и самата

Корделия от ледения гняв в очите на Воркосиган. Арал ги стрелна с очи и двамата млъкнаха.

Корделия пое дълбоко дъх, готвейки се да каже нещо, но от устните ѝ излезе само едно яростно: „Ох!“. Воркосиган вече се беше обърнал и излезе от стаята с вдървена походка.

Целият червен, Куделка се подиря на сабята си и се изправи. Дишането му бе учестено.

– Извинете ме, миледи.

– Ку – каза Корделия, – знаете, че той нямаше предвид подобно нещо. Говореше, без да мисли, сигурна съм, че не е... не е...

– Да, разбирам – отвърна Куделка и я погледна безизразно. – Предполагам, цял свят знае, че съм съвсем безвреден за брака на всеки мъж. Но ако ме извините, миледи, наистина трябва да свърша нещо.

– О! – Корделия не знаеше дали е ядосана повече на Воркосиган, на Куделка, или на самата себе си. Тя скочи и напусна стаята, подхвърляйки през рамо: – Да вървят по дяволите всички бараярци!

На пътя ѝ се изпречи Друшнакови и плахо попита:

– Миледи?

– И ти, ти безполезна... пуйко. – озъби ѝ се Корделия – Защо не се оправяш със собствените си проблеми? Вие, бараярските жени, очевидно очаквате да ви поднесат живота на тепсия. Не става така!

Момичето отстъпи смутено. Корделия овладя кипналата си ярост и попита вече по-спокойно:

– Накъде тръгна Арал?

– Ами... нагоре по стълбите, миледи.

На помощ ѝ дойде остроото ѝ чувство за хумор:

– Случайно да вземаше по две стъпала едновременно?

– Хм... всъщност, по три – отговори плахо Дру.

– По-добре да поговоря с него. – каза Корделия, прокарвайки пръсти през косата си. Чудеше се дали ако се разплаче пред Арал, ще може да постигне нещо. „Кучият му син.“ А си бе мислела, че няма навика да ругае.

Тя тръгна след него, а гневът ѝ се изпаряваше заедно със силите ѝ, докато изкачваше стълбите. „Тази бременност определено започва да ме забавя.“ По коридора видя един от часовоите.

– Отгук ли мина лорд Воркосиган?

– Да, отиде в покоите си, миледи – отвърна той и погледна любопитно след нея.

„Чудесно – помисли си свирепо тя. – Първото истинско

стълкновение на милите младоженци ще има многобройна публика. Тези стари стени не са звукоизолирани. Чудя се дали ще се съдържа да не повишавам глас? Арал няма такъв проблем – когато е бесен, гласът му преминава в шепот.“

Тя влезе в спалнята и го завари да седи на леглото и да сваля униформеното яке и ботушите си с груби, резки движения. Той вдигна очи и погледите им се срещнаха. Корделия първа откри огън, като си мислеше: „Да приключваме с това“.

– Забележката ти пред Ку беше ужасна.

– Ами какво, заварвам жена си да се... натиска с един от моите офицери, и ти очакваш да започна любезен разговор за времето ли? – върна той удара.

– Знаеш, че не беше нищо такова.

– Чудесно. А ако предположим, че не бях влязъл аз? Да предположим, че беше влязъл някой от часовите или баща ми? Как щеше да им обясниш? Знаеш какво мислят за бетанките. Щяха да се нахвърлят на темата и цял живот нямаше да можеш да се отървеш от слухове. А до мен щеше да стигне като политическа насмешка. Всичките ми врагове само чакат да открият някое мое слабо място, за да се нахвърлят върху мен. Подобно нещо би им харесало много.

– Как, по дяволите, стигнахме до проклетата ти политика? Аз говоря за един приятел. Съмнявам се, че би могъл да намериш по-жестоката забележка, дори да си го поставеше за обект на научно изследване. Това беше непочтено, Арал! Какво ти е?

– Не знам. – Той се отпусна и уморено разтри лице. – Предполагам, че е от проклетата работа. Не искам да те занимавам с нея.

Корделия усети, че това е почти признание за вината му, и го прие с кимване, оставяйки собствения си гняв да се изпари. После изведнъж осъзна защо гневът я бе накарал да се чувства така добре, защото вакуумът, който остана след него, се изпълни отново със страх.

– Да... но няма да мине дълго време и някоя сутрин ще се наложи да разбиеш вратата на стаята му, за да влезеш при него.

Воркосиган се намръщи.

– Имаш ли... някакви причини да смяташ, че си е наумил да се самоубие? Изглеждаше ми съвсем нормален.

– На теб – да. – Корделия остави думите си да увиснат за миг във въздуха, за да подчертае смисъла им. – Струва ми се, че е много близо до тази идея, ей толкова. – Тя показа с пръсти. На показалеца ѝ все още имаше петно кръв и то привлече вниманието ѝ. – Играеше си с омази

ужасна сабя. Защо ли му я подарих! Няма да понеса, ако си пререже гърлото с нея. Точно това, изглежда, си бе наумил.

– Оо! – Воркосиган изглеждаше някак смален без лъскавото си военно яке, без своя гняв. Той ѝ подаде ръка и тя я пое, присядайки до него.

– И ако ти, твърдоглавецо, си въобразяваш, че си крал Артур, а ние с Ку – Ланселот и Гуиневра, остави тази игра.

Той се засмя.

– Моето въображение е по-слабо и се боя, че е значително по-жалко. Просто един стар лош сън.

– Да, всъщност... предполагам, че е така. – Тя се запита дали не го навестява духът на първата му жена, издишайки ледения си дъх в ухото му, както духът на Ворутиър понякога вледеняваше нея. Арал изглеждаше блед. – Но аз съм Корделия, спомняш ли си? А не... някой друг.

Той наклони челото си към нейното.

– Прости ми, мили капитане. Просто аз съм един грозен уплашен старец и с всеки изминал ден ставам все по-стар, грозен и изпълнен с параноичен страх.

– И ти ли? – отпусна се тя в прегръдките му. – Обаче аз не съм стара и грозна. А и ти не си за изхвърляне.

– Благодаря ти.

Това, че успя да го размее дори само мъничко, я зарадва.

– От работата е, нали? – попита тя. – Можеш ли изобщо да говориш за нея?

Той стисна устни.

– Казано под секрет – макар че това, изглежда, е естественото ти състояние и не знам защо изобщо го подчертавам – сигурно ще започне нова война преди края на тази година. А ние още не сме се възстановили напълно след Ескобар.

– Какво! Нали военната партия е полупарализирана.

– Нашата да. Сетаганданската обаче все още си е съвсем наред. Разузнаването ни показва, че са възнамерявали да използват политическия хаос тук след смъртта на Ецар Ворбара, за да прикрият анексирането на онези спорни бази. Вместо това обаче имат мен, макар че и аз едва ли бих могъл да нарека това равновесие. Динамично равновесие, по-точно. Във всеки случай не е това объркване, на което са разчитали. После малкият инцидент със звуковата граната. Негри и Илян са седемдесет процента сигурни, че е работа на сетаганданците.

– Дали... ще опитат пак?

– Почти сигурно. Но с мен или без мен, в Щаба сме сигурни, че ще започнат преди края на тази година. И ако сме слаби, просто ще продължат да напредват, докато не бъдат спрени.

– Не е чудно, че си... разсеян.

– Това ли е учтивата дума? Всъщност знам за сетаганданците от доста време. Днес се появи нещо ново, след заседанието на Съвета. Частна аудиенция. Граф Ворхалас дойде да се срещне с мен, за да иска услуга.

– Мислех си, че за теб би било удоволствие да направиш услуга на брата на Рулф Ворхалас. Греша ли?

Той поклати тъжно глава.

– Най-малкия син на графа е безрасъден осемнайсетгодишен идиот и е трябвало да го пратят във военно училище – ти се запозна с него на гласуването на Съвета, доколкото си спомням...

– Лорд Карл?

– Да. Снощи е участвал в пиянско сбиване на някаква забава.

– Универсална традиция. Такива неща се случват дори на колонията Бета.

– Естествено. Но са излезли да разрешат спора си с оръжие – с чифт саби, които украсявали стената, и с два кухненски ножа. Това на практика е превърнало сбиването в дуел.

– Ранен ли е някой?

– За съжаление, да. Повече или по-малко случайно, както разбрах, падайки в суматохата, синът на графа успял да промуши със сабята си своя приятел в корема и скъсал стомашната му аорта. Той умрял почти веднага от загуба на кръв. Когато наблюдателите възвърнали здравия си разум достатъчно, за да извикат медицински екип, вече било много късно.

– Мили Боже!

– Било е дуел, Корделия. Започнал е на шега, но е завършил като съвсем истински дуел. А за това се налага смъртно наказание. – Той се изправи и пресече стаята, спря до прозореца и погледна навън в дъжда. – Баща му дойде да ме моли за императорска прошка. Или поне да го съдят за обикновено убийство. В такъв случай момчето би могло да пледира за самозащита и да го осъдят само на затвор.

– Това изглежда... сравнително честно, струва ми се.

– Да. – Той отново се раздвижи из стаята. – Приятелска услуга. Или... първата пукнатина във вратата, която ще допусне този дяволски обичай обратно в нашето общество. Какво ще стане, когато ми

представят следващия такъв случай, и по-следващия, и по-по-следващия? Къде да тегля чертата? Ами ако в следващия случай е замесен някой мой политически противник, а не член на собствената ми партия? Трябва ли да бъдат обезсмислени всичките смъртни присъди, издадени за ликвидирането на дуелите? Спомням си времето на дуелите и как стояха нещата тогава. В правителството влизаха първо приятелите, а после и кликите. Какъвто и да беше Ецар Ворбара, с трийсет години безмилостен труд той превърна правителството от ворски клуб в нещо, което има макар и тромава, но все пак законна форма – един закон за всички.

– Започвам да схващам проблема.

– И аз, от всички хора – именно аз трябва да взема това решение! Аз, който сякаш да съм публично екзекутиран преди двайсет и две години за съвсем същото престъпление! – Той спря пред нея. – До тази сутрин снощната история сигурно вече се е разнесла из целия град, в най-разнообразни варианти. Само за няколко дни ще я знаят навсякъде. Наредих информационната служба временно да я задържи, но е безполезно. Твърде късно е да се скрие, дори и да исках да го сторя. И кого да предам в края на краищата? Един приятел! Или доверието на Ецар Ворбара? Няма съмнение какво решение би взел той.

Воркосиган седна до нея и я взе в прегръдките си.

– И това е само началото. Всеки месец, всяка седмица ще се сблъскам с някакво нерешимо препятствие. Какво ще остане от мен след петнайсет години? Една люспа, като онази, която погребяхме преди три месеца? Или корумпирано чудовище като неговия син, толкова заразен от властта, че можеше да се стерилизира единствено с плазмен пистолет? Или нещо още по-лошо?

Оголената му агония я ужаси и тя също го прегърна силно.

– Не знам. Не знам. Но някой... някой е взимал тези решения, докато ние сме живели в блажено неведение и сме приемали света за даденост. Този някой също е бил само човек. Не по-добър и не по-лош от теб.

– Плашеща мисъл.

Тя въздъхна.

– Не можеш да избираш между едно или друго зло сляпо, само по силата на логиката. Единствената възможност е да се придържаш към някакъв сигурен принцип. Не мога да взема решение вместо теб. Но каквито и принципи да избереш, те ще те водят напред. И за благо на народа ти те трябва да бъдат последователни.

– Зная. Всъщност въпросът не беше за решението. Просто... бях малко потиснат. – Той се освободи от прегръдките ѝ и отново стана. – Мили капитане, ако след петнайсет години съм все още нормален, сигурен съм, че заслугата ще е твоя.

Тя вдигна поглед към него.

– И какво е решението?

Болката в очите му бе достатъчен отговор.

– О, не – каза неволно тя, после преглътна това, което щеше да каже. „Всъщност просто се опитвах да говоря мъдро! Но нямах предвид това.“

– Не се ли досещаш? – попита нежно той, насочвайки се към вратата. – Пътят на Есар е единственият, който може да ни отведе някъде. Значи все пак е истина – той управлява дори от гроба си.

Воркосиган стана и отиде в банята, за да се измие и преоблече.

– Но ти не си той – промълви Корделия в празната стая. – Не можеш ли да намериш свой собствен начин?

ОСМА ГЛАВА

След три седмици Воркосиган присъства на публичната екзекуция на Карл Ворхалас.

– Задължително ли е да отидеш? – попита го Корделия сутринта, докато той се обличаше, хладен и вгълбен в себе си. – Аз не трябва да бъда там, нали?

– За Бога, не, разбира се. Официално и аз не съм задължен да присъствам, но... трябва да отида. Сигурно разбираш защо.

– Всъщност... не, освен като някаква форма на самонаказание. Не съм сигурна, че можеш да си позволиш този лукс при твоята работа.

– Трябва да отида. Кучето се връща при това, което е повърнало, нали? Родителите му ще бъдат там, нали знаеш? И брат му.

– Какъв варварски обичай!

– Е, можем да разглеждаме престъплението като заболяване, подобно на вас, бетанците. Знаеш какво означава това. Ние поне убиваме човек чисто, изведнъж, а не парченце по парченце в продължение на години... Не знам.

– Как ще го... направят?

– Обезглавяване. Предполага се, че е най-безболезнено.

– Откъде знаят?

Смехът му бе напълно лишен от веселост.

– Много труден въпрос.

На тръгване не я прегърна. Върна се след два часа, мълчаливо поклати глава на плахото предложение да обядва, отказа някаква следобедна среща и се оттегли в библиотеката на граф Пьотър, където остана просто да гледа книгите, без да чете. Корделия отиде при него след малко, отпусна се на кушетката и търпеливо го почака да се върне при нея от далечното място, където се бе понесъл умът му.

– Момчето щеше да се държи храбро – каза той след едночасово мълчание. – Личеше си, че е подготвил предварително всеки свой жест. Но никой друг не спази сценария. Не издържа заради майка си... И като капак на всичко проклетият палач не уцели. Трябваше да удари три пъти, за да му отсече главата.

– Навремето сержант Ботари май се справи по-добре с джобното си ножче. – От сутринта Ворутиър я преследваше повече от обикновено.

– На сцената не й липсваше нищо, за да бъде ужасът пълен. Освен

това майка му ме проклрнаше, докато Евън и граф Ворхалас не я отве- доха. – Гласът му се промени: – О, Корделия, това не може да е било правилното решение! И все пак... и все пак... нямаше друга възмож- ност. Нали?

Той се приближи към нея и мълчаливо я прегърна. Изглеждаше ка- то че ли всеки момент щеше да се разплаче и това я уплаши повече, от- колкото ако очите му бяха останали сухи. Напрежението му постепенно изчезна.

– Предполагам, че е по-добре да се стегна и да се поразсея. Воргала има уговорена среща с министъра на земеделието, прекалено е важна, за да я пропусна, а и след нея има заседание на генералния щаб... – Оби- чайното му самообладание се беше възвърнало.

* * *

Същата вечер той лежа дълго буден до нея. Очите му бяха затворе- ни, но тя разбираше по дишането му, че се преструва. Корделия не можа да измисли нито една успокоителна дума, която да не и се стори празна, затова запази мълчание. Навън започна да вали ситен дъжд. И изведнъж той каза:

– И преди съм виждал да умират хора. Нарещдал съм да бъдат про- веждани екзекуции, нареждал съм да бъдат провеждани сражения, из- вършил съм три чисти убийства и само по Божия и на сержант Ботари милост не извърших четвърто... Не знам защо точно това застана пред мен като стена. То ме спря, Корделия. А ако дръзна да не спра, всички ние ще загинем.

Тя се събуди в тъмнината от силен трясък и пое рязко въздух. Ос- тър газ изгори дробовете, устата, ноздрите и очите ѝ. Гаден вкус повдиг- на червата към гърлото ѝ. До нея Воркосиган се събуди с проклятие.

– Солтоксинова газова граната! Не дишай, Корделия! – Той покри лицето ѝ с възглавницата, силните му горещи ръце я прегърнаха и я из- дърпаха от леглото. В същия миг тя се оказа в коридора превита на две и изповръща червата си, докато той затръшваше вратата на спалнята зад тях.

По пода прозвучаха тичащи стъпки. Воркосиган извика:

– Назад! Солтоксинов газ! Изчистете пода²! Извикайте Илян! – А после също се преви, закашля се и повърна. Нечии ръце ги забутаха към стълбите. Тя едва виждаше през силно сълзящите си очи.

---

2. Поредната грешка в превода: би трябвало да е „опразнете етажа“. Бел.Mandor.

В промеждутъка между спазмите Воркосиган успя да ѝ каже:

– Ще донесат противоотрова... императорската резиденция... е близо от Имперската болница... веднага ще повикат Илян. Той ще се оправи. Сега под душа...

– Къде е прислужницата на миледи? Доведете прислуж...

След няколко мига я натикаха под душа в банята на долния етаж. Воркосиган беше с нея – тресеше се и едва се държеше на крака, но все пак се опитваше да ѝ помогне.

– Започни да го измиваш от кожата си и продължавай, без да спиращ. Само не спирай. Водата трябва да бъде студена.

– Ти също. Какво беше това? – Тя се закашля отново под водата, после започнаха да се мият един друг със сапуна.

– Измий си и устата... Солтоксин. Минаха петнайсет, шестнайсет години, откакто за последен път помирирах тази смрад, но никога няма да я забравя. Това е отровен газ. Военен. Подлежи на строг контрол. Как, но дяволите, някои е успял да се добере до него... Проклетата Служба за сигурност! Утре има да се мотаят наоколо като мухи без глави... твърде късно. – Лицето му беше зеленикавобяло под наболата през нощта брада.

– Вече съм малко по-добре – каза Корделия. – Гаденето ми мина. Не сме поели голяма доза, нали?

– Не. Но той действа бавно. Изобщо не е необходимо да поемаш голяма доза. Газът поразява главно меките тъкани – след час дробовете ти ще станат на желе, ако противоотровата не пристигне скоро.

Растящият в стомаха, сърцето и ума ѝ страх я вцепени.

– Може ли да премине през плацентата?

Той мълча твърде дълго преди да ѝ отговори:

– Не съм сигурен. Трябва да питаме лекар. Виждал съм ефекта му само върху младежи. – После го обзе нов пристъп на силна кашлица, който продължи безкрайно.

Една от прислужниците на граф Пьотър дойде, раздърпана и уплашена, за да помогне на Корделия. Влезе и един войник, за да докладва – говореше високо, за да надвика шума на течашата вода.

– Свързахме се с резиденцията, сър. Вече са пратили хора насам.

От гърлото, бронхите и дробовете на Корделия беше започнал да се отделя секрет с лош вкус. Тя се закашля и се опита да го изплюе.

– Някой да е виждал Дру?

– Струва ми се, че тръгна да гони убийците, миледи.

– Това не ѝ е работа. По време на тревога тя трябва да бъде при

Корделия – изръмжа Воркосиган. Говоренето предизвика нов пристъп на кашлица.

– По време на атаката тя беше долу, сър, с лейтенант Куделка. И двамата изскочиха през задната врата.

– По дяволите! – промърмори Воркосиган. – И на него това не му е работа. – Усилието му пак беше наказано от раздираща кашлица. – Хванали ли са някого?

– Струва ми се, че да, сър. До стената в задната градина имаше някаква връва.

Постояха още няколко минути под водата, после някой извика:

– Лекарят от резиденцията пристигна, сър.

Прислужницата загърна Корделия с халат, Воркосиган се наметна с една хавлия и изръмжа на войника:

– Върви ми намери някакви дрехи, момче. – Гласът му скърцаше като чакъл.

Лекарят бе на средна възраст с шръкнала коса, облечен в панталони, горнище на пижама и пантофи; подреждаше медицинските си принадлежности в спалнята за гости. Извади от чантата си противогаз и нагласи към него кислородна маска, погледна закръгления корем на Корделия, после се обърна към Воркосиган.

– Милорд. Сигурен ли сте, че сте познали отровата?

– За съжаление, да. Беше солтоксин.

Лекарят наведе глава.

– Съжалявам, миледи.

– Мислите, че ще навреди на... – Тя се закашля от секретата.

– Млъкнете и ѝ дайте маската – изръмжа Воркосиган.

Лекарят я нагласи на носа и устата ѝ.

– Дишайте дълбоко. Вдишайте... издишайте. Продължавайте да издишвате. Сега поемете въздух. Задръжте го... – Газът-антидот имаше зеленикав цвят, беше по-студен, но предизвикваше гадене почти като отровния. Стомахът ѝ се надигна, но в него не беше останало нищо за повръщане. Тя гледаше Воркосиган над маската си – той също я наблюдаваше и се опита да ѝ се усмихне окуражително. Отровата сигурно му бе подействала: той ставаше по-сивкав и по-уморен с всяко следващо вдишване. Корделия беше сигурна, че е поел по-голяма доза от нея, така че свали маската и каза:

– Не е ли твой ред?

Лекарят пак я притисна до лицето ѝ.

– Само още едно вдишване, миледи, за да се подсигуририм. – Тя

вдиша дълбоко и докторът прехвърли маската на лицето на Воркосиган. Очевидно той нямаше нужда от инструкция за използването ѝ.

– Колко минути бяхте изложени на газа? – попита тревожно лекарят.

– Не съм сигурна. Някой да е обърнал внимание? Вие... – Беше забравила името на младия войник.

– Най-много петнайсет-двайсет минути, миледи.

Лекарят видимо се отпусна.

– Тогава всичко е наред. И двамата ще останете няколко дни в болницата. Ще уредя медицинския транспорт. Бил ли е някой друг изложен на газа? – попита той войника.

– Почакайте, докторе – каза Корделия. Той бе прибрал маската и противогаза и се беше насочил към вратата. – Какво ще причини този... солтоксин на бебето ми?

Той не я погледна в очите.

– Никой не може да каже. Никой не е оцелявал без незабавно лечение с антидот.

Корделия усети как сърцето ѝ се разтуптява.

– Но лечението... – Съжалителният му поглед не ѝ хареса и тя се обърна към Воркосиган: – Това значи ли... – Но млъкна, вледенена от изражението му: лицето му бе оловносиво под болката и растящия гняв, лице на непознат с очи на любим, които най-сетне срещнаха нейните.

– Вие ѝ кажете – прошепна той на лекаря. – Аз не мога.

– Необходимо ли е да я опечаляваме...

– Сега. Да свършваме с това – отекна прегракнало гласът на Воркосиган.

– Проблемът е в противоотровата, миледи – каза докторът неохотно. – Тя е силен тератоген. Разрушава развитието на костите на зародиша. Вашите кости са развити, така че няма да ви повлияе, с изключение на завишена склонност към артрозни изменения, които могат да се лекуват... ако и когато се появят... – Корделия затвори очи.

– Трябва да видя онзи часови – прибави лекарят.

– Вървете, вървете – освободи го Воркосиган и той излезе през вратата покрай пристигналия с дрехите на лорда войник.

Корделия отвори очи и погледна Воркосиган.

– Изражението ти... – промълви той. – Това не е... Заплачи! Разгневи се! Направи нещо! – Гласът му се извиси до дрезгав вик. – Намрази ме поне!

– Не мога – прошепна в отговор тя. – Още не чувствам нищо. Може

би утре. – Всяко вдишване я изгаряше.

Мърморейки проклетия, той навлече зелената си униформа.

– Аз поне мога да направя нещо.

Това бе лицето на непознатия. Думите отекваха кухо в паметта ѝ. „Ако Смъртта носеше униформа, щеше да прилича точно на него.“

– Къде отиваш?

– Да видя какво е хванал Куделка. – Тя го последва през вратата. – Ти остани тук! – нареди той.

– Не.

Воркосиган се обърна и я погледна свирено, а тя му отвърна със също толкова яростен жест, сякаш отблъскваше саблен удар.

– Идвам с теб.

– Хайде тогава – обърна се рязко той и се отправи по стълбите към първия етаж. Стойката му издаваше мрачна ярост.

– Ти няма да убиеш никого пред мен – промълви тя гневно.

– Така ли? – промълви той. – Така ли?

Стъпките му бяха решителни, тупкането на голите му пети отекваше по каменните стълби.

В просторното преддверие цареше хаос – беше пълно с техни войници, с хора в ливреята на графа, лекари. Някакъв мъж или труп – Корделия не можеше да определи – в черната униформа на ношен страж беше проснат на мозаичната настилка, а до главата му беше клекнал лекар. И двамата бяха мокри от дъжда и опръскани с кал. Под тях се бе насъбрала кървава локва, подметките на лекаря джвакаха в нея.

Командир Илян, с проблясващи капчици дъжд в косата, току-що влизаше през предната врата заедно с един санитар.

– Уведомете ме веднага, щом пристигнат техниците с кирилианския детектор. Междувременно гонете всички от улицата. Милорд! – извика той, когато видя Воркосиган. – Слава Богу, че сте наред.

Воркосиган само изръмжа. Група мъже заобиколиха пленника, който бе опрял чело на стената. Беше вдигнал едната ръка над главата си, другата бе просната неподвижно отстрани под странен ъгъл. Наблизо стоеше Друشناкови, цялата мокра. От ръката ѝ висеше блестящ метален арбалет, очевидно оръжието, с което бе изстреляна през прозореца им газовата граната. На лицето ѝ имаше синкав белег, от носа ѝ течеше кръв. Цялата ѝ нощница също беше окървавена. Тук бе и Куделка, опрян на сабята си. Беше облечен в подгизнала кална униформа и нощни пантофи. Гледаше мрачно.

– Щях да го хвана – ръмжеше той, очевидно продължавайки

започнал по-рано спор, – ако не беше дошла ти и не се беше развикала...

– А, сигурно! – озъби му се в отговор Друشناкови... – Ще ме прощаваш, ама не мисля така. Май той те бе хванал и те беше проснал на земята. Ако не бях забелязала краката му, докато прескачаше стената...

– Млъкнете! Тук е лорд Воркосиган! – изсъска им един от стражите. Заобиколилите пленника мъже се обърнаха и отстъпиха.

– Как се е промъкнал тук? – започна Воркосиган и замълча. Мъжът носеше черната униформа на Службата. – Дано не е от твоите хора, Илян! – Гласът му стържеше като камък в желязо.

– Милорд, трябваше да го хванем жив, за да го разпитаме – каза неспокойно Илян, полухипнотизиран от същия поглед, с който лордът бе накарал стражите да отстъпят. – Може да има и други заговорници. Вие не можете...

В този момент пленникът се обърна с лице към тях. Един от стражите пристъпи, за да го бутне обратно към стената, но Воркосиган му даде знак да се дръпне. Застанала зад мъжа си, Корделия не можеше да види изражението му, но убийственото напрежение в раменете му се бе отпуснало, а яростта, доловима преди в стойката му, бе изчезнала, оставяйки след себе си само страдание. Над лишената от отличителни знаци черна яка се виждаше лицето на Евън Ворхалас.

– О, не и двамата. – промълви Корделия.

Ворхалас се задъхваше от омраза.

– Копеле мръсно! Студенокръвно копеле! Седеше хладен като камък, докато отсичаха главата му. Нищо ли не почувства? Или ти е доставило удоволствие, милорд регенте? Тогава се заклек да ти отмъстя.

Настъпи продължително мълчание, после Воркосиган се наведе към него и протегна ръка, но не го докосна, а се подпря на стената до главата му.

– Не успя да ме убиеш, Евън – прошепна дрезгаво той.

Ворхалас се изхрачи в лицето му – слюнката беше кървава. Воркосиган дори не помръдне да я избърше.

– Не успя да убиеш и жена ми – продължи напевно той. – Но уби сина ми. Мечтал ли си някога за такъв сладък реванш? Имаш го. Погледни очите й, Евън. Можеш да се удавиш в тези морскосиви очи. Аз ще ги гледам всеки ден през остатъка от живота си. Тъй че радвай се на отмъщението си, Евън. Опий се от него. Обгърни се в него по време на нощното бдение. То е цялото твое. Давам ти го. Що се отнася до мен, аз се натъкках догоре с него и избълвах червата си.

Погледът на Ворхалас мина край него и за пръв път се спря върху Корделия. Тя мислеше за детето в утробата си, за нежните му хрущялни кости, които навярно вече започваха да загиват, да се изкривяват, да се ронят, но не можеше да мрази Ворхалас, макар че за миг се опита. Имаше чувството, че с някакво друго зрение прониква в наранената му душа, както лекарите проникват в раненото тяло с диагностичните си апарати. Виждаше всичките му емоционални страдания, всички тумори на породения от тях гняв и преди всичко дълбоката рана от смъртта на брат му.

– Не му е доставило удоволствие, Евън – каза тя. – Ти какво очакваше от него? Помислял ли си за това?

– Малко човешка жалост – изръмжа той. – Той можеше да спаси Карл. Дори и тогава можеше. Отначало помислих, че е дошъл затова.

– О, Господи – каза Воркосиган. На лицето му се изписа страдание от мимолетното видение на проблесналата и угаснала надежда, предизвикано от тези думи. – Аз не играя театър с човешкия живот, Евън!

Ворхалас се скри зад омразата си като зад щит.

– Върви по дяволите!

Воркосиган въздъхна и се отдръпна от стената. Лекарят настоятелно им напомни, че ги очаква кола, за да ги отведе в Имперската военна болница.

– Отведи го, Илян. – каза уморено Воркосиган.

– Почакайте. – каза Корделия. – Трябва да разбере, трябва да го питам нещо.

Воркосиган я погледна намръщено.

– Това ли искахте да постигнете? Имам предвид, когато сте избрали точно това оръжие? И точно тази отрова?

Той отмести погледа си от нея.

– Това ми попадна в арсенала. Не мислех, че ще успеете да разпознаете газа и да получите антидота от Имперската болница...

– Сваляхте от мен тежко бреме – промълви тя.

– Антидотът пристигна от императорската резиденция – поясни Воркосиган. – А това е само четвърт от разстоянието до болницата. В лазарета на императора имат всичко. Що се отнася до разпознаването на газа... Бях там, при потушаването на карианския бунт. Бях едва на твоята възраст или малко по-млад. Мирисът ми припомни всичко. Момчетата изхрочваха дробовете си в кръв... – Той сякаш потъна в себе си, в миналото.

– Не желаех специално вашата смърт. Просто вие бяхте на пътя ми,

между мен и него – каза Ворхалас, без да гледа към закръгления ѝ корем. – Не исках това. Исках да убия него. Дори не знаех, че спите в една стая. – Погледът му блуждаеше във всички посоки, освен в нейната. – Изобщо не съм искал да убивам вашето...

– Погледнете ме – изхриптя тя – и кажете думата силно.

– Бебе – прошепна той и внезапно избухна в ридания.

Воркосиган застана до нея и промълви:

– По-добре да не беше правила това... Напомня ми за брат му. Защо означавам смърт за това семейство?

– Още ли искаш да се радва на отмъщението си?

Той за миг долепи чело до рамото ѝ.

– Не. Ти ни излекува от яростта ни, мили капитане. Но, оо... – Той изстена и посегна да погали корема ѝ, но осъзнал, че са заобиколени от мълчаливи зрители, се изправи. – Утре сутрин искам подробен доклад, Илян. В болницата.

Хвана я под ръка и се обърна да последват лекаря. Корделия не знаеше дали Арал се опитва да помогне на нея, или на самия себе си.

* * *

В комплекса на Имперската военна болница я заобиколи цяла тълпа. Лекари, сестри, санитарни, стражи. Още на влизане отделиха Арал от нея и това я накара да се почувства неспокойна и самотна в тълпата. Почти не им говореше – само празни любезности, автоматични като навиване на часовник. Искаше ѝ се шокът да бе предизвикал безсъзнание, вцепенение, лудост, отхвърляща реалността, халюцинации, каквото и да е. Вместо това просто се чувстваше уморена.

Бебето мърдаше в нея, пърхаше, въртеше се. Очевидно тератогенният антидот бе отрова със забавено действие. Очевидно им бе отпуснато още малко време заедно и тя изливаше обичта си към него през кожата си, галейки бавно корема си с връхчетата на пръстите.

„Добре дошъл на Бараяр, сине мой, добре дошъл в земята на людоедите. Тази планета дори не изчаква обичайните осемнайсет-деветнайсет години, за да те изяде.“ Хищна планета.

Настаниха я в луксозна единична стая в крилото за високопоставени личности, спешно освободено само за тях. Корделия с облекчение разбра, че Воркосиган е в стаята точно срещу нейната. Вече облечен в зелена военна пижама, той дойде да я види веднага, щом я сложиха да си легне. Тя успя да му се усмихне, но не се опита да седне. Силата на гравитацията я теглеше към центъра на света. Противодействаха ѝ

единствено твърдостта на леглото, на сградата, на земната кора – у нея не бе останала и капчица воля за това.

Зад Арал вървеше разтревожен санитар.

– Помнете, сър, не се опитвайте да говорите много, докато докторът не ви даде лекарство за овлажняване на гърлото.

Сивкавата светлина на зората бледнееше в прозорците. Арал приседна на ръба на леглото, пое ръката и и я погали.

– Студена си, мили капитане – прошепна дрезгаво той.

Тя кимна. Боляха я гърдите, гърлото я дереше, синусите ѝ горяха.

– Изобщо не трябваше да им позволявам да ме уговорят за тази работа – продължи той. – Толкова съжалявам...

– Аз също те уговарях. Ти се опита да ме предупредиш. Вината не е твоя. Така ти изглеждаше правилно. И е правилно.

Той поклати глава.

– Не говори. Това нанарявя тъканта на гласните струни.

Тя даде воля на едно безрадостно „Ха-ха!“ и постави пръст върху устните му, когато се опита да заговори отново. Воркосиган кимна, после се изправи и двамата останаха известно време вгледани един в друг. Той нежно отмести разрошената коса от лицето ѝ и тя притисна успокоително широката му длан към бузата си. Прекъсна ги група лекари и санитарии, които го отведоха, за да го подложат на лечение в собствената му стая.

– Скоро ще дойдем да се погрижим за вас, миледи – каза със злокобен глас главният лекар.

Върнаха се след малко, за да ѝ направят гаргара с гадна розова течност, накараха я да диша в някакъв апарат и накрая излязоха с шум. Сестрата ѝ донесе закуска, но Корделия не я докосна.

После отново влезе комисия от намръщени лекари. Докторът, който бе дошъл през нощта от императорската резиденция, сега бе облечен стегнато в цивилни дрехи. Личният ѝ лекар бе следван от някакъв помлад, чернокос мъж в униформата на Службата с капитански петлици на яката. Тя хвърли поглед към лицата им и се сети за Цербер.

Нейният лекар представи непознатия:

– Това е капитан Вааген от изследователското отделение на Имперската военна болница. Той е наш резидент-експерт по военните отрови.

– По изобретяването или по прочистването им, капитане? – попита Корделия.

– И по двете, миледи. – Беше застанал в агресивно-парадна поза.

Нейният лекар се усмихна насила.

– Милорд регентът ме помоли да ви информирам за графика на лечението и прочие. Опасявам се – прочисти гърлото си той, – че би било най-добре да насрочим аборта незабавно. Вече сте в прекалено напреднала бременност и за възстановяването ви е необходимо да ви освободим от физиологичното напрежение колкото е възможно по-скоро.

– Нищо ли не може да се направи? – попита тя безнадеждно, вече разбрала отговора по лицата им.

– Страхувам се, че не – каза тъжно лекарят.

Мъжът от императорската резиденция кимна утвърдително.

– Прегледах литературата – обади се неочаквано капитанът, като гледаше през прозореца, – и попаднах на един експеримент с калций. Наистина, получените резултати не са били особено окуражителни...

– Струва ми се, че се споразумяхме да не обсъждаме повече това – хвърли му свиреп поглед мъжът от резиденцията.

– Вааген, това е жестоко – каза нейният лекар. – Само събуждаш измамни надежди. Не можеш да превърнеш съпругата на регента в едно от своите нещастни опитни животни, само за да стреляш наслуки. Получи си своето разрешение за аутопсия от регента – спри дотук!

За миг светът ѝ отново се преобърна с главата нагоре и тя се вгледа в лицето на човека, който беше предложил своя план. Познаваше този тип хора: те бяха полу на прав път, полусамовлюбени, постигаха половинчати успехи, хвърляха се от една монomanия на друга като пчелички, опрашващи цветя, събираха малко плодове, но посяваха семена зад себе си. За него тя лично не означаваше нищо – само материал за написване на научен труд. Рискът, който поемаше тя, не ужасяваше въображението му – тя не бе личност, а болестно състояние. Корделия му се усмихна, бавно и безумно – той бе неин съюзник в лагера на врага.

– Приятно ми е, доктор Вааген. Какво ще кажете да напишете статия за един човешки живот?

Мъжът от резиденцията избухна в лаещ смях.

– Разкрит си, Вааген.

Той ѝ се усмихна в отговор, удивен, че го е разбрала веднага.

– Разбирате, че не мога да ви гарантирам никакви резултати...

– Резултати! – прекъсна го другият лекар. – Боже мой, по-добре ѝ обясни каква е представата ти за резултатите. Или пък ѝ покажи снимките – не, недей да правиш това! Миледи – обърна се той към нея, – лечението, за което говори, е било експериментирано за последен път преди двайсет години. И е предизвикало нелечими увреждания на майките. А резултатите – най-добрият резултат, на които бихте могли да се

надявате, е едно изкривено, сакато дете. Навярно още по-зле. Неопикуемо по-зле.

– Като медуза – това е най-доброто описание – каза Вааген.

– Ти не си човек, Вааген – изръмжа нейният лекар.

– Жизнеспособна медуза ли, доктор Вааген? – попита съсредоточено Корделия.

– Мм. Може би – отвърна той, възпрян от гневните погледи на колегите си. – Но проблемът е какво става с майките, когато лечението се прилага *in vitro*.

– А не можете ли да го приложите *in vivo*? – зададе очевидния въпрос тя.

Вааген хвърли триумфиращ поглед към нейния лекар.

– Това определено би разкрило много възможности за опити, ако може да се уреди – промърмори той, вдигнал глава към тавана.

– *In vivo*? – попита озадачено мъжът от резиденцията. – Как?

– Какво „как“? – каза Корделия. – Тук някъде държите в килера седемнайсет ескобарски маточни репликатора, донесени след войната. – Тя се обърна възбудено към Вааген: – Случайно да познавате доктор Хенри?

Вааген кимна.

– Работили сме заедно.

– Тогавя знаете всичко за тях!

– Ами, не съвсем всичко. Но... всъщност той ми съобщи, че са на разположение. Но нали разбирате, аз не съм гинеколог.

– Определено не сте – каза нейният лекар. – Миледи, този човек не е дори лекар. Само биохимик.

– Но вие сте гинеколог – подчерта тя. – Тъй че екипът е пълен. Доктор Хенри и, хм, капитан Вааген – за Пьотър Майлс, а вие – за прехвърлянето.

Той стисна устни и сведе поглед и тя разбра, че го е страх.

– Не мога да извърша прехвърлянето, миледи – каза той. – Не знам как. Никой на Бараяр не го е правил досега.

– И в такъв случай не го препоръчвате?

– Определено не. Вероятността за трайно увреждане... В края на краищата можете да опитате отново след няколко месеца, ако увреждането на меките тъкани не засегне и тестикулите... хм. Можете да опитате отново. Аз съм вашият лекар и това е сериозно обмисленото ми становище.

– Да, ако някой друг не убие междуременно Арал. Трябва да

помня, че тук е Бараяр, където толкова много обичат смъртта, че погребват мъжете още докато агонизират. Искате ли да опитате с тази операция?

Той се отдръпна с достойнство.

– Не, миледи. И това е окончателно.

– Много добре. – Тя посочи с пръст към своя лекар. – Вие сте уволнен – и премести пръста си към Вааген, – а вие назначен. От този момент със случая се заемате вие. Разчитам на вас да намерите хирург – или студент по медицина, или конски доктор, или изобщо някой, който иска да опита. А после можете да експериментирате колкото си искате.

Вааген изглеждаше умерено триумфално, а нейният бивш лекар беше бесен.

– По-добре да видим какво ще каже милорд регентът, преди жена му да бъде отнесена от тази вълна на престъпно лъжлив оптимизъм.

Вааген изглеждаше вече не чак толкова триумфално.

– Веднага ли възнамерявате да отидете? – попита Корделия.

– Съжалявам, миледи – отвърна лекарят от резиденцията, – но струва ми се, че е най-добре да приключим с това незабавно. Не знаете репутацията на капитан Вааген. Съжалявам, че съм толкова откровен, Вааген, но ти си строител на въздушни кули и този път стигна прекалено далеч.

– Имате ли изследователски амбиции, капитан Вааген? – попита Корделия.

Той сви рамене, по-скоро объркан, отколкото обиден, и тя разбра, че думите на лекаря от резиденцията са поне наполовина верни. Корделия впи поглед във Вааген, желаейки да покори тялото му, ума и душата му, но особено ума му; чудеше се как най-добре да разпали въображението му в своя служба.

– Ако се справите успешно, ще получите цял институт. А вие можете да му кажете – тръсна глава тя към стаята на Арал, – че аз съм казала така.

Тримата се оттеглиха – единият смутен, другият гневен, а третият – обнадежден. Корделия се отпусна на леглото и посвири с уста беззвучна песничка. Пръстите ѝ продължиха да гаят корема ѝ. Гравитацията вече не съществуваше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Около обед тя най-сетне заспа и се събуди изгубила представа за времето. Погледна учудено светлината на следобедното слънце, която проникваше през прозореца на болничната стая. Сивият дъжд бе изчезнал. Тя докосна корема си и се обърна на другата страна, за да открие, че на леглото до нея седи граф Пьотър.

Беше облечен в провинциалните си дрехи – стари униформени панталони, семпла риза и яке – които носеше само в езерното имение Воркосиган. Сигурно беше пристигнал направо в Имперската болница. Тънките му устни ѝ се усмихваха тревожно. Очите му бяха уморени и безпокойни.

– Мило момиче. Не трябва да се събуждаш заради мен.

– Няма нищо. – Тя премига, за да проясни погледа си – чувстваше се по-стара от стареца. – Има ли нещо за пиене?

Той припряно ѝ наля чаша студена вода и я наблюдаваше, докато я изпи.

– Още?

– Достатъчно е. Видяхте ли вече Арал?

Графът я потупа по ръката.

– Вече говорих с него. Сега си почива. Съжалявам, Корделия.

– Не е чак толкова лошо, колкото се страхувахме отначало. Все още има шанс. Надежда. Каза ли ви Арал за маточния репликатор?

– Малко. Но плодът сигурно вече е увреден. Безвъзвратно увреден.

– Увреден, да. Но никой не знае до каква степен. Дори капитан Вааген.

– Да, срещнах се с него преди малко – намръщи се Пьотър. – Амбициозен тип. Парвеню.

– Бараяр има нужда от парвенюта в добрия смисъл на думата. От нови хора. От технологично-образовано поколение.

– О, да. Затова се борихме и робувахме. Те са абсолютно необходими. И го разбират, някои от тях. – Нотка на самоирония смекчи устата му. – Но тази операция, която предлагаш, това прехвърляне... не звучи много безопасно.

– На колонията Бета е нещо обикновено – сви рамене Корделия. „Но тук, разбира се, не сме на колонията Бета.“

– Но има нещо по-просто, по-разбираемо – скоро ще можеш да

опиташ отново. Операцията може да ти загуби много време.

– Времето... не това се тревожа да загубя. – Беше напълно безсмислено. Тя губеше по 26.7 часа всеки бараярски ден. – Във всеки случай, нямам намерение да преживея отново това. Схващам уроците бързо, сър.

На лицето му трепна тревога.

– Ще промениш решението си, когато се почувстваш по-добре. А сега това, което наистина има значение в момента – разговарях с капитан Вааген. Изглежда не се съмнява, че са настъпили силни увреждания.

– Ами, да. Не се знае обаче дали може да бъде направено нещо.

– Милото ми момиче. – Тревожната му усмивка ставаше все по-напрегната. – Значи така. Само плодът да беше момиче... или дори втори син... можехме да си позволим да задоволим твоите разбираеми, дори похвални майчински емоции. Но това нещо, ако оживее, някой ден ще стане граф Воркосиган. Не можем да си позволим един уродлив граф Воркосиган. – Той се отпусна на мястото си, сякаш бе направил някакво убедително изказване.

Корделия сбърчи вежди.

– Кои са тези „ние“?

– Родът Воркосиган. Ние сме един от най-старите велики родове на Бараяр. Навярно никога не сме били най-богатите, и рядко – най-силните, но това, което ни е липсвало по отношение на богатство, сме компенсирали с чест. Девет поколения бойци на Вор. Това би бил ужасен край след девет поколения, не разбираш ли?

– Родът Воркосиган в този момент се състои от двама души – вие и Арал – отбеляза Корделия, едновременно развеселена и объркана. – А графовете Воркосиган са стигали до ужасен край и по време на вашата история. Били сте взривявани, застрелвани, умирали сте от глад, от удавяне, били сте горени живи, обезглавявани, умирали сте от болести и сте обезумявали. Не сте умирали единствено в леглото си. Мислех си, че ужасите са ваш приоритет.

Той ѝ отвърна с болезнена усмивка.

– Но никога не сме били мутанти.

– Според мен трябва отново да поговорите с Вааген. Той характеризира уврежданията на плода като тератогенни, а не като генетични, ако съм го разбрала правилно.

– Но хората ще си мислят, че е мутант.

– Да не би, но дяволите, да се интересувате какво си мисли някакъв невеж прол?

– Другите от класата Вор, скъпа.

– Вор, прол, те са еднакво невежи, уверявам ви.

Ръцете му потръпнаха. Той отвори уста, после пак я затвори, намръщи се и каза по-остро:

– Един граф Воркосиган никога не е бил експериментално лабораторно животно.

– И това ще стане. Той служи на Бараяр още преди да се е родил. Не е лошо начало за един живот, посветен на честта. – Навярно в края на краищата от това щеше да излезе нещо добро, щеше да се придобие някакво ново знание. И ако не можеше да помогне на тях, може би щеше да облекчи мъката на други родители.

Пьотър рязко вирна глава.

– За всички, вие, бетанците, изглеждате нежни, но имате някаква ужасно студенокръвна жилка.

– Рационална жилка, сър. Рационалността има своите достойнства. И вие, бараярците, понякога трябвала се опитвате да бъдете такива. – Тя прехапа език. – Но струва ми се, отиваме прекалено далеч, сър. Все още предстоят твърде много о... – „опасности“, – трудности. Прехвърлянето на плацента в толкова напреднала бременност е доста трудно дори за галактиците. Признавам, иска ми се да разполагаме с време, за да повикаме по-опитен хирург отвън. Но не разполагаме.

– Да... да... то може и да умре, права си. Не е необходимо да... но се страхувам и за теб, момичето ми. Струва ли си?

Струваше ли си какво? Откъде можеше да знае? Дробовете й горяха. Тя му се усмихна уморено и поклати глава, което предизвика болезнена напрегнатост в слепоочията и врата ѝ.

– Татко – разнесе се стържещ глас откъм вратата. Там се беше облегал Арал, облечен в зелената си пижама, и с преносим кислороден апарат, прикрепен към носа му. Откога беше стоял там? – Мисля, че Корделия има нужда от почивка.

Очите им се срещнаха над Пьотър. „Бъди благословен, любов моя...“

– Да, разбира се – изправи се граф Пьотър. – Съжалявам, ти си напълно прав. – Той стисна ръката на Корделия за пореден път – силно, със сухата си старческа ръка. – Поспи. После ще можеш да разсъждаваш по-ясно.

– Татко!

– И ти не трябва да ставаш, нали? – каза Пьотър, излизайки от стаята. – Върви и си лягай, момчето ми... – понесе се гласът му по

коридора.

Арал се върна след като граф Пьотър най-после си беше тръгнал.

– Безпокоеше ли те татко? – попита той мрачно. Тя протегна ръка към него и той приседна до нея. Корделия премести главата си от възглавницата в скута му, допряла буза до мускулестия крак през тънката пижама. Той я погали по косата.

– Не повече от обикновено – въздъхна тя.

– Страхувах се да не те разстройва.

– Не че не съм разстроена и така. Просто съм прекалено уморена да тичам нагоре-надолу по коридора и да пиция.

– Охо. Значи все пак те е разстроил.

– Да. – Тя се поколеба. – В известен смисъл, той има право. Страхувах се толкова много и толкова дълго в очакване на удара – отнякъде, отникъде, отвсякъде. А после тази нощ... и най-лошото стана. Стана, но не е свършило. Иначе бих могла да спра, да се откажа. Но това ще продължава безкрайно. – Тя потри бузата си в пижамата му. – Съобщи ли ти нещо ново Илян? Стори ми се, че чух гласа му преди известно време.

Ръката му продължаваше да гали косата ѝ.

– Приключил е с предварителния разпит на Евън Ворхалас. Сега прави обиск в стария арсенал, откъдето Евън е откраднал солтоксина. Оказва се, че Евън може и да не се е екипирал за случая така самостоятелно, както твърди. Оттам е изчезнал един завеждащ арсенала артилерийски майор – в самоволна отлъчка. Илян не е сигурен дали е бил ликвидиран, за да прочисти пътя на Евън, или всъщност му е помогнал и се е укрил.

– Може пък просто да се страхува. Ако е проявил немарливост.

– По-добре да се страхува. Ако му е бил съзнателен съучастник в това... – Пръстите му се свиха в косата ѝ, той се усети, че я скубе, промълви „Извинявай“ и продължи да я милва. Корделия, която се чувстваше съвсем като ранено животно, се зарови още по-дълбоко в скута му, с ръка на коляното му.

– Що се отнася до татко – ако те разстройва пак, прати го при мен. Не трябва да се занимаваш с него. Казах му, че това е било твоето решение.

– Моето решение? – Ръката ѝ беше отпусната, без да помръдва. – Не е ли наше решение?

Той се поколеба.

– Каквото и да решиш, ще те подкрепя.

– Но какво искаш ти? Каж ми!

– Не споделям неговите страхове. Но... има нещо, което още не съм обсъждал с него, нито пък имам намерение да го правя. Следващото дете може да не дойде толкова лесно, колкото първото.

„Лесно? Наричаш това лесно?“

Той продължи:

– Един от по-малко известните странични ефекти на солтоксिनото натравяне е увреждането на тестикулите на микроравнище. Това може да намали оплодителната способност под точката, от която връщане няма. Или поне така ме предупреди лекарят.

– Глупости – каза Корделия. – Нуждаеш се само от които и да било две телесни клетки и репликатор. Само две клетки – от твоето кутре и от палеца на крака ми, ако това е всичко, което могат да изстържат от стените след следващата бомба – са достатъчни за възпроизвеждането на рода Воркосиган през следващия век. Можем да имаме колкото си искаме наследници. И те също.

– Но не и естествено. Не и без да напуснат Бараяр.

– Или да променят Бараяр. По дяволите. – Ръката му се отдръпна рязко от язвителния ѝ тон. – Само да бях настояла да използваме репликатор още отначало, бебето нямаше да е изложено на никакъв риск. Знаех, че е по-безопасно, знаех, че има... – Гласът ѝ пресека.

– Шт-шт. Ех, ако не бях... приемал тази работа. Ако бях ви оставил в езерното имение Воркосиган. Ако бях простил на онзи идиот убиец Карл, за Бога. Ако бяхме спали в отделни стаи...

– Не! – стисна ръка на коляното му тя. – И отказвам да живея в някакво бомбоубежище през следващите петнайсет години. Арал, този свят трябва да се промени. Това е непоносимо. – „Ех, ако не бях дошла тук.“

Ако. Ако. Ако.

* * *

Операционната зала не бе съоръжена по галактическия стандарт, но поне изглеждаше чиста и светла. Отпуснала се на масата, Корделия обърна глава настрани, за да види колкото се може повече подробности. Лампи, монитори, операционната маса под нея, санитарят, проверяващ някаква бълбукаща банка с прозрачножълта течност...

За нея това не бе точката, от която няма връщане назад, а просто следващата логична стъпка.

Капитан Вааген и доктор Хенри стояха, облечени в стерилно облекло, и чакаха зад операционната маса. До тях бе поставен преносим

маточен репликатор – контейнер от метал и пластмаса висок половин метър, с контролно табло и контакти. От двете му страни светеха зелена и кехлибареножълта лампичка. Почистен, стерилизиран, с презаредени банки хранителен разтвор и кислород, готов... Корделия го гледаше с дълбоко облекчение. Примитивната бараярска бременност в човекоподобен стил не бе нищо друго освен пълен неуспех на разума да надделе над емоцията. Тя бе искала да достави удоволствие, да се впише сред тях, да стане бараярка... „И сега детето ми плаща за това. Никога повече.“

Доктор Ритер, хирургът, беше висок и тъмнокож, със смугла кожа и дълги слаби пръсти. Корделия хареса пръстите му още в първия миг, щом ги видя. Толкова сигурни. Ритер и санитарят я наместиха на операционната маса и махнаха постелката отдолу ѝ. Доктор Ритер ѝ се усмихна успокояващо.

– Всичко е наред.

„Разбира се, че съм наред, та ние дори още не сме започнали“ – помисли си раздражено Корделия. Доктор Ритер беше видимо нервен, но напрежението някак си свършваше до лактите му. Хирургът беше приятел на Вааген, който го беше привлякъл, след като прекараха заедно цял ден, преглеждайки списъка с по-опитните лекари, отказали да се заемат със случая.

Вааген беше обяснил на Корделия:

– Как наричате четири едри бандита с тояги в тъмна улица?

– Моля?

– Съдебен процес срещу ворски лорд, нарушил закона – изсмя се той. Хуморът на Вааген беше черен. Корделия би го прегърнала заради тези думи. Той бе единственият човек, позволил си да разкаже виц в нейно присъствие през последните три дни, и навярно най-рационалният и честен човек, когото бе срещала, откакто напусна колонията Бета. Беше щастлива, че е при нея.

Обърнаха я настрана и докоснаха гръбнака ѝ с медицински зашеметител. Лек трепет и студените ѝ стъпала внезапно се стоплиха, краката ѝ се отпуснаха.

– Усещате ли това? – попита доктор Ритер.

– Кое?

– Добре. – Той кимна на санитаря и пак я обърнаха в старото положение. Санитарят разголи корема ѝ и включи стерилизиращото поле. Хирургът я палпира, като наблюдаваше точното положение на бебето на холовизорните монитори.

– Сигурна ли сте, че не искате да спите по време на всичко това? – попита я за последен път доктор Ритер.

– Не. Искам да гледам. Раждам за пръв път. – „А може би и за последен.“

Той се усмихна.

– Смело момиче.

„Какво момиче, но дяволите, аз съм по-стара от теб.“ Тя усещаше, че доктор Ритер би предпочел да не го гледа.

Хирургът Ритер застана неподвижно, хвърляйки последен поглед наоколо, сякаш проверяваше мислено готовността на инструментите и хората. А също на волята и нервите.

– Хайде, Ритер, мой човек, да приключваме с това – каза Вааген, потропвайки нетърпеливо с пръсти. В гласа му преливаха странно нотки на саркастично подтикване и топло, искрено окуражаване. – Моите наблюдения показват, че излющването на костите вече е започнало. Ако процесът на разпадане се развие прекалено, няма да ми остане основна маса, от която да надграждам. Сега започвай да режеш, после ще си гризеш ноктите.

– Сам си гризи ноктите, Вааген – каза меко хирургът. – Само още един път ме сбутай с лакът и ще накарам санитаря да ти натика разширителя в гърлото.

Много стари приятели, прецени Корделия. Но хирургът вдигна ръце, пое дъх, стисна виброскалпела си и разряза корема ѝ със съвършено овладян замах. Санитарят последва плавно движението му с хирургическия ръчен трактор, затваряйки кръвоносните съдове. Изтекоха само няколко мънички капчици. Корделия усети натиск, но не и болка. С още няколко разреза Ритер отвори матката ѝ.

Прехвърлянето на плацентата бе далеч по-трудно от обикновеното цезарево сечение. Деликатната плацентата трябваше по химичен и хормонален път да бъде убедена да се освободи от богатата на кръвоносни съдове матка, без да бъдат силно увредени многобройните ѝ устици, после да се освободи от маточната стена в течаща баня от силно обогатен с кислород хранителен разтвор. После репликаторната гъба трябваше да се приплъзне между плацентата и маточната стена, а плацентните устици трябваше поне частично да бъдат накарани да се съединят наново върху новата си матка, преди цялата каша да се извади от живото тяло на майката и да се постави в репликатора. Колкото по-напреднала беше бременността, толкова по-трудно бе прехвърлянето.

Пъпната връв между плацентата и бебето се наблюдаваше и при

нужда с хипоспрей се инжектираше допълнителен кислород. На колони-ята Бета това би се извършвало от съвсем малък уред, а тук края нея кръжеше тревожен санитар.

Първият санитар започна да влива прозрачната яркожълта баня-разтвор в матката ѝ. Тя я изпълни и преля, застича се по тялото ѝ. Сега хирургът работеше на практика под вода. Прехвърлянето на плацента несъмнено бе сложна операция.

– Гъбата – каза меко хирургът. Вааген и Хенри избутаха маточния репликатор до Корделия и извадиха маточната гъба. Хирургът си играеше безкрайно с малкия ръчен трактор. Корделия погледна надолу към закръгления си – толкова леко закръглен – корем, но не видя ръцете му. Потрепери. Ритер се потеше.

– Докторе... – Санитарят посочи към нещо на видеомонитора.

– Мм – каза Ритер, вдигайки поглед. После продължи да бърка в нея. Санитарят мърмореше, Вааген и Хенри мърмореха – хладнокръвно, професионално, успокоително... беше ѝ толкова студено... Течността, преливаща през бялата преграда на кожата ѝ, промени рязко цвета си от розов в ярко, яркочервен и потече много бързо.

– Стегнете това – изсъска хирургът.

Корделия само мерна под ципата мънички ръце, крачета, влажна тъмна главичка, извиваща се под облечените в ръкавици ръце на хирурга – заприлича ѝ на полуудамено котенце.

– Вааген! Сега можеш да вземеш това твое нещо, ако го искаш! – изръмжа Ритер. Вааген бръкна с ръце в корема ѝ и сякаш черни облаци замъглиха погледа на Корделия, главата я заболя и внезапно избухна в блестящи искри. Мракът се изду и я погълна... Последното нещо, което чу, бе отчаяният съскащ глас на хирурга:

– О, по дяволите!...

* * *

Сънищата ѝ бяха замъглени от болка. Най-лошо беше задушаването. Тя се задушаваше отново и отново, плачеше за глътка въздух. Гърлото ѝ беше пълно с нещо, което го запушваше, и тя се опитваше да го издращи, докато не вързаха ръцете ѝ. После сънува мъченията на Ворутиър, умножени и лудо оплетени, продължаваха с часове. Обезумелият Ботари бе коленичил на гърдите ѝ и тя изобщо не можеше да си поеме дъх.

Накрая се събуди с прояснена глава, сякаш излезе от някакъв подземен адски затвор на Божия свят. Облекчението ѝ бе така дълбоко, че отново заплака – без глас, без да отваря очи. Можеше да диша, макар да я

болеше и да не можеше да се помръдне. Но можеше да диша. Това бе достатъчно.

– Шт-шт. – Един дебел, топъл пръст докосна клепките ѝ, изтривайки влагата. – Всичко е наред.

– Наистина ли? – премига тя и отвори очи. Беше нощ и изкуствена светлина се разливаше топло из стаята. Лицето на Арал се надвеси над нея. – Нощ... ли... е? Какво стана?

– Шт. Беше много, много болна. Получи силен кръвоизлив по време на прехвърлянето на плацентата. Сърцето ти спира на два пъти. – Той овлажни устните си и продължи: – Травмата, като капак на натравянето, прерастна в солтоксинова пневмония. Вчера ти беше ужасно лош ден, но най-лошото мина.

– Колко... време?

– Три дена.

– Оо. Бебето, Арал, как... е? Подробности!

– Всичко е наред. Вааген докладва, че прехвърлянето е било успешно. Загубили са около трийсет процента от планцентната функция, но Хенри е компенсирал това с обогатен и повишен приток на окси-разтвор. Изглежда, всичко върви добре или поне толкова добре, колкото може да се очаква. Във всеки случай бебето е все още живо. Вааген е започнал първия си експеримент по лечението с калций и ни обещава да докладва скоро. – Той я погали по челото. – Осигурен му е приоритетен достъп до всякаква апаратура, доставки или санитарни, включително и външни консултанти. При него са един цивилен педиатър и Хенри. Самият Вааген знае за военните отрови повече, отколкото всеки друг – на Бараяр или където и да било. В момента не можем да направим повече. Тъй че почивай, любов моя.

– Бебето – къде е?

– А, можеш да видиш къде е, ако искаш. – Той приповдигна главата ѝ и посочи през прозореца. – Виждаш ли втората сграда с червените светлини на покрива? Това е отделът за биохимически изследвания. Лабораторията на Вааген и Хенри е на третия етаж.

– О, познах я веднага. Видяхме я от другата страна в деня, когато прибрахме Елена.

– Правилно. – Лицето му се смекчи. – Радвам се, че се връщаш, мили капитане. Да те виждам толкова болна... Не съм се чувствал толкова безпомощен и безполезен откакто бях на единайсет години.

Това бе годината, през която смъртния взвод на лудия император Юри бе убил майка му и брат му.

– Шт – каза тя на свой ред. – Не, не... така е добре.

На следващата сутрин ѝ свалиха всички системи. Остана само кислородът. Последваха дни на спокойно ежедневие. Оздравяването ѝ вървеше по-гладко от това на Арал. Както ѝ се струваше, тъпни от хора, предвождани от министър Вортала, идваха да го виждат по всяко време. В стаята му бе инсталиран комуникационен пулт въпреки лекарските протести. Куделка беше с него по осем часа на ден в качеството си на негов заместник.

Куделка изглеждаше много мълчалив – потиснат като всички останали. Но не толкова болезнено, колкото хората, свързани с тяхната провалила се служба за сигурност. Дори Илян се сви, когато видя Корделия.

Арал я разхождаше внимателно нагоре-надолу по коридора по два пъти на ден. Виброскалпелът бе направил по-чист разрез през корема ѝ, отколкото например от саблен удар, но не и по-плитък. Оздравяващата рана обаче я болеше по-малко от дробовете. Или от сърцето. Коремът ѝ беше леко отпуснат, но определено не бе вече пълен. Тя бе сама и пуста, беше отново самата себе си след петте месеца на това странно, двойно съществуване.

Един ден доктор Хенри дойде с инвалидна количка и я отведе на кратко пътешествие до своята лаборатория, за да види къде е инсталиран репликаторът. Тя погледа как бебето ѝ мърда на видеосканерите и проучи техническите отчети на екипа. Нервите, кожата и очите на техния обект даваха насърчителни резултати от тестването, но Хенри не беше съвсем сигурен за слуха, поради фините кости в ушите. Хенри и Вааген бяха добре подготвени учени с почти бетански възгледи – тя ги благославяше мислено и им благодареше на глас, а после се върна в стаята си, чувствайки се невероятно по-добре.

Обаче когато капитан Вааген нахлу в стаята ѝ на следващата сутрин, сърцето ѝ слезе в петите. Лицето му беше като гръмоносен облак, а устните му – стиснати и сурови.

– Какво има, капитане? – попита припряно тя. – Да не би нещо с втората серия калций?

– Прекалено рано е да се каже. Не, състоянието на бебето ви е непроменено, миледи. Проблемът ни е свързан с вашия свекър. Генерал граф Воркосиган ни посети тази сутрин.

– Оо! Дошъл е да види бебето? А, добре. Той е ужасно объркан от тази нова технология. Може би най-накрая започва да преодолява емоционалните си задръжки. Графът възприема новите причиняващи смърт технологии достатъчно лесно, нали е стар всрски боец...

– На ваше място не бих бил такъв оптимист по отношение на него, миледи. – Той пое дълбоко дъх, намирайки убежище в официалността на стойката си. – Доктор Хенри си помисли същото като вас. Разведохме генерала из цялата лаборатория, показахме му апаратурата, обяснихме му теориите си за лечението. Бяхме абсолютно честни, както бяхме и с вас. Може би прекалено честни. Той поиска да разбере какви резултати очакваме. По дяволите, ние не знаем. И точно така му казахме. А той почна да подхвърля намеци... ами, накратко, генералът първо помоли, а после и заповяда на доктор Хенри да приеме подкуп, за да отвори спирания кран. Да убие плода. Мутацията, както каза той. Пратихме го по дяволите. Но той се закле, че ще се върне.

Тя трепереше, но се овладя и каза с безизразно лице:

– Разбирам.

– Искам този старец да бъде държан далеч от лабораторията ми, миледи. И не ме интересува как ще го направите.

– Ще видя... почакайте тук. – Тя навлече халата над зелената си пижама и го завърза по-стегнато, намести кислородната маска и тръгна предпазливо по коридора. Арал, само по униформени панталони и риза, седеше на малка масичка до прозореца. Единственият белег за продължителното му боледуване бе кислородната маска на носа, с което лекуваше собствената си солтоксинова пневмония. Той разговаряше с един мъж, а Куделка си вземаше бележки. Слава Богу, мъжът не бе Пьотър, а само някакъв министерски секретар на Вортала.

– Арал! Трябваш ми.

– Неотложно ли е?

– Да.

Той стана от стола с кратко „Извинете ме за момент, господа“ и я последва в нейната стая. Корделия затвори вратата.

– Капитан Вааген, моля ви разкажете на Арал това, което току-що казахте на мен.

Мъничко по-нервен, Вааген повтори историята и за негова чест, не смекчи подробностите. Върху раменете на Арал сякаш се стовари някаква тежест.

– Благодаря ви, капитане. Постъпили сте правилно, като докладвате за случая. Ще се погрижа за него незабавно.

– Това ли е всичко? – Вааген погледна със съмнение Корделия.

Тя му подаде ръка.

– Чухте какво ви се каза.

Вааген сви рамене и се сбoguва.

– Не се ли съмняваш в историята му? – попита Корделия.

– Слушам разсъжденията на графа, моя баща, по този въпрос вече цяла седмица, любов моя.

– Спорил си с него?

– Той спореше. Аз само слушах.

Арал се върна в собствената си стая и помоли Куделка и секретаря да почака в коридора. Корделия седна на леглото му и го наблюдаваше как набира кода на комуникационния пулт.

– Тук е лорд Воркосиган. Искам да говоря едновременно с шефа на охраната на Имперската военна болница и с командир Саймън Илян. Свържете ме и с двамата, моля.

Последва кратко изчакване, докато ги намерят. Съдейки по неясния фон на визора, човекът от болницата бе в кабинета си някъде из болничния комплекс. Илян бе открит в съдебната лаборатория в генералния щаб на ИмпСи.

– Господа – започна със съвсем безизразно лице Арал. – Искам да анулирам един пропуск, издаден от Службата за сигурност. – И двамата мъже внимателно се приготвиха да записват на комуникационните си пултове. – Да бъде забранен достъпът на генерал граф Пьотър Воркосиган до Сграда Шест, отдел за биохимически изследвания в Имперската военна болница, до по-нататъшни разпореждания. Лично от мен.

Илян се поколеба.

– Сър, генерал Воркосиган има абсолютен пропуск по императорска заповед. Има го от години. Трябва ми императорска заповед, за да го отменя.

– Точно това правя, Илян. – В гласът на Воркосиган се промъкна нотка на нетърпение. – По заповед на Арал Воркосиган, регент на Негово Императорско Величество Грегор Ворбара. Достатъчно официално ли е?

Илян подсвири леко, но лицето му веднага стана отново безизразно, щом видя как Воркосиган се намръщи.

– Да, сър. Ясно. Има ли нещо друго?

– Това е всичко. Само за онази сграда.

– Сър... – каза началникът на болничната охрана, – ами ако... генерал Воркосиган откаже да спре при заповед?

Корделия ясно си представи как някой нещастен млад часови ще си изпати от цялата тази история...

– Ако вашите хора са наистина чак толкова затруднени от един старец, могат да използват сила, включително да стрелят със зашеметител

– отвърна твърдо Арал. – Свободни сте. Благодаря ви.

Човекът от болницата кимна предпазливо и преустанови връзката.

Илян се поколеба за миг.

– Сигурен ли сте, че е добра идея, на неговата възраст? Зашеметителят може да окаже вредно въздействие на сърцето. А и изобщо няма да му хареса, когато му кажем, че му е забранено да ходи там. Защо не... – Арал само го погледна студено и той преглътна. – Слушам, сър. – После отдаде чест и се изключи.

Арал се отпусна на мястото си, гледайки замислено празния екран на визора. После вдигна очи към Корделия и изкриви устни в иронично-страдалческа гримаса.

– Той е само един немощен старец.

– Този старец току-що се е опитал да убие сина ти. Това, което е останало от сина ти.

– Разбирам гледната му точка. Разбирам и страховете му.

– А разбираш ли и моите?

– Да.

– Ами ако се стигне до сблъсък – ако той се опита да се върне?

– Той е моето минало. – Той срещна погледа ѝ. – Ти си моето бъдеще. А останалата част от живота ми принадлежи на бъдещето. Давам думата си на Воркосиган.

Корделия въздъхна и разтри врата и очите си. Боляха я.

Куделка потропа на вратата и надникна.

– Сър? Секретарят на министъра иска да знае...

– След малко, лейтенант – махна му да излезе Воркосиган.

– Да изчезваме оттук – каза неочаквано Корделия.

– Какво?

– Имперската болница. Имперската служба за сигурност, Имперската не-знам-какво-си – всичко това ми причинява ужасен пристъп на Имперска клаустрофобия. Хайде да отидем в езерното имение Воркосиган за няколко дни. Самият ти ще се възстановиш там по-бързо и за всичките ти всеотдайни любимци – тя тръсна глава към коридора, – ще бъде по-трудно да те открият там. Само ти и аз, момче. – Щеше ли да подейства? Ами ако се върнеха към сцената на лятното си щастие, а него вече го нямаше? Удавено в есенните дъждове... Тя усещаше как отчаянието в нея расте: жадуваше да възвърне загубеното им равновесие, да намери някаква стабилна опора.

Тон вдигна одобрително вежди.

– Превъзходна идея, мили капитане. Ще можем и да наглеждаме

Бараяр

старца.

– О, трябва ли... Оо. Да, разбирам. Добре. Непременно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Корделия се събуди бавно, протегна се и се сгуши във великолепия копринен, пухен юрган. Другата страна на леглото бе празна – тя докосна възлавницата – студена и празна. Арал сигурно се беше измъкнал рано. Корделия се наслади на усещането, че най-сетне се е наспала, че не се е събудила с онази замайваща умора, мъчила ума и тялото толкова дълго. Това бе третата й поредна нощ, през която спа добре, стопляна от тялото на мъжа си – и двамата вече се бяха освободили с облекчение от досадните кислородни маски.

Ъгловата им стая, на втория етаж на старата каменна бивша казарма, тази сутрин беше студена и съвсем тиха. Ярkozелената морава зад прозореца чезнеше в мъглата, скриваша езерото, селото и хълмовете на отвъдния бряг. Влажното утро й действаше успокоително. Провеси крака от леглото; пресният розов белег на корема й само леко я рязна.

През вратата надникна Друشناкови.

– Миледи? – повика тихичко тя, а после видя, че Корделия е седнала и люлее босите си крака – упражнение за подобряване на кръвообращението. – А, добре, вече сте станали. – Дру влезе в стаята с голям поднос в ръце. Беше облечена в удобна рокля с широки, свободни поли и дебела топла жилетка, украсена с бродерия. Стъпките й прозвучаха по широките дъски на пода, после заглъхнаха по ръчно тъкания килим в средата на стаята.

– Гладна съм – каза учудено Корделия, щом ароматът от подноса погъделичка ноздрите й. – За пръв път от три седмици насам. – Три седмици от нощта на ужасите в замъка Воркосиган.

Дру се усмихна и остави подноса на масата до прозореца. Корделия наметна халата си, обу пантофите и се насочи към каничката кафе. Дру се въртеше около нея, очевидно готова да я подхване, ако тръгне да пада, но Корделия се чувстваше отлично. Седна и протегна ръка към димящия булгур с масло и каната с горещ сироп, който бараярците приготвяха от сгъстен дървесен сок. Превъзходна храна.

– Яла ли си, Дру? Искаш ли малко кафе? Кое време е?

Телохраниелката поклати русата си глава.

– Благодаря, миледи. Около единайсет е.

През изминалите няколко дни тук, в езерното имение Воркосиган, Друشناкови се бе превърнала в част от спокойната обстановка.

Корделия откри, че поглежда момичето едва ли не за пръв път, откакто бе напуснала Имперската военна болница. Дру бе грижлива и чевърста както винаги, но с някакво скрито напрежение – навярно ѝ се струваше така само защото самата тя се чувстваше по-добре и егоистично искаше хората край нея също да се чувстват по-добре.

– Днес се чувствам много по-малко дебела. Вчера говорих с капитан Вааген по визора. Струва му се, че забелязва първите белези на молекулярна рекарцификация в малкия Пьотър Майлс. Това е много окуражаващо, стига човек да знае как да тълкува думите му. Той не дава лъжливи надежди, но на малкото, което казва, може да се разчита.

Дру вдигна поглед от скута си, усмихна се отзивчиво и поклати глава:

– Маточните репликатори ми се струват много странни. Толкова чужди.

– Не толкова странни като това, което ни е причинила еволюцията – усмихна ѝ се в отговор Корделия. – Благодаря на Господ за технологијата и рационалния дизайн. Знам какво говоря.

– Миледи... как разбрахте, че сте бременна? Не ви дойде ли?

– Менструалния цикъл ли имаш предвид? Всъщност не. – Тя си спомни миналото лято. Същата тази стая, същото неоправено легло. Тя и Арал можеха отново да започнат да споделят ласките си тук много скоро, макар че когато целта не бе да забременее, се губеше известна пикантност. – Миналото лято Арал и аз си мислехме, че сме се установили тук завинаги. Той бе излязъл в запаса, аз също... никакви ангажменти. Почти преминавах възрастовата граница за органичния метод, който като че ли бе единствената възможност на Бараяр. Затова той искаше да започнем незабавно. Така че няколко седмици след като се оженихме, аз отидох да извадят противозачатъчния ми имплантат. Което ме накара да се чувствам почти престъпница – у дома това не би могло да стане, без да имам родителско свидетелство.

– Наистина ли? – Дру я слушаше с отворена уста.

– Да, такова е бетанското законово изискване. Първо трябва да изкараш курс за получаване на родителско свидетелство. Поставиха ми имплантата на четиринайсетгодишна възраст. Помня, че бях имала менструален цикъл само веднъж. Сложиха ми имплантата, срязаха ми химена и ми пробиха ушите, а после бе моето дебютно тържество...

– Не сте... започнали да правите секс на четиринайсет, нали? – снижи глас Друшнакови.

– Бих могла. Но за това трябва двама, както знаеш. Намерих си

истински любовник доста по-късно. – Корделия се срамуваше да признае колко много по-късно. Беше толкова трудно общителна... „И не си се променила особено“ – призна пред себе си кисело тя.

– Не мислех, че ще се случи толкова бързо – продължи Корделия. – Мислех си, че ни очакват няколко месеца сериозни и приятни експерименти. Но направихме бебето още от първия опит. Така че още не съм имала менструален цикъл тук, на Бараяр.

– От първия опит – повтори Дру. Устните ѝ се сгърчиха от скрит страх. – Как разбрахте, че сте... забременяла? Гадене?

– Умора, преди гаденето. Но всъщност от онези малки сини точки... – Гласът ѝ пресекна, щом забеляза сгърченото лице на момичето. – Дру, академични ли са всички тези въпроси, или имат някакъв по-личен интерес?

– Личен – зададено отвърна тя.

– Оо – отпусна се назад Корделия. – Искаш ли... да поговорим за това?

– Не... не зная.

– Приемам, че това означава „да“ – въздъхна Корделия. О, да. Беше същото като да се прави на мама-капитан за шейсетте бетански учени в Проекта, макар че въпросите, свързани с бременността, бяха навярно единственият междуличностен проблем, с който никога не я бяха обременявали. Но в сравнение с наистина тъпите глупости, с които ѝ се беше нахвърляла онази рационална и внимателно подбрана група хора от време на време, варварските бараярски трудности сигурно бяха просто... – Знаеш, че ще се радвам да ти помогна с каквото мога.

– Беше в нощта на солтоксиновата атака – изхлипа Дру. – Не можах да заспя. Слязох до кухнята да си взема нещо за ядене. По обратния път забелязах, че в библиотеката свети. Там беше лейтенант Куделка. И той не можел да заспи.

„Ку значи, а? О, добре, добре.“ В края на краищата всичко това можеше да се окаже чудесно. Корделия се усмихна с искрено насърчение.

– Да?

– Ние... аз... той... ме целуна.

– Надявам се, че си отвърнала на целувката?

– Говорите така, като че ли одобрявате.

– Наистина одобрявам. Вие сте двама от любимите ми хора, ти и Куделка. Само да можехте да вдигнете глави... но продължавай, сигурно има още. – Освен ако Дру не бе по-невежа, отколкото Корделия мислеше, че е възможно.

– Ние се... ние се... ние се...

– Чукахте? – предположи с надежда Корделия.

– Да, миледи. – Дру се изчерви силно и преглътна. – Ку изглеждаше толкова щастлив... за няколко минути. Бях толкова щастлива с него, толкова развълнувана, не ме интересуваше колко боли.

А, да, варварският бараярски обичай да разкриват на жените си секса с болката от лишената от упойка дефлорация. Макар че в сравнение с методите им за възпроизводство, които следваха от това, навярно тази болка бе само честно предупреждение. Но доколкото бе забелязала, Ку не изглеждаше толкова щастлив, колкото би трябвало да бъде един нов любовник. Какво ли си причиняваха един на друг тези двама?

– Продължавай.

– Стори ми се, че забелязах движение в задната градина, близо до вратата на библиотеката. После горе се чу трясъкът – о, миледи! Толково съжалявам! Ако ви бях охранявала, вместо да правя това...

– Хей, момиче! Тогава не беше на служба. Ако не беше нравила това, сигурно щеше да спиш. Солтоксиновата атака не е изобщо по твоя вина, по твоя или на Ку. Всъщност, ако не беше будна и повече или по-малко облечена, неуспелият убиец можеше да избяга. – „И нямаше да очакваме още едно публично обезглавяване.“ Една частица от Корделия копнееше да се бяха забавили с няколко мига и никога да не бяха поглеждали през проклетия прозорец. Но точно в момента Друشناкови имаше да се оправя с достатъчно последици и без тези усложнения.

– Но само ако...

– През тези последни седмици навсякъде е пълно със „само ако“. Честно казано, струва ми се, че е крайно време да ги заменим с „животът продължава“. – Най-после всичко дойде на мястото си. Дру беше бараярка и затова нямаше противозачатъчен имплантат. А и като че ли този идиот Ку не ѝ бе предложил алтернатива. Ето защо Дру бе прекарала последните три седмици, чудейки се... – Искаш ли да опиташ една от моите малки сини точки? Имам много.

– Сини точки?

– Да, бях започнала да ти казвам. Имам цяла опаковка малки диагностични ленти. Купих ги във Ворбар Султана миналото лято в един магазин за вносни стоки. Напишкваш една от тях и ако точката стане синя, значи си забременяла. Миналото лято използвах само три. – Корделия отиде до чекмеджето на бюфета и го прерови. – Ето – подаде една на Дру тя. – Върви да се облекчиш. Себе си и ума си.

– Толкова бързо ли действат?

– Пет дни след самото зачеване – задържа ръката ѝ Корделия. – Обещавам.

Гледайки притеснено малката хартиена лентичка, Друشناкови се скри в тоалетната до спалнята. Върна се след няколко минути. Лицето ѝ бе намръщено, а раменете – отпуснати.

„Какво означава това?“ – почуди се раздражена Корделия.

– Е?

– Остана бяла.

– Значи не си бременна.

– Предполагам, че не.

– Не мога да разбера дали се радваш, или съжеляваш. Повярвай ми, ако искаш да имаш бебе, по-добре би било да почакаш няколко години, докато медицината тук понапредне малко. – Макар че органичният метод бе очарователен, за известно време...

– Не искам... искам... Не зная... Ку почти не е разговарял с мен от онази нощ. Не искам да забременявам, това ще ме унищожи, и все пак си мислех, че може би той би... би бил толкова развълнуван и щастлив от това, колкото бе и от секса. Може би би се върнал и... оо, нещата вървяха така добре, а сега всичко се развали! – Ръцете ѝ бяха стиснати, лицето – побледняло, зъбите ѝ скърцаха.

„Поплачи си, момиче.“ Но Друشناкови възвърна самообладанието си.

– Съжалаям, миледи. Не исках да ви занимавам с цялата тази глупост.

Глупост, да, но не само от нейна страна.

– Какъв е проблемът с Ку? Мислех си, че страда само от угризения за солтоксина като всички останали в замъка. – „Начиная с Арал и мен.“

– Не зная, миледи.

– Опитвала ли си се да го попиташ директно?

– Той се крие, щом забележи, че се приближавам.

Корделия въздъхна и започна да се облича. Днес вече с истински дрехи, не с болнични халати. Там, в дъното на гардероба на Арал, бяха закачени жълто-кафявите панталони от старата ѝ униформа в Проекта. Тя ги обу с любопитство. Не само, че успя да ги закопчее – те дори ѝ бяха широки. Наистина бе боледувала. Агресивно настроена, Корделия не се отказа и избра към тях една пъстра риза с дълги ръкави. Много удобно. Тя се усмихна на стройната си, макар и бледа фигура в огледалото.

– А, мили капитане – надзърна през вратата Арал. – Вече си станала. – Той хвърли поглед към Друشناкови. – И двете сте тук. Още по-

добре. Струва ми се, че се нуждая от помощта ти, Корделия. Всъщност съм сигурен за това. – Очите му блестяха много странно. Удивление, стъписване, тревога? Той влезе в стаята. Носеше обичайните си дрехи, когато не бе на служба – стари униформени панталони и цивилна риза. Следваше го напрегнатият и нещастен Куделка, облечен в стегната черна униформа, червените му лейтенантски петлици се открояваха на яката. В ръката си стискаше бастуна. Дру отстъпи до стената и скръсти ръце.

– Лейтенант Куделка ми каза, че искал да направи едно признание. Подозирам, че се надява да получи опрощение – каза Арал.

– Не заслужавам това, сър – промълви Куделка. – Но не мога да крия повече. Трябва да го кажа. – Той вдигна очи към тавана, избягвайки погледите на останалите. Друشناкови го наблюдаваше задъхана. Арал се отпусна и седна на ръба на леглото до Корделия.

– Дръж си шапката – промърмори ѝ той с ъгълчето на устата си. – Този тук ме изненада.

– Струва ми се, че съм малко по-изненадана от теб.

– Няма да е за пръв път. – После каза по-високо: – Давайте, лейтенант. Няма да ви стане по-лесно, като се бавите.

– Дру... госпожица Друشناкови... Дойдох да... да се извиня. Не, това звучи банално, но повярвайте ми, не мисля, че е банално. Вие заслужавате нещо повече от извинение, аз ви дължа изкупление. Каквото и да пожелаете. Но съжалявам, ужасно съжалявам, че ви изнасилих.

Друشناкови остана с отворена уста цели три секунди, а после я затвори толкова рязко, че Корделия чу чаткането на зъбите ѝ.

– Какво?!

Куделка трепна, но не я погледна.

– Съжалявам... съжалявам – мъкнаше той.

– Вие мислите... Вие. Какво?! – задъхваше се Друشناкови, ужасена и обидена. – Вие мислите, че бихте могли... оо! – Тя застана твърдо, със стиснати ръце, дишаше развълнувано. – Ку, кретен такъв! Идиот! Слабоумен! Ти... ти... ти – заекна тя. Цялото ѝ тяло трепереше. Корделия я гледаше, напълно зашеметена. Арал търкаше замислено устни.

Друشناкови се нахвърли върху Куделка и изрита бастуна от ръката му. Той едва не падна, ахна стреснато, опита се да го хване, но го изпусна и бастунът издрънча на пода.

Дру го блъсна опитно в стената и го обездвижи, забивайки пръсти в слънчевия му сплит. Дъхът му секна.

– Глупак такъв! Мислиш ли, че би могъл да ме докоснеш дори само

с пръст без мое разрешение? Оо! Как може да си такъв, да си такъв, такъв... – Обърканите ѝ думи преляха в обиден крясък точно над ухото му. Той се сгърчи.

– Моля ви, не повреждайте секретаря ми, Дру, ремонтът е скъп – каза меко Арал.

– Оо! – Тя се обърна, освобождавайки Куделка. Той залитна и падна на колене. Закрила лице с длани и хапейки пръстите си, Дру изскочи през вратата и я затръшна зад себе си. Едва тогава се чу острото ѝ хълцане, отдалечаващо се по коридора. Затръшна се друга врата. Настъпи тишина.

– Съжалявам, Ку – каза Арал след продължително мълчание. – Но самообвинението ти не изглеждаше особено любезно.

– Не разбирам – поклати глава Ку, допълзя до бастуна си и се изправи треперещ на крака.

– Правилно ли съм разбрала, че двамата разговаряхте за това, което се е случило между вас в нощта на солтоксиновата атака? – попита Корделия.

– Да, миледи. Аз седях в библиотеката. Не можех да заспя и затова преглеждах някои диаграми. Тя влезе. Седяхме, разговаряхме... Изведнъж открих, че ми... ами... за първи път ми ставаше, откакто бях уцелен с невроразрушителя. Помислих си, че може да е по случайност и че вече никога... и изпаднах в паника, просто изпаднах в паника. Аз... я взех... точно там. Не попитах, не казах нито дума. А после горе се чу трясъкът и двамата изтичахме в задната градина и... на следващия ден тя изобщо не ме обвини. Аз чаках ли, чаках.

– Но ако не си я изнасилил, защо се разбесня толкова? – попита Арал.

– Тя просто беше полудяла – отвърна Куделка. – Погледите, които ми хвърляше през миналите три седмици...

– Това е било от страх, Ку – каза Корделия.

– Да, така си и мислех.

– Защото се е страхувала, че е забременяла, а не защото се е страхувала от теб – изясни тя.

– Оо! – тихо възкликна Куделка.

– Оказа се, че не е. – (Ку повтори още един път „Оо!“). – Но сега ти е ужасно ядосана, и аз не я обвинявам.

– Но ако тя не смята, че съм я... каква е тогава причината?

– Не разбираш ли? – Тя се намръщи към Арал. – И ти ли?

– Ами...

– Защото току-що я обиди, Ку. Не тогава, а точно сега, в тази стая. И не само по отношение на бойните ѝ качества. Това, което ѝ каза, ѝ разкри за пръв път, че си бил толкова съсредоточен върху самия себе си през онази нощ, че изобщо не си видял нея. Лошо, Ку. Много лошо. Дължиш ѝ дълбоко извинение. Тя е била там и ти е дарила цялото си бараярско съществуване, а ти изобщо не си оценил какво прави, дори не си и разбрал.

Той изправи внезапно глава.

– Дарила? Като някаква милостиня?

– Дар от боговете по-скоро – промърмори Арал, потънал в някакви свои преценки.

– Аз не съм... – Куделка извърна глава към вратата. – Мислите ли, че трябва да я догоня?

– Всъщност да пълзиш, ако бях на твоето място – препоръча му Арал. – Пълзи бързо. Пълзни се под вратата ѝ, просни се по корем, остави я да те тъпче, докато ѝ мине. После ѝ се извини. Все още можеш да спасиш положението. – Сега погледът на Арал блестеше развеселен.

– Как наричате това? Безусловна капитулация? – попита възмутено Ку.

– Не. Бих го нарекъл спечелване. – В гласа му прозвуча студена нотка. – Виждал съм войната между мъжете и жените да се превръща в изпепеляваща героика. Огньовете от гордост. Ти не бива да тръгнеш по този път. Говоря ти сериозно.

– Вие... Миледи! Вие ми се подигравате! Престанете!

– Тогава престани да се правиш сам смешен – отвърна остро Корделия, – Измъкни си главата от задника. Помисли в продължение на шейсет последователни секунди, че край теб има и други хора.

– Миледи. Милорд. – Той стисна зъби с ледено достойнство, покло-ни се и излезе от стаята, но сбърка пътя и тръгна в посока, обратна на тази, в която беше избягала Друشناкови.

Арал поклати безпомощно глава, докато шумът от стъпките на Куделка затихваше. От устните му се изплъзна смях.

Корделия стисна нежно ръката му.

– Престани! На тях не им е смешно. – Погледите им се срещнаха; тя се изкикоти, а после се овладя решително. – За Бога, според мен на него наистина му се искаше да бъде изнасилвач. Да не се е мотал с Ботарл твърде много?

Тази малко тъжна шега отрезви и двамата. Арал погледна замислено.

– Мисля че... Ку ласкаеше собствените си самосъмнения. Но разкажанието му беше искрено.

– Искрено, но малко самодоволно. Струва ми се, че глезим самосъмненията му вече достатъчно дълго. Може би е време да му подръпнем ушите.

Раменете на Арал се отпуснаха уморено.

– Той й е задължен, няма съмнение. И все пак какво бих могъл да му наредя да направи? Безсмислено е, ако не се отпусне.

Корделия изръмжа в знак на съгласие.

* * *

Едва към обяд Корделия забеляза, че от техния мъничък свят липсва нещо.

– Къде е графът? – попита тя Арал, когато откриха, че икономката на Пьотър е приготвила масата само за двама в трапезарията, която гледаше към езерото. Денят не бе топъл. Утринната мъгла се бе превърнала в ниски сиви облаци. Беше ветровито и хладно. Корделия беше облякла едно старо черно униформено яке на Арал над пъстрата блуза.

– Мислех, че е отишъл в конюшната. За да започне с новите си идеи за дресировка – отвърна Арал, който също гледаше масата с безпокойство. – Така поне ми каза.

Поднасяйки супата, икономката се обади:

– Не, милорд. Рано сутринта господин графът замина заедно с двама от хората си с един земеход.

– А, извини ме – кимна на Корделия Арал, стана и излезе от трапезарията в задния коридор. Едно от складовите помещения в задната част на къщата, врязана в склона на хълма, бе превърнато в комуникационен център с пулт и денонощен часови от ИмПСи пред вратата. Стъпките на Арал отекнаха по коридора в тази посока.

Корделия глътна една лъжица от супата, която потече в нея като разтопено олово, остави лъжицата и зачака. Чуваше гласа на Арал и електронните отговори на някакъв непознат глас в смълчаната къща, но беше прекалено далеч, за да разбере думите. След известно време, което й се стори като малка вечност, макар всъщност супата да беше все още гореща, Арал се върна с мрачно лице.

– Там ли е ходил? – попита Корделия. – В Имперската болница?

– Да. Бил е там и си е тръгнал. Всичко е наред.

– Това значи ли, че бебето е наред?

– Да. Не са го пуснали, той поспорил известно време, после си

тръгнал. Нищо друго. – Арал започна навъсено да загребва от супата.

Графът се върна след няколко часа. Корделия чу лекия шум на земехода му по пътя и покрай северната страна на къщата, където спря. Покривът се отвори и затвори, и колата продължи към гаража, разположен отвъд хребета на хълма, до конюшната. Тя седеше заедно с Арал в предната стая с новите големи прозорци. Той се бе задълбочил в някакъв правителствен доклад на ръчния си апарат за четене, но при звука на затварящия се покрив натисна клавиша „пауза“ и зачака заедно с нея, вслушвайки се в тежките стъпки край къщата. Бе стиснал устни в неспокойно очакване и гледаше мрачно. Корделия се отпусна на стола и се опита да овладее нервите си.

Граф Пьотър влезе в стаята и застава пред тях. Беше облечен официално в старата си униформа с отличителните знаци на генералския му ранг.

– Ето къде сте били.

Униформеният мъж, който го следваше, погледна неспокойно Арал и Корделия и се оттегли, без да чака да го освободят. Граф Пьотър дори не забеляза това.

Пьотър се обърна първо към Арал:

– Ти. Ти си дръзнал да ме посрамиш пред хората. Да ми поставиш капан.

– Опасявам се, че сте се посрамили сам, сър. Ако не бяхте тръгнали по този път, нямаше да се натъкнете на този капан.

Пьотър стисна зъби, бръчките по лицето му станаха по-дълбоки. Гняв, притеснение, примесено със самонадеяност. Притеснен, колкото може да е само един постъпил неправилно човек. „Той се съмнява в себе си“ – разбра Корделия. Тъничка нишка надежда. „Не трябва да я изпускам, тя може да е единственият ни изход от лабиринта.“

Самонадеяността надделя.

– Не трябваше да правя това – изръмжа Пьотър. – Това е женска работа. Да пази генома ни.

– Било е женска работа в Периода на изолация – отвърна спокойно Арал. – Когато единственият отговор на мутацията е бил детеубийството. Сега има други отговори.

„Колко странно трябва да са се чувствали жените, докато са били бременни, без да знаят дали всичко това ще завърши с живот или смърт“ – помисли си Корделия. Една глътка от тази чаша бе всичко, което желаше тя от живота си, и все пак бараярските жени я пресушаваха цялата отново и отново... чудното бе не това, че културата на

наследниците им е хаотична, а че не е още по-безумна.

– Ти провали всички ни, като не успя да я овладееш – каза Пьотър.
– Как си представяш, че можеш да управляваш цяла планета, щом не можеш да управляваш собствения си дом?

Едното ъгълче на устата на Арал се изви леко нагоре.

– Наистина е трудно да я овладее човек. Тя ми избягва на два пъти. Доброволното ѝ завръщане все още ме изумява.

– Спомни си дълга си! Към мен, поне като към твой граф, ако не като към твой баща. Положил си васална клетва пред мен. Предпочиташ да се покориш на тази инопланетянка вместо на мен, така ли?

– Да – погледна го право в очите Арал. Гласът му премина в шепот.
– Такъв е естественият ход на нещата. – Пьотър трепна. Арал прибави сухо: – Опитът да отклоните темата от детеубийството към покорството не ще ви помогне, сър. Вие сам ме научихте на реторика.

– Едно време биха ви обезглавили и за по-малко нахалство.

– Да, днешната обстановка е малко особена. Като наследник на граф, ръцете ми са между вашите, но като ваш регент, вашите ръце са между моите. Васален пат. Едно време бихме могли да разрешим безизходицата с една симпатична малка война. – Той се усмихна или поне оголи зъбите си. Мислите на Корделия се завъртяха. „Само един ден: Непреодолимата Сила Среща Непреклонната Цел. Билети – пет марки.“

Вратата към коридора се откряна и лейтенант Куделка надникна нервно.

– Сър? Извинете, че ви прекъсвам. Имам проблем с комуникационния пулт. Пак се повреди.

– Какъв проблем, лейтенант? – попита Воркосиган с усилие, пренасочвайки вниманието си към него. – Прекъсването?

– Просто не работи.

– Само допреди няколко часа беше наред. Провери енергийното захранване.

– Направих го, сър.

– Извикай техник.

– Не мога, нали пултът не работи.

– А, да. Накарай началника на охраната да го отвори и виж дали не можеш да отстраниш повредата. После повикай техник по неговата линия.

– Да, сър. – Куделка отстъпи, хвърляйки тревожен поглед към тримата, все още замръзнали на местата си в очакване да се оттегли.

Графът почна пак:

– Кълна се, че ще се откажа от него. От онова нещо в Имперската болница. И ще го лиша съвсем от наследство.

– Заплахата ви не е ефикасна, сър. Можете да се откажете само от мен. С императорска заповед. За която ще трябва смирено да помоли-те... пак мен. – Острата му усмивка проблесна. – И аз, разбира се, бих ви я дал.

Долната челюст на Пьотър трепна. В края на краищата това очевидно не бяха непреодолимата сила и непреклонната цел, а непреодолимата сила и някакво разтекло се море – нападките на Пьотър продължаваха да се провалят, разплисквайки се безнадеждно настрани. Той бе загубил равновесие и се опитваше да намери опора, стреляйки напосоки.

– Помисли за Бараяр. Помисли за примера, който даваш.

– Ох – въздъхна Арал, – и за този, който имам пред себе си. – Той замълча за миг. – Никога не сме давали пример от задните редици, вие или аз. Там, където отива един Воркосиган, другите спокойно могат да го последват. Малко лично... социално инженерство.

– Може и да е така за галактиците. Но нашето общество не може да си позволи този лукс. Едва успяваме да задържим това, което имаме. Не можем да понесем смъртоносната тежест на милиони инвалиди!

– Милиони? – вдигна вежди Арал. – Сега вие екстраполирате от едно до безкрайност. Слаб довод, сър, недостоен за вас.

– А и сигурно – каза тихо Корделия – това колко може да понесе, трябва да реши всеки човек, всеки който носи подобна тежест.

Пьотър се прехвърли към нея:

– Да, и който плаща за всичко това, нали? Империята. Лабораторията на Вааген се води към бюджета на военните изследвания. Цял Бараяр плаща за удължаването на живота на едно чудовище.

Объркана, Корделия отвърна:

– Навярно това ще се окаже по-добра инвестиция, отколкото си мислите.

Пьотър изсумтя и наведе упорито глава, без да откъсва поглед от тях.

– Решени сте да ми сторите това, така ли? Да го сторите на рода ми. Не мога да ви разубедея, не мога да ви заповядам... много добре. Щом се стремите толкова много към промяна, ето ви промяна. Не искам онова нещо да носи името ми. Мога да ви откажа поне това, ако не друго.

Арал бе стиснал устни, ноздрите му се бяха раздули. Но изобщо не мръдна на мястото си. Апаратът за четене светеше забравен в неподвижните му ръце. Той се владееше напълно и не им беше позволил да се

стиснат.

– Много добре, сър.

– Тогава ще го наречем Майлс Нейсмит Воркосиган – каза Корделия, преструвайки се на спокойна, въпреки че стомахът ѝ се бунтуваше. – Моят баща няма да ни се обиди заради това.

– Твоят баща е мъртъв – изръмжа Пьотър.

Превърнат в огнена плазма в катастрофиралата совалка преди повече от десет години... Затворила очи, тя понякога си представяше, че все още може да усети смъртта му, отпечатана върху ретината ѝ.

– Не съвсем. Не и докато аз съм жива и помня.

Пьотър изглеждаше така, сякаш току-що го беше ударила в бараарския стомах. Бараарските церемонии за мъртвите бяха едва ли не култ към предците, сякаш споменът можеше да държи душите живи. Дали собствената ѝ тленност не вливаше днес мраз във вените ѝ? Той бе отишъл прекалено далеч и го знаеше, но не можеше да се върне назад.

– Нищо, нищо не може да ви отрезви! Тогава... – Той се разкрачи и погледна Арал. – Изчезвай от къщата ми. И от двете ми къщи – и от замъка Воркосиган. Взимай жена си и се махай. Днес!

Очите на Арал се отместиха само за миг към дома на детството му, после той внимателно остави апарата за четене и се изправи.

– Много добре, сър.

Гневът на Пьотър преминаваше в мъка.

– И ще оставиш дома си заради това?

– Моят дом не е конкретно място. А конкретен човек, сър – каза сериозно Арал. После добави неохотно: – Хора.

Имаше предвид и Пьотър, и Корделия. Тя се наведе напред. От камък ли бе старецът? Дори сега Арал се отнасяше към него учтиво... Сърцето ѝ почти спря да тупти.

– Ще върнеш рентите и приходите си в касата на областта – каза отчаяно Пьотър.

– Както желаете, сър. – Арал се насочи към вратата.

Гласът на Пьотър стана тих:

– Къде ще живеете?

– От известно време Илян ме убеждава да се преместя в императорската резиденция от гледна точка на сигурността. Евън Ворхалас ме убеди, че Илян е прав.

Корделия беше станала заедно с Арал. Тя се приближи до прозореца и погледна мрачния сиво-зелено-кафяв пейзаж. Оловната вода на езерото бе покрита с бяла пяна. Бараарската зима щеше да е студена...

– Значи все пак се установяват на императорска територия, а? – подигра се Пьотър. – И това ако не е арогантност!

Лицето на Арал се смръщи.

– Напротив, сър. Нямам друг доход освен половината от адмиралската си заплата и не мога да си позволя квартира на свободен наем.

Някакво движение в пълзящите облаци привлече вниманието на Корделия. Тя погледна тревожно и промърмори:

– Какво му е на този леколет?

Петънцето нарасна със странни движения. Зад него оставаше следа от дим. Машината се задържа над езерото и се насочи право към тях.

– Господи, да не е пълен с бомби?

– Какво? – казаха Пьотър и Арал едновременно и бързо се приближиха до прозореца, Арал от дясната, а Пьотър – от лявата ѝ страна.

– Знаците са на ИмпСи – каза Арал.

Старите очи на Пьотър се присвиха.

– А?

Корделия мислено проектираше да изтичат по задния коридор и да излязат навън. От другата страна на пътя имаше канавка и ако се скрие-ха в нея, може би... но леколетът забави движението си и се приземи на предната морава. Мъже в ливреята на Воркосиган и зелено-черните униформи на ИмпСи го обградиха предпазливо. Повредата сега се виждаше ясно: плазмен пробив, черни петна от сажди, изкривени контролни повърхности – беше истинско чудо, че изобщо можеше да лети.

– Кой?... – попита Арал.

Пьотър се вгледа, за да може да види пилота през повредения покрив.

– Боже мили, та това е Негри!

– Но кой е онзи с... бързо! – Арал хукна през вратата. Останалите побягнаха след него, излязоха от къщата и се спуснаха по зеления склон.

Стражите бяха отворили изкривения покрив. Негри падна в ръцете им. Те го оставиха на тревата. От лявата страна тялото и бедрото му бяха гротескно обгорени, зелената му униформа бе овъглена и разкриваше кървящи бели мехури, разкъсана, оголена плът. Той трепереше неудържимо.

Мъничката фигура, стегната здраво в мястото за пътници, беше император Грегор. Петгодишното момче плачеше от ужас, не високо, а съвсем приглушено и задавено, като потискаше хълцанията си. Такова самообладание в едно толкова малко дете се струваше на Корделия

зловещо. Тя изпищя вътрешно. Беше облечен в обикновени дрехи за игра – мека риза и тъмносини панталонки. Едната му обувка липсваше. Един от стражите разкопча колана му и го извади от леколета. Момчето се отдръпна и погледна Негри в пълен ужас и смут. „Да не мислиш, че възрастните са неунищожими, дете?“ – наскърби се Корделия.

Ку и Дру се появиха от отделните си убежища в къщата и впериха ужасени погледи в групата на моравата. Грегор забеляза Друشناкови, хвърли се към нея като стрела и се вкопчи в ризата ѝ.

– Друши, помощ!

И чак сега заплака на глас. Тя го прегърна и го взе на ръце.

Арал коленичи до ранения шеф на ИмпСи.

– Негри, какво се е случило?

Негри се протегна и го сграбчи за якето със здравата си дясна ръка.

– Той се опита да направи преврат – в столицата. Войските му превзеха ИмпСи, превзеха комуникационния център – защо не отговаряхте? Генералният щаб е обкръжен, около императорската резиденция се води ужасно сражение. Бяхме го разкрили и предстоеше да го арестуваме – и той изпадна в паника. Удари твърде рано. Мисля, че е хванал Карийн...

– Кой беше, Негри, кой? – попита Пьотър.

– Вордариан.

Арал кимна мрачно:

– Да...

– Вземи... момчето – изхрипя Негри. – Той почти ни настигна... – Потрепванията му преминаха в конвулсии. Дъхът му пресекваше. Изведнъж кафявите му очи възвърнаха фокуса си. – Кажете на Ецар... – Конвулсиите го обхванаха отново, разтърсвайки едрото му тяло. После спряха. „Всичко спря.“ Негри вече не дишаше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Сър – каза припряно Куделка на Воркосиган, – извършен е саботаж над комуникационния пулт. – Началникът на стражите от ИмПСи кимна утвърдително.

– Тъкмо идвах да ви кажа... – Куделка погледна проснатото на тревата тяло на Негри. Двама мъже от имперските сили за сигурност бяха коленичили до него и отчаяно му оказваха първа помощ: сърдечен масаж, кислород и фиксажни инжекции. Но въпреки усилията им тялото на Негри оставаше отпуснато, а лицето му – въсързнобледо и неподвижно. Корделия се бе сблъсквала вече със смъртта и сега разпозна симптомите ѝ. „Няма да стане, момчета, няма да можете да го съживите. Не и този път. Той е отишъл да предаде онова последно съобщение на Ецар лично.“ Последният доклад на Негри...

– Какъв е бил саботажът? – попита Воркосиган. – Със закъснител или моментален?

– Приличаше на моментален – докладва началникът на охраната. – Нямаше следи от часовников механизъм или друго устройство. Някой просто го е отворил отзад и го е разбил.

Всички обърнаха поглед към мъжа от имперските сили за сигурност, който бе назначен за часови пред стаята на комуникационния пулт. Облечен като повечето други в черна униформа, той стоеше обезоръжен между двама от колегите си. Те бяха последвали навън командира си, когато бе започнала суматохата на моравата. Лицето на арестанта имаше същия оловносив цвят като това на Негри – но от страх.

– И? – каза Воркосиган на командира на охраната.

– Отрича да го е извършил – сви рамене той. – Естествено.

Воркосиган погледна арестанта.

– Кой е влизал там след мен?

Часовият се огледа обезумяло. После посочи рязко към Друшнакови, която все още прегръщаше хленчещия Грегор.

– Тя.

– Не е вярно! – каза възмутено Дру и притисна още по-силно детето.

Воркосиган стисна зъби.

– Е, не е необходимо да ви подлагам на разпит, за да разбере, че някой от вас двамата лъже. Сега нямам време. Командире, арестувайте ги

и двамата. Ще се заемем с това по-късно. – Воркосиган огледа тревожно северния хоризонт. – Ти – посочи той към друг мъж от ИмПСи, – събери всички транспортни средства, които можеш да намериш. Евакуираме се незабавно. Ти – обърна се той към един от войниците на Пьотър. – върви и предупреди хората в селото. Ку, прибери файловете, вземи някой плазмен пистолет и доунищожи комуникационния пулт, а после се върни при мен.

Куделка хвърли през рамо още един тревожен поглед към Друшнакови и се насочи към къщата. Дру стоеше сковано, зашеметена, гневна и уплашена. Студеният вятър развяваше полите ѝ. Гледаше Воркосиган и изглежда, не забеляза отдалечаването на Куделка.

– В Хасадар ли отиваш първо? – попита Пьотър сина си със странно мек глас.

– Точно така.

Хасадар, областната столица на Воркосиган: там бяха разквартирувани имперските войски. Един верен гарнизон?

– Нямах намерение да го задържиш, надявам се – каза Пьотър.

– Не, разбира се. Хасадар ще бъде първият ми подарък за комодор Вордариан – на устните на Воркосиган за миг проблесна вълча усмивка.

Пьотър кимна, като че ли със задоволство. Корделия гледаше ту единия, ту другия. Въпреки изненадващата смърт на Негри и Пьотър, и Арал не изглеждаха ни най-малко изпаднали в паника. Нито едно излишно движение, нито една безсмислена дума.

– Вие – обърна се Арал към Пьотър полугласно – вземете момчето. – Пьотър кимна. – Ще се срещнем... не. Не казвайте дори и на мен къде. Вие се свържете с нас.

– Отлично.

– Вземете и Корделия.

Устните на Пьотър се отвориха, после отново се затвориха.

– И сержант Ботари. Заради Корделия. Дру... временно... няма да изпълнява задълженията си.

– В такъв случай ми трябва и Естерхази – каза Пьотър.

– Искам всичките ви останали хора – отвърна Арал.

– Отлично. – Пьотър отведе настрани Естерхази и тихо му каза нещо. Войникът се втурна нагоре по склона. Щом заповедта се разпространи по командната верига, навсякъде започнаха да се разпръскват мъже. Пьотър извика друг свой униформен подчинен и му нареди да вземе земехода си и да се насочи на запад.

– Докъде, милорд?

– Докъдето може да те отведе находчивостта ти. После, ако можеш, избягай и се присъедини отново към милорд регента, разбираш ли?

Мъжът кимна и се отдалечи бежешком като Естерхази.

– Сержант, ще се подчиняваш на гласа на лейди Воркосиган като на мен – заповяда Арал на Ботари.

– Слушам, милорд.

– Искам онзи леколет – кимна Пьотър към повредената машина на Негри. Макар и вече да не димеше, Корделия не вярваше, че ще им свърши работа. Не беше съвсем готова за светкавично бягство, за изкачванията и спусканията, които щеше да се наложи да предприемат, за да избегнат враговете си... „Тя е в толкова добра форма за бягство, колкото и аз“ – мислеше си със страх Корделия.

– И Негри – продължи Пьотър.

– Той би оценил това – каза Арал.

– Сигурен съм – кимна кратко Пьотър и се обърна към групата, оказваща първа помощ. – Престанете, момчета, вече няма никаква полза. – И им нареди да натоварят трупа в леколета.

Най-накрая Арал се обърна за пръв път към Корделия.

– Мили капитане... – Лицето му бе мрачно, но се бе променило, от както Негри бе паднал от леколета.

– Арал, единствено аз ли съм изненадана от това?

– Не исках да те тревожа, докато беше толкова болна. – Той стисна устни. – Разбрахме, че Вордариан заговорничи и в щаб-квартирата, и изобщо навсякъде. Разследването на Илян даде резултати. Предполагам, висшите служители от сигурността трябва да притежават подобна интуиция. Но за да осъдим човек с могъществото и предателските връзки на Вордариан, имахме нужда от безусловни доказателства. Съветът на графовете като орган не търпи централна имперска намеса в работите на членовете си. Някакъв мъгляв заговор нямаше да свърши работа пред него. Но Негри снощи ми съобщи, че разполага с доказателство, достатъчно, за да може най-сетне да действа. Имаше нужда от имперска заповед за арест на действащ областен граф, издадена от мен. Предполагаше се, че довечера ще трябва да се кача до Ворбар Султана и да надзиравам операцията. Очевидно Вордариан е бил предупреден. Според първоначалния му план е трябвало да започне веднага след успешното ми убийство.

– Но...

– Сега върви. – Той я побутна към леколета. – Войските на Вордариан ще пристигнат след броени минути. Трябва да се измъкнеш.

Независимо какво успее да завладее, той няма да може да укрепи властта си, докато Грегор е на свобода.

– Арал. – Гласът ѝ прозвуча като писък на безсмислено отчаяние и тя преглътна страха си. Искаше ѝ се да зададе хиляди въпроси, да отправи десет хиляди възражения. – Пази се.

– Ти също. – В очите му блесна пламък, но лицето му бе вече далеч, потънало във вътрешния ритъм на тактически изчисления. Няваше време.

Арал отиде да вземе Грегор от прегръдките на Дру, прошепна ѝ нещо и тя неохотно му предаде момчето. Натъпкаха се в леколета: Ботари на управлението, Корделия, свита на задната седалка, до тялото на Негри, и Грегор, сгушен в скута ѝ. Момчето не издаваше никакъв звук, само трепереше. Очите му бяха разширени и я гледаха ужасено. Ръцете ѝ го прегърнаха автоматично. То не се отдръпна, а също обвини ръце около нея. Негри се поклащаше леко – вече не се боеше от нищо и тя почти му завиждаше.

– Видя ли како се случи с майка ти, Грегор? – прошепна му Корделия.

– Войниците я отведоха – отвърна той с тънък безизразен глас.

Претовареният леколет се издигна с неравен шум във въздуха и Ботари го насочи нагоре по склона, само на няколко метра от земята. Машината стенеше, виеше и дрънчеше. Корделия също, но вътрешно. Извърна се назад да погледне през изкривеното прозорче – може би за последен път – Арал. Той бе с гръб към тях и наблюдаваше пътя, където войниците му събираха най-различни превозни средства – лични и държавни. Защо не бяха взели едно от тях?

– Щом минеш втория хребет – ако изобщо успееш – завий надясно, сержант – заповяда Пьотър на Ботари. – Следвай поточето.

Ботари подкара машината на по-малко от метър над течащата вода и назъбените скали. По покрива заудряха клони.

– Приземи се ей там и изгаси двигателя – заповяда Пьотър. – Свалете от себе си всякакви предмети, работещи с енергия. – Той свали хронометъра и комуникатора си. Корделия също махна хронометъра си.

Ботари спусна леколета до потока под някакви внесени от Земята дървета, чиито листа още не бяха окапали, и попита:

– Това отнася ли се и за оръжията, милорд?

– Особено за тях, сержант. На скенер оръжията се виждат като горящи факли. Енергийната клетка на плазмения пистолет свети като истински огън.

Ботари свали двата си пистолета и цялото си останало полезно снаряжение: комуникатор, хронометър и някакво мъничко медицинско диагностично устройство.

– И ножа ли, милорд?

– Вибронож?

– Не, обикновена стомана.

– Задръж го. – Пъстър се надвеси над пулта за управление на леколета и започна да препрограмира автоматичния пилот. – Всички вън. Сержант, остави покрива полуотворен.

Ботари изпълни тази задача, като натика едно камъче в жлеба на покрива. От горичката долетяха някакви звуци.

– Аз съм – чу се гласът на останалия без дъх Естерхази. Самият той, 40-годишен мъж, едва ли не юноша в сравнение с някои посивели ветерани на Пъотър, се поддържаше в превъзходна форма. Явно наистина бе бързал много, за да се запъхти така.

– Доведох ги, милорд.

Въпросните „ги“ се оказаха четири от конете на Пъотър, завързани заедно с поводи, прикрепени към метални пръчки в устата им, които бараярците наричаха „юздечки“. Корделия си помисли, че те дават твърде малка възможност за управление на едно толкова голямо транспортно средство. Едрите животни се дърпаха, биеха с копита и разтърсваха глави, червените им ноздри бяха разширени и пламнали – сториха й се злобно големи.

Пъотър свърши с препрограмирането на автопилота.

– Ела, Ботари – каза той и двамата нагласиха и завързаха трупа на Негри на мястото на пилота. Ботари запали леколета и скочи на земята. Машината се наклони във въздуха, като едва не се разби в едно дърво, и тежко полетя обратно през планинския хребет. Наблюдавайки неподвижно издигането й, Пъотър промърмори под носа си:

– Поздрави го от мен, Негри.

– Къде го пращаш? – попита Корделия. – Във Валхала?

– На дъното на езерото – отвърна с някакво задоволство Пъотър. – Това ще ги озадачи.

– Няма ли някой да го проследи? И да го извади?

– Евентуално. Но машината ще се спусне в участъка с двестаметрова дълбочина. А те отначало няма да разберат кога се е спуснала, нито пък колко трупа липсват от нея. Ще им се наложи да претърсят целия участък от езерното дъно, за да открият, че Грегор не е там. А и отрицателните свидетелства никога не са особено убедителни, нали? Дори и

тогава пак няма да разберат. На конете, войници, потегляме – И той посочи решително с глава към животните си.

Корделия тръгна към тях неуверено. Конете. Можеше ли човек да ги нарече роби, симбионти или коменсали? Конят, който ѝ посочи Естерхази, беше висок поне метър и петдесет. Редникът пхна поводите в ръцете ѝ и се обърна. Седлото бе на височината на брадичката ѝ – как очакваха да се издигне дотам? Отблизо животното изглеждаше много по-голямо, отколкото отдалеч. Кафявата, покрита с косми кожа на хълбока му трепна внезапно. „О, Боже, дават ми дефектен кон, той изпада в конвулсии“ – възкликна тя наум.

Ботари се бе качил някак си на своя. Той поне не бе удивен от големината на животното. В сравнение с неговата височина конят приличаше на пони. Отраснал в град, Ботари не беше добър ездач и се държеше несръчно на коня въпреки кавалерийското обучение, наложено от Пьотър през месеците на службата му. Но очевидно владееше жребца си, колкото и неловки и груби да бяха движенията му.

– Ти ще разубаваш напред, сержант – каза му Пьотър. – Искам да се движим на границата на взаимната видимост. Никакво събиране. Тръгвай към плоската скала – знаеш къде е – и ни чакай там.

Ботари обърна главата на коня си, пришпори го и се понесе в галоп по горската пътека.

Изненадващо за външния си вид, Пьотър се метна на седлото с едно-единствено гъвкаво движение. Естерхази му подаде Грегор и той го намести пред себе си. Всъщност настроението на момчето се бе подобрило при вида на конете – Корделия не можеше да си представи защо. На пръв поглед Пьотър не направи абсолютно нищо, но конят му се приготви да тръгне. Телепатия, реши обезумяло Корделия. Те са мутирали и са се превърнали в телепати, а изобщо не са ми казали... или може би само конят притежаваше телепатични способности?

– Хайде, ти си следващата – нетърпеливо я стрелна с поглед Пьотър.

Корделия отчаяно пхна крака си в подставката за стъпалото – стремето, както го наричаха – стисна юздите и ги дръпна. Седлото бавно се плъзна по корема на коня заедно с нея и тя се озова на земята, почти под копитата. Изпълзя настрани. Животното изви шията си и я погледна с уплаха, макар и далеч по-слаба от нейната, после наведе еластичните си устни към земята и започна да пасе бурените.

– О, Господи! – изпъшка раздразнено Пьотър. Естерхази слезе от коня си и побърза да я подхване за лакътя, за да ѝ помогне да се качи.

– Добре ли сте, миледи? Съжалявам, вината е моя, трябваше да про-
веря. Не сте ли яздили никога?

– Никога – призна Корделия. Той бързо свали седлото, намести го
на гърба на животното и го стегна по-здраво. – Не може ли просто да
ходя? Или да тичам? – „Или да си прережа вените. Арал, защо ме прати
с тези луди хора?

– Няма да ви е чак толкова трудно, миледи – обеща ѝ Естерхази. –
Конят ви ще следва останалите. Роуз е най-кратката кобила в конюшня-
та. Не е ли сладка?

Злобните кафяви очи с лилаво в средата не обръщаха внимание на
Корделия.

– Не мога – разхлипа се тя.

Пьотър погледна към небето, после отново назад през рамо.

– Безполезна бетанска пуйка – изръмжа той. – Не ги разправяй на
мен, че не си яздила. – Той оголи зъби. – Просто си представи, че е си-
нът ми.

– Хайде, подайте ми коляното си – каза Естерхази, хвърли трево-
жен поглед към графа и подложи ръце.

«Вземи целия ми проклет крак!»

Тя се тресеше от гняв и страх. Погледна Пьотър и отново се хвана
за седлото. По някакъв начин Естерхази успя да я качи отгоре. Тя се
вкопчи с всички сили и реши да не гледа надолу.

Естерхази метна юздите на коня ѝ на Пьотър, който ги улови с лов-
ко движение на китката, и препуснаха. Пътят се превърна в калейдоскоп
от дървета, скали, кални локви и шибаци през лицето клони. Стомахът
започна да я свива, прясната рана я срязваше остро. Ако вътрешният
кръвоизлив започнеше отново... А те язدهа все нататък и нататък.

Най-накрая преминаха от галоп в тръс. Тя стисна очи – лицето ѝ бе
зачервено, гърдите ѝ хриптяха, гадеше ѝ се. Някак си се бяха изкачили
на открито, откъдето се виждаше езерото и широкият плитък залив от-
ляво на имението на Воркосиган. Когато погледът ѝ се избистри, тя за-
беляза малката зелена ивица, открояваща се на цялостния червено-ка-
фяв фон – полегатата морава пред старата каменна къща. Отвъд езерото
бе разположено мъничкото селце.

Ботари бе стигнал преди тях и ги чакаше, приклепнал в шубрака.
Конят му беше завързан за едно дърво. Той се изправи мълчаливо и се
приблужи, хвърляйки тревожен поглед към Корделия. Тя наполовина
падна, наполовина се плъзна в ръцете му.

– Яздите прекалено бързо за нея, милорд. Още е болна.

– Ще се разболея още повече, ако ни настигнат войниците на Вординан – изсумтя Пьотър.

– Ще се оправя – задъхано каза Корделия и се преви на две. – Само... Само миг.

Захладнял с приближаването на вечерта, ветрецът галеше горещата й кожа. Небето бе придобило плътен млечен цвят, нямаше нито едно облаче. Постепенно Корделия преодоля стомашните болки. Естерхази пристигна последен.

Ботари кимна към далечната зелена ивица.

– Ето ги там.

Пьотър хвърли кос поглед, Корделия също насочи очи натам. Два леколета се приземяваха на моравата. Не бяха от машините на Арал. От тях изпълзяха мъже, които приличаха на черни мравки във военните си униформи. Проблясваха само едно-две ръждиво-златисти петънца и още няколко – с офицерския тъмнозелен цвят. «Чудесно. Нашите приятели и враговете ни носят едни и същи униформи. Какво да правим, да ги застреляме всичките, а после Господ да познае своите?»

Пьотър гледаше наистина ядосано. Да не би да разрушава дома му, търсейки бегълците?

– Няма ли да могат да разберат, като преброят липсващите в коюшната коне, къде и как сме отишли? – попита Корделия.

– Пуснах всички животни, миледи – отвърна Естерхази. – Така поне ще имат някакъв шанс. Не знам колко от тях ще се върнат.

– Опасявам се, че повечето ще останат наоколо – каза Пьотър. – В очакване на храната си. Искане ми се да усещаха какво става и да се бяха пръснали. Бог знае колко злобно ще постъпят онези вандала, ако всичките им надежди останат измамени.

Тройка леколети се приземяваше край селцето. От тях слязоха въоръжени мъже и се скриха сред къщите.

– Надявам се, че Дзей е успял да ги предупреди навреме – промълви Естерхази.

– Защо безпокоят бедните хорица? Какво изобщо търсят там?

– Нас, миледи – отвърна мрачно Естерхази. Тя го погледна объркано и той продължи: – Нас, редниците. Семействата ни. Отиват на лов за зложници.

Естерхази имаше в столицата жена и две деца, спомни си Корделия. Какво ли ставаше с тях в момента? Дали някой ги бе предупредил? Изглежда, и Естерхази си задаваше същите въпроси.

– Несъмнено Вординан ще започне играта със зложниците – каза

Пьотър. – Това е началото. Или трябва да победи, или да загине.

Тясната челюст на сержант Ботари се размърда. Той се визираше в здрача. Дали някой се бе сетил да предупреди госпожа Хайсопи?

– Скоро ще започнат претърсване от въздуха – каза Пьотър. – Време е да се прикрием. Ще яздя пръв. Сержант, води я.

Той обърна коня си и изчезна в горичката, следвайки толкова незабележима пътека, че Корделия изобщо не можеше да я види. Бяха необходими съвместните усилия на Ботари и Естерхази, за да я качат на седлото. Пьотър бе тръгнал ходом, но не заради нея, както подозираше Корделия, а заради потъмнелите от пот животни. След ужасния галоп това изглеждаше като почивка. Поне отначало.

Яздеха сред дървета и шубраци по хребета над някакво дефиле, копитата на конете чаткаха по камъните. Тя напрягаше слух, за да долови воя на леколетите. Когато се чу шумът на една от машините, Ботари я поведе по ужасния, главозамайващо стръмен склон към дефилето, слязоха от конете и се свиха за няколко минути зад една скала, докато ревът на двигателя не заглъхна. Изкачването от дефилето се оказа още по-трудно. Наложиха се да водят животните нагоре. Ботари почти влачеше коня си по гъсто обраслия с шубраци склон.

Ставаше все по-тъмно, по-студено и ветровито. Двата часа се превърнаха в три, четири, пет, а мъгливият здрач – в непрогледен мрак. Опитвайки се да не изгубят Пьотър, започнаха да яздят съвсем близо един след друг, като муцуната на всеки следващ кон опираше в опашката на предходния. Заваляха досаден ситен дъжд, който направи седлото на Корделия още по-хлъзгаво.

Към полунощ стигнаха до гол участък, обгърнат в не чак толкова непрогледен мрак, и Пьотър най-после обяви почивка. Замаяна от умора и с изопнати нерви, Корделия седна облегнатата на едно дърво, прегърнала Грегор. Ботари подели малкото им храна между жената и момчето. Завито с униформеното яке на Ботари, то най-накрая успя да се стопли достатъчно и заспа. Краката на Корделия бяха изтръпнали под тялото му, но пък поне я топлеше малко.

Къде ли беше сега Арал? А къде ли бяха самите те? Корделия се наядваше, че Пьотър знае. Надали бяха изминавали повече от пет километра на час, с цялото това изкачване и спускане. Наистина ли Пьотър си въобразяваше, че така ще успеят да избягат от преследвачите си?

Пьотър, който бе седнал под едно дърво на няколко метра от нея, стана и отиде в храстите да се изпикае, а после се върна и погледна Грегор.

– Спи ли?

– Да. Удивително.

– Мм. Младост – изсумтя Пьотър. Може би му завиждаше?

Тонът му не бе толкова враждебен, като преди и Корделия се осмели да го попита:

– Мислиш ли, че Арал вече е в Хасадар? – Нямахте сили да кажете: «Мислиш ли, че изобщо е стигнал до Хасадар?»

– Досега трябва да е стигнал и да е тръгнал.

– Мислех си, че ще вдигне гарнизона си.

– Ще го вдигне и ще го разпръсне в стотици различни посоки. А с кой от взводовете е императорът? Вордариан няма да знае това. Но ако имаме късмет, този предател ще се съблазни да завладее Хасадар.

– Ако имаме късмет?

– Малка, но сериозна диверсия. Хасадар не притежава стратегическа стойност и за двете страни. Но за да го задържи, Вордариан ще трябва да отклони част – сигурно малка на брой – от верните си войски. Градът се намира дълбоко във вражеска територия, която има отколешна традиция за водене на партизанска война. Така ще получаваме разузнавателна информация за всичко, което правят там, а за тях населението ще остане непроницаемо. А и това е моята столица. Той окупира столица на графска област с имперски войски – всичките ми събратя графове ще се замислят над това: «Няма ли аз да бъда следващият?» Арал навярно е продължил за базата Танъри – порта за излитане и кацане на совалките. Сигурно е открил независима комуникационна връзка с базираните в космоса сили, ако Вордариан наистина е изкарал от играта имперската щабквартира. Решително значение ще има изборът на космическите сили – на кого да останат верни. Предвиждам сериозни технически трудности в комуникационните им помещения, докато командирите на корабите си блъскат главите да определят коя ще е печелившата страна. – Пьотър се засмя страховито в мрака. – Вордариан е твърде млад, за да помни Войната на лудия император Юри. Толкова по-зле за него. Бързото начало му осигури достатъчно успехи, но не мисля, че ще постигне много повече.

– Колко бързо... се случи всичко.

– Да, бързо. Когато бях по обяд в столицата, нямаше какъвто и да било намек за неприятности. Сигурно е започнало веднага, щом съм тръгнал.

И двамата усетиха внезапен хлад, който нямаше нищо общо с дъжда, щом си спомниха защо Пьотър бе предприел онова пътуване.

– Столицата... има ли голяма стратегическа стойност? – смени темата Корделия, тъй като нямаше желание да бърка отново в раната.

– Би могла да има в някои войни. Но не и в тази. Това не е война за завладяване на територии. Чудя се дали Вордариан го разбира? Това е война за лоялност, за умовете на хората. Материалните неща имат само временна тактическа стойност. Обаче Ворбар Султана е комуникационен център, а комуникациите имат огромно значение. Но не е единственият център. Ще свърши работа и второстепенната съобщителна мрежа.

«Ние изобщо не разполагаме с комуникации» – помисли си мрачно Корделия. – Тук – изложени на дъжда сред горите.“

– Но ако Вордариан точно в момента държи Имперската военна щабквартира...

– Това, което държи той в момента, освен ако не греша, е огромно здание, в което цари пълен хаос. Съмнявам се, че и една четвърт от хората са на поста си, а половината от тях замислят саботаж в полза на страната, на която тайно симпатизират. Останалите са навън и търсят убежище или се опитват да изведат семействата си от града.

– Дали капитан Ворпатрил ще бъде... дали Вордариан ще безпокои лорд и лейди Ворпатрил? – Алис Ворпатрил трябваше скоро да роди. Когато бе посетила Корделия в Имперската щабквартира – само преди десетина дни! – плавната ѝ походка се бе превърнала в тежко, трмаво клатушкане, а коремът ѝ бе силно издут. Лекарят ѝ бил обещал голямо момче. Иван – така щели да го кръстят. Детската стая била напълно готова, беше изпъшкала тя, намествайки неудобно корема в скута си, и сега щяло да е подходящ момент... Сега вече не беше подходящ момент.

– Падма Ворпатрил ще оглави списъка. Сега той и Арал са последните потомци на принц Ксав, ако някой е достатъчно глупав, за да поднови отново онзи проклет спор за наследство. Или пък ако се случи нещо с Грегор. – При последните си думи той стисна зъби, сякаш можеше да спре хода на съдбата.

– А лейди Ворпатрил с бебето?

– Може би не Алис Ворнагрил. Но момчето сто на сто.

Доста опасна тема, поне за момента.

Най-после вятърът утихна. Корделия можеше да чуе как конете дъвчат растенията: едно непрестанно хруп-хруп-хруп.

– Конете няма ли да се прихванат с термични сензори? А и ние също, въпреки че свалихме енергийните си клетки. Не разбирам как не са успели да ни открият толкова време. – Дали войниците точно сега не бяха над тях и не ги наблюдаваха от облаците?

– А, всички хора и животни по тези хълмове ще се прихванат с термичните им сензори, стига да започнат да ги насочват правилно.

– Всички? Не забелязах нито едно живо същество.

– Досега минахме покрай двайсетина ферми. Ще прихванат всички хора, с кравите, козите, елените и децата. Ние сме сламки в копа сено. И все пак няма да е зле скоро да се разделим. Имам една-две идеи, ако успеем да стигнем прохода Ейми Пас рано сутринта.

След известно време, когато непрогледният мрак започна да изсветлява, Ботари отново я избута върху гърба на Роуз. През дърветата бе започнала да се процежда бледата светлина, предхождаща зазоряването. Водена от Ботари, Корделия се вкопчи в седлото в беззвучното си страдание. През първите двайсет минути от ездата Грегор още спеше с отворена уста, отпуснат и блед в прегръдките на Пьотър.

Усилващата се светлина показва опустошенията на нощта. Ботари и Естерхази бяха кални и изподрани, кафяво-сребристите им униформи бяха измачкани. Ботари беше дал якето си на Грегор и сега бе по риза без яка и приличаше на осъден престъпник, когото отвеждат на гилотината. Зелената генералска дреха на Пьотър бе в сравнително добро състояние, но обраслото му лице с кръвясали очи бе като стърнище. Самата Корделия се чувстваше безнадеждно изпомачкана, мокра и мръсна.

„Можеше и да е по-лошо. Можех да съм все още бременна. Ако умра сега, поне ще умра само аз.“ Дали точно сега мъничкият Майлс бе на по-безопасно място от нея? Анонимен в репликатора си на някоя лавица в секретната лаборатория на Вааген и Хенри? Можеше само да се моли да е така, дори и да не бе в състояние да повярва. „Ей, вие, бараярски копелета, по-добре да оставите момчето ми на мира.“

Лъкатушеха по дългия склон. Въпреки че се движеха ходом, конете дишаха тежко и се препъваха в корени и камънаци. Спряха на дъното на малка седловина. И конете, и хората пиха от тъмния поток. Естерхази отново разхлаби такъмите на конете, почеса ги под оглавниците и те започнаха да пхат ноздрите си в празните му джобове. Мъжът им мълвеше извинения и насърчителни думи.

– Всичко е наред, Роузи, довечера ще можеш да си починеш. Само още няколко часа. – Това бе по-добър инструктаж, отколкото някой изобщо се бе погрижил да даде на Корделия.

Естерхази остави конете на Ботари и заедно с Пьотър се изкатериха по склона към гората. Грегор си бе намерил занимание: събираше трева и хранеше животните. Те опитваха с устни местните бараярски растения и ги изплюваха – очевидно не бяха вкусни. Момчето продължаваше да

вдига падналите снопчета трева и отново им ги предлагаше, опитвайки се да ги натика в устите им.

– Какво възнамерява да прави графът, знаеш ли? – попита Корделия.

Ботари сви рамене.

– Да се свърже с някого. Иначе няма да успеем.

Не ѝ оставаше нищо друго освен да се съгласи. Тя легна отново и се заслуша за леколети, но чу само бълбукането на малкото поточе, подемано от къркоренето на празния ѝ стомах. Наложил ѝ се да се надигне веднъж, за да попречи на гладния Грегор да опита лично някои от евентуално отровните растения.

– Но конете ги ядат – възрази той.

– Не! – Корделия потръпна, когато си представи неблагоприятните биохимични и хистаминни реакции. – Това е един от първите навици, които трябва да усвоиш в Бетанския Астрономически план, разбираш ли? Никога не лапай непознати неща, докато не бъдат изследвани в лабораторията. Всъщност избягвай да докосваш и очите, устата и лигавиците си.

Грегор инстинктивно изтри носа и очите си. Корделия въздъхна и отново седна. Преглътна, мислейки си за водата от поточето. Надяваше се Грегор да не забележи непоследователността ѝ. Момчето хвърляше камъчета във вировете.

Естерхази се върна след цял час.

– Хайде.

Този път само водеха конете за поводите – сигурен белег за предстоящото изкачване по стръмнината. Корделия се катереше и изподраскваше ръцете си. Хълбоците на конете се движеха равномерно. Преминиха хребета, спуснаха се надолу, отново се изкачиха и излязоха на кална пътека, прорязана в гората.

– Къде сме? – попита Корделия.

– На пътя за Ейми Пас, миледи – съобщи Естерхази.

– Това да е път? – промълви стъписано Корделия. Пътър беше засанал недалеч с някакъв старец, който държеше юздите на малко набито черно-бяло конче.

За коня очевидно се грижеше много повече, отколкото за стареца. Бялата му козина бе чиста, а черната – блестяща. Гривата и опашката му бяха грижливо разчесани. Краката и глезените му бяха мокри и тъмни, а коремът му бе изпръскан с прясна кал. В допълнение на старото кавалерийско седло като това на Пътър, кончето бе натоварено с огромни

дисаги и навита постелка.

Старецът, небръснат като Пьотър, беше облечен в яке на Имперската пощенска служба, толкова износено, че синият му цвят се бе превърнал в сивкав. Останалото му одяние се състоеше от странни части от различни стари униформи: черна войнишка риза, древни зелени панталони и износени, но отлично лъснати високи до коленете офицерски ботуши. Носеше обикновена филцова шапка, в чиято избеляла щампована лента бяха затъкнати няколко изсъхнали цветя. Облизваше изцапаните си с черно устни и гледаше към Корделия. Липсваха му няколко зъба, а останалите бяха дълги и жълто-кафяви.

Погледът на стареца се насочи към Грегор, хванал се за ръката на Корделия.

– Значи това е той, а? Хм. Дребосък. – Той се изплю замислено в буренака край пътеката.

– Ще порасне. Ако спечели време.

– Ще видя какво мога да направя, генерале.

Пьотър се захили, сякаш на някаква негова си шега.

– Носиш ли някаква храна?

– Че как – усмихна се старецът. После се обърна, затършува в дисагите и оттам извади пакет стафиди, завити в стар найлон, някакви кафеникави кристали, загърнати в листа, и нещо, което приличаше на ленти кожа, завити в някаква пожълтяла папка. Корделия успя да прочете надписа: „Осъвремен пощенски правилник С6.77а, изменен 6/17. Да се картокира незабавно сред дългосрочните дела.“

Пьотър огледа преценяващо припасите.

– Сушено козешко? – кимна той към кожените ленти.

– Най-вече – отвърна старецът.

– Ще вземем половината. И стафидите. Запази кленовата захар за децата. – И все пак Пьотър пхна една бучка в устата си. – Ще те потърся може би след три дена, а може би и след седмица. Имаш опит от Войната на Юри, нали?

– Че как. – пак се усмихна старецът.

– Сержант – махна Пьотър на Ботари. – Тръгваш с майора. Вземи нея и момчето. Той ще ви скрие. Кротувайте, докато дойда да ви прибера.

– Да, милорд – каза безизразно Ботари. Единствено премигващите очи издаваха неспокойствието му.

– Кой е този, генерале? – попита старецът, поглеждайки Ботари. – Някой нов?

– Градско момче – отвърна Пьотър. – На сина ми е. Но е майстор в рязането на гърла. Ще свърши работа.

– Наистина? Добре тогава.

Пьотър явно бе уморен. Изчака Естерхази да му помогне да се качи на коня, намести се на седлото с въздишка, прегърбен – нетипична за него стойка.

– По дяволите, сигурно започвам да остарявам.

Мъжът, когото Пьотър бе нарекъл „майор“, бръкна замислено в страничния си джоб и извади кожена кесия.

– Искате ли малко евкалиптови листа, генерале? По-добри са за дъвчене от козешкото, макар да не траят толкова дълго.

Пьотър се оживи.

– Оо, ще ти бъда извънредно благодарен. Но не цялата ти кесия, човече. – Пьотър порови изсушените листа, отсипа си щедро половината и ги натъпка джоба на гърдите си. Лапна няколко и върна кесията с искрен поздрав. Евкалиптовите листа бяха слаб стимулант – Корделия не бе виждала Пьотър да ги дъвче във Ворбар Султана.

– Грижи се за конете на господаря – викна отчаяно Естерхази на Ботари. – И помни, че не са машини.

Графът и Естерхази насочиха животните си обратно по пътеката, Ботари изсумтя нещо несвързано. Само след няколко мига двамата се скриха от погледите им. Настъпи пълна тишина.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майорът намести удобно Грегор зад себе си между постелката и дисагите. Корделия трябваше да се справи с още едно поредно изкачване върху средството за мъчения на хора и коне, наречено седло. Никога нямаше да успее без помощта на Ботари. Този път майорът държеше юздите ѝ и Роуз вървеше до неговия кон почти без да се дърпа. Ботари изостана, оглеждаше се внимателно.

– Значи – каза след известно време старецът, поглеждайки я отстрани, – вие сте новата лейди Воркосиган, а?

Разрошена и мръсна, Корделия се усмихна отчаяно.

– Да. Само че граф Пьотър не каза вашето име, майор...

– Амор Клиюви, миледи. Всички ми викат просто Кли.

– Ами... какъв сте? – „Някакъв планински дух, повикан от Пьотър?“

Той се усмихна – по-скоро отблъскващо, отколкото привлекателно, като се имаше предвид състоянието на зъбите му.

– Аз съм Имперската поща, миледи. Яздя сред тези хълмове на всеки десет дена. Тук съм от осемнайсет години. Повечето хора ме знаят само като Кли Пощата.

– Мислех си, че пощата се разнася из тези райони с леколет.

– Сега ги въвеждат. Но леколетите не отиват във всяка къща, а само в централните пунктове. Няма вече вежливост. – Той изплю отвращението си заедно с евкалиптовото листо. – Но ако генералът задържи въвеждането им тук с още две години, ще изпълня последните си двамайсет години и ще имам служба три пъти по толкова. Пенсионирах се на втората двайсетилетка.

– Къде сте служили, майор Клиюви?

– В Имперските рейнджъри – Той лукаво наблюдаваше реакцията ѝ. Корделия го възнагради с вдигнати от уважение вежди. – Бях унищожител, не техник. Затуй не стигнах до повече от майор. Почнах на четиринайсет в тез планини – обсаждахме сетаганданците с генерала и Ецар. След това повече не се върнах в училище. Ходех само на тренировъчни курсове. Службата ме отмина незабелязано.

– Изглежда, не съм се – каза Корделия, оглеждайки очевидно безлюдната пустош.

– Не... – въздъхна той, хвърляйки поглед през рамо към Грегор.

Момчето се оглеждаше неспокойно.

– Каза ли ви Пьотър какво се случи вчера следобед?

– Аха. Тръгнах от езерото онзиден сутринта. Изпуснах цялото представление. Очаквам новините да ме настигнат преди пладне.

– Има ли... вероятност да ни настигне и нещо друго дотогава?

– Не знам. – И добави по-колебливо: – Ще трябва да махнете тези дрехи, миледи. Това ВОРКОСИГАН, А., изписано с главни букви на джоба на якето, ви издава веднага.

Корделия потиснато погледна черната униформена риза на Арал.

– Ливреята на младежа също изпъква като знаме – прибави Кли, поглеждайки назад към Ботари. – Ще се погрижа да ви намеря други дрехи.

Корнелия се преви – стомахът я болеше в очакване на почивка. Убежище. Но на каква цена за онези, които щяха да ѝ го предоставят?

– Няма ли да се изложите на опасност, като ни помагате?

Гъстите му сиви вежди се вдигнаха.

– Може би. – Тонът му не подканваше за по-нататъшно обсъждане на тази тема.

Корделия трябваше някак да върне в релси уморения си ум, ако искаше да бъде от полза и да не излага на риск хората около себе си.

– Онези ваши евкалиптови листа... Като кафе ли действат?

– О, по-добре от кафе, миледи.

– Мога ли да ги опитам? – срамежливо сниши глас тя. Може би молбата ѝ беше твърде интимна.

Бузите му се разтеглиха в суха усмивка.

– Само заклетите провинциалисти като мен дъвчат евкалиптови листа, миледи. Прелестните морски дами от столицата не биха си позволили да ги сложат между перлените си зъбки.

– Аз не съм прелестна, не съм дама, не съм и от столицата. И точно сега бих дала всичко за едно кафе. Ще ги опитам.

Той пусна юздите на шията на неуморно крачещия си кон, бръкна в джоба на синьо-сивкавото си яке и извади кесията. Отчупи ѝ едно парче с не съвсем чистите си пръсти и се пресегна да ѝ го подаде.

Тя го огледа съмнително за миг. „Никога не слагай странни органични материи в устата си, докато не бъдат изследвани в лабораторията.“ Но го лапна. Беше направено лепкаво с малко кленов сироп, но след като слюнката ѝ изми първоначално стряскащата сладост, вкусът беше приятно горчив и стипчив. Изглежда, че премахна и налепите на зъбите ѝ, наслоили се през нощта. Корделия се изправи.

Кли я гледаше слисано.

– В такъв случай каква сте, щом не сте дама от висшето общество?

– Бях астрокартограф. После капитан от Плана. После войник, после военнопленник, после бегълка. А после бях съпруга и накрая – майка. Не знам каква ще е следващата ми роля – отвърна тя честно, дъвчейки евкалитповите листа. Молеше се да не е на вдовица.

– Майка? Чух, че сте била бременна, но... не загубихте ли бебето си от солтоксина?

– Още не. Момчето ми все още има шанс да се бори. Макар борбата да изглежда малко неравна, срещу цял Бараяр... Беше родено преждевременно. Със секцио. – Реши да не се опитва да обяснява за маточния репликатор. – Сега е в Имперската военна болница. Във Ворбар Султана. Която, доколкото ми е известно, е завладяна от бунтовническите сили на Вордариан... – Тя потрепери. Лабораторията на Вааген беше на такова място, че да не привлича вниманието. Майлс беше в безопасност, в безопасност, в безопасност и само една пукнатинка в тънката черупка на това убеждение щеше да отприщи хистерия... А Арал – сега Арал можеше да се грижи сам за себе си, ако изобщо някой би могъл да се погрижи за него. Тогава защо успяха да го заварят неподготвен, а, а? Несъмнено Имперската служба за сигурност бе останала озадачена от предателството. Не можеха да се доверят на никого, а къде ли беше Илян? Хванат в капан във Ворбар Султана? Или беше от предателите на Вордариан? Не... Премахнат, най-вероятно. Като Кариин. Като Падма и Алис Ворпатрил. Животът се надбягваше със смъртта...

– Никой няма да пипне болницата – каза Кли, наблюдавайки внимателно лицето ѝ.

– Аз... да. Наистина.

– Защо дойдохте на Бараяр?

– Исках да имам деца. – Ироничен смях се изплъзна от устните ѝ. – Имате ли деца, Кли?

– Доколкото зная, не.

– Проявили сте голямо благоразумие.

– Абе... – Мисълта му се зарея някъде. – Не знам. Откакто умря старата, край мен е прекалено тихо. Познавам някои мъже, чиито деца им причиняват огромни неприятности. Ецар. Пьотър. Не знам кой ще гори жертвоприношенията на гроба ми. Племенницата сигурно.

Корделия погледна Грегор, който яздеше върху дисагите и слушаше. Момчето бе запалило восъчната свещ на огромния погребален жертвен огън на Ецар – ръката му бе водена от ръката на Арал.

Продължаваха да се изкачват. На четири пъти Кли свиваше по странични пътеки, а Корделия, Ботари и Грегор го чакаха скрити. На третия от тези набези за доставки Кли се върна с вързоп, в който имаше стара пола, чифт износени панталони и малко зоб за уморените коне. Все още премръзнала, Корделия навлече полата над старите си панталони от Плана. Ботари смени подозрителните си кафяви униформени панталони. Новите му бяха прекалено къси – стигаха до глезените и му придаваха вид на зловещо плашило. Униформата на Ботари и черната риза на Корделия бяха скрити в една празна пощенска чанта. Кли реши проблема за липсващата обувка на Грегор просто като събу другата и остави момчето босо. После скри прекалено хубавото му синьо костюмче под една огромна мъжка риза с навити ръкави. Мъжът, жената и детето приличаха на измършавяло, дрипаво семейство от хълмовете.

Стигнаха до превала на Ейми Пас и продължиха надолу. Случайни хора чакаха Кли край пътя. Той предаваше устни съобщения, изтраквайки ги по начин, който звучеше на Корделия като че ли ги бе запомнил дословно. Раздаваше писма – на хартия и на евтини вокодискове, с тънки тенекиени самозадействащи се устройства. На два пъти се спря да прочете писма на очевидно неграмотни получатели и веднъж – на един слепец, воден от малко момиченце. При всяка нова среща Корделия се раздраваше все повече, стигнала до предела на нервното изтощение. „Дали този човек няма да ни предаде? На какви приличаме на тази жена? Поне слепецът не може да ни опише...“

На здрачаване Кли се върна от едно от обхожданията си, огледа смълчаната мрачна пустош и заяви:

– Това място е доста оживено.

Корделия откри, че мислено се съгласява с него – това очевидно бе белег за преумората ѝ. Той я огледа с тревога в очите.

– Мислите ли, че ще издържите още четири часа, миледи?

„А каква е алтернативата? Да седим в тази кална локва и да хленчим, докато ни хванат?“ Тя се изправи с усилие от дънера, на който бе седяла, очаквайки да се върне водачът им.

– Зависи какво ни очаква след тези четири часа.

– Домът ми. Обикновено прекарвам нощта у племенницата си, тя живее наблизо. После имам още десетина часа път, докато свърша с разнасянето на писмата, но ако продължим направо, можем да стигнем за четири. Мога да си довърша работата утре сутрин и да спазя графика си както обикновено.

Какво ли означава това „направо“? Но Кли очевидно бе прав:

сигурността им зависеше изцяло от анонимността и от незабележимостта им. Колкото по-скоро се скриеха, толкова по-добре.

– Водете ни, майоре.

Отне им шест часа. Конят на Ботари окуця малко преди да стигнат. Той слезе от него и го поведе. Животното куцаше и тръскаше глава. Корделия също вървеше пеша, за да успокои изранените си крака, да се стопли и да не заспи във вледеняващия мрак. Грегор заспа и падна от коня, заплака за майка си, после когато Кли го премести пред себе си и го прегърна здраво, отново заспа. Последното изкачване пресече дъха на Корделия и разгуптя сърцето ѝ, въпреки че се овесваше на стремето на Роуз. И двата коня вървяха като болни от артрит старици и само стадният им инстинкт ги караше да следват издръжливото конче на Кли.

Внезапно изкачването се превърна в спускане от хребета в някаква огромна долина. Дърветата растяха нарядко, често се срещаха планински поляни. Корделия усещаше планината около себе си – най-после истински планински пейзаж с огромни заливи от мрак и грамадни маси от камък, мълчаливи като вечността. Три снежинки се стопиха върху извърнатото ѝ нагоре лице.

В края на една тъмна ивица дървета Кли спря.

– Край на пътя, приятели.

Корделия заведе ходещия насън Грегор в мъничката колиба, намери пипнешком пътя до някакво легло и го сложи да легне. Докато го завиваше с одеялото, той изхленчи в съня си. Тя остана за миг с вцепенен мозък, а после, в последен изблик на просветление, изу чехлите си и се качи при него. Краката му бяха студени като на крио-труп. Когато ги стопли с тялото си, треперенето му постепенно се превърна в дълбок сън. Смътно усети, че Кли, Ботари или някой друг пали огън в огнището. Бедният Ботари, той също бе стоял буден толкова дълго, колкото и тя. От военна гледна точка в известен смисъл той бе неин мъж – тя би трябвало да се грижи за храната, за краката, за съня му... би трябвало, би трябвало...

Корделия се събуди, за да открие, че я е стреснал Грегор – седеше до нея и търкаше замаяно очи. От мръсните прозорци, разположени от двете страни на дървената врата, струеше светлина. Колибата – две от стените, изглежда, бяха направени от цели дънери – се състоеше само от една стая. В единия край на сивото каменно огнище върху скарата над тлеещите дървени въглища бяха поставени котле и похлупено гърне. Корделия отново си напомни, че дървото тук говори за бедност, а не за богатство. Вчера бяха минали покрай поне десет милиона дървета.

Тя седна и се задъха от болка от млечната киселина, насъбрала се в мускулите ѝ. Протегна крака. Леглото представляваше опъната на рамка въжена мрежа, върху която бяха поставени два дюшека – един, натъпкан със слама, а отгоре друг, пълен с пух. Тя и Грегор най-сетне бяха на топло в гнездото си. Въздухът в стаята миришеше на прах, примесен с приятния аромат на пушек от горящо дърво.

По дъските в преддверието се чуха стъпки и тя стисна ръката на Грегор, обхваната от внезапна паника. Не можеха да избягат, а черният метален ръжен от огнището щеше да е твърде жалко оръжие срещу зашеметител или невроразрушител... но стъпките бяха на Ботари. Той се вмъкна през вратата и донесе със себе си студен полъх. Грубо ушитото му жълто-кафяво платнено яке сигурно беше заето от Кли, ако се съдеше по това как костеливите му китки стърчаха от свалените докрай маншети. Спокойно можеше да мине за някой от хълмовете, докато държеше устата си затворена – иначе градският му акцент би го издал.

Той им кимна.

– Миледи. Сир. – После коленичи край огнището, вдигна капака на гърнето и провери дали котлето ври.

– Има булгур със сироп. – каза той. – Гореща вода. Билков чай. Сушени плодове. Няма масло.

– Какво става? – разтърка очи Корделия, за да се разсъни и стъпи на земята, възнамерявайки да се насочи към билковия чай.

– Почти нищо. Майорът даде кратка почивка на коня си и тръгна преди разсъмване, за да спази графика си. Оттогава е съвсем тихо.

– Успяхте ли да поспите?

– Два-три часа.

Чаят трябваше да почака, докато Корделия придружи императора надолу по склона до външната тоалетна на Кли. Грегор събърчи носле и погледна нервно тоалетната дъска – беше с размер за възрастни. Когато се върнаха в колибата, Корделия го накара да измие лицето и ръцете си в един изкорубен метален леген.

Гледката от вратата на колибата обаче беше зашеметяваща. Областта се бе разпростряла под тях като на длан – кафяви хълмове и зелено-жълти ниви.

– Това там нашето езеро ли е? – кимна Корделия към сребристото проблясване сред хълмовете, почти до границата на хоризонта.

– Май да – отвърна Ботари.

Толкова далече, за пешеходци. И толкова опасно близо – за леколет... Е, поне можеха да видят всеки, решил да се приближи насам.

Горещият булгур със сироп, поднесен в пукната бяла чиния, бе превъзходен. Корделия изпи билковия си чай и разбра, че е стигнала до точката на опасно обезводняване. Опита се да накара Грегор да пие, но той не хареса стипчивия вкус на чая. Ботари изглеждаше почти засрамен, че не може да направи мляко от въздуха при директната молба на своя император. Корделия реши дилемата, като подслади чая със сироп и го направи приемлив за вкуса на момчето.

Когато свършиха със закуската, измиха приборите и съдовете и изляха мръсната вода през парапета на малката площадка пред колибата. Вече беше достатъчно топло, за да може спокойно да се седи там.

– Защо не полегнете малко, сержант? Аз ще наблюдавам. Ами... Кли каза ли какво бихме да направим, ако дойде някой враждебно настроен към нас преди той да се е върнал? Като че ли попаднахме от трън, та на глог.

– Не съвсем, миледи. Наблизо има няколко пещери, хей там, сред онази група дървета отзад. Старо партизанско убежище. Кли ме заведе снощи да ми покаже входа.

Корделия въздъхна.

– Добре. Поспете малко, сержант, засега нямаме нужда от вас.

Тя седна на слънце в един от дървените столове – поне да отпусне тялото, ако не и ума си. Очите и ушите ѝ бяха напрегнати, за да доловят далечен шум от леколет или тежка въздушна кола. Беше овързала ходилата на Грегор с парцали вместо обувки и момчето започна с почуда да разглежда наоколо. Корделия го придружи до навеса, за да види конете. Животните бяха все още много уморени и Роуз едва се движеше, но пред тях имаше копа сено и вода от малко поточе, което течеше покрай оградата на обора. Другият кон на Кли, мършав и як, изглежда, нямаше нищо против конското нашествие и само се дръпваше, когато Роуз идваше твърде близо до неговата страна на копата.

Корделия и Грегор седнаха на площадката – слънцето бе минало зенита и вече беше приятно топло. Единственият звук в обширната долина освен тихия ветрец в клоните на дърветата, беше хъркането на Ботари, отекващо през стените на колибата. Решила, че момчето вече се е поуспокоило, Корделия най-сетне посмя да го разпита за неговата представа – Грегор беше единственият свидетел, с който разполагаше – за преврата в столицата. Нямаше голяма полза. През петгодишните си очи Грегор бе видял отлично какво се е случило, убягваше му обаче защо. На по-високо равнище тя имаше същия проблем колкото и да не ѝ се искаше да го признае.

– Дойдоха войниците. Полковникът каза на мама и на мен да отидем с него. Влезе един от хората с нашата ливрея и полковникът го застреля.

– Със зашеметител или с невроразрушител?

– С невроразрушител. Син пламък. Той падна. Отведоха ни в Мраморния двор. Имаха въздушни коли. После дотича капитан Негри с някакви хора. Един войник ме грабна и мама се опита да ме грабне обратно, и затова ми я няма обувката. Остана в ръката ѝ. Трябваше да я... завържа по-стегнато сутринта. После капитан Негри застреля войника, който ме носеше, и някакви войници стреляха по капитан Негри...

– С плазмен пистолет ли? Тогава ли е получил онова ужасно обгаране? – попита Корделия. Опитваше се да говори съвсем спокойно. Грегор кимна мълчаливо.

– Едни войници взеха мама, онези другите, не тези на Негри. Капитан Негри ме гушна и избягахме. Минахме през тунелите под резиденцията и излязохме в гаража. Влязохме в леколета. Те стреляха по нас. Капитан Негри непрекъснато ми повтаряше да мълча и да не плача. Летяхме и летяхме, и той продължаваше да ми вика да мълча, а пък аз си мълчах. А после кацнахме до езерото. – Грегор отново се разтрепера.

– Ясно. – Корделия виждаше във въображението си Карийн с живи подробности, въпреки простия разказ на момчето. Онова ведро лице, сгърчено от ярост и ужас, когато са откъсвали от прегръдката ѝ сина, роден от нея по трудния бараярски начин. От целия ѝ опасен живот и от илюзорните ѝ владения не ѝ бе останало нищо друго освен една обувка. Значи войските на Вордариан бяха пленили Карийн. Като заложница? Жива или мъртва?

– Мислиш ли, че мама е добре?

– Сигурно – размърда се неспокойно Корделия. – Тя е много ценна. Няма да я наранят. – „Поне докато за тях не стане целесъобразно да го направят.“

– Тя плачеше.

– Да. – Корделия усещаше как плачът се надига в собствения ѝ корем. Умственият взрив, от който се бе опасявала през целия вчерашен ден, най-сетне избухна в мозъка ѝ. Ботуши, вратата на секретната лаборатория зее разбита. Приклади помитат тънкото стъкло и компютризираните монитори от масите. Грубо отварят маточния репликатор, разкъсват стерилното му запечатване, изсипват безразборно съдържанието му... дори няма нужда от традиционното завъртане на пети и размазване на бебешката главичка в най-близката бетонна стена, Майлс бе

толкова мъничък, че бутушите можеха просто да го стъпчат и размажат на каша... Тя пое дълбоко въздух.

„Майлс е добре. Безименен, точно като нас. Ние сме съвсем незначителни, съвсем кратки и в безопасност. Млъкни, не плачи, дете.“ Тя прегърна Грегор.

– Малкото ми момченце също е в столицата, като твоята майка. А ти си с мен. Ще се грижим един за друг. Закълни се.

* * *

След вечеря все още нямаше ни вест, ни кост от Кли.

– Покажете ми пещерата, сержант – каза Корделия.

Ботари взе една от студените свещи на Кли и поведе Корделия и Грегор нагоре в гората по една малка, покрита с камъни пътека. Тръбичката между пръстите му излъчваше блуждаеща яркозелена светлина.

Районът около пещерата показваше белези на някогашно разчистване, макар че бе обрасъл отново в буйна зеленина. Входът не беше в никакъв случай скрит – зееща черна дупка, висока два пъти колкото Ботари, и достатъчно широка, за да може да влезе леколет. Вътре таванът се издигаше рязко, а стените се раздалечаваха и оформяха обширно празно пространство. Тук можеха да лагеруват цели военни патрули, както всъщност бе било в далечното минало, ако се съдеше по старите купчини отпадъци. В скалата бяха изсечени ниши за спане, стените бяха покрит с имена, инициали, дати и мръсни надписи.

Над студеното огнище в центъра се чернееше вентилационна дупка, през която някога бе излизал димът. Корделия си представи призрачната тълпа горяни-партизани, които ядяха, шегуваха се, дъвчеха евкалиптови листа, чистеха оръжията си и планираха следващия си набег. Влизаха и излизаха съгледвачи, духове сред останалите духове, за да изложат скъпоценната си, спечелена с кръв информация пред своя млад генерал, който бе разгънал картите си на оня плосък камък хей там... Тя отърси видението от мислите си, взе свещта и разгледа нишите. Навън от пещерата водеха поне пет напречни изхода, три от които показваха белези на интензивно използване.

– Каза ли ви Кли докде отиват, къде излизат те, сержант?

– Не точно, миледи. Но каза, че проходите продължават километри навътре в хълмовете. Беше закъснял и бързаше.

– Дали системата е хоризонтална, или вертикална, каза ли ви?

– Моля, миледи?

– На една плоскост ли са всички, или има неочаквано дълбоки

спускания? Има ли много задънени галерии? По кой път би трябвало да поемем? Има ли подземни реки?

– Струва ми се, че очакваше той да ни води, ако се наложи. Започна да ми обяснява, после каза, че е много сложно.

Тя се намръщи, обмисляйки възможностите. Беше се занимавала малко с пещерно дело по време на обучението си в Проекта, достатъчно, за да схване какво означава терминът „уважение към риска“. Отверстия, спускания, цепнатини, лабиринти от проходи... плюс, тук, на Бараяр, неочаквано повдигане и спадане на вода, което нямаше никакво значение на колонията Бета. Предишната нощ бе валяло. Сензорите нямаше да помогнат особено в откриването на някой загубил се изследовател на пещери. А и чии сензори? Ако пещерната система бе толкова голяма, колкото бе казал Кли, щяха да трябва стотици спасители...

– Сержант, предлагам тази нощ да лагеруваме тук.

Грегор хареса пещерата, особено когато Корделия му разказа историята ѝ. Той се въртеше наоколо, раздаваше шеннешком заповеди на въображаемите си войници, изкатерваше се и слизаше от нишите и се опитваше да прочете на глас мръсните думи, изсечени по стените. Ботари запали малък огън в огнището и разпъна легло за Грегор и Корделия, оставяйки нощната стража за себе си. Корделия отвори още едно походно легло, завърза в удобен вързоп припасите им и го остави близо до входа. После постла артистично в една от нишите черното униформено яке с надпис „Воркосиган, А“, сякаш някой го бе използвал да седи върху него и да предпазва краката си от студения камък, и временно го бе оставил там. Ботари сложи седлата и юздите на уморените им и безполезни коне и ги върза пред пещерата.

Корделия се появи от най-широкия проход. Беше влязла почти четвърт километър в него и бе оставила една почти изхабена студена свещ до някакво въже, завързано над десетметрова пропаст. Въжето бе много старо, естествено и изглеждаше слабо. Добре че не ѝ се налагаше да го изпробва.

– Не разбирам, миледи – каза Ботари. – С тези коне навън, ако някой дойде да погледне, ще разбере, че сме тук, и ще ни намери.

– Да, ще разбере. Но няма да ни намери – отвърна Корделия. – Защото без Кли аз няма да вкарам Грегор в този лабиринт. Но най-добрият начин да изглежда, че сме били тук, е наистина да останем за малко.

В безизразните очи на Ботари най-последно проблесна разбиране и той огледа петте чернеещи се прохода.

– Аха!

– Това означава, че трябва да намерим истинско скривалище. Някъде горе в гората, за да можем да пресечем напътно към пътеката, по която ни доведе вчера Кли. Добре е да свършим по светло.

– Разбирам какво имате предвид, миледи. Ще отида да разузная.

Той взе вързопа с припасите и изчезна в притъмнялата гора. Корделия нагласи Грегор в походното легло, после приседна сред скалите пред входа на пещерата и продължи да оглежда наоколо. Виждаше равнината, която се сивееше под върховете на дърветата, мерна покрива на колибата на Кли. От комина сега не излизаше дим. Под камъка никой термичен сензор нямаше да открие новия им огън, макар че миризмата му висеше в ледения въздух и можеше да се долови от минаващ наблизо човек. Тя се вглеждаше в небето, наблюдавайки за движещи се светлинки, докато звездите не заплуваха пред очите ѝ.

Ботари се върна след доста време.

– Намерих едно място. Сега ли ще се преместим?

– Не. Все още може да дойде Кли.

– Сега е ваш ред да поспите, миледи.

– О, да. – Напрежението от вечерта бе стопило киселинната умора в мускулите ѝ само отчасти. Тя остави Ботари да стои на варовиковата скала като някакъв готически водоливник в лунната светлина, сгуши се при Грегор и заспа.

* * *

Събуди се със сивата зора, превърнала входа на пещерата в светлещ мъглив овал. Ботари направи горещ чай и си поделиха студения пържен хляб, останал от миналата вечер, след което загризаха сушените плодове.

– Ще попазя още малко – предложи Ботари. – И без това не мога да спя добре без лекарството си.

– Лекарство? – попита Корделия.

– Да, оставих хапчетата си в езерното имение. Сега чувствам как се прочиствам от тях. Всичко ми изглежда по-остро, по-рязко очертано.

Корделия преглътна коравия зальк с малко горещ чай. Имаха ли психоактивните му лекарства наистина терапевтичен ефект, или той бе само политически?

– Кажете ми, ако изпитвате някакви трудности, сержант – каза тя предпазливо.

– Засега се оправям. Само че спя все по-трудно. Хапчетата потискат сънищата. – Той взе чашата си и се върна на поста си.

Корделия внимаваше да не разчиства малкия лагер. Придружи Грегор до най-близкото поточе, за да се измие. Сигурно бяха започнали да придобиват автентичния мирис на горяни. После се върнаха в пещерата, където Корделия отдъхна за малко на походното легло. Скоро трябваше наистина да отмени Ботари. Хайде, Кли... Напрегнатият тих глас на Ботари отекна в пещерата:

- Миледи, сир. Трябва да тръгваме.
- Кли ли дойде?
- Не.

Корделия се изправи рязко, разрита предварително подготвената купчинка мръсотия над последните въглини, хвана Грегор и го забута към изхода. Той изглеждаше внезапно уплашен и болнав. Ботари развързваше юздите на конете. Корделия спря до пещерата и хвърли бърз поглед над върховете на дърветата. Пред колибата на Кли се беше приземил леколет. Двама войници в черни униформи я заобикаляха отляво и дясно. Трети стъпи на площадката. Долята приглушеният трясък на избитата врата. В леколета имаше само войници – никакви горяни-водачи или пленници. Ни вест, ни кост от Кли.

Поеха бързо към гората. Ботари вървеше отпред и носеше Грегор на раменете си. Роуз понечи да ги последва и Корделия се обърна да я прогони, шепнейки отчаяно: „Не! Върви си, идиотско животно!“ Роуз се поколеба, после се обърна и остана до другия кон.

Бягаха спокойно, без паника. Ботари беше избрал така целия им път, че да използва като прикритие разни скали и дървета. Те се катереха, спускаха се и отново се изкачваха, и точно когато на Корделия и се стори, че дробовете ѝ ще избухнат и преследвачите им ще ги открият, Ботари изчезна.

- Насам, миледи!

Беше открил тънка, хоризонтална цепнатина в скалите, с височина половин метър и три метра дълбока. Тя се провря до него и попадна в ниша, скрита от всички страни със здрава скала. Отвор имаше само отпред, а и той бе почти затулен от паднал камък. Походното легло и вързопът с припасите им ги очакваха тук.

– Не е странно – изхриптя Корделия, – че сетаганданците не са успели да се справят тук горе. – За да ги засече, термичният сензор трябваше да бъде насочен право към тях от въздуха от не повече от двайсет метра. А наоколо имаше стотици подобни цепнатини.

– Тук е доста по-добре. – Ботари извади от походното легло чифт древни полеви очила, взети от колибата на Кли. – Можем дори да ги

виждаме.

Очилата всъщност бяха бинокъл с плъзгащи се лещи, които пасивно фокусираха светлина. Сигурно бяха от Периода на изолация. Според съвременните стандарти увеличението беше нищожно, нямаше възможност за ултравиолетово или инфрачервено виждане, но нямаше и енергийна клетка, която да ги издаде. Просната по корем и забила брадичка в камъните, Корделия можеше да види далечния вход на пещерата, който тъмнееше на хълма от другата страна на дефилето. А когато каза: „Сега трябва да бъдем много тихи“, бледият Грегор на практика замръзна.

Облечените в черни униформи мъже доста бързо откриха конете, макар на Корделия да ѝ се стори, че това им отне цяла вечност. После намериха входа на пещерата. Мъничките фигури жестикулираха възбудено помежду си, влизаха и излизаха, и извикаха леколета, който се приземи пред входа, одрасквайки се силно в хрусталака. В него влязоха четирима мъже, после един излезе. След малко кацна още един леколет. После пристигна товарна въздушна кола и докара цял патрул. Входът на пещерата ги погълна. Кацна друга товарна кола, от която стовариха лампи, полеви генератор и комуникатори.

Корделия приготви походното легло за Грегор, даде му да закуси и да пие вода от бутилката. Ботари се беше излегнал в дъното на нишата, сгънал под главата си най-тънкото одеяло. Докато той подремваше, Корделия продължи внимателно да следи преследвачите. Към средата на следобед изчисли, че в пещерата са влезли около четирийсет души и нито един не е излязъл обратно.

Двама мъже бяха изнесени на носилки, натовариха ги във въздушна кола за медицинска евакуация и ги откараха. Един леколет се приземи неуспешно, катурна се по склона и се блъсна в някакво дърво. Сега бяха необходими хора за изваждането, изправянето и поправянето му. По свечеряване над шейсет души бяха погълнати от дупката. Цяла компания, изтеглена от столицата, неспособна да открие нито бегълците, нито тайната на Имперската военна... Всъщност това е едно и също.

„Това е само началото.“

Корделия, Ботари и Грегор изпъзяха от нишата в мрака, прехвърлиха дефилето и тръгнаха тихо през гората. Почти се беше смрачило съвсем, когато стигнаха до края и и хванаха пътеката на Кли. Докато прехвърляха хребета, ограждащ равнината. Корделия погледна назад. Районът около входа на пещерата бе осветен с прожектори, чийто лъчи пронизваха мъглата. Непрекъснато излитаха и кацаха леколети.

Преминаха хребета и се спуснаха по склона, който само преди два дена бе изкатерила с върховно усилие, висейки на стремето на Роуз. Пет километра надолу по пътеката, в една скалиста местност, обрасла с шубраци, Ботари рязко спря.

– Шт, миледи, чуйте!

Гласове. Мъжки гласове, не много далеч, но странно КУХИ. Корделия се взря в мрака, но не се движеха никакви светлинки. Не се помръдваше нищо. Те се приведоха до пътеката, напрегнали сетивата си.

Ботари изпълзя напред с наведена глава, заслушан. След няколко мига Корделия и Грегор го последваха предпазливо. Ботари бе коленичил до някаква дупка и им махна да се приближат.

– Това е отдушник – прошепна той. – Чуйте!

Сега гласовете бяха много по-ясни, остри и гневни. Чуваха се ругатни на два-три езика.

– По дяволите, сигурен съм, че тръгнахме наляво след третия завой.

– Не беше третият, а четвъртият.

– Пресякохме отново потока.

– Не беше същият поток, сабаки!

– Merde. Perdu!

– Лейтенант, вие сте идиот!

– Капрал, нищо не разбирате!

– Тази студена свещ няма да издържи и един час. Виж, догаря.

– Ами не я клати бе, кретен такъв! Когато гори по-ярко, изгаря по-бързо.

– Подай ми това...

Зъбите на Ботари блеснаха в мрака. Първата усмивка, която Корделия виждаше на лицето му от месеци насам. Измъкнаха се на пръсти в мразовитата нощ на Дендари.

Когато се върнаха на пътеката, Ботари въздъхна дълбоко.

– Само да имах да им пусна през отдушника една граната! Щяха да се стрелят едни други чак до следващата седмица.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След четири часа в тъмнината пред тях се появи черно-бял кон. Познаха Кли по шапката, която се тъмнееше на фона на небето.

– Ботари! – тихо възкликна Кли. – Живи сте. Слава Богу!

– Какво стана, майоре? – попита безизразно Ботари.

– Едва не попаднах на войниците на Вордариан при една колиба, където носех поща. Те всъщност претърсват хълмовете къща по къща. Подлагат всеки, когото срещнат, на разпит с наркотик. Сигурно го носят с бъчва.

– Очаквахме да се върнете снощи – каза Корделия. Стараеше се да не говори прекалено обвинително.

Филцовата шапка се килна напред – Кли ѝ кимаше за поздрав.

– И щях да дойда, ако не беше проклетият патрул на Вордариан. Не посмях да ги оставя да ме подложат на разпит. Прекарах цяло денонощие в опити да им се изплъзна. Пратих мъжа на племенницата ми да ви вземе. Но когато стигнал тази сутрин у дома, хората на Вордариан вече били навсякъде. Помислих, че сме загубили всичко. Но когато и на вечеряване все още бяха навсякъде, се ободрих. Нямах да ви търсят, ако вече ви бяха намерили. Реших, че е по-добре да дойда насам и сам да поразузная наоколо. Изобщо не се надявах да ви открия толкова бързо.

Кли обърна коня си – време беше да тръгнат.

– Ела, сержант, дай момчето тук.

– Мога и сам да го нося. По-добре вземи миледи. Силите ѝ са на привършване.

Самата истина. Фактът, че се приближи с желание до коня на Кли, беше доказателство за умората ѝ. Ботари и Кли я повдигнаха и я наместиха на седлото върху топлия гръб на животното. Щом тръгнаха, Корделия се зави с палтото на пощальона.

– А какво стана с вас? – попита на свой ред Кли. Корделия остави на Ботари да отговаря: кратките изречения бяха станали още по-кратки от тежестта на възседналия го Грегор. Когато спомена за гласовете на хората, които бяха чули през отдушника, Кли избухна в смях, но веднага се плесна чрез устата.

– Ще се измъкват оттам седмици наред. Добра работа, сержант!

– Идеята беше на лейди Воркосиган.

– Оо? – Кли се поизвърна, за да хвърли поглед през рамо към

Корделия, която се бе вкопчила уморено в седлото.

– Арал и Пьотър, изглежда, замислят да извършат диверсия. – поясни Корделия. – Предполагам, че резервите на Вордариан са ограничени.

– Разсъждавате като войник, миледи – одобрително каза Кли.

Корделия вдигна удивено вежди. Какъв ужасяващ комплимент! Последното нещо, което искаше, бе да започне да разсъждава като войник, да играе играта по техните правила. Но халюциногенният военен мироглед бе ужасно заразен, когато човек бе потопен в него, както беше сега тя. „Колко ли ще издържа?“

Нощният им поход продължи още два часа. Кли ги водеше по непознати пътеки. В дълбокия мрак пред зазоряване стигнаха до някаква колиба или къща. Изглеждаше като тази на Кли, но по-голяма, с пристройки и надграждания. На прозореца гореше малка, домашно приготвена свещ.

Една възрастна жена по нощница и яке, с дълга сива плетка, излезе на вратата и им махна да влязат. Някакъв възрастен мъж, но по-млад от Кли, пое коня и го отведе към навеса. Кли понечи да тръгне с него.

– Безопасно ли е тук? – попита замаяно Корделия. „Къде е това «тук»?“

Кли сви рамене.

– Претърсвах я тук още вчера. Преди да пратя мъжа на племенницата.

Старата жена изсумтя и се намръщи.

– Докато проверят пещерите и всички останали къщи, а и езерото, ще мине доста време. Чак тогава може да се върнат тук. Все още претърсват дъното на езерото, чух, че са пуснали вътре всякаква техника. Тук е толкова безопасно, колкото и навсякъде другаде. – И той тръгна след коня си.

Имаше предвид толкова опасно, колкото и навсякъде другаде. Ботари вече събуваше ботушите си. Краката му сигурно бяха зле. Нейните крака бяха станали на пихтия, а парцалените обувки на Грегор се бяха разпаднали напълно. Никога не се беше чувствала толкова близо до предела на всякаква издръжливост, така уморена до мозъка на костите, уморена до смърт, макар да бе извървявала и много по-големи разстояния. Сякаш прекъсването на бременността ѝ бе пресушило самия живот в нея, за да го предаде на друго същество. Тя се остави да я водят, да я нахранят с хляб, сирене и мляко и да я заведат да си легне в една малка странична стаичка, където имаше две тесни легла – за нея и Грегор. Би повярвала в безопасността на това място също както бараярските деца

вярвах в Дядо Мраз – просто защото отчаяно искаше да е истина.

На следващия ден от гората се появи дрипаво момче на около десетина години. Яздеше неоседланото доресто конче на Кли. Кли накара Корделия, Грегор и Ботари да се скрият, докато се заплати с момчето с няколко монети. После Соня, възрастната племенница на Кли, му уви някакви сладки и го отпрати. Грегор надзърташе с копнеж иззад завесата на прозореца, докато момчето изчезваше сред дърветата.

– Не смея да отида аз – обясни Кли на Корделия. – Вордариан е пратил сега тук три взвода войници. – От устните му се изплъзна хриплив смях: – Но момчето не знае нищо, освен че старият пощальон е болен и трябва да смени коня си.

– Не са подлагали това момче на разпит с наркотик, нали?

– Ами как иначе?

– Посмели са да сторят това!

Оцапаните с черно устни на Кли се стиснаха съчувствено.

– Ако Вордариан не успее да се добере до Грегор, превратът му най-вероятно е обречен на гибел. И той го знае. В момента няма много неща, които да не посмее да направи. – Той замълча. – Трябва да се радвате, че наркотикът е заместил мъченията, нали?

Мъжът на племенницата на Кли му помогна да оседлае кончето и намести отгоре дисагите. Пощальонът нагласи шапката си и яхна животното.

– Ако не спазва графика си, ще е почти невъзможно генералът да се свърже с мен – обясни той. – Трябва да тръгвам, вече съм закъснял. Ще се върна. Вие с момчето стойте вътре, далеч от чужди погледи, колкото е възможно повече, миледи. – Той обърна коня и скоро потъна сред червено-кафявите шубраци.

За Корделия бе съвсем лесно да последва съвета на Кли. Тя прекара по-голямата част от следващите четири дни в тясното си легло. Мрачната тишина на часовете преминаваше като в мъгла, сякаш отново беше изпаднала в ужасяващата умора след операцията по прехвърлянето на плацентата и почти смъртоносните ѝ усложнения. Разговорите не я развличаха. Горяните бяха лаконични като Ботари. „Страхуват се от разпита с наркотик – помисли си Корделия. – Колкото по-малко знаеш, толкова по-малко можеш да кажеш.“ Старите очи на Соня я изучаваха любопитно, но жената никога не я попита нещо повече от „Гладна ли сте?“ Корделия дори не разбра как е фамилното ѝ име.

Баня. След първата Корделия не помоли за друга. Старата двойка работи цял следобед, за да донесе и стопли вода за нея и Грегор.

Простата им храна изискваше почти също толкова много труд. Тук нямаше самозагриващи се консерви. Технологиата бе най-добър приятел на жената. Освен ако не се проявяваше под формата на невноразрушител в ръката на някой точен войник, който те преследва като животно.

Корделия броеше дните от преврата, откакто всичко се бе преобърнало. Какво ли ставаше там, в по-големия свят? Каква ли бе реакцията на въздушните сили, на планетарните посолства, на завоювания Комар? Дали Комар щеше да се възползва от хаоса, за да се разбунтува или Вордариан също ги бе изненадал? „Арал, какво правиш там?“

Макар и да не задаваше въпроси, Соня непрекъснато носеше отвън дребни местни новини. Войските на Вордариан, квартируващи в резиденцията на Пьотър, щели да се откажат от претърсването на езерното дъно. Хасадар бил обкръжен отвсякъде, но бегълците намирали начин да се измъкнат. Нечии деца, промъкнали се навън, пристигнали да живеят при роднини наблизо. В езерното имение Воркосиган повечето от семействата на войниците на Пьотър били избягали, с изключение на жената на Вогти и неговата престаряла майка, която била отведена със земеход неизвестно къде.

– И, а, да, много странно – прибави Соня. – Отвели са Карла Хайсопи. Това е безсмислено. Тя е просто вдовица на пенсиониран действителен сержант от службата, каква полза могат да очакват от нея?

Корделия замръзна.

– Взели ли са й бебето?

– Бебе? Доня не каза нищо за бебе. Внучето й ли?

Ботари седеше до прозореца и точеше ножа си с кухненското точило на Соня. Вдигна очи, срещна тревожния поглед на Корделия и стисна зъби, но изражението му остана непроменено. И все пак нещо във фигурата му накара стомахът на Корделия да се стегне на възел. Той наведе отново глава и замахна по-широко и по-силно – ножът изсъска по точилото като тлеещи въглени, залети с вода.

– Може би... Кли ще каже нещо повече, щом се върне – каза с треперещ глас Корделия.

– Вероятно – отвърна със съмнение Соня.

* * *

Най-после, по разписание, на вечерта на седмия ден Кли пристигна, яхнал дорестото си конче. Няколко мига по-късно зад него се появи Естерхази. Беше облечен в горянски дрехи, а конят му беше мършав и с вретеновидни пищали – обикновен местен кон, а не от едрите, лъскави

животни на Пьотър. Те оставиха конете си и влязоха на вечеря.

След като се нахраниха, придърпаха столовете си към каменното огнище и започнаха тихо да разказват на Корделия и Ботари. Грегор седна в краката ѝ.

– Вордариан разшири района на претърсване – започна Естерхази – и граф и лорд Воркосиган решиха, че планините все още са най-доброто скривалище за Грегор. Колкото повече се разпростира обхватът на претърсване, толкова повече ще изтъняват противниковите сили.

– На местно равнище силите на Вордариан все още се лутат из пещерите – вметна Кли. – Вътре има поне двеста души. Но веднага щом се открият един друг, очаквам да се изтеглят. Чух, че са се отказали да ви търсят тук, миледи. Утре, сир – Кли се обърна директно към Грегор, – редник Естерхазн ще ви отведе на ново място, почти същото като това. Известно време ще носите ново име – само наужким. А редник Естерхази ще се преструва, че ви е татко. Смятате ли, че ще се справите с това?

Грегор стисна ризата на Корделия.

– Ще се преструва ли лейди Воркосиган, че ми е мама?

– Ще отведем лейди Воркосиган обратно при лорд Воркосиган, в базата Танъри. – Кли видя тревожния поглед на Грегор и прибави: – Там, където отиваме, има едно пони. И кози. И стопанката може да ви научи да доите козите.

Грегор, изглежда, се колебаеше, но повече не протестира, макар че на следващото утро, когато го качиха зад Естерхази на рошавото конче, почти се разплака.

– Грижете се за него, Естерхази – каза тревожно Корделия.

Войникът я погледна разочувстван.

– Той е моят император, миледи. Заклел съм му се.

– Но е и малко момче. Император е... заблудата, която всички вие носите в умовете си. Грижете се за императора заради Пьотър, да, но се грижете за Грегор заради мен, нали?

Естерхази срещна погледа ѝ. Гласът му се смекчи.

– Моето момченце е на четири годинки, миледи.

Значи беше разбрал. Корделия преглътна с облекчение и болка.

– Чували ли сте... нещо от столицата? За семейството си?

– Още не – отвърна мрачно Естерхази.

– Ще държа ушите си отворени. Ще направя каквото мога.

– Благодаря ви. – Той ѝ кимна, не като подчинен на своята господарка, а като един родител на друг. Нямаше нужда от повече думи.

Ботари не можеше да ги чуе – беше се върнал в колибата да

опакова малкото им припаси. Корделия се приближи до Кли, който оседлаваше черно-белия си кон.

– Майоре, Соня ми каза за някакъв слух, че войските на Вордариан отвели госпожа Хайсопи. Ботари я беше наел да гледа неговото момиченце. Знаете ли дали са отвели и Елена – бебето?

Кли снижи глас.

– Както разбрах, било е обратного. Дошли за бебето, Карла Хайсопи вдигнала врява и затова отвели и нея, макар да не е била в списъка.

– Знаете ли къде?

Той поклати глава.

– Някъде във Ворбар Султана. Навярно разузнаването на съпруга ви вече трябва да е открило.

– Казахте ли на сержанта?

– Неговият колега, Естерхази, му каза снощи.

– Оо!

Грегор гледаше през рамо към нея, докато не се скриха зад стволовете на дърветата.

* * *

Цели три дни племенницата на Кли ги водеше през планините. Ботари вървеше пеша и държеше юздите на малко кокалесто планинско конче, с овча кожа вместо седло, върху което яздеше Корделия. На третия следобед стигнаха до една колиба, приютила мършав младеж, който ги отведе до някакъв навес, а в него – чудо на чудесата – видяха очукан леколет. Младежът натовари на задната седалка Корделия и шест кани кленов сироп. Ботари мълчаливо стисна ръката на племенницата на Кли, която се качи на малкото конче и изчезна в гората.

Под присвитите очи на Ботари мършавият младеж вдигна леколета във въздуха. Обърсвайки върховете на дърветата, те следваха дефилетата, прехвърлиха заснежените хребети и отново се спуснаха от другата страна, вече извън областта на Воркосиган. По здрач стигнаха в малко градче. Младежът приземи леколета си на една странична улица. Корделия и Ботари му помогнаха да отнесе сироп в малка бакалничка, където го размениха за кафе, брашно, сапун и енергийни клетки.

Върнаха се при машината и откриха, че зад тях е паркирал някакъв стар наземен камион. Младежът си кимна с шофьора, които изскочи и отвори вратата на товарното отделение пред Ботари и Корделия. Беше наполовина пълно с чували зеле. Не бяха чак толкова добри възглавници, но Ботари положи всички усилия, за да й направи прилична постеля.

Камионът се затътрузи по ужасно неравните пътища, – а Ботари седна до нея и пак започна да точи ножа си до молекулярна острота с парче кожа, което бе изпросил от Соня. Това продължи четири часа и накрая Корделия беше готова да си говори дори със зелките.

Най-после камионът рязко спря. Вратата се плъзна встрани и първо Ботари, а после Корделия излязоха, за да се намерят посред нищото – някакъв покрит с чакъл път над канал, в тъмното, в провинцията, в непозната област на неизвестно чия страна.

– Ще ви вземат на 96-ия километър – каза шофьорът и посочи някакво бяло петно в мрака. Оказа се просто една маркирана с боя скала.

– Кога? – попита отчаяно Корделия. За какво ставаше дума, кои щяха да ги вземат?

– Не знам. – Мъжът се върна в камиона си и потегли бързо, засипвайки ги с чакъл, сякаш вече го преследваха.

Корделия седна на маркирания камък и се зачуди болезнено коя от враждуващите страни щеше да се появи първа от нощта и с какви изпитания биха могли да я накарат да им разкаже всичко. Времето минаваше и тя си представи нещо още по-мрачно – как изобщо никой не идва да ги вземе.

Но най-после от нощното небе се появи леколет, който се движеше с почти безшумен двигател. Колесниците му се забиха в чакъла. Ботари се приведе до нея, стиснал в ръка безполезния си нож. Но мъжът, който се надигна несръчно от пътническото място, беше лейтенант Куделка.

– Миледи? – извика неуверено той към двете живи плашила. – Сержант? – Корделия въздъхна с истинско удоволствие, когато разпозна русата глава на пилота – беше Друشناкови. „Моят дом не е конкретно място, а конкретен човек, сър...“

Подпомогната и от двамата, Корделия се качи и седна в меката задна седалка на леколета. Друشناкови хвърли мрачен поглед през рамо към Ботари, сбърчи нос и попита:

– Добре ли сте, миледи?

– По-добре, отколкото очаквах, наистина. Карай, карай.

Покривът се затвори херметически и се издигна във въздуха. Цветните лампички на пулта за управление осветяваха лицата на Ку и на Дру. Един технологичен пашкул. Корделия хвърли поглед към пулта над рамото на Друشناкови, а после вдигна очи към покрива. Да, зад тях летяха тъмни сенки – стражеви военни леколети. Ботари също ги видя и присви одобрително очи. Някаква малка частица от него се отпусна.

– Радвам се да ви видя и двамата... – Някакво недоловимо

потрепване в езика на телата им, някаква скрита резервираност не ѝ позволи да прибави „отново заедно“. – Разбирам, че онова обвинение за саботажа срещу комуникационния пулт е отпаднало, нали?

– Веднага щом иммахме възможността да спрем и да подложим на разпит с наркотик капрала, който беше на пост, миледи – отвърна Друشناкови. – Не му стигна смелост да се самоубие преди разпита.

– Той ли е бил саботьорът?

– Да – отвърна Куделка. – Възнамерявал е да избяга при войските на Вордариан, щом пристигнат да ни заловят. Очевидно Вордариан го е подкупил още преди месеци.

– Това говори, че имаме проблеми със сигурността. Нали?

– Предал е информация относно маршрута ни в деня на опита за покушение със звуковата граната. – Куделка потри синусите си при спомена за атентата.

– Значи Вордариан е бил зад това?

– Напълно сигурно. Но часовият очевидно не знае нищо за солтоксина. Обърнахме го наопаки. Не е бил голям конспиратор, просто едно оръдие.

Отвратителен поток на мисли, но:

– Докладва ли вече Илян?

– Още не. Адмирал Воркосиган се надява, че се крие в столицата, ако не е бил убит в първата схватка.

– Хм. Е, ти ще се радваш да научиш, че Грегор е добре...

Куделка вдигна ръка и я прекъсна.

– Извинете ме, миледи. Адмиралът нареди вие и сержантът да не съобщавате нищо за Грегор на никого освен на граф Пьотър или на самия него.

– Добре. Проклетият разпит с наркотик. Как е Арал?

– Добре е, миледи. Заповяда ми да ви осведомя за стратегическата ситуация... – „По дяволите стратегическата ситуация, какво става с бебето ми?“ – ...и да отговоря на всичките ви въпроси.

Много добре.

– Какво става с бебето ми? С Пьо... с Майлс?

– Не сме чули нищо лошо, миледи.

– Какво означава това?

– Означава, че не сме чули нищо – вметна навъсено Друشناкови.

Куделка я стрелна със сърдит поглед, но тя само сви рамене.

– Липсата на новини може да означава добри новини – продължи Куделка. – Доколкото Вордариан държи столицата...

– И съответно Имперската военна болница – каза Корделия.

– ... и обявява имената на заложниците, свързани с когото и да било от нашата командна структура. Досега в списъците не е споменавано за вашето дете. Според адмирала Вордариан просто не разбира, че зародишът се е оказал жизнеспособен. Не знае с какво разполага.

– Все още – язвително каза Корделия.

– Все още – призна неохотно Куделка.

– Добре. Продължавай.

– Цялостната ситуация не е толкова лоша, колкото се бояхме отначало. Вордариан държи Ворбар Султана, собствената си област с нейните военни бази и разполага войски в областта Воркосиган, но само петима графове са се ангажирали като негови съюзници. Около трийсетина от останалите графове са задържани в столицата и не можем да кажем към кого са лоялни, докато Вордариан опира оръжие в главата им. Повечето от останалите двайсет и три области са потвърдили клетвата си към милорд регента. Неколцина от графовете обаче се колебаят – тези, които имат роднини в столицата, или тези, чиито области заемат стратегически позиции като потенциални бойни полета.

– А космическите сили?

– Точно бях стигнал до тях, да, миледи. Повече от половината от доставките им тръгват от портовете за совалки в областта на Вордариан. За момента все още не дават конкретен отговор. Но са отказали да подкрепят открито Вордариан. Ще се присъединят към тази страна, която първа вземе превес. Адмирал Воркосиган изглежда ужасно уверен. – Корделия не можеше да разбере по гласа на лейтенанта дали и той споделя тази увереност. – Но така и трябва. За да поддържа духа. Той твърди, че Вордариан е загубил войната в часа, в който Негри е избягал с Грегор, а всичко останало е само въпрос за маневриране за ограничаване на загубите. Но Вордариан е заловил принцеса Карийн.

– Несъмнено една от загубите, които Арал бърза да ограничи. Добре ли е тя? Не са ли й сторили нещо главорезите на Вордариан?

– Доколкото знаем, не. Изглежда, е под домашен арест в собствените си покои в императорската резиденция. Там са затворени няколко важни заложника.

– Разбирам. – Тя погледна Ботари, който не бе променил изражението си. Корделия го почака да попита за Елена, но той не каза нищо. При споменаването на Карийн Друшнакови погледна мрачно в нощта.

Дали се бяха сдобрили Ку и Дру? Изглеждаха студени, учтиви, в служебни отношения помежду си. Но каквито и извинения да си бяха

разменили на повърхността, Корделия усещаше, че не са излекувани. Скритото обожание и доверчивост бяха изчезнали от сините очи, които от време на време се местеха от пулта за управление към мъжа до нея. Но в погледа ѝ имаше само предпазливост.

Пред тях блеснаха светлините на средно голям град, а зад тях – обърканата геометрия на обширния порт за совалки. С приближаването им Дру непрекъснато бе подлагана на проверки на паролата. Спуснаха се към пистата, осветена специално за тях и пълна с въоръжени войници. Придружаващите ги стражеви леколети прелетяха над главите им, насочвайки се към собствената си зона за приземяване.

Щом излязоха от леколета, войниците ги обградиха и ги придружиха до някакъв асансьор толкова бързо, колкото можеше да върви Куделка. Спуснаха се надолу, после се плъзнаха хоризонтално и отново се спуснаха надолу през бронирани врати. Базата Танъри очевидно представляваше подземен команден пост. Добре дошли в бункера. И все пак стягащият гърлото дъх на нещо родно разтърси Корделия в един ужасяващ миг на объркване и усещане за загуба. Вътрешната украса на колонията Бета бе далеч по-добра от тези голи коридори, но тя си представляше, че може да се е спуснала на нивото със спомагателни инсталации в някой подземен бетански град, безопасен и прохладен... „Искам да си ида у дома.“

В коридора разговаряха трима офицери, облечени в зелени униформи. Единият беше Арал. Той я видя.

– Благодаря ви, свободни сте, господа – каза той по средата на нечие изречение, а после прибави: – Ще продължим след малко.

Но офицерите се бавеха, за да погледат.

Изглеждаше само уморен. Сърцето ѝ се стегна, когато го видя и все пак... „Това, че те последвах, ме доведе тук. Не на Бараяр на надеждите ми, а на Бараяр на страховете ми.“

Той я прегърна и я притисна силно. Тя се прилепи до него. „Така е добре. Махай се, свят.“ Но когато отвори очи, светът чакаше под формата на седмина наблюдатели, всеки с бележник в ръка.

Арал я откъсна от себе си и я обгърна с тревожен поглед от горе до долу.

– Изглеждаш ужасно, мили капитане.

Поне бе достатъчно любезен да не каже „Миришеш ужасно“.

– Една баня ще ме оправя.

– Не това имах предвид. Преди всичко ти трябва лазарет. – Той се обърна и почти се блъсна в сержант Ботари, застанал пръв на опашката.

– Сър, трябва да докладвам на милорд графа – каза Ботари.

– Баща ми не е тук. Замина на дипломатическа мисия при няколко свои стари приятели като мой представител. Ку, вземи Ботари и му уреди квартира, купони за храна, пропуски и дрехи. Ще ми докладваш лично веднага, щом се погрижа за Корделия, сержант.

– Да, сър. – Куделка отведе Ботари.

– Ботари беше удивителен – призна Корделия на Арал. – Не, не е точно. Ботари беше Ботари и аз изобщо не трябваше да се удивлявам. Нямахме да се справим без него.

Арал кимна и се усмихна.

– Бях сигурен, че ще се грижи добре за теб.

– Така и си беше.

Заемайки предишната си позиция зад лакътя на Корделия в момента, в който Ботари я освободи, Друشناкови поклати със съмнение глава и тръгна след Арал и Корделия по коридора. Останалата част от парада ги последва колебливо.

– Чул ли си нещо ново за Илян? – попита Корделия.

– Още не. Ку информира ли те за ситуацията?

– Само в общи линии, но достатъчно засега. Предполагам, че в такъв случай не знаете нищо и за Падма и Алис Ворпатрил?

Той със съжаление поклати глава.

– Но не са и в списъка на сигурните пленници на Вордариан. Според мен се крият в града. От щаба на Вордариан изтича информация като през сито, щяхме да научим, ако е бил извършен толкова важен арест. Мога само да се чудя дали и те ни шпионират така успешно. Това е проблемът с тези проклети граждански сблъсъци, всеки си има брат...

От дъното на коридора някой извика силно:

– Сър!

Корделия почувства как ръката на Арал трепна. Някакъв служител от шабквартирата водеше към тях висок мъж в черна униформа с петлици на полковник.

– Сър, това е полковник Герууд от Мариград.

– А, добре. Трябва да поговоря с този човек сега... – Арал хвърли бърз поглед наоколо и очите му попаднаха на Друشناкови. – Дру, моля ви, придружете Корделия до лазарета вместо мен. Да я прегледат, да я... да направят всичко необходимо.

Полковникът беше главен пилот, очевидно не от щаба. Всъщност изглеждаше така, сякаш бе долетял от някоя фронтова линия, каквото и да се разбираше под „фронтова“ в тази война на лоялност. Униформата

му бе мръсна и изпомачкана, мирисът ѝ на дим засенчваше планинската миризма на Корделия. Лицето му беше сбръчкано от умора. Изглеждаше мрачен, но не и победен.

– Битката в Мариград бе за всяка къща, адмирале – докладва без предисловия той.

Лицето на Воркосиган се сгърчи.

– В такъв случай ще ми я разиграете. Елате в тактическата стая – какво е това на ръката ви, полковник?

На левия ръкав на офицера бе завързано широко парче бял плат и една по-тъсна ивица кафяв.

– Идентификация, сър. Не разбирахме по кого стреляме от толкова близо. Хората на Вордариан носят червено-жълти униформи, предполагам, за да се бъркат с кафяво-златистите. Предполага се, че това е кафяво-сребристият цвят на Вордариан, разбира се.

– Точно от това се боях – погледна изключително строго Воркосиган. – Свалете го. Изгорете го. И предайте на останалите. Вие вече имате униформа, полковник, дадена ви от императора. А именно за него се сражавате. Нека предателите променят униформите си.

Полковникът изглеждаше шокиран от гнева на Воркосиган, но след малко разбра, бързо махна лентата от ръкава си и я натъпка в джоба си.

– Ясно, сър.

Арал пусна ръката на Корделия с осезаемо усилие.

– Ще се видим в квартирата ни, любов моя. По-късно.

По-късно през седмицата, при това темпо. Корделия поклати безпомощно глава, хвърли последен поглед към едрата му фигура, сякаш можеше някак да си го върне и последва Друшнакови. Поне с Дру можеше да отхвърли заповедта на Воркосиган и да настои първо за баня. Освен това в един гардероб в квартирата на Арал намери половин дузина нови екипи в точния ѝ размер и изневери на школувания в двореца вкус на Дру.

Лекарят на базата не разполагаше с историята на болестта ѝ. Цялата медицинска документация на Корделия беше, разбира се, отвъд вражеската линия, във Ворбар Султана. Той поклати глава и каза:

– Съжалявам, лейди Воркосиган. Просто трябва да започнем отначало. Моля ви, проявете търпимост. Правилно ли съм разбрал, че сте имали някакъв женски проблем?

„Не, повечето от проблемите ми са свързани с мъже.“ Корделия прехапа език.

– Бях подложена на прехвърляне на плацента, чакайте да видя, три

плюс... – започна да брои тя на пръсти, – преди около пет седмици.

– Моля?

– Родих с хирургическа намеса. Не вървеше добре.

– Разбирам. Пет седмици *post partum*³ – записа си той. – И какви са сегашните ви оплаквания?

„Не харесвам Бараяр, искам да си вървя у дома, свекърът ми иска да убие моето бебе, половината от приятелите ми бягат, за да спасят живота си, не мога да остана десет минути насаме с мъжа си, когото вие всички поглъщате пред очите ми, болят ме ходилата, боли ме главата, боли ме душата...“ – всичко беше толкова сложно. Бедният човек просто искаше да попълни нещо във формуляра си, а не да пише съчинение.

– Умора – успя най-сетне да каже Корделия.

– Аа. – Лицето му просветна и той попълни това фактче в компютъра. – Следродилна умора. Това е нормално. – Лекарят вдигна очи и я погледна сериозно. – Какво ще кажете за една програма от физически упражнения, лейди Воркосиган?

---

3. *post partum* (лат) – след раждане. Б.прев.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Кои са хората на Вордариан? – попита Корделия раздразнено. – Бягам от тях вече цели седмици, но сякаш съм ги мернала само веднъж в огледалото за обратно виждане. Откъде се снабдява с толкова главорези?

– А, не са чак толкова много – усмихна се леко Арал и хапна още малко от яхнията. – Бяха – о, чудо! – най-после сами в обикновения подземен апартамент на старши офицер. Вечерята им донесе на поднос един лакей и я сервира на ниската масичка между тях. После Арал, за голямо облекчение на Корделия, го отпрати с думите: „Благодаря ви, капрал, това е всичко“.

Арал преглътна хапката си и продължи:

– Кои са те? В по-голямата си част хора, които са били под командването на офицер, избрал да застане на страната на Вордариан, и които не са имали смелостта, или по-скоро здравия разум, да убият офицера или да дезертират от неговата част и да се присъединят към някоя друга. Подчинението и единението на военната част са дълбоко втъпени в тези хора. „Когато нещата загрубеят, дръж се за частта си“ – този девиз буквално им е набит в главите. Тъй че злощастният факт, че офицерът им ги е въвлъкъл в измяна, ги кара естествено да се вкопчат още повече в събратята си от взвода. А и – усмихна се мрачно той – това ще бъде измяна само ако Вордариан загуби.

– А губи ли Вордариан?

– Докато аз съм жив и пазя живота на Грегор, Вордариан не може да спечели – кимна убедено Воркосиган. – Вордариан ми приписва различни престъпления със скоростта, с която може да ги измисли. Най-сериозният от слуховете, които разпространява, е, че съм се отгървал от Грегор и се стремя сам да стана император. Според мен това е опит да открие скривалището на Грегор. Той знае, че момчето не е с мен. Иначе щеше да се опита да пусне тук ядрена бомба.

Корделия сгърчи устни с отвращение.

– Все пак дали иска да залови Грегор, или да го убие?

– Да го убие, но в случай, че не може да го залови. Когато стане подходящо, ще взема Грегор тук.

– А защо не веднага?

Той се отпусна с уморена въздишка и бутна напред подноса с

останалата яхния и парченца хляб.

– Защото искам да разбера колко от силите на Вордариан ще мога да привлека преди окончателната развързка. „Да дезертират“ за мен не е съвсем точната дума... да преминат на другата страна, може би. Не искам да започна втората година от службата си с четири хиляди военни екзекуции. На всички под дадено военно звание може да се даде пълна амнистия на основание на факта, че са се заклели да следват своите офицери, но искам да спася и колкото мога повече от старшите командири. Засега са осъдени петима областни графове и Вордариан, надежда за тях няма. Проклинам го, че започна всичко това.

– Какво правят войските на Вордариан? Това позиционна война ли е?

– Не съвсем. Той губи много от своето и моето време в опити да завземе няколко безполезни пункта, като например склада за припаси в Мариград. Ние го задържаме там. Това ангажира командирите му и отклонява мислите им от основното – базираните в космоса сили. Ех да беше на моя страна Канциан!

– Открило ли го е вече твоето разузнаване? – Адмирал Канциан беше един от двамата мъже в бараярското Върховно командване, които Воркосиган разглеждаше като превъзхождащи го по отношение на стратегията. Канциан беше специалист по нападателните космически операции и базираните в космоса сили имаха огромно доверие в него. „По бутушите му никога не залепва конска тор“ – бе казал навремето Ку, за голямо забавление на Корделия.

– Не, но и Вордариан не го е открил. Просто е изчезнал. Моля се на Господ да не е бил убит при някоя глупава улична престрелка и да не лежи някъде неидентифициран. Би било огромна загуба.

– Нямах ли намерение да отидеш при тях? Да се опиташ да повлияеш на космическите сили?

– Защо мислиш държа базата Танъри? Прецених плюсовете и минусите на това да преместя полевия си щаб на борда на кораб. Реших, че още е рано – може да се изтълкува погрешно като първа стъпка към бягство.

Бягство. Каква съблазнителна мисъл! Далеч, далеч от това безумие, докато не се сведе до едноизмерен второстепенен пълнеж на някой галактически бюлетин. Но... бягство от Арал? Тя се вгледа в него: отпуснат на канапето, вперил невиждащи очи в остатъците от вечерята си. Уморен, не особено красив (освен навярно острият му сиви очи) мъж на средна възраст в зелена униформа – един жаден разум в постоянна

вътрешна война с породената от страха агресивност, дължаща се на странния бараярски живот. „Трябваше да се влюбиш в някой щастлив мъж, щом си търсила щастие. Но не, ти се влюби заради секващата дъха красота на болката...“

Двамата щяха да бъдат една плът. Колко буквален се оказваше този древен благочестив израз! Едно мъничко парче плът, затворено в маточен репликатор зад вражеския фронт, сега ги свързваше като сиамски близнаци. А ако малкият Майлс умреше, щеше ли да се скъса тази връзка?

– Какво... какво правиш за заложенниците на Вордариан?

Той въздъхна.

– Това е костеливият орех. Вордариан все още държи над двайсет областни графа и Карийн. И неколкостотин други, по-незначителни.

– Като например Елена?

– Да. И самия град Ворбар Султана, по същия начин. Накрая може да заплаши, че ще вдигне града във въздуха, за да го пуснем да избяга от планетата. Обмислял съм възможността за сделка. И да го убием по-късно. Но не можем просто да го пуснем свободно, няма да е честно към всички, които вече загинаха, заради лоялността си към мен. Затова разглеждаме различни идеи за спасителни акции към края. За да сме готови за момента, когато промяната в броя на хората и в лоялността достигне критичната си точка и Вордариан наистина изпадне в паника. Междувременно изчакаваме. Накрая... ще пожертвам заложенниците, но няма да оставя Вордариан да победи. – Невиждащият му поглед бе станал мрачен.

– Дори Карийн? – „Всички заложенници ли? Даже най-мъничкия?“

– Дори Карийн. Тя е Вор. Тя разбира.

– Най-сигурно доказателство, че не съм Вор – каза мрачно Корделия. – Не разбирам нищо от тази... стилизирана лудост. Според мен всички вие трябва да бъдете лекувани, до последния човек.

Той се усмихна.

– Мислиш ли, че можем да убедим колонията Бета да ни прати един батальон психиатри като хуманитарна помощ?

Корделия изсумтя. Е, бараярската история притежаваше някаква чудновата драматична красота, но само на абстрактно равнище, гледана от разстояние. Една игра на страсти. Беше ясно, че нейната глупост става все по-осезаема, разпадайки се като безмислени квадратчета от мозайка.

Корделия се поколеба, после попита:

– И започнахме ли да играем играта със заложниците? – Не беше сигурна дали иска да чуе отговора.

Воркосиган поклати глава.

– Не. Това бе най-сложният ми проблем през цялата седмица: да гледам в очите мъже, чиито жени и деца са в столицата, и да казвам „не“. – Той подреди приборите на подноса си и прибави замислено: – Но те не гледат достатъчно широко. Засега това не е революция, а само дворцов преврат. Населението е бездейно, снишило се е, с изключение на някои доносници. Вордариан отправя призивите си към елита на консерваторите, към старите представители на класата Вор и към армията. Графът обаче не може да смята. Новата технокултура създава прогресивни плеби с такава скорост, с каквато училищата ни могат да ги обучат. Те са мнозинството на бъдещето. Искам да им предоставя някакъв метод освен цветните ленти на ръкавите, с които да различават добрите от лошите. Моралното убеждаване е по-могъща сила от подозрителността на Вордариан. Кой стар генерал от Земята беше казал, че моралът се отнася към физиката като три към едно. А, Наполеон. Обаче за съжаление не е последвал собствения си съвет. Специално за тази война аз смятам, че съотношението е пет към едно.

– Но уравновесяват ли се силите ви? Ами физическата?

Воркосиган сви рамене.

– Всеки от нас има достъп до достатъчно оръжие, за да унищожи Бараар. Но моята легитимност е невероятно преимущество дотогава, докато за оръжията трябва хора. Точно затова Вордариан се опитва да унищожи тази легитимност с обвиненията си, че съм се отървал от Грегор. Възнамерявам да го улича в лъжа.

Корделия потрепери.

– Знаеш ли, струва ми се, че не бих искала да съм на страната на Вордариан.

– А, все още има няколко начина да спечели. Всички те предполагат моята смърт. Без мен като център, единственият регент, избран от покойния Едар, кого да предпочетат? Претенциите на Вордариан не са по-лоши от всички останали. Ако някой ме убие и залови Грегор или обратно, естествено е всички да се обединят около него. До следващия преврат и серията от бунтове, отмъщения и убийства, които ще продължават до безкрайност... – Очите му се присвиха, когато си представи това мрачно бъдеще. – Това е най-ужасният ми кошмар. Че тази война няма да спре, ако загубим, докато не се появи някой нов Дорка Ворбара Справедливия, който да сложи край на някое ново Кърваво столетие.

Бог знае кога. Честно казано, не виждам мъж от този мащаб сред хората от моето поколение.

„Виж в огледалото“ – помисли си мрачно Корделия.

* * *

– А, значи затова искаше първо да ме прегледа лекар – подразни Корделия Арал същата нощ. Лекарят, след като Корделия поправи някои от обърканите му предположения, я беше прегледал педантично и вместо упражнения ѝ предписа почивка, а също я предупреди да възобнови брачните си връзки предпазливо. Арал само се усмихна и я любил така, сякаш беше от стъкло. Самият той се бе възстановил от солтоксина почти напълно, поне така прецени Корделия. После Арал заспа като пън, само че по-топъл, докато призори не го събуди комуникационният пулт. Сигурно имаше някакъв военен заговор да не го закачат дотогава. Корделия си представяше как някой шабен офицер доверява на Ку: „Дай да оставим Стареца да поспи, може пък да стане по-любезен...“

Но този път ужасната, замъгляваща мислите ѝ умора изчезна бързо и само след няколко часа, придружена от Друшнакови, Корделия беше на крак и изследваше новата обстановка.

В гимнастическия салон на базата срещна случайно Ботари. Граф Пьотър още не се беше върнал, така че след като бе докладвал на Арал, Ботари нямаше повече задължения.

– Трябва да поддържам форма – каза ѝ той кратко.

– Успяхте ли да поспите?

– Не много – отвърна той и продължи тренировката си. Насила и твърде продължително – далеч отвъд раницата на оптимално ефикасното време. Той се потеше, за да запълни времето и да убие мислите си, и Корделия мислено му пожела успех.

Тя попиваше подробностите на войната от Арал, Ку и цензурираните визиновини. Кои графове са преминали на тяхна страна, за кого са научили, че е заложник и къде точно, какви бойни части са разгърнати и от двете страни и кои са разбити, къде са се водили сражения, какви загуби, кои командири са потвърдили клетвата си... информация без сила. Нищо повече, прецени тя, от интелектуализирана версия на безконечните тренировки на Ботари. И дори по-безполезна за развличане на ума ѝ от постоянното съсредоточаване върху ужасите и нещастията, минали и предстоящи, срещу които сега не можеше да стори нищо.

Представяше си как ще изглежда военната ѝ история във времева перспектива. Ако беше се случила вече, да речем преди един-два века.

Виждаше някакъв безпристрастен учен от бъдещето, който я гледа през телескопа на времето, и невъзпитано му показваше среден пръст. Във всеки случай вече разбираше, че във военните истории, които бе чела, е изпусната най-съществената част – в тях никога не се разказваше какво се е случило с бебетата на хората.

Не – всички те бяха бебета. Всеки облечен в черна униформа, бе син на нечия майка. Един от спомените на Арал изплува в мислите ѝ, кадифеният му глас: „Горе-долу по това време войниците започнаха да ми изглеждат като деца...“

Тя се отдръпна от визопулта и отиде в банята да потърси болкоуспокоително.

На третия ден срещна в коридора лейтенант Куделка – той почти тичаше, лицето му бе почервеноло от възбуда.

– Какво става, Ку?

– Илян е тук. И доведе Канциан!

Корделия го последва в съвещателната зала. Друشناкови трябваше да ускори и без това широката си крачка, за да не изостане. Седнал на масата между двама мъже от шаба, Арал слушаше с крайно внимание. Командир Илян седеше на ръба на масата и люлееше единия си крак в такт с думите си. Превръзката на лявата му ръка беше изцапана с просмукала се жълта течност. Беше блед и мръсен, но очите му блестяха триумфално, макар и леко трескаво. Носеше цивилни дрехи, които изглеждаха така, сякаш са откраднати от някой кош мръсно пране и после са влачени по земята.

До Илян седеше по-възрастен мъж. Един от членовете на шаба му подаде чаша с нещо, което Корделия определи като калиеви соли за метаболично изтощение. Той я опита послушно и направи гримаса, поглеждайки така, сякаш би предпочел някое по-старомодно ободрително средство, като например бренди. Пълен и нисък, с коса посивяла на местата, където не бе оплешивяла, адмирал Канциан не изглеждаше много войнствен. Изглеждаше бащински – стига само баща ви да е бил професор-изследовател. В лицето му прозираше толкова силен интелект, че сякаш придаваше на термина „военна наука“ реално измерение. Корделия го бе срещала униформен. Сега изражението му на спокойна авторитетност не бе повлияно от цивилната риза и работни панталони, които биха могли да произхождат от същия кош с пране, като тези на Илян.

– ...и прекарахме следващата нощ в мазето – казваше Илян. – Войниците на Вордариан се върнаха на сутринта, но... миледи!

В приветствената му усмивка се долавяше и някаква вина. Той погледна корема ѝ и бързо отмести очи. Корделия би предпочела да продължи да разказва възбудено за приключенията си, но нейното пристигане като че ли го опровергаваше, напомняйки му – точно, когато се опияняваше от победата си – за най-големия му провал.

– Радвам се да ви видя, Саймън, и вас, адмирале.

Канциан понечи да стане, но всички едновременно му махнаха да остане на мястото си, което го накара да свие устни от удивление. Арал ѝ даде знак да седне до него.

И Илян продължи да разказва, но вече в по-съкратен вариант. Двете му седмици, които бе прекарал в игра на укреница със силите на Вордариан, изглежда, приличаха на бягството на Корделия, макар и да бяха доста по-сложни в обкръжената столица. Под повърхността на простите му думи Корделия разпозна ужасите, с които сама се бе сблъскала. Той довърши разказа си набързо, а Канциан го потвърди с небрежно кимване.

– Добра работа, Саймън – каза Воркосиган, щом Илян млъкна, и погледна към Канциан. – Извънредно добра.

Илян се усмихна.

– Надявах се, че ще ви се хареса, сър.

Воркосиган се обърна към Канциан:

– Веднага, щом се почувствате готов, бих искал да ви изложа положението в тактическата стая, сър.

– Благодаря ви, милорд. Нямах достъп до никаква информация – освен бюлетините на Вордариан – откакто избягах от щаб квартирата. Макар че си направих доста заключения от това, което видяхме. Между другото, препоръчвам ви да следвате стратегия на съдържане. Засега е най-подходяща. Но сте стигнали почти до нейната граница.

– Така мисля и аз, сър.

– Какво прави старият Нолис в База за полети №1?

– Не отговаря. Миналата седмица хората от щаба му ни поднесоха най-различни удивителни извинения, но изобретателността им накрая пресъхна.

– Ха! Мога да си представя. Сигурно чак страда от колит. Но пък мога да се обзаложа, че не всички „неразположения“ са измислени. Май ще трябва да си поговоря насаме с адмирал Нолис.

– Бих ви бил благодарен, сър.

– Ще обсъждаме неизбежността на съдбата. И грешките на даден командир, който основава цялата си стратегия на едно убийство, което

после не успява да реализира. – Канциан се намръщи осъдително. – Вордариан винаги е проявявал склонност да се изхвърля.

Корделия погледна Илян и попита:

– Саймън, открихте ли, докато бяхте във Ворбар Султана, някаква информация за Имперската военна болница? За лабораторията на Вааген и Хенри? За моето бебе?

Той поклати глава.

– Не, миледи. – После на свой ред попита Воркосиган: – Милорд, истина ли е, че капитан Негри е загинал? Чухме за това само от слуховете и от пропагандните предавания на Вордариан. Така че може и да е лъжа.

– Негри е мъртъв. За съжаление.

Илян се изпъна тревожно.

– И императорът ли?

– Грегор е в безопасност и е добре.

Илян се отпусна отново.

– Слава Богу. Къде?

– Навсякъде – отвърна сухо Воркосиган.

– А, ясно, сър. Извинете ме.

– Веднага, щом минете през лазарета и банята, Саймън, имам няколко задачи за вас – продължи Воркосиган. – Искам да знам с абсолютна точност как стана така, че ИмпСи е останала сляпа за преврата на Вордариан. Нямам желание да закачам мъртвите – Господ знае, че той си плати грешките, – но старата система на Негри за управление на ИмпСи с всичките ѝ малки секретни отделчета, за които знаеха само те с Ецар, трябва да се разтури изцяло. Всяка нейна част, всеки човек трябва да се подложи на повторна проверка, преди службата да бъде събрана отново. Това ще е първата ви работа като нов шеф на Имперската служба за сигурност, капитан Илян.

От уморено и бледо лицето на Илян стана зеленикаво.

– Сър, искате да поема цялата служба?

– Да я изградите наново – посъветва го сухо Воркосиган. – И бързо, ако обичате. Не мога да взема тук императора, докато ИмпСи не е готова да го охранява.

– Слушам, сър. – Гласът на Илян беше изтънял от изумление.

Канциан се надигна от мястото си, отблъсквайки помощта на един от щабните офицери. Арал стисна ръката на Корделия под масата и се изправи да придружи ядрото на новия си Генерален щаб. Докато излизаша, Ку се усмихна през рамо на Корделия и прошепна:

– Нещата май ще се оправят, а?

Тя му се усмихна мрачно. Думите на Воркосиган отекваха в главата ѝ: „Когато промяната в броя на хората и в лоялността достигне критичната си точка и Вордариан наистина изпадне в паника...“

* * *

Към края на седмицата потокът от бегълци, пристигащи в базата Танъри, се превърна в постоянна река. Най-забележително след Канциан беше измъкването на премиер-министъра Вортала от домашен арест. Той пристигна с няколко ранени униформени мъже и изправяща косите история за подкупи, измами, преследване и престрелки. Бойният дух се повдигаше с всяко забележимо попълнение и атмосферата в базата трептеше от напрежение в очакване на действие. Въпросът, разменян от членовете на щаба по коридорите, бе не „Кой дойде?“, а „Кой дойде тази сутрин?“ Корделия се опитваше да изглежда бодра и криеше страха си сред най-съкровения си мисли. Воркосиган изглеждаше все по-доволен, но и все по-напрегнат.

Както ѝ бе препоръчано, Корделия си почиваше много и съвсем скоро се почувства толкова презаредена с енергия, че ѝ се дося да заблъска по стените. Опита се да разнообрази предписанието с лицеви опори и коремни преси (но не и клякания и ставания). Тъкмо прехвърляше плюсовете и минусите от това да се присъедини към Ботари в гимнастическия салон, когато комуникационният пулт иззвъня.

На визоекрана се появи развълнуваното лице на Куделка.

– Миледи, лорд Воркосиган желае да отидете при него. Заседателна зала седем. Искате да видите нещо.

Стомахът на Корделия се сви.

– Добре. Тръгвам.

Група мъже чакаха в Заседателна зала седем, скупчени около един визопулт, и тихо обсъждаха нещо. Членове на щаба, Канциан, самият министър Вортала. Воркосиган вдигна очи и ѝ се усмихна кратко.

– Корделия, бих искал да узная мнението ти за нещо.

Ласкателно, но все пак...

– Какво нещо?

– В последния специален бюлетин на Вордариан има нова особеност. Ку, пусни визора, моля.

Пропагандните излъчвания на Вордариан от столицата бяха предимно обект на подигравки сред хората на Воркосиган. Този път лицата им изглеждаха по-сериозни.

Вордариан се появи в една от правителствените зали в императорската резиденция – официалният Син салон. Ецар Ворбара го бе използвал за фон на редките си публични речи. Воркосиган се намръщи.

Облечен в парадна зелена униформа, Вордариан седеше седнал на канапе с белезникава копринена тапицерия, а до него беше принцеса Карийн. Тъмната ѝ коса бе вдигната строго над овалното ѝ лице със скъпоценни шноли. Носеше строго официална черна рокля.

Вордариан каза само няколко встъпителни думи, призовавайки за вниманието на зрителите. После кадърът показа голямата зала на Съвета на графовете в замъка Ворхартунг. Камерата се спря на лорд-попечителя на председателския кръг, накичен с всичките отличия на сана си, но не показва какво е насочено към главата му. Нещо в непрекъснатите му погледи настрани, вместо към самата камера, накара Корделия да си представи въоръжен до зъби мъж, или може би цял взвод, застанал откъм тази скрита страна.

Лорд-попечителят вдигна един пластмасов лист и започна:

– С оглед на създалото се положение съм длъжен да заявя, че...

– Ах, хитрец такъв! – измърмори Вортала, а Куделка натисна паузата на визора и попита:

– Моля, господин министър?

– С това „с оглед на... съм длъжен“ той просто се дистанцира от думите, които ще прочете. Добре, Георгос, добре – обърна се Вортала към замръзналата фигура на екрана. – Продължавайте, лейтенант, не исках да ви прекъсвам.

Образът на холовизора продължи:

– ...след подлото убийство на малолетния император Грегор Ворбара и измяната към свещените клетви от страна на провалилия се узурпатор Воркосиган, Съветът на графовете обявява измамника регент за свален, прогонен, лишен от власт и извън закона. Днес Съветът на графовете утвърди комодор граф Видал Вордариан за премиер-министър и изпълняващ длъжността регент на вдовстващата принцеса Карийн Ворбара, съставяйки спомагателно правителство, докато бъде намерен нов наследник, който да бъде утвърден от Съвета на графовете и Съвета на министрите при пълен кворум.

Той продължи с други законови формули, докато камерата обхождаше залата.

– Замрази го, Куделка – каза Вортала. – Ха! Не присъства дори и една трета. Няма кворум. Кого мисли, че заблуждава?

– Отчаян човек, отчаяни мерки – промърмори Канциан, когато

Куделка отново пушна холовизора.

– Виж Карийн – каза Воркосиган на Корделия. Камерата се върна отново при Вордариан и принцесата. Вордариан продължи да говори и на Корделия ѝ трябваше само миг, за да разбере факта, че с фразата „личен закрилник“ той обявява годеж. Ръката му стисна ръката на Карийн, макар че очите му бяха насочени към камерата. Карийн прие подадения ѝ пръстен, без ни най-малко да промени спокойното си изражение. Предаването завърши с тържествена музика. Край. Великодушно им бяха спестени посмъртните коментари в бетански стил. Очевидно никой дори и не питаше обикновените бараярци за каквото и да било, поне докато безредиците не стигнеха мащаби, на които никой не би посмял да не обърне внимание.

– Как би анализирала реакцията на Карийн? – попита Арал.

Корделия вдигна вежди.

– Каква реакция? Как да анализирам? Та тя не каза нито дума!

– Точно така. Изглежда ли ти под влиянието на наркотик? Или някаква принуда? Или наистина е съгласна? Дали е жертва на пропаганда-та на Вордариан? – Воркосиган раздражено гледаше празния екран. – Винаги е била резервирана, но това беше най-непроницаемото представление, на което съм присъствал.

– Пусни го пак, Ку – каза Корделия. После го накара да спира в моментите, когато Карийн се виждаше най-добре. Изследваше замръзналото лице, съвсем леко по-безжизнено, отколкото когато визорът не бе спрял. – Не ми се струва да е упоена. А и очите ѝ не поглеждат встрани по същия начин, като тези на лорд-попечителя.

– Тоест никой не я заплашва с оръжие? – попита Вортала.

– Или навярно просто не я интересува – предположи мрачно Корделия.

– Съгласна или принудена? – повтори въпроса си Воркосиган.

– Може би нито едното, нито другото. Занимавала се е с подобни глупости през целия си съзнателен живот... какво очаквате от нея? Тя оцеля след три години брак със Сердж, преди Ецар да я спаси. Сигурно вече е истински експерт по това какво да не казва и кога да не го казва.

– Но да се подчини публично на Вордариан – и то ако смята, че той е отговорен за смъртта на Грегор...

– Какво всъщност смята тя? Ако наистина мисли, че синът ѝ е мъртъв – дори да не вярва, че си го убил ти – единственото, за което ѝ остава да се грижи, е собственото ѝ оцеляване. Защо да го рискува за някаква драматична глупост, ако тя не би могла да помогне на Грегор? Какво

ти дължи тя, какво ни дължи в края на краищата? Всички ние я провалихме, поне доколкото знае тя.

Воркосиган трепна.

Корделия продължи:

– Очевидно Вордариан контролира достъпа й до информация. Дори може да са я убедили, че той печели. Тя просто надживява останалите: досега надживя Сердж и Едар. Може би иска да надживее и теб, и Вордариан. Може би единственото отмъщение за нея е да живее достатъчно дълго, за да се изплюе на гробовете на всички ви.

– Но тя е Вор – промълви един от шабните офицери. – Би трябвало да му се противопостави.

Корделия му отвърна с блестяща усмивка:

– О, но вие изобщо не можете да разберете какво си мисли която и да било бараярска жена по това, което казва пред бараярските мъже. Искреността тук не се възнаграждава, както ви е известно.

Шабният офицер я изгледа неспокойно. Дру се усмихна тъжно. Воркосиган въздъхна. Куделка премига.

– Значи Вордариан започва да се уморява от чакане и се самоназначава за регент – измърмори Вортала.

– И за премиер-министър – отбеляза Воркосиган.

– Наистина се изхвърля.

– А защо не се обяви направо за император? – попита шабният офицер.

– Сондира почвата – каза Канциан.

– И това предстои, малко по-късно в сценария – предположи Вортала.

– Или може би по-рано, ако го притиснем – каза Канциан. – Последната фатална стъпка. Трябва да измислим как да го вбесим още мъничко.

– Няма да чакаме дълго – каза твърдо Воркосиган.

Безизразната маска на лицето на Кариин остана в ума на Корделия през целия ден и се появи отново, когато се събуди на следното утро. Какво ли си мислеше Кариин? А и какво ли чувстваше? Не бе вцепенена, това си личеше. Може би чакаше благоприятен момент. А може би бе изцяло за Вордариан. „Ако знаех какво мисли, щях да зная и какво прави. Ако знаех какво прави, щях да зная какво мисли.“

Твърде много неизвестни в това уравнение. „Ако аз бях на мястото на Кариин...“ Дали тази аналогия бе коректна? Можеше ли Корделия да съди по себе си за някой друг? И можеше ли изобщо някой да съди?

Между тях имаше сходства, между нея и Карийн – и двете бяха жени, приблизително на еднаква възраст, майки на заплашени от опасност деца... Корделия взе обувката на Грегор от малката си колекция сувенири от планината и я повъртя в ръка. „Мама се опита да ме грабне обратно, и затова ми я няма обувката. Остана в ръката ѝ. Трябваше да я... завържа по-стегнато сутринта...“

Може би трябваше да се довери на собствената си преценка. Може би знаеше точно какво мисли Карийн.

Когато комуникационният пулт извънтя, горе-долу по времето на позвъняването от предишния ден, Корделия се хвърли да отговори. Ново излъчване от столицата, нови свидетелства, нещо, което да разкъса кръга на безумието? Но лицето, което се материализира на визора, не бе на Куделка, а на някакъв непознат с отличителните знаци на Разузнаването.

– Лейди Воркосиган – започна почтително той.

– Да?

– Аз съм майор Сиркой, постови офицер на главния портал. Моята работа е да проверявам всички, които идват, а също и да събирам всякакви нови разузнавателни сведения. Преди половин час при нас се появи човек, който твърди, че е избягал от столицата, и отказва доброволно да даде сведения. Потвърдихме неговата претенция, че състоянието му не позволява да го подложим на разпит. Ако се опитаме да го упоим, ще умре. Той непрекъснато моли – всъщност настоява – да разговаря с вас. Може и да е убиец.

Сърцето на Корделия затуптя силно. Тя се наведе към холовизора, сякаш можеше да влезе вътре.

– Носи ли нещо? – попита задъхано тя. – Като резервоар, около половин метър висок, с много мигащи лампички и голям червен надпис да не се преобръща? Изглежда дяволски тайнствено. А името на човека, майоре?

– Не носи нищо, освен дрехите, в които е облечен. Не е много добре. Представи се като капитан Вааген.

– Идвам веднага.

– Не, миледи! Той не е на себе си. Може да е опасен, не мога да позволя...

Тя го остави да говори на празната стая. Друشناкови трябваше да подтичва, за да не изостава от нея. Корделия стигна до кабинетите на Службата за сигурност при главния портал за по-малко от седем минути и спря в коридора да си поеме дъх. Сърцето ѝ щеше да изскочи.

Спокойно. Спокойно. Така нямаше да се оправи със Сиркой.

Тя вирна брадичка и влезе в кабинета.

– Кажете на майор Сиркой, че лейди Воркосиган е тук, за да се срещне с него – каза тя на чиновника, който вдигна впечатлено вежди и покорно се наведе над комуникационния пулт.

Сиркой се появи след няколко безкрайни минути.

– Трябва да видя капитан Вааген – заяви Корделия.

– Миледи, може да е опасен – започна Сиркой точно оттам, където тя го бе срязала по-рано. – Може да е програмиран но някакъв неочакван начин и...

Корделия си помисли дали да не го сграбчи за гърлото.

– Какво ще ми позволите да направя? Може ли поне да го видя по визора?

Сиркой я погледна замислено.

– Това може да се уреди. Много добре.

Той я отведе в съседната стая и включи монитора. Тя почти изстена. Вааген беше сам и крачеше нервно от стена до стена. Носеше зелени униформени панталони и изцапана с кафяви петна бяла риза. Беше много променен – от стегнатия, енергичен учен, когото бе видяла за последен път в лабораторията му в Имперската болница, нямаше и следа. И двете му очи бяха в червено-морави петна, единият му клепач бе подут и почти затворен. Цепнатината под него блестеше в ужасяващо аленокървав цвят. Беше изморен, мръсен и недоспал...

– Веднага извикайте санитар! – Корделия разбра, че беше извикала, едва когато Сиркой скочи.

– Състоянието му не е опасно за живота. Ще започнем да го лекуваме веднага, щом свършим с всички въпроси, свързани със сигурността – каза упорито майорът.

– Тогава го свържете с мен – изсъска през зъби Корделия. – Дру, върни се в кабинета и извикай Арал. Кажете ми какво става.

Сиркой я погледна тревожно, но продължи безстрашно със заниманието си. Минаха още няколко безкрайни секунди, после някой влезе в пленническото отделение и доведе Вааген на комуникационния пулт.

Най-после лицето му се появи на екрана. Корделия сякаш виждаше собственото си лице – измъчено, нетърпеливо, очакващо. Свързаха ги.

– Вааген! Какво става?

– Миледи! – Ръцете му се свиха в юмруци, той се разтрепери. – Тези идиоти, тези слабоумни невежи, тези глупаци... – заекваше той в безпомощна ярост, но после се овладя и започна отново, бързо и стегнато,

сякаш образът ѝ можеше да изчезне всеки момент. – Отначало мислехме, че всичко ще бъде наред, понеже през първите два дни не ни потърсиха. Скрихме репликатора в болницата, но никой не дойде. Ние си траехме и се редувахме да спим в лабораторията. После Хенри успя да изведе тайно жена си от града, а ние двамата останахме. Опитахме се да продължим лечението тайно. Макар че можехме и да почакаме, докато не ни спасят. Нещата не можеха да продължават така... Вече мислехме, че са ни забравили, но те дойдоха. Вчера. – Той прокара ръка през косата си, сякаш търсеше някаква връзка между истинското време и времето на кошмарите си, в което часовниците бяха полудели. – Войниците на Вордариан. Търсеха репликатора. Ние заключихме лабораторията, но те разбиха вратата. Поискаха го. Ние отказахме, отказвахме да говорим, а те не можеха да ни подложат на разпит с наркотик. Така че просто ни пребиха. Него го пребиха до смърт, като улична измет, като да беше никой, цялата му интелигентност, цялата му образованост, всичко отиде по дяволите, съсипано от някакъв безсловесен идиот, размахващ приклад... – По лицето му се стичаха сълзи.

Корделия побледня, беше си представяла сцената в лабораторията вече хиляди пъти, но никога не и по този начин: доктор Хенри мъртъв на пода, а Вааген пребит до безчувственост.

– После опустошиха лабораторията. Всичко, всички записи по лечението. Целият труд на Хенри отиде в огъня. Не трябваше да го правят! Всичко разсипаха! – Гласът му пресекна от ярост.

– Намериха ли... репликатора? Разбиха ли го? – Тя виждаше сцената, беше я виждала толкова пъти...

– Накрая го намериха. И го взеха. А после ме оставиха да избягам. – Той завъртя глава.

– Взели са го? – повтори глулаво тя. Защо? Какъв смисъл имаше да го вземат без специалистите? – И са ви оставили да избягате? Да избягате при нас, предполагам. За да ни съобщите.

– Вече ви съобщих, миледи.

– Къде според вас? Къде са го отнесли?

Зад нея се чу гласът на Воркосиган:

– Най-вероятно в императорската резиденция. Всички най-важни заложици са там. Ще пусна разузнаването веднага. – Лицето му бе посивяло. – Очевидно ние не сме единствената страна, която се опитва да окаже натиск.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Две минути след появяването на Воркосиган в Службата за сигурност при главния портал капитан Вааген беше качен на носилка и откаран в лазарета, където вече го очакваше главният травматолог на базата. Корделия размишляваше горчиво за естеството на командната верига – очевидно цялата ѝ организираност, разумност и ефективност не бяха достатъчни, за да помогнат на човек извън нея.

По-нататъшните разпити на учения трябваше да почакаат медицинското му лечение. Воркосиган използва това време, за да запознае Илян и неговия отдел с новия проблем, а Корделия – за да обикаля в кръг чакалнята на лазарета. Друشناкови я наблюдаваше с безмълвна тревога, без да ѝ предлага глупави успокоения – и двете знаеха, че това няма смисъл.

Най-после травматологът се появи от операционната и обяви, че Вааген е в съзнание и могат да проведат с него кратък – той подчерта думата – разговор. Арал дойде, следван от Куделка и Илян, и всички се скупчиха около болничното легло на Вааген. Окото му беше бинтовано, а самият той – прикрепен на системи.

С дрезгав отпаднал глас той прибави още няколко ужасни подробности, но картината, която вече бе изложил на Корделия, не се промени с нищо. Илян слушаше внимателно.

– Нашите хора в резиденцията потвърждават това – докладва той, когато Вааген се изтощи и шепотът му заглъхна. – Репликаторът е донесен там вчера и е поставен в най-силно охраняваното крило, близо до покоите на принцеса Карийн. Нашите привърженици не знаят какво е това и си мислят, че е някакъв апарат, може би бомба, с която резиденцията да бъде взривена по време на окончателното сражение.

Вааген изсумтя, закашля се и потрепери.

– Разполагат ли с хора, които да се грижат за репликатора? – зададе Корделия въпроса, който никой друг не бе поставил до момента. – Лекар, санитар, който и да било?

Илян се намръщи.

– Не зная, миледи. Мога да се опитам да разбера, но всяка извънредна връзка излага на опасност нашите хора там.

Тя не каза нищо.

– Във всеки случай лечението е прекъснато – промълви Вааген.

Ръката му си играеше с крайчеца на чаршафа. – Всичко, постигнато досега, отиде по дяволите.

– Разбирам, че сте загубили записките си, но бихте могли да... възстановите работата си? – попита колебливо Корделия. – Разбира се, ако получите обратно репликатора. Да започнете оттам, откъдето сте прекъснали.

– Дори да го получим, вече няма да е оттам, откъдето прекъснах. А и не помня всичко. Известна част от нещата трябваше да помни Хенри.

Корделия пое дълбоко дъх.

– Доколкото си спомням, тези ескобарски преносими репликатори имат двуседмичен самообслужващ се цикъл. Кога за последен път го заредихте с енергия, подновихте хранителния разтвор и сменихте филтрите?

– Енергийната клетка ще трае месеци – каза Вааген. – По-голям проблем са филтрите. Но хранителният разтвор е основният ограничаващ фактор. При този ускорен метаболизъм зародишът ще гладува няколко дни преди системата да се претовари от изпражненията му. Отпадъчните продукти обаче могат да затлачат филтрите съвсем скоро след началото на метаболизма на слабите тъкани.

Тя избегна погледа на Арал и впи очи в здравето око на Вааген. На лицето му бе изписано нещо повече от физическо страдание.

– И кога за последен път заредихте репликатора?

– На четиринайсети.

– Остават по-малко от шест дни – прошепна ужасено Корделия.

– Горе... горе-долу толкова. Коя дата сме днес? – Вааген се огледа с нехарактерна за него колебливост и сърцето на Корделия се сви.

– Времето е ограничено единствено, ако за него не оказват подходящи грижи – вметна Арал. – Докторът на резиденцията, личният лекар на Грегор и Карийн, няма ли да разбере, ако има нужда от нещо?

– Сър – каза Илян, – докладваха ни, че лекарят на принцесата е убит още първия ден, по време на битката за резиденцията. Потвърдено е от още две страни, тъй че считам информацията за сигурна.

Можеха да оставят Майлс да умре от чисто невежество, разбра с ужас Корделия. Както можеха да го убият и нарочно. Дори някой от тайните им привърженици, убеден, че геройски унищожава бомба, би могъл да представлява заплаха за детето ѝ.

Вааген се завъртя неспокойно. Арал погледна Корделия и кимна към вратата.

– Благодаря ви, капитан Вааген. Направихте извънредна услуга.

Това превишава дълга ви.

– По дяволите дългът – промълви Вааген. – Всичко отиде по дяволите... проклетите невежи главорези...

Излязоха, за да оставят Вааген на спокойствие. Воркосиган отпрати Илян да се занимава с умножените си задължения.

Корделия погледна Арал.

– Сега какво?

Устните му бяха стиснати в равна, решителна линия. Беше потънал в мисли, същите мисли, които мъчеха и нея, но усложнени от хиляди допълнителни фактори, които тя можеше само да си представя. Той каза бавно:

– Всъщност нищо не се е променило.

– Променило се е. Има разлика между това да се криеш и да си пленник. Но защо Вордариан е чакал досега, за да го вземе? Ако преди не е знаел за съществуването на Майлс, кой му е казал за него? Може би Карийн, когато е решила да се съюзят?

При това предположение Друشناкови я погледна измъчено.

– Може би Вордариан си играе с нас – каза Арал. – Може би отначало е пазел репликатора за резерва.

– Не репликатора. Нашия син – поправи го Корделия и се вгледа в отсъстващите му сиви очи: „Виж ме, Арал!“ – Трябва да поговорим за това. – Тя го поведе по коридора към най-близката празна стая – зала за съвещания на лекарите – и запали лампите. Той седна покорно на масата – Ку седна до него – и зачака. „Преди винаги сядахме от една и съща страна...“ Дру застана зад нея.

Арал я гледаше внимателно.

– Да, Корделия?

– Какво става в главата ти? – попита тя. – Къде сме ние в нея?

– Аз... съжالياвам. Съжالياвам, че не нападнахме по-рано. В резиденцията е много по-трудно да се проникне, отколкото във военната болница. И все пак... не можех да направя нищо. Нали офицерите от собствения ми щаб също чакаха в напрежение... не можех да рискувам хора и ресурси за лична облага. Положението на Майлс ми даде възможност да изисквам лоялността им пред лицето на натиска на Вордариан. Те знаят, че не бих искал от тях и роднините им да рискуват, ако не съм готов да споделя риска им лично.

– Но сега ситуацията е променена – отбеляза Корделия. – Сега не споделяш същите рискове. Техните роднини разполагат с колкото искат време. А Майлс има само шест дни, като извадим и времето, което

губим в спор. – Тя усещаше как часовникът на репликатора тиктака – усещаше го в главата си.

Той не отговори.

– Арал... през цялото време тук искала ли съм ти някаква услуга, свързана със служебната ти власт?

На устните му трепна и изчезна тъжна полуусмивка. Сега вече гледаше само нея.

– Не – прошепна той; И двамата седяха напрегнати, наведени един към друг. Арал бе опрял лакти на масата, стиснал здраво ръце пред брадичката си; тя бе отпуснала длани на масата.

– Сега те моля.

– Сега – каза той след продължително колебание – е извънредно деликатен момент в цялостната стратегическа ситуация. В момента преговаряме тайно с двама от висшите военачалници на Вордариан да го предадат. Космическите сили съвсем скоро ще се присъединят към нас. Почти сме на границата да се справим с Вордариан с една окончателна битка.

Мислите на Корделия се отклониха – колко ли от военачалниците на Воркосиган в момента преговаряха тайно да ги предадат? Времето щеше да покаже. Времето.

Воркосиган продължи:

– Ако – ако успеем да завършим преговорите така, както искаме, ще бъдем в състояние да освободим повечето от заложените с едно голямо, изненадващо нападение оттам, откъдето Вордариан не очаква.

– Не те моля за голямо нападение.

– Така е. Но ти казвам, че едно малко нападение, особено ако нещата не тръгнат добре, може сериозно да попречи на успеха на една по-голяма следваща атака.

– Може.

– Да, може. – Той наведе глава.

– Кога?

– След десетина дни.

– Не става.

– Ще се опитам да ускоря нещата. Но ти разбираш – ако проваля този шанс, няколко хиляди души ще заплатят за грешките ми с живота си.

Тя разбираше много добре.

– Добре. Да предположим, че за момента оставим бараярските армии настрана. Пусни мен да отида. Може би с един-двама войници.

Съвсем частна акция.

Ръцете му удариха по масата.

– Не! За Бога, Корделия, не!

– Съмняваш се в моята компетентност? – попита застрашително Корделия. Самата тя определено се съмняваше, но сега не бе моментът да признава това. – Нима твоето „мили капитане“ е само галено име, или ти наистина вярваш в него?

– Виждал съм те да вършиш изключителни неща...

„Но си ме виждал и да се провалям, нали?“

– ...но не искам да те загубя. Боже мой! Това наистина ще ме подлуди окончателно. Да чакам, без да зная...

– Но ти искаш от мен същото. Да чакам, без да зная. Искаш го всеки ден.

– Ти си по-силна от мен. Силата ти надхвърля границите на разума.

– Ласкателно, но неубедително.

Мислите му я обгърнаха – тя виждаше това в острите му очи.

– Не. Няма да отидеш. Забранявам ти, Корделия. Забрави за това. Изкарай го моментално от ума си. Не мога да рискувам и двама ви.

– Но рискуваш. Със сегашното си решение.

Той стисна зъби и сведе глава. Посланието ѝ бе прието и осъзнато. Куделка местеше ужасено очи между двамата. Корделия усещаше, че с всичка сила стиска облегалката на стола ѝ.

Воркосиган изглеждаше смазан. Не искаше да го вижда смазан. След миг той щеше да поиска думата ѝ, че ще остане в базата, че няма да смее да рискува.

Тя разтвори длан върху масата.

– Аз бих постъпила другояче. Но никой не ме е назначил за регент на Бараяр.

– Страхотно въображение имаш – въздъхна той. „Основен недостатък на бараярците, моя любов.“

На връщане в апартаментата на Арал Корделия срещна в коридора граф Пьотър. Изглеждаше съвсем различно от уморения старец, когото бе оставила на планинската пътека. Сега бе облечен в дрехи на човек от висшата класа, носени от пенсионирани ворски лордове и висши имперски министри – стегнати панталони, лъснати боти и просторна туника. Ботари се извисяваше над рамото му, отново облечен в официалната си кафяво-сребриста ливрея. Беше праметнал през ръката си дебело палто, от което Корделия заключи, че Пьотър току-що се е върнал от дипломатическа мисия при някой от приятелите си – някой областен граф в

снежната северна част на завладените от Вордариан земи. Хората на Воркосиган очевидно можеха да се движат свободно из доста голяма част от вражеската територия.

– Здравей, Корделия – кимна ѝ официално и предпазливо Пьотър. Сега не бе време да проявяват враждебността си и това бе добре дошло за нея. Не бе сигурна, че в разяжданата ѝ от мъка душа е останало каквото и да било желание за борба с него.

– Добър ден, сър. Успешно ли мина пътуването ви?

– Да, успешно. Къде е Арал?

– Отиде в секторното разузнаване, за да се съвещава с Илян относно последните доклади от Ворбар Султана.

– Оо? Какво се е случило?

– Пристигна капитан Вааген. Бил е пребит почти до безсъзнание, но все пак някак си се е измъкнал от столицата – изглежда, накрая Вордариан е разбрал, че разполага с още един заложник. Войниците му отнесли репликатора на Майлс от Имперската болница в императорската резиденция. Предполагам, че скоро ще научим повече, но Вордариан несъмнено изчаква първо да ни достави пълно удоволствие с разказа на капитан Вааген.

Пьотър отметна назад глава в остър, горчив смях.

– Е, това не е никаква заплаха.

Корделия стисна зъби.

– Какво имате предвид? – Знаеше отлично какво има предвид, но искаше да го накара да прехвърли границата. „Давай докрая, да те вземат дяволите, изплюй го всичкото!“

Устните му се сгърчиха и той, полунамръщен-полуусмихнат, отвърна:

– Имам предвид, че Вордариан по невнимание предлага на рода Воркосиган услуга. Сигурен съм, че не разбира това.

„Не би го казал, ако пред теб стоеше Арал, старче. Ти ли уреди всичко това?“ Господи, не можеше да му каже...

– Вие ли уредихте всичко това? – попита твърдо Корделия.

Пьотър гръсна глава.

– Не се пазаря с предатели!

– Той е от старата ви партия. На която сте истински предан. Винаги сте казвали, че Арал е прекалено прогресивен.

– Дръзваш да обвиняваш мен!... – Удивлението му граничеше с гняв.

Нейният собствен гняв замъгли погледа ѝ.

– Зная, че сте направили опит за убийство. Защо тогава да не направите и опит за предателство? Мога да разчитам само на вашата некадърност.

Той се задъха от ярост.

– Отиваш прекалено далеч!

– Не, старче. Много по-далеч.

Дру ги гледаше ужасена. Лицето на Ботари беше безизразно като камък. Ръката на Пьотър се сгърчи, сякаш искаше да я удари. Ботари го наблюдаваше, очите му блестяха особено.

– Изхвърлянето на она мутант от консервата му е най-голямата услуга, която може да ми направи Видал Вордариан, но аз съм далеч от мисълта да му го съобщя – излая Пьотър. – Много по-забавно е да го наблюдавам как се опитва да ни прецака, а после разбира, че няма коз. Арал много добре знае – представям си колко е облекчен от това, – че Вордариан е свършил работата вместо него. Или си го омагьосала да замисли някоя ефектна глупост?

– Арал няма да предприеме нищо.

– А, добро момче. Чудех се дали не си го турила под чехъла си завинаги. В края на краищата той е бараярец.

– Така изглежда – каза тя вдървено. Трепереше. Пьотър не бе в подобро състояние.

– Това е второстепенен въпрос – каза той повече на себе си, отколкото на нея. Опитваше се да се овладее. – Имам да обсъждам по-важни въпроси с лорд регента. Сбогом, миледи. – Той ѝ кимна подигравателно и се обърна.

– Приятен ден – изръмжа тя след него.

Цели двацет минути тя обикаля стаята и едва тогава се поотпусна да говори с Дру, която се бе свила в ъгъла, сякаш се опитваше да се скрие.

– Нали не вярвате наистина, че граф Пьотър е предател, миледи? – попита Друшнакови, когато Корделия накрая забави крачка.

Тя поклати глава.

– Не... не. Просто исках да му върна удара. – Тя се отпусна уморено на един стол. – Арал е прав. Нямам право да рискувам. Не, не е съвсем точно. Нямам право да се провалям. А аз вече нямам доверие в себе си. Не зная какво е станало със силата ми. Попаднала е в чужди ръце. – „Не мога да си спомня. Не мога да си спомня как го правех.“ Тя и Ботари бяха близнаци, две личности по различен начин, но еднакво осакатени от свръхдоза Бараяр.

– Миледи... – Друшнакови бе свела поглед към скута си. – Три години бях в охраната на императорската резиденция.

– Да... – Сърцето ѝ се разтуптя. Корделия затвори очи, за да се овладее. – Разкажи ми за това, Дру.

– Обучи ме лично Негри. Тъй като бях телохранителка на принцеса Карийн, той винаги казваше, че ще бъде последната преграда между Карийн и Грегор и... и всичко лошо. Показа ми всичко в резиденцията. Показа ми неща, които според мен не е показвал на никой друг. По време на тренировките разработихме пет изхода за бягство при спешност. Два от тях са известни на цялата Служба. Третия той показа само на неколцина висши служители в щаба като Илян. А останалите два – не ми е известно някой да знае за тях освен Негри и император Ецар. И ми се струва... – тя облиза устните си, – че един таен изход от нещо трябва да е и също така таен вход в него. Не мислите ли?

– Разсъжденията ти ме заинтересуваха извънредно, Дру, както би казал Арал. Продължавай. – Корделия все още не отваряше очи.

– Това е всичко. Ако мога да се добера някак си до резиденцията, обзалагам се, че ще мога да вляза. Дори Вордариан да е взел всички стандартни мерки за сигурност и да ги е подсиллил.

– А да излезеш?

– Защо не?

Корделия откри, че трябва да си напомня и да диша.

– За кого работиш, Дру?

– За – започна тя и за миг спря. – За Негри. Но той е мъртъв. За командир... за капитан Илян.

– Нека задам въпроса по друг начин – отвори най-сетне очи Корделия. – За кого би изложила живота си на опасност?

– За Карийн. И за Грегор, разбира се. Те бяха едно и също.

– И все още са. – Тя погледна Дру. – А Карийн те даде на мен.

– За да сте мой наставник. Мислехме, че сте била войник.

– Никога. Но това не означава, че никога не съм воювала. – Корделия замълча за миг. – Какво искаш да получиш в замяна, Дру? Даваш ми живота си – няма да кажа, че си ми се заклела, това е за идиотите – срещу какво?

– Срещу Карийн – отвърна сериозно Друшнакови. – Наблюдавах ги тук, как постепенно започват да я смятат за излишна. Цели три години всеки ден залагах живота си за нея, защото смятах, че животът ѝ е важен. Когато виждаш една жена от толкова близо толкова дълго, не храниш много илюзии за нея. Сега те очевидно смятат, че трябва да

превключва лоялността си към друг, като че съм някаква машина. В това има нещо нередно. Искам поне да... да опитам заради Карийн. В замяна на... на каквото и да желаете, миледи.

– Аха – потри устните си Корделия. – Замяната ми се струва... равностойна. Един излишен живот срещу друг. Карийн срещу Майлс. – Тя се отпусна на стола си и се замисли.

„Първо помисли и после действай.“

– Не е достатъчно – поклати глава Корделия. – Имаме нужда от... някой, които познава града. Някой с яки мускули. От боец със зорък поглед. Имам нужда от приятел. – Ъгълчетата на устните ѝ се извиха нагоре в лека усмивка. – Не, по-близък от приятел. – Тя стана и се приближи до комуникационния пулт.

* * *

– Искали сте да ме видите, миледи? – каза сержант Ботари.

– Да. Влезте, моля.

Квартирите на старшите офицери не плашеха Ботари, но все пак той сбърчи чело, когато Корделия му даде знак да седне и зае обичайното място на Арал от другата страна на ниската маса. Дру отново седна в ъгъла и ги загледа мълчаливо.

Корделия погледна Ботари. Изглеждаше добре физически, макар че лицето му бе напрегнато. Сякаш с някакво трето око тя усещаше, че в тялото му циркулира неспокойна енергия: волтови дъги от ярост, мрежи от самообладание, а под всичко – заплетен електрически възел от заплашителна сексуалност. Енергия, която се увеличаваше все повече и повече, без да се освобождава, която имаше отчаяна нужда от заповед за действие, за да не избухне страшно от само себе си. Тя премига и се съсредоточи върху не дотам ужасяващата повърхност – един уморен грозен мъж в елегантна кафява униформа.

За нейна изненада, Ботари започна пръв:

– Миледи. Чули ли сте нещо ново за Елена?

„Чудиш се защо те повиках тук?“ За свой срам тя почти бе забравила Елена.

– Боя се, че няма нищо ново. Последният доклад е, че е заедно с госпожа Хайсопи в хотела, взет от Службата за сигурност на Вордариан след изчерпването на килиите в затвора, с много други второ- и третостепенни заложници. Не е била премествана в резиденцията. – За разлика от Карийн, Елена не беше в пряка връзка със секретната мисия на Корделия. Ако я попиташе, какво би посмяла да му обещае?

– Съжалявам за сина ви, миледи.

– За моя мутант, както би казал Пьотър. – Тя го наблюдаваше внимателно – можеше да разбере чувствата му по раменете, гърба и тялото по-добре, отколкото по безизразното му, клонесто лице.

– Колкото до граф Пьотър – почна той и млъкна. Беше стиснал ръце между коленете си и се бе навел напред. – Мислех да говоря с адмирала. Нямах намерение да разговарям с вас, макар че трябваше да се сетя първо за това.

– Естествено. – Какво ли имаше пък сега?

– Вчера при мен дойде един мъж. В гимнастическия салон. Без униформа, без отличителни белези за ранг или табелка с името. Предложи ми Елена. Живота на Елена, ако убия граф Пьотър.

– Колко съблазнително – избухна Корделия. – И какви гаранции ви предложи?

– За това се сетих и аз. Само че не веднага. Че може да попадна в най-дълбоките лайна, че може да ме екзекутират, и кой тогава би се погрижил за копелето на един мъртвец? Помислих си, че това е измама, просто още една измама. Върнах се да го потърся, но не можах да го открия. – Той въздъхна. – Сега ми се струва почти като халюцинация.

Дру се намръщи осъждащо, но за щастие Ботари не бе обърнат към нея и не я гледаше и не забеляза. Корделия я изгледа предупредително.

– Имали ли сте халюцинации? – попита Корделия.

– Струва ми се, че не. Само лоши сънища. Опитвам се да не спя.

– Аз... имам своя собствена дилема – каза Корделия. – Както ме чухте да казвам на Пьотър.

– Да, миледи.

– Чухте ли за ограничението във времето?

– Ограничение във времето?

– Ако не бъде зареден, репликаторът ще престане да поддържа жизнените функции на Майлс след по-малко от шест дни. Арал твърди, че Майлс не е в по-голяма опасност, отколкото семейството на когото и да било от членовете на щаба му. Аз обаче не съм съгласна.

– Чух, че зад гърба му казват друго.

– Какво?

– Че това е измама. Снът на адмирала бил някакъв мутант, при това нежизнеспособен, докато те рискували истински деца.

– Според мен той не знае... че говорят такива неща.

– Кой би ги повторил в лицето му?

– Малцина. Може би дори не и Илян. – Макар че Пьотър навярно

не би пропуснал, ако ги чуеше. – По дяволите! Никой, от която и да било страна, няма да се поколебае да изпразни този репликатор. – Тя се замисли и започна отново: – Сержант, за кого работите вие?

– Положил съм клетва пред граф Пьотър – отвърна Ботари. Наблюдаваше я внимателно, но угълчето на устата му бе придърпано от странна усмивка.

– Нека задам въпроса по друг начин. Знам, че официалните наказания за един самоотлъчил се войник са страшни. Но да предположим...

– Миледи – вдигна ръка той. Корделия замълча по средата на изречението. – Спомняте ли си, на моравата в имението Воркосиган, когато качвахме трупа на Негри в леколета? Когато милорд регентът ми каза да ви се подчинявам като на него самия?

Корделия вдигна вежди.

– Да, разбира се.

– Той още не е отменил тази заповед.

– Сержант – въздъхна най-после тя, – никога не съм предполагала, че сте такъв познавач на правилниците и уставите.

Усмивката му нарасна с милиметър.

– Вашите заповеди са като заповедите на самия император. В техническо отношение.

– Така ли? – прошепна с удоволствие тя. Ноктите ѝ се впиха в дланите.

Той се наведе напред, ръцете му останаха каменно-неподвижни между коленете.

– Точно така, миледи. Та какво казвахте?

* * *

Гаражът бе кънтящо, ниско засводено подземие – светлината проникваше през стъклената стена на някакъв офис. Корделия чакаше до портала на асансьора и наблюдаваше отдалечения стъклен правоъгълник. Дру бе плътно зад нея. Ботари говореше с дежурния – искаше превозно средство за началника си. Пропуските и идентификацията му очевидно свършиха работа. Дежурният пхна картата на Ботари в компютъра, взе отпечатък от дланта му на сензора си и бързо се разпореди да им дадат кола.

Дали този прост план щеше да успее? И ако не успееше, каква алтернатива им оставаше? Предварително определеният им маршрут изникваше в ума ѝ, очертан с червено по картата. Не на север право към целта, а първо със земеход на юг, в съседната лоялна област. Да

унищожат отличаващата се правителствена машина, да вземат еднорелсовата железница на запад до следващата област, после на северозапад към трета, а след това на изток в неутралната зона на граф Воринис, съредоточие на толкова много дипломатическо внимание и от двете страни. Думите на Пьотър отекваха в паметта ѝ: „Заклевам те, Арал, ако Воринис не спре с тази двойна игра, когато всичко това свърши, трябва да го обесиш по-високо от Вордариан“. После в самата столична област, после, някак си, в града. Трябваше да изминат страшно много километри. Три пъти повече от прекия маршрут. Толкова много време! Сърцето ѝ туптеше на север, като стрелка на компас.

Първата и последната област щяха да бъдат най-опасни. Силите на Арал можеха да се окажат по-враждебни, отколкото тези на Вордариан. Завиваше ѝ се свят от цялата невъзможност на плана им.

Стъпка по стъпка, казваше си твърдо тя. Всеки път само по една стъпка. Само да се измъкнат от базата Танъри, а това можеха да направят. Да разделят безкрайното бъдеще на петминутни интервали и да ги преодоляват един по един.

Ето, първите пет минути вече изтекоха и от подземния гараж се появи бърза и лъскава кола на генералния щаб. Малка победа – възнаграждение за малко търпение и смелост. Какво ли можеха да им донесат огромното търпение и смелост?

Ботари огледа колата преценяващо, сякаш се съмняваше, че е подходяща за господаря му. Дежурният чакаше тревожно и очевидно изпита силно облекчение, когато войникът на великия генерал, след като прокара длан по покрива и се мръщи цяла минута на някаква пращинка, я одобри. Ботари докара земехода до портала на асансьора и го паркира, грижливо закривайки с широкия си гръб кой влиза в машината.

Дру се наведе да вдигне чантата им, натъпкана с много странна сбирщина дрехи, включително сувенирите на Ботари и Корделия от планината, и с оръжията им. Ботари задейства поляризацията на задния покрив, за да не се вижда вътре, и го вдигна.

– Миледи! – извика тревожно един познат глас зад тях. – Какво правите?

Корделия едва се сдържа да не изругае, но замени ядосаната гримаса с ослепителна изненадана усмивка и се обърна.

– Здравей, Ку! Какво става?

Той намръщено огледа и нея, и Друشناкови, и чантата.

– Аз попитах първи. – Беше останал без дъх – сигурно беше тичал от квартирата на Арал чак дотук. Пратеник в твърде неподходящ

момент.

Корделия продължи да се усмихва, но умът ѝ примигваше – тя си представяше как от асансьора излизат група хора от Службата за сигурност, за да я арестуват, или поне да осуетят плана ѝ.

– Ами... отиваме в града.

Той стисна скептично устни.

– Така ли? Адмиралът знае ли? И къде е в такъв случай охраняващият отряд на Илян?

– Тръгна напред – каза ласкаво Корделия. Тази не твърде вероятна версия като че ли успя да го убеди. Уви, само за миг.

– Я почакайте малко...

– Лейтенант – обади се Ботари. – Вижте това. – Той махна с ръка към задната част на колата.

Куделка се наведе, за да погледне, и нетърпеливо попита:

– Кое?

Корделия потрепери – Ботари удари с ръба на дланта си Куделка в тила, и отново потрепери при тежкия сблъсък на главата на лейтенанта с прозореца – Ботари го сграбчи за врата и колана и го хвърли вътре. Бастунът със сабята тупна на земята.

– Влизайте. – Гласът на Ботари бе преминал в тихо, напрегнато ръмжене, придружено от кратък поглед към стъклената стена на транспортния офис.

Друشناкови хвърли чантата в купето и се мушна след Куделка, избутвайки дългите му отпуснати крайници встрани. Корделия грабна бастуна и я последва. Ботари остана последен, отдаде чест, затвори огледалния покрив и влезе в шофьорското отделение.

Потеглиха плавно. Корделия с мъка успя да овладее ирационалната си паника, когато Ботари спря на първия пункт за проверка. Виждаше и чуваше стражите толкова ясно, че ѝ бе трудно да приеме, че те виждат в стъклото единствено собствените си отражения. Но изглежда, генерал Пьотър наистина можеше да минава навсякъде. Колко приятно е да си генерал Пьотър! Макар че в тези трудни времена навярно дори Пьотър не би могъл да влезе в базата Танъри, без да отворят колата му и да я прегледат. Охраната на последния изход, която им махна да продължат, беше много заета точно с такава проверка на един голям пристигащ конвой предали се пленници. Спазваха времето точно така, както Корделия бе планирала и както се бе молила.

Корделия и Друشناкови изправиха Куделка и го нагласиха по средата. Първоначалната му отпуснатост, която малко ги бе уплашила,

започна да преминава. Той примига и изстена. Главата, вратът и плещите му бяха единствените части, в които нервите не бяха заменени, и Корделия смяташе, че неорганичните им заместители не са увредени.

Гласът на Друشناкови бе напрегнат и тревожен:

– Какво ще правим с него?

– Можем да го изхвърлим на пътя, а той ще се върне и ще ни издаде – отвърна Корделия. – Е, ако го завържем за някое дърво по-навътре, има шанс да не го открият... Но по-добре да го вържем още сега, идва на себе си.

– Мога да се справя с него.

– Знаеш ли, вече достатъчно си се „справяла с него“.

Друشناкови върза ръцете на Куделка с един шал от чантата.

– А може да ни бъде и от полза – замислено каза Корделия.

– Ще ни предаде – намръщи се Друشناкови.

– Може би няма. Не и щом стъпим на вражеска територия. Нали единствената възможност ще е да продължаваме напред.

Куделка престана да мига, проследи някаква невидима звезда и погледът му най-после се фокусира. И двете му зеници бяха с нормален размер и еднакви, забеляза с облекчение Корделия.

– Миледи... Корделия! – изграчи той. Ръцете му се опитваха безуспешно да се освободят от копринения шал. – Това е лудост! Ще попаднете право в лапите на Вордариан. И тогава той ще разполага с две дръжки, с които да манипулира адмирала, вместо само с една. И вие, и Ботари знаете къде е императорът!

– Къде беше – поправи го Корделия. – Преди седмица. Оттогава отдавна са го преместили, сигурна съм. А и Арал доказва способността си да устоява на шантажите на Вордариан, нали? Не го подценявай.

– Сержант Ботари! – наведе се Куделка към интеркома. Сега предният покрив също сребрееше.

– Да, лейтенант? – отвърна му монотонният бас на Ботари.

– Заповядвам ти да обърнеш тази кола обратно.

Последва кратко мълчание.

– Вече не съм на имперска служба, сър. В пенсия съм.

– Пьотър не те е освободил! Ти си човек на граф Пьотър.

Последва по-продължително мълчание, после се чу:

– Не. Сега съм вярното куче на лейди Воркосиган.

– Полудял си от лекарствата, човече!

Ботари не отговори, но Корделия сякаш видя с очите си хищната му усмивка.

– Хайде, Ку – възкликна тя. – Помогни ми. Ела за късмет. Ела да спасим един живот. Ела просто така.

Друشناкови се надвеси над другото ухо на Куделка, подсмихна се и продължи:

– Погледни нещата и от друга страна, Ку. Кой друг би ти дал шанс да участваш в истинско сражение?

Погледът му се местеше между двете му похитителки. Бръмченето на колата се усили. Стрелнаха се в сгъстяващия се здрач.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нелегални зеленчуци. Корделия седеше и замаяно съзерцаваше чувалите с цветно зеле. Скърцащият камион се тътреше по пътя. Южни зеленчуци, които пътуваха към Ворбар Султана по таен маршрут също като самата нея. Беше почти сигурна, че под тази купчина има няколко чувала със същите зелени зелки, с които бе пътувала преди две-три седмици и чиято миграция зависеше от странните икономически потребности на войната.

Областите, контролирани от Вордариан, сега бяха под строгото ембарго на областите, лоялни към Воркосиган. Макар че все още не се беше стигнало до глад, цените на хранителните стоки в столицата Ворбар Султана се бяха вдигнали до небето – хората трупаха припаси и се готвеха за зимата. И бедняците имаха възможност да спечелят от това. А един бедняк, който винаги използва възможността, няма нищо против да прибави няколко невписани в документите му пътници към товара си срещу подкуп.

Именно Куделка измисли плана – вече бе изоставил прибързаното си неодобрение и охотно участваше в стратегическите им спорове. Именно Куделка откри складовете за стоки на едро в градчето в областта на Воринис и обиколи товарните гаражи. Но пък Ботари определи размера на подкупа, твърде малък според Корделия, но съвсем подходящ за ролята на отчаяни провинциалисти, която играеха.

– Баща ми беше бакалин – обясни сковано Куделка, когато им излагаше плана си. – Знаем какво правя.

Корделия се озадачи за миг от предпазливия му поглед към Друшнакови, но после си спомни, че бащата на Дру е бил военен. Ку бе разказвал за сестра си и за овдовялата си майка, но Корделия едва сега разбра, че не е споменавал баща си поради срам от социалния си произход. Нали обичаше Дру! И пак Куделка бе отхвърлил идеята да пътуват с камион, натоварен с месо.

– По-вероятно е да ни спрат – обясни той. – Нали могат да поизтърскат от шофьора малко пържоли.

Корделия не бе сигурна дали съди от военния си опит, от работата при баща си или и от двете. Във всеки случай бе благодарна, че не пътува със страховитите замразени животински трупове.

Облякоха се за ролите си колкото можаха по-добре, захвърляйки

чантата и дрехите, които носеха. Ботари и Куделка се правеха на наскоро уволнили се ветерани, стремящи се да подобрят тъжната си участ, а Корделия и Дру – на провинциалистки, тръгнаха с тях. Жените бяха на тъкмени със странна комбинация от износени планински дрехи и части от облекло на висшата класа, явно придобити в някоя вехтошарница. Успяха да постигнат автентичния вид на жени, чиито облекла не са им по мярка, като размениха собствените си дрехи.

Очите на Корделия се затваряха от изтощение, макар че изобщо не ѝ се спеше. Времето тиктакаше в главата ѝ. Трябваша им два дни, за да стигнат дотук. Така близо до целта, така далеч от успеха... Тя отново отвори очи, защото камионът рязко спря.

Ботари надникна през прозорчето към шофьорската кабина, после тихо подвикна.

– Слизаме!

Изнизаха се на градския тротоар. Дъхът им излизаше на кълба в мразовития въздух. Беше пред зазоряване и в мрака светеха лампи. Ботари махна на камиона да тръгва.

– Реших, че не бива да пътуваме чак до Централния пазар – изсумтя Ботари. – Шофьорът казва, че по това време, когато пристигат нови стоки, било пълно с градските стражи на Ворбон.

– Да не би да очакват гладни бунтове? – попита Корделия.

– Несъмнено. Освен това искат първо да вземат своето – отвърна Куделка. – Скоро Вордариан ще трябва да вкара армията в града, иначе черният пазар ще изсмуче всички стоки от продоволствената система.

В миговете, когато забравяше да се прави на Вор, Ку проявяваше удивителни познания за чернорсаджийската икономика. Всъщност, как бе успял един бакалин да купи на сина си необходимото образование, за да влезе в Имперската военна академия при толкова яростна конкуренция? Корделия се поусмихна и огледа улицата в двете посоки. Бяха в някаква стара част на града, отпреди времето на асансьорите, и сградите не бяха по-високи от шест етажа. Неугледно място, без канализация и електричество, с тръбопроводи, врязани в сградите много по-късно.

Ботари ги поведе; изглежда, знаеше къде отива. Улиците се стесняваха все повече, миришеше на влага и разложение, на урина. Лампите ставаха все по-малко. Раменете на Дру се изгърбиха. Куделка стисна бастуна си по-здраво.

Ботари спря пред една тясна неосветена врата, на която бе написано на ръка „Стаи под наем“.

– Тук май е добре.

Вратата бе древна, неавтоматична и се отваряше на панти. Беше заключена. Той позвъни, после почука. След доста време се откряна едно мъничко прозорче и някой отвътре попита:

– К'во искаш?

– Стая.

– По това време? Няма да стане.

Ботари бутна Дру напред. Ивицата светлина от прозорчето падна върху лицето ѝ.

– Хм – изсумтя гласът зад вратата. – Ами... – Последва дрънчене на вериги, скърцане на метал и вратата се отвори.

Всички се скупчиха в тесния коридор, разглеждайки стълбището, някакво бюро и сводестия портал, който водеше навътре. Домакинът им стана още по-свадлив, когато научи, че искат само една стая за четиримата. Все пак не започна да ги разпитва – очевидно действителното им отчаяние придаваше правдоподобност на престорената им бедност. С двете жени и особено с Куделка в групата никой не ги вземаше за тайни агенти.

Настаниха се в една тясна стаичка на втория етаж. Ку и Дру легнаха да си починат първи. Когато зората проникна през прозореца, Корделия последва Ботари долу за храна.

– Трябваше да се сетя да си вземем припаси, градът е обсаден – измърмори Корделия.

– Още не е чак толкова зле – отвърна Ботари. – Само че по-добре не говорете, миледи. Акцентът ви издава.

– Добре. В такъв случай опитай се да се поразговориш с този приятел, ако можеш. Искам да чуя местното виждане за нещата.

Откриха ханджията, или какъвто и да беше той, в малката стаичка зад сводестия портал, която, ако се съдеше по тезгяха и няколкото очукани маси и столове, служеше за бар и трапезария. Той неохотно им продаде някакъв запечатан пакет храна и бутилирани напитки на инфлационни цени, като непрекъснато се оплакваше от снабдяването и подпитваше какви са.

– Планирах това пътуване с месеци – каза Ботари, облягайки се на бара, – а тази проклетата война го провали.

– Охо!?! – възкликна ханджията. – И с каква цел?

Ботари облиза устни и присви замислено очи.

– Нали видя онази блондинка?

– Да де.

– Девствена е.

– Ами! Много е стара.

– Вярно. Обаче ще я продадем на някой Вор на Зимния панаир. Ще спечелим доста. Ама те всичките са се изпарили от града. Може да опитам и при някой богат търговец, но на нея няма да й хареса. Обещах й истински лорд.

Корделия скри устата си с ръка и се помъчи да не се размее. Чудесно, че Дру не беше тук, за да разбере идеята на Ботари за прикритие. Мили Боже! Дали бараярските мъже наистина плащаха за привилегиите да се предадат на сексуално мъчение с девствени жени?

Ханджията я погледна.

– Оставил си я сама с твоя човек, без придружителката й. Може да загубиш това, което си дошъл да продаваш.

– А, не – каза Ботари. – Щеше да е така, ако той можеше, обаче едно време го уцелиха с невроразрушител. Под колана. Не могат да го излекуват.

– Отседнал си заедно с паралитик?

– Акълът му си е на мястото.

– Сигурно не е много, щом е дошъл тук и се опитва да се занимава с такъв бизнес сега.

– Да. Май бих могъл да взема по-добра цена за същото парче месо, ако я разфасовам и пакетирам.

– Прав си – изсумтя мрачно ханджията, поглеждайки отрупаната на бара пред Корделия храна.

– Обаче е прекалено добра, че да я хабя. Може да намеря нещо друго, докато мине тази каша. Някой наоколо да търси мускули?

Дали вдъхновението на Ботари се изчерпваше?

Ханджията го изгледа с интерес.

– А бе, имам нещо предвид. От една седмица търся някой за една работа. Май си точно човек, дето ми трябва.

– Казвай де!

Ханджията доверително се наведе през бара.

– Момчетата на граф Вордариан дават тлъсти награди за ценна информация. Гле'й сега, обикновено не се замесвам с ИмпСи, ама тука на улицата има един странен тип, дето е наел стая. И си стои вътре, излиза само за храна, за повече храна, отколкото може да изяде сам човек... Та той крие някой там и никой не е виждал кого крие. Не ще да е наш човек. Все си мисля, че може да е... ценен за някои хора, а?

Ботари се намръщи преценяващо.

– Може да е опасно. Ако адмирал Воркосиган се върне в града, ще търсят кои са били доносчици. Пък тебе те знаят.

– Но тебе не, нали така? Ако си навит, ще ти дам десет процента от плячката. Оня тип трябва да е голяма клечка. Много е уплашен.

Ботари поклати глава.

– Виж какво, идвам от провинцията. Тук мирише на провал, мой човек. Хората на Вордариан ми изглеждат направо скапани. Ако бях на твое място, бих си помислил наистина сериозно дали да стана доносник.

Ханджията разочаровано стисна устни.

– Всеки случай, възможността няма да чака.

Корделия се приближи до Ботари и прошепна в ухото му:

– Продължавай играта. Открий за кого става дума. Може да е съюзник. – И след кратък размисъл прибави: – Искай петдесет процента.

Ботари кимна напрегнат и каза на ханджията.

– По равно. Заради риска.

Ханджията изгледа Корделия намръщено, но с уважение. После неохотно каза:

– Петдесет процента от нещо е по-добре, отколкото сто процента от нищо.

– Можеш ли да ми опишеш оня тип? – попита Ботари.

– Само на четири очи.

– Я дръж. – Ботари натрупа пакетите в ръцете на Корделия. – Занеси тез неща в стаята.

Корделия се изкашля и нарочно прегракнало каза:

– И да внимаваш! Тоя ще те преметне.

Ботари погледна ханджията и се ухили.

– Мене? Стария ветеран? Няма начин. Заколвам го!

Ханджията се усмихна нервно.

Корделия задрямна неспокойно и рязко скочи, когато Ботари се върна в стаичката. Преди да затвори вратата, той предпазливо провери коридора. Изглеждаше мрачен.

– Е, сержант? Какво открихте? – Ами ако човекът, който се криеше, се окажеше някоя стратегически важна личност като например адмирал Канциан? Тази мисъл я уплаши. Дали щеше да може да се откаже от целта си заради общото благо? Ку се надигна от сламеника си на земята, а Дру – от тесния си креват. И двамата запримигваха сънено и се заслушаха.

– Мъжът е лорд Ворпатрил. Крие лейди Ворпатрил.

– О, не! – простена тя. – Сигурен ли сте?

– Абсолютно.

Ку се почеса по темето. Косата му се беше разрошила от съня.

– Установихте ли контакт с тях?

– Още не.

– Защо?

– Това зависи от лейди Воркосиган. Дали да се отклоним от първоначалната си цел.

Самата тя би искала да знае това.

– Добре ли са?

– Живи и здрави, просто се крият. Но онзи мошеник долу сигурно не е единственият, който ги е забелязал. Засега го омаях, но всеки момент може да се полакоми някой друг.

– Нещо за бебето им?

– Още не е родила.

– Вече е късно! Трябваше да роди преди повече от две седмици. Ужасно! – Тя замълча. – Мислите ли, че бихме могли да избягаме от града заедно?

– Колкото повече сме, толкова по-подозрителни ставаме – отвърна бавно Ботари. – Освен това тя е бременна. Ще привлича внимание.

„Всъщност с какво присъединяването им към нас би могло да подобри положението им? Прикритието им е било успешно вече няколко седмици. Ако успеем в резиденцията, може би ще сме в състояние да се опитаме да ги вземем на връщане. Илян сигурно е пратил лоялистки агенти да им помогнат... Ако се върнем!“ По дяволите. Ако нападението ѝ бе официално, щеше да разполага с това, от което се нуждаеше семейство Ворпатрил. Но ако нападението ѝ бе официално, тя несъмнено нямаше да дойде по този път и да ги намери. Тя се замисли.

– Не. Още няма да се свързваме с тях. Но трябва да направим нещо, за да обезкуражим оня приятел долу.

– Вече го направих – каза Ботари. – Казах му, че знам къде мога да взема по-добра цена, и то без да рискувам главата си. Навярно ще можем да го подкупим да ни помогне.

– Имате му доверие? – попита със съмнение Друшнакови.

Ботари се намръщи.

– Само докато го държа под око. Ще се опитам да го наблюдавам постоянно, докато сме тук. Има и още нещо. Видях го по неговия визор в задната стая. Снощи Вордариан се е самообявил за император.

Ку изруга.

– Какво означава това? – попита Корделия. – Да не би да се чувства

силен, или просто е ход на отчаяние?

– Последен опит да привлече космическите сили – каза Ку.

– Дали наистина ще привлече повече хора, отколкото ще подразни?

Ку поклати глава.

– Тук, на Бараяр, ужасно се страхуваме от хаоса. Изпитали сме го. Отвратително е. Империята всъщност е основа на реда, откакто Дорка Ворбара е сразил мощта на воюващите графове и е обединил планетата. Тук истинската власт е императорът.

– Не и за мен – въздъхна Корделия. – Хайде да си починем малко. Може би утре всичко вече ще е свършило. – Мисъл, изпълнена с надежда или ужас, в зависимост от това как се тълкува. Тя преброи часовете за хиляден път – оставаше само един ден, за да проникнат в резиденцията, два – да се върнат на територията на Воркосиган... нямаха време за губене. Сякаш падаше в шахта, все по-бързо и по-бързо. И нямаше дъно.

Последна възможност да се откажат от цялата работа. Ситният дъждец правеше града още по-сумрачен. Корделия гледаше през мръсния прозорец лъснатата под кехлибареното отражение на оскъдните лампи улица. По нея се движеха припряно само няколко сенки, свити и с наведени глави. Сякаш войната и зимата бяха вдишали последния дъх на есента и бяха издишали обратно смъртна тишина. „Нерви“ – каза си тя, стегна се, и поведе малката си група надолу по стълбите.

Бюрото бе празно. Корделия реши да прескочат формалностите – в края на краищата бяха предплатили цялата сума – но в този момент ханджията влезе, отърси капките от дрехата си и изведнъж забеляза Ботари.

– Ти! Ти си виновен, страхлив мошенико! Изпуснахме го, по дяволите, и някой друг ще намаже! Наградата можеше да е моя, трябваше да е моя...

Ругатните му бяха прекъснати от трясъка. – Ботари го хвана за реверите и блъсна в стената. Ханджията напразно се мъчеше да стъпи на пода. Разяреното лице на Ботари се надвеси над него.

– Какво става?

– Един от взводовете на Вордариан е открил онзи тип и той, изглежда, им е издал и другия. – Ханджията беше и ядосан, и уплашен. – Откриха ги и двамата, а аз не получих нищо!

– Открили са ги? – ахна Корделия.

– Точно сега ги прибират, мътните го взели!

Може би все още имаше шанс. Съзнателно решение или тактическа принуда, сега едва ли имаше някакво значение. Тя извади от чантата един зашеметител. Ботари отстъпи назад и тя стреля в ханджията, който

стоеше с отворена уста. Ботари напъха неподвижното му тяло зад бюрото.

– Трябва да се опитаме да ги спасим. Дру, извади останалото оръжие. Сержант, води ни. Напред!

Откри, че тича по улицата към сцената, която всеки трезвомислещ бараярец би избегнал, минавайки на отсрещната страна – нощен арест, извършван от силите за сигурност. Дру търчеше до Ботари. Куделка, на товарен с чантата, бе изостанал. Искаше ѝ се мъглата да бе по-гъста.

Скривалището на семейство Ворпатрил се оказа през две преки от тяхното, в една неугледна тясна сграда, много напомняща на тази, в която бяха прекарали деня и те. Ботари вдигна ръка и тримата спряха предпазливо на ъгъла, после отстъпиха назад. Два земехода на Службата за сигурност бяха паркирани пред някаква малка странноприемница; районът странно пустееше. Куделка ги настигна задъхан.

– Друشناкови – каза Ботари, – заобиколи ей оттам. Заеми позиция за кръстосан огън, като покриеш другата страна на онези земеходи. Внимавай, сигурно имат хора и на задната врата.

Уличната тактика очевидно бе призиванието на Ботари. Дру кимна, провери дали оръжията ѝ са заредени и тръгна сякаш небрежно през уличката, без дори да обръща глава, но щом излезе извън обсега на зрение на противника, се впусна в безшумен бяг.

– Трябва да заемем по-добра позиция – промърмори Ботари и рискува да надникне още веднъж. – Оттук не виждам добре.

– Един мъж и една жена вървят по улицата. – Корделия се вглеждаше отчаяно какво става. – Спират да поговорят на някаква врата. Гледат към хората от Сигурността, те не ги гледат... Ще можем ли да се промъкнем?

– Не за дълго – отвърна Ботари. – Само докато забележат енергийните ни оръжия на сканерите си. Щом започне, всичко става много бързо. Лейтенант, прикривай ни оттук. Пригответи плазмения пистолет, само с него разполагаме, за да спрем превозно средство.

Ботари скри невроразрушителя под якето си. Корделия напъха зашеметителя под колана на ризата си и лекичко хвана Ботари под ръка. Бавно излязоха иззад ъгъла.

Идеята наистина бе глупава. Трябваше да се приготвят още преди часове, ако искаха да опитат подобно нападение. Или да приберат Падма и Алис. И все пак, преди колко ли време е бил проследен Падма? Може би бяха попаднали в някаква отдавна подготвяна клопка заедно с тях? „Никакво «може би»! Съсредоточи се!“

Ботари забави стъпка – приближаваха до някаква потънала в сумрак отворена врата. Той я бутна вътре и се подпря с ръка на стената, засанал плътно до нея. Вече бяха достатъчно близо, за да дочуят гласове. Пращящите разговори от комуникаторите се носеха ясно във влажния въздух.

Точно навреме. Въпреки орфаната риза и панталони Корделия веднага позна в тъмнокосия мъж, притиснат върху земехода от един войник, капитан Ворпатрил. Лицето му бе обезобразено от кървяща рана, устните му бяха подути и застинали в стереотипната усмивка на човек, подложен на разпит с наркотик. Усмивката се замени с болка, после отново се върна, кикотът му се задуши в стонове.

Облечени в черна униформа мъже от Службата за сигурност извлякоха от вратата на странноприемницата една жена – Алис Ворпатрил. Беше само по нощница и халат, с обути на бос крак ниски обувки. Тъмната ѝ коса бе разчорлена, лицето ѝ съвсем бяло. Гледаше безумно. Беше бременна в деветия месец – черният халат се бе разтворил над изпъкналия ѝ корем. Войникът, който я блъскаше, бе извил ръцете ѝ отзад и тя отчаяно се опитваше да запази равновесие.

Командирът, дебел полковник, провери в документите си.

– Е, това е. Лордът и наследникът му. – Очите му се спряха върху корема на Алис Ворпатрил, той разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си, и каза в комуникатора: – Изтегляйте се, момчета, свършихме тук.

– По дяволите, какво да правим с нея, полковник? – попита объркано помощникът му, млад лейтенант, приближи се до лейди Ворпатрил и вдигна нощницата ѝ чак до шията. Алис беше напълняла през тези два месеца, брадичката и гърдите ѝ бяха закръглени, бедрата надебелели, коремът ѝ стърчеше. Той мушна любопитно с пръст меката бяла плът. Алис цялата пламна от гняв, но в очите ѝ блестяха сълзи от страх – Имаме заповед да убием лорда и наследника му. Но не се казва нищо за нея. Да седнем да я чакаме ли? Да я понатиснем? Да я разпорим? А бе защо просто не я вземем в шабквартирата?

Войникът зад нея се усмихна и допря бедра до задника ѝ с движение, чието значение не можеше да се сбърка.

– Не е задължително да я водим направо там, нали? Имам предвид, че това е ворско парче. Какъв шанс!

Полковникът го погледна и се изплю от погнуса.

– Капрал, ти си извратен!

Корделия шокирана разбра, че прикованото към сцената пред тях

внимание на Ботари вече няма нищо общо с тактиката. Сержантът беше възбуден. Очите му лъщяха, устните му бяха леко разтворени.

Полковникът прибра комуникатора в джоба си, извади невроразрушител и поклати глава:

– Не. Ще свършим бързо и чисто. Отдръпни се, капрал.

„Странно състрадание...“

Войникът опитно блъсна Алис в коленете, повали я на земята и отстъпи назад. Тя се опита да се извърти, но твърде късно, и не можа да спаси издутия си корем от силния удар. Падма Ворпатрил простена през обвилата го мъгла на наркотика. Полковникът вдигна невроразрушителя и се поколеба, сякаш не бе сигурен дали да го насочи към главата, или към тялото ѝ.

– Стреляй! – изсъска Корделия в ухото на Ботари и измъкна зашеметителя си.

Ботари се сепна, сякаш изпаднал в състояние на берсерк, и улучи с невроразрушителя си полковника в същия миг, в който го достигна и лъчът на зашеметителя на Корделия, въпреки че тя бе извадила оръжието си първа. После се затича – виждаше се само тъмна сянка, изскочила иззад паркираната кола. Въздухът се изпълни с електричество от сините мъгливи изстрелите му. На земята паднаха още двама войници, преди останалите да намерят убежище зад земеходите си.

Алис Ворпатрил, все още просната на паважа, се сви на топка, опитвайки се да опази корема си. Падма Ворпатрил, замаян от наркотика, залитна объркан към нея с протегнати напред ръце, очевидно имайки предвид някаква подобна идея. Лейтенантът от Службата за сигурност, който пълзеше по паважа към прикритието, спря и насочи невроразрушителя си към обезумелия мъж.

Лейтенантът се забави, за да се прицели внимателно и това бе фатално за него. Огънят от невроразрушителя на Друشناкови и лъчът от зашеметителя на Корделия се пресякоха върху тялото му, но закъсняха с една хилядна част от секундата – невроразрушителят му уцели Падма Ворпатрил право в тила. Затанцуваха сини искри, тъмнокосата глава проблесна в оранжев пламък, тялото на Падма подскочи в ужасна конвулсия и се строполи в гърчове на земята. Алис Ворпатрил изкрещя – кратък, остър писък, преминал в кашлица. Застанала на четири крака, тя за миг сякаш замръзна, не знаейки дали да пълзи към него, или в обратна посока.

Позицията за кръстосан огън на Друشناкови бе превъзходна. Последният войник беше убит, докато се опитваше да вдигне покрива на

бронирания земеход. Някакъв шофьор, скрит във втората кола, благоразумно реши да избяга и Куделка стреля в нея с настроения си на пълна мощност плазмен пистолет, докато тя ускоряваше ход покрай ъгъла. Земеходът би рязко спирачки и оставяйки зад себе си искри, се разби в стената на някаква тухлена сграда.

„Да, а не зависеше ли цялата ми стратегия от това да останем незабелязани?“ – помисли си Корделия и се хвърли напред. Двете с Друшнакови стигнаха при Алис Ворпатрил в един и същ миг и заедно изправиха треперещата жена на крака.

– Трябва да се измъкваме – викна Ботари.

– Непременно – съгласи се Куделка, който куцукаше към тях и наблюдаваше неочакваната кланица. Улицата бе удивително тиха. Но не за дълго.

– Насам – посочи Ботари към някаква малка пресечка, тясна и тъмна. – Да тичаме.

– Защо не вземем колата? – Корделия махна към земехода. Трупът на войника се бе свлякъл на земята.

– Не. Лесна е за проследяване А и не става за мястото, където отиваме.

Корделия не бе сигурна дали обезумялата, плачеща Алис е в състояние да тича където и да било, но затъкна зашеметителя си в колана и подхвана бременната жена под едната ръка. Дру я хвана под другата и заедно я поведоха след сержанта. Поне Куделка вече не беше най-бавният в групата.

Алис плачеше, но не истерично; погледна само веднъж през рамо към трупа на съпруга си, а после се съсредоточи върху тичането. Но не тичаше добре – стъпваше тежко и губеше равновесие, обхванала с ръце корема си.

– Корделия – задъхано изхриптя тя. Това бе доказателство, че я е познала, но нямаше време, нито й бе останал дъх да иска обяснение.

Бяха изминали само три пресечки, когато Корделия чу вой на сирени откъм района, откъдето бягаха. Но Ботари, изглежда, беше възвърнал самообладанието си. Пресякоха друга тясна уличка и Корделия разбра, че са навлезли в квартал без улични лампи, всъщност изобщо без никакво осветление. Тя напрегна очи във влажния сумрак.

Алис спря внезапно и Корделия, опитвайки се да спре с нея, почти я събори. Алис остана права за миг, сетне се преви напред, дишайки тежко.

Корделия разбра, че под измамните пластове тлъстина коремът на

Алис е твърд като скала. Халатът ѝ бе подгизнал.

– Родилните болки ли започнаха? – попита тя. Не знаеше защо задава този въпрос – отговорът бе очевиден.

– От ден и половина – изстена Алис. Изглежда, не бе в състояние да се изправи. – Струва ми се, че водите ми изтекоха, когато онова копеле ме ритна на земята. Освен ако не е кръв – но трябваше да ми е преминало досега, ако беше само кръв. Много боли... – Дишането ѝ се забави и тя с усилие изправи рамене.

– Колко ще продължи това? – попита тревожно Ку.

– Откъде да зная? Никога не ми се е случвало. Вие разбирате толкова, колкото и аз – озъби му се лейди Ворпатрил. Горещ гняв, който да стопли ледения страх. Но тази топлина не бе достатъчна – само малка свещица срещу страшната виелица.

– Няма да продължи още дълго, струва ми се – чу се от мрака гласът на Ботари. – По-добре да продължим. Хайде.

Лейди Ворпатрил не можеше повече да тича, но успяваше да се движи с бързи поклащания, спирайки безпомощно на всеки две минути. А след това и на всяка минута.

– Няма да стане така – измърмори Ботари. – Почакайте тук. – И изчезна някъде. Всички улички тук си приличаха – твърде тесни за земеходи. В целия лабиринт срещнаха само двама души, които се свиха до отсрещната стена и предпазливо им направиха път.

– Можете ли да направите нещо, например да позадържите нещата? – попита Ку, наблюдавайки лейди Ворпатрил, отново превита на две. – Трябва да... се опитаме да намерим лекар или нещо подобно.

– Точно за това излезе и онзи идиот Падма – изхриптя Алис. – Моля го да не тръгва... О. Господи! – След миг тя прибави с изненадващо общителен тон: – Опитвали ли сте да спрете, когато повръщате, Ку? Просто да затворите уста и да спрете... Как мислите, ще успеете ли? – Тя се изправи отново. Цялата трепереше.

– Не ѝ трябва лекар, а място, където да роди – обади се от мрака Ботари. – Насам.

Заведе ги до някаква дървена врата. Ако се съдеше по пресните отломки и опадалата от стената мазилка, току-що я беше разбил. Щом влязоха и затвориха плътно вратата, Друشناкови най-сетне посмя да извади от чантата джобен фенер. Той освети малка, празна и мръсна стаячка. Ботари я обиколи бързо. Две вътрешни врати зееха разбити очевидно много отдавна, но иначе всичко бе тихо и тъмно – къщата беше необитаема.

– Трябва да свърши работа – каза Ботари. Корделия се чудеше какво ли може да направи. Вече знаеше всичко за прехвърлянето на плацентата и за цезаревите сечения, но за така нареченото „нормално раждане“ имаше само теоретична информация. Алис Ворпатрил навярно знаеше още по-малко за биологията, Дру – почти нищо, а Ку бе направо безполезен.

– Някой тук да е присъствал на подобно нещо?

– Аз не – промълви Алис. Погледите им се срещнаха с пълно разбиране.

– Но не си сама – каза успокояващо Корделия. Увереността би трябвало да доведе до отпускане, би трябвало да доведе до нещо. – Всички ще ти помагаме.

Ботари се обади със странна неохота:

– Майка ми беше акушерка. Понякога ме влачеше със себе си да ѝ помагам. Не е чак толкова сложно.

Корделия се насили да не вдигне вежди. За първи път чуваше сержанта да споменава някой от родителите си.

Ботари въздъхна, очевидно разбирайки по погледите им, че ще трябва да се нагърби с това.

– Дай ми якето си, Ку.

Куделка галантно го съблече и понечи да загърне треперещата лейди Ворпатрил, но сержантът го изпревари, наметна я със собственото си яке, накара я да легне на пода и подложи якето на Куделка под бедрата ѝ. Алис вече не бе така бледа и вече не изглеждаше, сякаш всеки миг щеше да загуби съзнание, но когато коремните ѝ мускули отново се стегнаха, дъхът ѝ секна и тя изкрещя.

– Помогнете ми, лейди Воркосиган – промълви Ботари на Корделия. „Какво?“ – почуди се тя, но после когато той коленичи и нежно вдигна ношницата на Алис Ворпатрил, разбра. „Иска да го съдържам.“ Но убийствената престрелка, изглежда, беше изсушила онази ужасяваща вълна на похот, която бе обезобразила лицето му на улицата. Сега в погледа му се долавяше само обикновен интерес. За щастие Алис Ворпатрил беше прекалено заета със себе си, за да забележи, че опитът на Ботари да придаде на лицето си медицински-хладнокръвно изражение не бе съвсем успешен.

– Главата на бебето още не се показва – докладва той. – Но е на път.

Последва нова контракция и той се огледа и прибави:

– По-добре да не крещите, лейди Ворпатрил. Сигурно вече ни

търсят.

Тя кимна с разбиране и махна отчаяно с ръка. Дру усука някаква кърпа и я даде да я захапе.

И така продължи – контракция след контракция. Алис изглеждаше напълно изстискана, викаше съвсем тихичко, неспособна да се противопостави на непрекъснатите опити на тялото си да се освободи, неспособна да си поеме дъх или да възстанови самообладанието си. Тъмнокосата главичка на бебето се показва, но не можеше да излезе по-навън.

– Колко време може да продължи това? – попита Ку. Опитваше се да говори спокойно, но в гласа му звучеше тревога.

– Май му харесва да си седи там, където е – отвърна Ботари. – Не му се иска да излиза на студа. – Алис разбра шегата: пресекливото ѝ дишане не се измени, но в очите ѝ блесна мигновена благодарност. Ботари се приведе, намръщи се преценяващо и клекна до нея, после положи широката си длан върху корема ѝ, почака следващата контракция и леко натисна.

Главичката на бебето изскочи между кървавите бедра на лейди Ворпатрил.

– Готово – каза сержантът доволно. Куделка изглеждаше сериозно впечатлен.

Корделия подложи длани под главичката и пое телцето при следващата контракция. Беше момченце. Изкашля се два пъти, кихна като котенце сред настаналото благоговейно мълчание, вдиша, почервения и силно изплака. Корделия едва не го изпусна.

Ботари изруга.

– Подайте ми сабята си, Ку.

Лейди Ворпатрил го погледна безумно.

– Не! Върнете ми го, ще го накарам да млъкне!

– Нямах предвид това – каза Ботари с някакво достойнство. – Макар че все пак това е идея – прибави той, когато плачът продължи. Сержантът извади плазмения пистолет, настрои го на слаба мощност и нагря сабята. Стерилизираше я.

При следващата контракция пъпната връв бе последвана от плацентата – объркана купчинка върху якето на Ку. Корделия погледна скрито очарована изхабения вариант на поддържащия орган, който бе имал толкова голямо значение в нейния собствен случай. „Времето. Това спасяване отне толкова много време. Какви ли са шансовете на Майлс сега?“ Не беше ли разменила живота на собствения си син срещу този на мъничкия Иван? Всъщност не чак толкова мъничкия Иван; не бе за

чудене, че бе причинил на майка си толкова главоболия. Алис сигурно имаше необикновено широк тазов свод, иначе нямаше да оцелее след този нощен кошмар.

След като пъпната връв се изпразни и стана бяла, Ботари я пререза със стерилизираната сабя и Корделия положи всички усилия, за да завърже това гумено нещо. После почисти бебето, зави го в една чиста риза и най-сетне го сложи в протегнатите ръце на Алис.

Алис погледна бебето и отново се разплака.

– Падма каза... че ще имам най-добрите лекари. Каза... че няма да ме боли. Каза, че ще остане с мен... по дяволите, Падма! – Тя притисна сина на Падма към себе си и с нежна изненада възкликна: – Оу! – Устата на бебето бе открила гърдата ѝ и очевидно я бе захапала като баракуда.

– Отлични рефлексии – забеляза Ботари.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

– За Бога, Ботари, не можем да я вкараме там – изсъска Куделка.

Стояха в една тясна уличка в лабиринта на кервансарая – дебелостенна сграда, необичайно висока в студения влажен мрак. Високо горе на очуканата гипсова стена от някакви затворени с капаци прозорци се процеждаше жълта светлина. Над дървената врата колебливо гореше газениче. Това, доколкото можеше да види Корделия, бе единственият вход.

– Не можем да я държим на улицата. Трябва да е на топло – отвърна сержантът. Той носеше на ръце лейди Ворпатрил, а тя се беше притиснала до него, уморена и трепереща. – Сега е нощ. Късно е. Вече затварят.

– Какво е това място? – попита Друشناкови.

Куделка прочисти гърлото си.

– През Периода на изолация, когато това е бил центърът на Ворбар Султана, е било резиденция на лорд. Един от по-незначителните принцове Ворбара, струва ми се. Затова е построено като крепост. Сега е... хан.

„Аха, значи това е твоят бардак, Ку“ – едва не се изгърва Корделия, но вместо това се обърна към Ботари:

– Безопасно ли е? Или има вероятност да е пълно с доносчици като предишното място?

– Безопасно за няколко часа – прецени Ботари. – Във всеки случай на нас ни трябва само няколко часа. – Той подаде лейди Ворпатрил на Друشناкови и изчезна вътре след тих разговор през вратата с някакъв пазач. Корделия притисна мъничкия Иван по-силно към себе си, покривайки го с якето си, за да сподели с него цялата си топлина. За щастие беше спал тихо през тяхното неколкоминутно бягство от изоставената къща дотук. Ботари се върна след няколко мига и им махна да го последват.

Минаха през един коридор, почти като каменен тунел, с тесни цепнатини в стените и с дупки отгоре на всеки половин метър.

– За отбрана едно време – прошепна Куделка и Друشناкови кимна с разбиране. Но тази вечер не ги очакваха стрели, нито кипящо масло. Един почти толкова висок, но по-едър от Ботари мъж заключи вратата зад тях.

Влязоха в голяма тъмна стая, превърната в нещо като бар и трапезария. В нея имаше само една-две отчайващо изглеждащи жени и някакъв мъж, който хъркаше с глава върху масата. Както обикновено, в дъното на помещението имаше екстравагантно огнище, в което догаряха въглени.

Вече имаха водач. Или домакиня? Една висока жена им махна мълчаливо да се приближат към стълбището. Преди петнайсет или дори преди десет години може да бе имала стройна фигура, не сега беше просто костелива и повехнала, облечена в безвкусна пурпурна роба с увиснали дипли, които сякаш отговаряха на отпуснатото ѝ лице. Ботари взе на ръце лейди Ворпатрил и я понесе по стръмното стълбище. Куделка се огледа тревожно и изглежда леко се успокои, когато не забеляза никого.

Жената ги заведе в една стая до коридора на горния етаж.

– Сменете чаршафите – измърмори Ботари. Жената кимна и изчезна, а той не пусна изтощената лейди Ворпатрил, докато жената не се върна и не смени изпомачканите завивки с чисти ленени чаршафи. Ботари сложи родилката на леглото и ѝ помогна да се приповдигне. Корделия ѝ подаде спящото бебе и лейди Ворпатрил ѝ кимна благодарно.

Стопанката – така реши да мисли за кокалестата жена Корделия – гледаше бебето с интерес.

– Новородено е. Голямо момче, а? – После неуверено се опита да му погука.

– На две седмици е – заяви Ботари с отблъскващ тон.

Жената изсумтя, опряла длани на хълбоците си.

– И аз си падам акушерка, Ботари. По-скоро е на два часа.

Ботари отпрати на Корделия странен, почти уплашен поглед. Стопанката вдигна ръка да го успокои.

– Както кажеш.

– Трябва да я оставим да поспи – каза Ботари, – докато не се уверим, че няма да получи кръвоизлив.

– Да, но не сама – отвърна Корделия. – В случай че се събуди и не знае какво прави на това непознато място. – Освен че беше непознато, това място би трябвало да е и абсолютно чуждо за една ворска жена.

– Ще поостана с нея – прояви инициатива Друшнакови и погледна подозрително стопанката, която очевидно се бе навела прекалено близо до бебето според разбиранията ѝ на телохранителка. Корделия не мислеше, че Дру е съвсем заблудена от преструвката на Куделка, че са попаднали в някакъв музей. Нито пък щеше да се заблуди лейди

Ворпатрил, щом си починеше достатъчно, за да събере мислите си.

Друشناкови седна в едно орфанно кресло и сбърчи нос от миризмата на мухъл. Останалите излязоха от стаята. Куделка отиде да намери тоалетна и да се опита да купи нещо за ядене. Някакъв неприятен полъх във въздуха подсказваше на Корделия, че нищо в този кервансарай не е свързано с градската канализация. Нито пък имаше централно отопление. Ботари се намръщи и стопанката изчезна.

В помещението, осветено от червена, работеща на батерия лампа, имаше канапе, два стола и ниска маса. Ботари и Корделия седнаха. Забравил напрежението за миг, Ботари изглеждаше развеселен. Корделия нямаше представа как изглежда, но бе сигурна, че видът ѝ не е от най-добрите.

– Има ли проститутки на колонията Бета? – попита неочаквано Ботари.

За Корделия това бе като мислен удар с камшик. Гласът му бе толкова уморен, че въпросът прозвуча почти небрежно, като се оставеше настрана това, че Ботари никога не водеше небрежни разговори. До каква степен ужасните събития от тази вечер бяха нарушили присъщата му уравновесеност?

– Ами... имаме ЛТПС – отвърна тя предпазливо. – Предполагам, че те изпълняват подобна социална функция.

– ЛТПС?

– Лицензирани терапевти по практическа сексуалност. Трябва да положиш държавен изпит и да получиш правоспособност. Изисква се да имаш поне степен по психотерапия. Хермафродитите правят най-много пари, те са ужасно популярни сред туристите. Това не е... професия с висок социален статус, но не са и от утайката. Струва ми се, че на колонията Бета нямаме изобщо утайка, като че ли спираме някъде докъм долната средна класа. Това е все едно... – тя замълча, търсейки подходящ културен аналог, – като да си фризьорка на Бараяр. Да изпълняваш лични услуги според професионален стандарт с мъничко изкуство и опитност.

Тя наистина бе успяла да смути Ботари, сигурно за пръв път. Той сбърчи вежди.

– Само бетанците биха могли да си помислят, че ти трябва някаква проклета университетска степен... Използват ли ги и жени?

– Естествено. И двойки също. При тях... учебният елемент е много по-силно подчертан.

Той поклати глава и се поколеба. После я погледна изпод вежди.

– Майка ми беше проститутка. – Тонът му беше и любопитен и резервиран. Той чакаше.

– Аз... като че ли се досещах.

– Не знам защо не е абортирала. А е имала възможност, нали работеше и като акушерка. Може да е мислела за старините си. Често ме продаваше на клиентите си.

Корделия се закашля.

– Виж... това не би било позволено на колонията Бета.

– Не си спомням много за това време. Избягах, когато бях на дванайсет и бях пораснал достатъчно, за да пребия проклетите й клиенти. Бях в една банда, докато не станах на шестнайсет, но минавах за осемнайсетгодишен и излъгах, за да постъпя в Службата. Така се измъкнах.

– Службата трябва да ти е изглеждала като рай в сравнение с другото.

– Докато не срещнах Ворутиър. – Той се огледа разсеяно. – Преди тук имаше повече хора. Сега е пълно мъртвило. – Гласът му стана замислен. – Не мога да си спомня много добре голяма част от живота си. Сякаш... не съм същият. И все пак има много неща, които искам да забравя, а не мога.

Тя нямаше намерение да пита кои, но изхъмка разбиращо.

– Не знам кой е бил баща ми. Да си копеле тук е почти толкова лошо, колкото и да си мутант.

– В бетанския контекст думата „копеле“ се използва като отрицателно описание на някоя личност, но всъщност няма обективно значение. Децата, родени без родителите да са правоспособни, не са същото нещо, а и се срещат толкова рядко, че всеки случай се разглежда индивидуално. – „Защо ли ми разказва всичко това? Какво иска от мен? Когато започна, изглеждаше боязлив, а сега изглежда почти доволен. Какво в думите ми е намерил за правилно?“ Тя въздъхна.

За нейно облекчение се върна Куделка. Носеше наистина пресни сандвичи с хляб и сирене и бутилка бира. Корделия се зарадва на бирата – съмняваше се в качеството на водата на това място. Преглътна първата хапка с благодарност и каза:

– Ку, трябва да преработим стратегията си.

Той се настани тромаво до нея и я погледна сериозно.

– Да?

– Очевидно не можем да вземем лейди Ворпатрил и бебето с нас. А не можем да я оставим и тук. Оставихме пет трупа и горящ земеход на Службата за сигурност на Вордариан. Ще претърсят целия район най-

щателно. Но известно време ще се оглеждат за бременна жена. Това ни дава прозорец във времето. Трябва да се разделим.

Той запълни мига на колебание с хапка сандвич.

– В такъв случай, ще останете ли с нея, миледи?

Тя поклати глава.

– Трябва да бъда с групата, която ще отиде в резиденцията. Дори само защото съм единствената, която може да каже: „Вече е невъзможно, време е да се откажем“. Дру е абсолютно необходима, а имам нужда и от Ботари. – „А и по някакъв странен начин Ботари има нужда от мен.“ – Тъй че оставаш ти.

Той стисна горчиво устни.

– Поне няма да ви забавям.

– Не е така – каза остро тя. – Твоята находчивост ни вкара във Ворбар Суптана. А според мен и ще може да изведе лейди Ворпатрил от града. Ти си единственият ѝ шанс.

– Но излиза, че вие се излагате на опасност, а аз се измъквам.

– Опасна илюзия, Ку, помисли. Ако главорезите на Вордариан я хванат отново, няма да се смият над нея. Нито пък над теб и особено над бебето. Няма „безопасен“ избор. Само необходимост и логика, и абсолютната нужда да запазиш главата си.

Той въздъхна:

– Ще се опитам, миледи.

– Да се „опиташ“ не е достатъчно. Падма Ворпатрил се „опита“. Трябва да успееш, Ку.

Той бавно кимна.

– Да, миледи.

Ботари тръгна да потърси дрехи за новата самоличност на Ку – беден млад съпруг и баша.

– Клиентите винаги оставят тук разни неща – отбеляза той и Корделия се почуди какво би могъл да намери за лейди Ворпатрил. Ку занесе храната на лейди Ворпатрил и Дру. Върна се мрачен и потиснат, настани се отново до Корделия и каза:

– Сега вече разбирам защо Дру бе толкова разтревожена да не е бременна.

– Наистина ли?

– Неприятностите на лейди Ворпатрил ме накараха да изглеждам... съвсем незначителен. За Бога, сигурно е много болезнено.

– Да. Но болката трае само ден. – Тя потърка белега си. – Или няколко седмици. Според мен проблемът не е в това.

– А в какво тогава?

– В... трансценденталния акт. Да създадеш живот. Размишлявах за това, когато бях бременна с Майлс. С този акт аз допринесох с още една смърт за света. Едно раждане, една смърт и цялата болка и прояви на воля помежду им. Ориенталски мистични символи, като Смъртта-майка Кали – чак тогава разбрах, че това изобщо не е мистика, а просто обикновен факт. Един „инцидент“ в бараярски стил може да сложи началото на причинна верига, която да свърши едва в края на времето. Нашите деца ни променят... независимо дали живеят, или не. Макар вашето дете да се окаже този път само химера, Дру бе докосната от тази промяна. А ти?

Той поклати объркано глава.

– Изобщо не съм мислил за всичко това. Просто исках да съм нормален. Като останалите мъже.

– Според мен инстинктите ти са наред. Просто не са достатъчни. Не мислиш ли, че би могъл да използваш едновременно инстинктите и интелигентността си за една, вместо за много цели?

Той изсумтя:

– Не зная. Не зная... как да стигна до нея сега. Казах й, че съжалявам.

– Нещата между вас двамата не са наред, нали?

– Не са.

– Знаеш ли какво ме безпокоеше най-силно по време на пътуването насам? – попита Корделия.

– Не...

– Не можах да се сбoguвам с Арал. Ако... нещо се случи с мен или пък с него, между нас ще остане нещо висящо, недоразрешено. И няма да има начин да се реши.

– Мм. – Той потъна в себе си, отпуснат на стола.

Тя се замисли за миг.

– Какво си опитал да направиш освен това „съжалявам“? Ами „Как се чувстваш?“, „Добре ли си?“, „Мога ли да ти помогна?“, „Обичам те!“ . Класически фрази. Всъщност предимно въпроси, ако се замисли човек. Изразяващи желание за започване на разговор, нали разбираш?

Той се усмихна тъжно.

– Струва ми се, че тя повече не иска да разговаря с мен.

– Да предположим... – тя отпусна глава назад и се вгледа с невидящи очи в коридора. – Да предположим, че нещата не бяха приели такъв лош обрат онази вечер. Да предположим, че ти тогава не беше

изпаднал в паника. Да предположим, че онзи идиот Евън Ворхалас не би бе попречил с малкото си ужасно представление. – Точно тогава я осени неочаквана мисъл. Твърде болезнени бяха всички тези „Да предположим, че не...“ – Върни се на кадър едно. Вие сте там, натискате се щастливо. – Арал бе използвал тези думи – „натискате се“. Точно сега от мисълта за Арал болеше много силно. – Разделяте се приятели, а на следващата сутрин се събуждате с невъзнаградена любов... какво се прави след това, тук, на Бараяр?

– Посредник.

– А?

– Нейните родители или моите наемат посредник. А после, ами... уреждат нещата.

– А какво правиш ти?

Той сви рамене.

– Явявам се навреме за сватбата и плащам сметката, предполагам. Всъщност родителите плащат сметката.

Не бе учудващо, че Куделка бе в затруднение.

– Искаше ли да има сватба? А не просто да спите заедно?

– Да! Но... миледи, аз съм само половин мъж, и то в добрите дни. Нейното семейство само би ме погледнало и би се изсмяло.

– Срещал ли си се някога със семейството ѝ? Срещали ли са се някога с тебе те?

– Не...

– Ку, чуваш ли се какво говориш?

Той я погледна засрамено.

– Ами...

– Посредник. Хм. – Тя се изправи.

– Къде отивате? – попита нервно той.

– Да посреднича – отвърна твърдо Корделия, мина по коридора към стаята на лейди Ворпатрил и надникна вътре. Друشناкови седеше и наблюдаваше спящата жена. Двете бири и сандвичите стояха оставени недокоснати на нощното шкафче.

Корделия се вмъкна вътре и затвори тихо вратата.

– Знаеш ли – промълви тя, – добрите войници никога не изпускат шанса да хапнат или да поспят. Понеже не знаят дали няма да ги вдигнат по тревога преди да се появи следващият шанс.

– Не съм гладна. – Дру също изглеждаше вгълбена, сякаш бе попаднала в някакъв капан в самата себе си.

– Искаш ли да си поговорим?

Тя направи неуверена гримаса, отдалечи се от леглото и седна на едно канапе в другия край на стаята. Корделия седна до нея.

– Тази вечер – каза тихо момичето – за пръв път участвах в истинска битка.

– Справи се добре. Зае добра позиция, реагира...

– Не. – Друشناкови направи горчиво-колеблив жест. – Не е така.

– Нима? На мен ми се стори добре.

– Заобиколих тичешком сградата. Зашеметих двама мъже от Службата за сигурност, които чакаха на задната врата. Изобщо не ме видяха. Добрах се до моята позиция на ъгъла на сградата. Наблюдавах онези мъже, които измъчваха лейди Ворпатрил на улицата. Обиждаха я, оглеждаха я, блъскаха я... това ме разяри толкова, че включих невроразрушителя си. Искях да ги убия. После започна стрелбата. И... и аз се поколебах. И лорд Ворпатрил загина точно заради това. Вината е моя...

– Хей, момиче! Не само онзи главорез, който застреля Падма Ворпатрил, се беше прицелил в него. Падма беше толкова упоен и объркан, че дори не се опита да намери прикритие. Трябва да са му дали двойна доза, за да го насилят да ги заведе при Алис. Също толкова лесно би могъл да загине от някой друг изстрел или да попадне под нашия собствен кръстосан огън.

– Сержант Ботари не се поколеба – каза безизразно Друشناкови.

– Вярно – съгласи се Корделия.

– Освен това сержант Ботари не губеше енергия да... съжاليا врага.

– Права си. Ами ти?

– Аз съжالياвам.

– Убиваш двама абсолютни непознати и очакваш да се чувстваш весела?

– Ботари беше весел.

– Да. На Ботари това му достави удоволствие. Но Ботари не е нормален човек дори и по бараярските стандарти. Да не би да се стремиш да станеш чудовище?

– Защо го наричате така!

– О, но той е мое чудовище. Моето вярно куче. – Тя винаги имаше проблеми да обяснява Ботари, понякога дори на самата себе си. Корделия се зачуди дали Друشناкови знае за земния произход на термина „козел за отпушане“. Жертвеното животно, което всяка година било пускано в пустощта да отнесе греховете на своето общество... Ботари навярно бе нейният звяр на греха, тя виждаше съвсем ясно какво прави

той за нея. Не бе толкова уверена какво правеше той за самия себе си, освен че, изглежда, го намираше за отчаяно важно. – Така че дори се радвам, че си угнетена. Двама патологични убийци на моя служба би било излишно. Цени тази угнетеност, Дру.

Момичето поклати глава.

– Струва ми се, че може би това не е моето призвание.

– Може би. А може би не. Помисли си какво чудовищно нещо би била една армия от такива като Ботари. Всяка въоръжена сила в едно общество – армия, полиция, служба за сигурност – се нуждае от хора, които да могат да се нагърбят с необходимото зло и все пак да не стават зли от това. Да вършат само необходимото и нищо повече. Непрекъснато да подлагат на съмнение предположенията, да не допускат да се стига до зверства.

– По начина, по който онзи полковник спря отвратителния капрал ли?

– Да. Или по начина, по който лейтенантът разпитваше полковника... Искане ми се да можем да го спасим – въздъхна Корделия.

Дру се намръщи и сведе поглед.

– Ку си мисли, че си му сърдита – каза Корделия.

– Ку? – вдигна разсеяно поглед Друшнакови. – О, да, и той беше там. Искане ли нещо?

Корделия се усмихна.

– Ку си представя, че цялото ти нещастие се е съсредоточило върху него. – Усмивката ѝ изчезна. – Имам намерение да го пратя с лейди Ворпатрил, за да се опита да изведе нея и бебето. Ще се разделим веднага, щом тя е в състояние да ходи.

На лицето на Дру се изписа тревога.

– Ще бъде изложен на ужасна опасност. Хората на Вордариан ще бъдат бесни, че са изпуснали нея и младия лорд.

Да, все още имаше лорд Ворпатрил, който да обърква генеалогичните сметки на Вордариан. Безумна система, която превръща едно бебе в смъртоносна заплаха за възрастен човек.

– Никой не е в безопасност, докато не свърши тази отвратителна война. Кажете ми друго: още ли обичаш Ку? Знам, че сте приключили с първоначалното сляпо увлечение. Ти виждаш неговите недостатъци. Егоцентричен, непрекъснато мисли за недъзите си, ужасно се притеснява за мъжествеността си. За него има надежда. Предстои му интересен живот на служба при регента. – Ако оцелееха през следващите четирийсет и осем часа. Но пък беше добре да внушава на хората си страстен

копнеж за живот. – Желаш ли го?

– Сега съм... свързана с него. Не зная как да го обясня... отдадох му своята девственост. Кой друг би ме взел? Бих била опозорена...

– Забрави за това! Щом свършим с тази акция, ще се покриеш с такава слава, че мъжете ще се редят на опашка за честта да ти кавалерстват. Ще имаш голям избор. В дома на Арал ще имаш възможността да намериш най-доброто. Какъв искаш? Генерал? Имперски министър? Ворски лорд? Чуждопланетен посланик? Единственият ти проблем ще бъде да избираш, тъй като бараярският обичай стиснато ти забранява да имаш повече от един съпруг едновременно. Един несръчен млад лейтенант не би могъл да се съревновава с тези лъскави господари.

Друشناкови се усмихна малко скептично на цветистото въображение на Корделия.

– Кой казва, че самият Ку няма да стане генерал някой ден? – попита тя меко. После въздъхна и сбърчи вежди. – Да. Още го обичам. Но... боя се да не ме нарани отново.

Корделия си помисли, че този проблем е решен.

– Без това не може. Арал и аз се нараняваме един друг непрекъснато.

– О, не и вие двамата, миледи! Изглеждате толкова, толкова свършени!

– Помисли, Дру. Можеш ли да си представиш в какво умствено състояние е точно в този миг Арал поради постъпката ми? Аз мога. И наистина си представям.

– Оо.

– Но болката... ми се струва недостатъчна причина да не обичам живота. Да си мъртъв е съвсем безболезнено. Болката, като времето, може да настъпва безогледно. Въпросът е какви великолепни мигове би могла да спечелиш от живота освен болката?

– Не съм сигурна, че разбирам това, миледи. Но... в главата ми се върти една картина. Аз и Ку на брега, сам сами. Ужасно е топло. А когато ме погледне, вижда мен, наистина вижда мен и ме обича...

Корделия сви устни.

– Да... Точно така ще стане. Ела с мен.

Момичето се изправи покорно. Корделия я заведе в залата, насила премести Ку в единия край на канапето, настани Дру на другия и се отпусна между двамата.

– Дру, Ку иска да ти каже няколко неща. Тъй като явно говорите на различни езици, той ме помоли да бъда негов преводач.

Ку засрамено вдигна ръце, за да възрази.

– Този жест означава: „По-скоро бих пропилял останалата част от живота си, отколкото да изглеждам глупак в продължение на пет минути“. Не му обръщай внимание – каза Корделия. – А сега, дайте да видя. Кой започва?

Настъпи кратко мълчание.

– Споменах ли, че играя също ролите на родителите на двама ви? Струва ми се, ще започна като майката на Ку. „Е, синко, срещнал ли си вече някой хубавки момичета? Почти си на двайсет и шест, нали знаеш.“ Видях онзи запис – прибави тя със собствения си глас, когато Ку се задави. – Имам нейния стил, а? И нейното доволство. А Ку каза: „Да, мамо, има едно прекрасно момиче. Млада, стройна, умна.“ А майката на Ку каза: „Хопала!“ И наема мен, вашата приятелка и съседка, посредницата. А аз отивам при твоя баща, Дру, и казвам: „Има един младеж, имперски лейтенант, личен секретар на лорд-регента, герой от войната, работи в Генералния щаб“. А той каза: „Не говори повече! Ще го вземем. Хопала!“ И...

– Струва ми се, че ще има да казва повече от това! – прекъсна я Ку.

Корделия се обърна към Друشناкови.

– Това, което току-що каза Ку, означава, че твоето семейство няма да го хареса, защото е сакат.

– Не! – каза възмутено Дру. – Не е така...

Корделия вдигна ръка.

– Като твой посредник, Ку, позволи ми да ти кажа нещо. Когато нечия прелестна дъщеря посочи и каже твърдо: „Тате, искам този“, един благоразумен баща отговаря само „Да, скъпа“. Признавам, може да е трудно да бъдат убедени тримата големи братя. Само я разреви и може да имаш сериозни неприятности в задната уличка. По което разбирам, че още не си им се оплакала, Дру, нали?

Момичето сподави неволното си изкискване.

– Не!

Ку изглеждаше така, сякаш това бе нова и опасна мисъл.

– Виж – каза Корделия, – все още можеш да избегнеш братското възмездие, Ку, ако се пребориш със себе си. – Тя се обърна към Дру: – Знаем, че е доста дървен, но ти обещавам, че се поддава на тренировка.

– Вече казах, че съжалявам – каза Ку с тон, който прозвуча язвително.

Дру се вледени и отвърна студено:

– Да. И го повтаряш доста често.

– И ето че стигнахме до сърцевината на проблема – каза бавно и сериозно Корделия. – Това, което Ку всъщност иска да каже, Дру, е, че не съжалява ни най-малко. Мигът е бил чудесен, ти си била чудесна и той иска да го направите отново. И отново, и отново, само вие двамата, за винаги, с одобрението на обществото и без да ви пречи никой. Така ли е, Ку?

Ку изглеждаше зашеметен.

– Ами... да!

Дру премига.

– Но... аз исках ти да го кажеш!

– Нима? – погледна той над главата на Корделия.

„Тази посредническа система наистина има някои плюсове – помисли си Корделия. – Но има и граници.“ Тя се изправи и погледна хронометъра си. Не ѝ беше до веселби.

– Имате още малко време. За малко време можете да си кажете много неща, ако се придържате към едносричните думи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мракът преди разсъмване не беше толкова катраненочерен като нощта в планините. Мъгливото нощно небе отразяваше лекото кехлибарено сияние на града. Лицата на приятелите ѝ представляваха сивкави петна, напомнящи на най-ранните древни фотографии – Корделия се опитваше да не мисли „като лица на мъртъвци“

Лейди Ворпатрил, почистена, нахранена и отпочинала няколко часа, все още не беше съвсем укрепнала, но можеше да ходи сама. Стопанката ѝ бе донесла изненадващо прилични дрехи – дълга до прасците сива пола и пуловер, който да я предпазва от студа. Куделка бе заменил цялото си военно облекло за увиснали панталони, стари обувки и яке, което да замести неговото, пострадало при спешното му използване за акушерски нужди. Той носеше бебето лорд Иван, повито с някакъв заместител на пелена и топло одеяло – това допълваше картината на боязливо малко семейство, опитващо се да се измъкне в провинцията при родителите на жената, преди да започне сражението. Корделия бе видяла стотици бежанци като тях по пътя им към Ворбар Султана.

Куделка огледа малката си група и сведе намръщено очи към сабята в ръката си. Дори когато на нея се гледаше като на обикновен бастун, гладкото дърво, лъскавият стоманен шип и инкрустираната дръжка не изглеждаха особено присъщи за средната класа. Той въздъхна.

– Дру, можеш ли да скриеш някъде това? Така е дяволски подозрително и по-скоро ще ми пречи, отколкото да ми помага, докато нося бебето.

Друшнакови кимна, коленичи, зави сабята в една риза и я прибра в чантата. Корделия си спомни какво бе станало последния път, когато Ку бе носил оръжието в кервансарая, и погледна нервно в сумрака.

– Каква е вероятността някой да ни нападне по това време? Сигурно не изглеждаме много богати.

– Може да ви убият дори само заради дрехите – отвърна навъсено Ботари. – Идва зима. Но е по-безопасно от обикновено. Войниците на Вордариан са опразнили квартала – набирали „доброволци“ за изкопаването на бомбоубежища в градските паркове.

– Никога не съм мислила, че мога да одобрявам робския труд – изпъшка Корделия.

– Във всеки случай това е безсмислено – каза Куделка. – Развалят

парковете. Дори да завършат убежищата, в тях няма да могат да се скрият достатъчно хора. Но изглежда внушително и представя лорд Воркосиган като заплаха в умовете на хората.

– Освен това – Ботари разтвори якето си и показа сребристия си невроразрушител – този път имам оръжие.

Е, това беше. Корделия прегърна Алис Ворпатрил, която се притисна до нея и промълви:

– Бог да ви помага, Корделия. И нека прати Видал Вордариан да гние в ада.

– Пазете се. Ще се видим в базата Танъри, нали? – Корделия погледна Куделка. – Нека оцелеем и осуетим плановете на враговете си.

– Ще се опи... ще оцелеем, миледи – отвърна Куделка. После сериозно отдаде чест на Друشناкови. В тази военна учтивост нямаше ирония, може би само мъничко завист. Тя му отвърна с бавно, разбиращо кимване. Никой не искаше да обърка момента с повече думи. Двете групи се разделиха в лепкавия мрак. Дру наблюдаваше как Куделка и лейди Ворпатрил се скриха от погледа ѝ, после тръгна напред.

Излязоха от тъмния лабиринт на осветените улици. Случайни човешки фигури бързаха в ранното зимно утро. Изглежда, всички минавачи преминаваха на отсрещната страна, за да избегнат всеки срещнат, и Корделия се почувства мъничко по-незабележима. Вцепени се, когато покрай тях мина бавно един земеход на градската стража, но колата продължи нататък.

Поспряха, за да се уверят, че необходимата им сграда е отключена за началото на деня. Постройката беше многоетажна, в утилитарния стил на архитектурния разцвет, настъпил с възцаряването на Ецар Ворбара и с установяването на стабилитет преди повече от трийсет години. Беше търговска, а не правителствена; те минаха през фойето, влязоха в асансьора и се спуснаха надолу необезпокоявани.

Слязоха в мазето и Дру започна да се оглежда внимателно.

– Трябва да внимаваме да не ни види някой.

Ботари застана до нея нащрек, а тя се наведе и насили ключалката на един канализационен тунел. После ги поведе по него, завивайки на два пъти в напречни канали. Проходът очевидно се използваше често, тъй като лампите бяха запалени. Корделия напругаше слуха си да долови други стъпки освен техните собствени.

Стигнаха до някакъв капак, завинтен за пода. Друشناкови го отвори бързо.

– Скачайте долу. Дълбоко е само два метра. Но сигурно е мокро.

Корделия се мушна в тъмния отвор, цопна долу и запали джобното си фенерче. Водата, гладка, черна и блестяща, стигаше до стегнатите ѝ в ботуши глезени. Беше леденостудена. Ботари я последва. Дру стъпи с колене на раменете му, за да намести капака, после скочи с плясък до нея.

– Имаме около половин километър по този канал. Хайде – прошепна тя.

Толкова близо до целта! Нямаше нужда да я карат да бърза.

Повървяха малко, после се изкатериха до някакъв тъмнеещ се отвор в стената, който ги отведе в много по-стар и по-малък канал, изграден от потъмнели от времето тухли. Приклекли и привели гръб, тримата се запромъкваха напред. За Ботари това сигурно бе най-неприятно, помисли си Корделия. Дру забави ход, започна да почуква по тавана на тунела със стоманения шип на бастуна на Куделка и щом започна да бие на кухо, спря.

– Тук. Направено е да се отваря надолу. Вижте. – Тя извади сабята и пъкна внимателно острието в един процепа между хлъзгавите тухли. Чу се щракване и замаскираният капак се люшна надолу, като едва не я удари по главата. Тя прибра сабята в ножницата. – Хайде. – И се измъкна през отвора.

Двамата я последваха и се оказаха в друг, още по-тесен дъвен канал. Той се изкачваше нагоре по-стръмно. Тръгнаха приведени. Дрехите им се триеха в стените и станаха целите във влажни петна. Внезапно Дру се изправи и се изкачи по купчина счупени тухли в мрачно, подпряно с колони помещение.

– Какво е това място? – прошепна Корделия. – Прекалено голямо е за тунел...

– Старата конюшня – прошепна в отговор Дру. – Сега сме под резиденцията.

– Проходът не ми изглежда толкова таен. Сигурно го има на старите скици и планове. Хората... Службата за сигурност навярно знае за него. – Корделия се взря в неясните, дъхащи на мухъл ниши, разкриващи се под трепкащата светлина на фенерчетата.

– Да, но това е мазето на старите стари конюшни. Не тези на Дорка, а на прачичо му. Държал е тук над триста коня. Преди двеста години те изгорели в грандиозен пожар и вместо да правят ремонт, ги затрупали и построили върху източната им част новите стари конюшни. А по времето на Дорка ги превърнали в жилища за персонала. Сега повечето зложници са заключени точно там. – Дру закричи решително напред,

якаш бе в свои води. – Сега сме на север от главната част на резиденцията, под градините на Ецар. Очевидно Ецар е открил това старо мазе и е измислил тайния проход с Негри преди трийсет години. Дори собствената му Служба за сигурност не знаеше за него. Доста доверчив е бил, а?

– Благодаря ти, Ецар – измърмори иронично Корделия.

– Щом излезем от прохода на Ецар, започва истинската опасност – отбеляза момичето.

Да, все още можеха да се откажат, да се върнат – и никоой нямаше да разбере. „Защо тези хора така лесно ми позволиха да рискувам живота им? Господи, мразя да командвам.“ Нещо шумолеше в мрака, някъде капеше вода.

– Тук – каза Друشناкови, осветявайки с фенерчето купчина сандъци. – Тайният склад на Ецар. Дрехи, оръжие, пари – капитан Негри ме накара да прибавя и някои женски и момчешки дрехи миналата година, по времето на ескобарската инвазия. Готвеше се за неприятности, но безредиците изобщо не стигнаха дотук. Моите дрехи ще са ви съвсем малко по-големи.

Съблякоха старите си дрехи и Друشناкови избра чисти, подходящи за старшите прислужнички в резиденцията. Бе ги донесла точно за това. Ботари извади черната си униформа от чантата и я облече, прибавяйки съответните отличителни знаци на Имперската служба за сигурност. От разстояние не се отличаваше от обикновените войници, макар навярно да бе прекалено изпомачкан, за да не го забележат отблизо. Както бе обещала Дру, в запечатаните сандъци имаше пълен набор от заредени оръжия. Корделия си избра нов зашеметител, Дру също. Погледите им се срещнаха.

– Този път не се колебаеш, а? – промърмори Корделия. Дру мрачно кимна. Ботари си взе по едно от всичко: зашеметител, невроразрушител и плазмен пистолет. Корделия се надяваше да не подрънква, когато върви.

– Не можеш да стреляш с това нещо вътре – противопостави се Друشناкови на плазмения пистолет.

– Човек никога не знае – сви рамене Ботари. След кратък размисъл Корделия взе и бастуна със сабята, като завърза на възел колана си около дръжката му. Не беше сериозно оръжие, но се беше оказало неочаквано полезно по време на пътуването. „За късмет.“ После от дъното на чантата Корделия извади това, което смяташе за най-мощно от всички останали оръжия.

– Обувка? – попита безизразно Друшнакови.

– Обувката на Грегор. За момента, в който установим контакт с Карийн. Сигурна съм, че другата е при нея. – Корделия я напъха дълбоко във вътрешния джоб на носещото герба на Ворбара болеро – с него трябваше да мине за служителка в резиденцията.

Щом завършиха приготвянията си, Дру отново ги поведе в стесняващата се тъмнина.

– Сега сме под самата резиденция – прошепна тя, завивайки встрани. – Ще се качим по тази стълба между стените. Построена е по-късно, разстоянието не е голямо.

Истината не беше съвсем такава. Корделия дишаше тежко и се изкачваше след момичето, притисната между двете тесни стени и опитвайки се да не се докосва до тях. Стълбата естествено бе направена от дърво. Главата ѝ пулсираше от умора и възбуда. Тя измери на ум широчината. Смъкването на маточния репликатор по тази стълба щеше да е трудно. Тя се сгълча строго да разсъждава позитивно, а после реши, че точно това е позитивно. „Защо правя това? Сега можех да съм с Арал в базата Танъри и да оставя всички тези бараярци да се избиват, щом толкова им харесва.“

Дру отстъпи встрани върху някакъв тесен перваз, всъщност обикновена дъска. Когато Корделия стигна до нея, момичето я спря с жест и загаси фенерчето си. Дру докосна някакъв безшумен секретен механизъм и стената се отвори пред тях. Очевидно всичко бе поддържано добре смазано чак до смъртта на Ецар.

Надникнаха в спалнята на стария император. Бяха очаквали да е празна. Устата на Дру се отвори в безмълвно възклицание на смут и ужас.

Огромното, украсено с резба старо дървено легло на Ецар, същото в което бе умрял, беше заето. Лампата, приглушена до оранжово мъждукане, хвърляше сенки върху две голи спящи тела. Въпреки късогледството си Корделия мигновено разпозна плоското лице и мустаците на Видал Вордариан. Беше се проснал върху четири пети от леглото, а тежката му ръка лежеше собственически върху принцеса Карийн. Тъмната ѝ коса бе разрошена. Тя спеше, свита на малка топка в горния ъгъл на леглото, с лице навън, притиснала белите си ръце към гърдите – всеки миг можеше да падне на земята.

„Е, намерихме Карийн. Но има проблем.“ Корделия потрепери от импулсивното желание да застреля Вордариан в съня му. Но освобождаването на енергия щеше да вдигне тревога. А докато не вземеше в

ръцете си репликатора на Майлс, тя не бе готова за бягство. Корделия махна на Дру да затвори отново стената и въздъхна:

– Надолу. – Надолу към Ботари, който чакаше зад тях. Тръгнаха обратно. Корделия се обърна към момичето, което плачеше съвсем тихичко.

– Тя му се е продала – прошепна Друшнакови. Гласът ѝ трепереше от мъка.

– Ако можеш да ми обясниш каква власт си представяш, че има тя, за да се противопостави на този човек в момента, с любопитство бих те изслушала – каза язвително Корделия. – Какво очакваш да направи, да се хвърли през прозореца, за да избегне съдба, по-лоша от смъртта? Съдбата ѝ със Сердж беше по-лоша от смъртта и ми се струва, че това вече изобщо не я вълнува.

– Но ако се бяхме добрали тук по-рано, аз можех... ние можехме да я спасим.

– И все още можем.

– Но тя наистина му се е продала!

– Лъжат ли хората насън? – попита Корделия. Видя объркания поглед на Дру и поясни: – Не ми прилича на любовница. Лежи като затворник. Обещах да се опитаме да я спасим и ще го направим. – „Времето!“ – Но първо ще отидем за Майлс. Да опитаме с втория изход.

– Ще трябва да минем през по-наблюдавани коридори – предупреди Друшнакови.

– Само това ни остава. Ако чакаме всички да се събудят, ще стане още по-опасно.

– Смяната в кухнята застъпва точно сега – отбеляза Дру. – Често се отбивах там за кафе и пасти.

Е, при един такъв набег не можеха да си поискат закуска. И така. Да вървят или да не вървят? Храброст или глупост беше това, което я подтикваше напред? Не можеше да е храброст – страхуваше се ужасно, същото онова горещо-кисело гадене, което бе усещала точно преди сражението по време на ескобарската война. Но сродността на усещането не можеше да помогне. „Ако не предприема нещо, детето ми ще загине.“ Просто трябваше да действа – без смелост.

– Хайде – реши най-сетне Корделия. – По-добър шанс няма да има.

Отново нагоре но тясното стълбище. Втората врата се отвори в личния кабинет на стария император. За голямо облекчение на Корделия, помещението беше тъмно и неизползвано, недокоснато, откакто бе почиствено и заключено след смъртта на Ецар предишната пролет.

Комуникационният пулт на бюрото му беше изключен, изпразнен от всичките му тайни, мъртъв като собственика си. Прозорците бяха все още тъмни в мудно настъпващата зимна сутрин.

Бастунът на Ку я удари по прасеца. Изглеждаше странно, закачен на кръста ѝ, прекалено очевидно като сабя. На бюрото в кабинета бе поставен голям античен поднос с плоска керамична купа, типична за цялата декорация на резиденцията. Корделия сложи бастуна върху подноса и го вдигна като прислужница.

Друشناкови кимна одобрително.

– Носете го между кръста и гърдите си, на нивото на лактите – прошепна тя. – И дръжете гърба си изправен, така ми казваха винаги.

Корделия кимна. Затвори х вратата в стената, пооправи х се и излязох в долния коридор на северното крило.

Две прислужници от резиденцията и един мъж от охраната. На пръв поглед изглеждаха съвсем естествено, дори и в тези смутни времена. На малкото стълбище в западния край на коридора караулеше часови капрал. Той видя отличителните знаци за ранга и принадлежността на Ботари към ИмпСи и двамата си отдадох чест. Преди часовият да ги огледа по-сериозно, те вече се бяха изкачили зад извивката на стълбището. Корделия си напомняше да не бърза изплашено. Лека заблуда – двете жени не можеха да представляват заплаха, защото вече бяха охранявани. А това, че заплаха можеше да представлява охраната им, щеше да убегне на капрала поне още няколко минути. Сви х по горния коридор. Там! Зад онази врата, според докладите на лоялистите, Вордариан държеше отвлечения репликатор. Точно под окото му. Навярно като човешки щит – всеки експлозив, пуснат над жилището на Вордариан, щеше да убие и мъничкия Майлс. А дали бараярецът мислеше за нещастното ѝ дете като за човек?

Пред вратата стоеше друг часови. Той ги погледна подозрително и докосна с длан оръжието на пояса си. Корделия и Друشناкови го подминаха, без да извършат глави. Ботари му отдаде чест и почти едновременно с това стовари юмрук в челюстта му. Часовият залитна и блъсна главата си в стената. Сержантът го подхвана преди да падне. Отвори х вратата и издърпа х неподвижното тяло вътре. Ботари зае мястою му в коридора. Дру затвори безшумно вратата.

Корделия огледа безумно малкото помещение, търсейки автоматични монитори. Навярно по-рано стаята бе използвана като спалня за телохранители, които да бъдат близо до ворските си господари. А можеше да е била и необикновено голяма гардеробна – нямаше дори и прозорец,

който да гледа към някой мрачен вътрешен двор. Преносимият маточен репликатор бе поставен върху застлана с покривка маса в ъгъла на помещението. Зелените му и кехлибарени лампички светеха успокоително. Все още не се виждаше ужасната червена светлина, предупреждаваща за неизправност. От устните на Корделия се изтръгна въздишка – въздишка и на агония, и на облекчение.

Друشناкови огледа тревожно стаята.

– Какво има, Дру? – прошепна Корделия.

– Твърде лесно е – промълви момичето.

– Още не сме приключили. Кажи, че е „лесно“ след час. – Тя облиза устните си, разтърсена от тайно подсъзнателно съгласие с преценката на Друشناкови. Но нищо не можеше да направи. „Вземай и бягай“ Единствената им надежда сега бе бързината, а не скритостта.

Тя остави таблата на масата, протегна ръка да хване дръжката на репликатора и спря. Нещо, нещо не бе както трябва... тя погледна устройството по-отблизо. Мониторът за кислорода дори не работеше. Макар че индикаторът му светеше в зелено, равнището хранителна течност бе 0.00. Празен.

Корделия отвори уста в безмълвен стон. Стомахът ѝ се преобърна. Тя се наведе по-близо, поглъщайки с поглед нелогичната каша на фалшивите сигнали. Ужасният ѝ кошмар, превърнал се изведнъж в ужасна реалност – дали го бяха изпразнили върху пода, в някой канал, в тоалетната? Дали Майлс бе умрял бързо, милостиво смазан, или бяха гледали как бебето ѝ се гърчи в смъртна агония без животоподдържащите си системи? Навярно дори не си бяха направили труда да гледат... „Серийният номер. Виж серийния номер!“ Безнадеждна надежда, но... тя се насили да фокусира замъглените си очи, а пренебрежващия си разум – да опита да си спомни. Бе докосвала замислено този номер в лабораторията на Хенри и Вааген, разсъждавайки за апарата и далечния свят, който го беше създал – а този номер не съвпаднаше. Не беше същият репликатор, не беше този на Майлс! Някой от шестнайсетте други, използван за приамка в този капан...

Сърцето ѝ спря. Колко ли още капани им бяха поставили? Тя си представи как тича отчаяно от репликатор на репликатор, като объркано дете в някаква зловеща игра, търсейки... „Ще полудея.“

Не. Където и да бе истинският репликатор, той бе близо до самия Вордариан. Беше сигурна в това. Тя коленичи до масата, облягайки за миг глава, за да се пребори с черните балони, които замъгляваха мислите ѝ и заплашваха да я лишат от съзнание. После повдигна покривката.

Ето го! Сензор за натиск. Дали това беше идея на самия Вордариан? Коварна и порочна. Дру се наведе и проследи жеста ѝ.

– Капан – прошепна Корделия. – Вдигнем ли репликатора и алармите ще се включат.

– А ако ги обезвредим...

– Не. Няма нужда. Това е фалшива примамка. Не е истинският репликатор. Празен е. Лампичките светят, за да създадат илюзия, че работи. – Корделия се опита да мисли ясно сред оглушителното пулсиране в слепоочията ѝ. – Ще трябва да се върнем. Надолу и после нагоре. Не очаквах да се сблъскам с Вордариан тук. Но съм сигурна, че той знае къде е Майлс. Малко старомоден разпит. Ще се състезаваме с времето. Когато се включи алармата... – От коридора се чува стъпки и викове. А после и цвъртящото избръмчаване на стрелба със зашеметител. Ругаейки, Ботари блъсна вратата.

– Свърши се. Открили са ни.

„Когато се включи алармата, всичко е свършено“ – довърши наум мисълта си Корделия, зашеметена от загубата. Нямаше нито прозорец, нито врата, а те току-що бяха загубили контрола над единствения си изход. Накрая капанът на Вордариан се беше затворил. „И нека Видал Вордариан гние в ада...“

Друشناкови стисна зашеметителя си.

– Няма да ви предадем, миледи. Ще се бием докрай.

– Глупости – озъби ѝ се Корделия. – Не можем да спечелим със смъртта си нищо друго, освен смъртта на още няколко от главорезите на Вордариан. Безсмислено е.

– Искате да кажете, че трябва просто да се откажем?

– Самоубийствената слава е характерна за безотговорните. Не се предаваме. Чакаме по-добра възможност да спечелим. От която няма да можем да се възползваме, ако ни уцелят със зашеметител или невроразрушител. – Разбира се, ако на масата бе истинският репликатор... Тя бе вече достатъчно обезумяла, за да жертва живота на тези хора заради своя син, но още не бе толкова луда, че да ги даде за нищо. Още не бе станала истинска бараярка.

– Предавате се на Вордариан като заложница – предупреди я Ботари.

– Вордариан ме държи като заложница още от деня, в който взе Майлс – каза тъжно Корделия. – Това не променя нищо.

Няколко минути преговаряха, викайки през вратата, и накрая се предадоха въпреки опънатите нерви на войниците от Службата за

сигурност. Хвърлиха навън оръжията си. За по-сигурно войниците сканираха помещението за енергийни източници, а после четирима от тях се втурнаха в малкото помещение, за да заловят новите си пленници. Други двама чакаха отвън като подкрепление. Корделия не правеше резки движения, за да не ги стресне. Един от стражите се намръщи озадачен, когато любопитната изпъкналост под дрехата ѝ се оказа само една детска обувка. Той я остави на масата до подноса.

Командирът им, облечен в кафяво-златистата ливрея на Вордариан, каза в комуникатора на китката си:

– Да. Обезвредени са. Кажете на негово величество. Не, той каза да го събудим. Искате ли да му обяснявате после защо не сте го направили? Благодаря ви.

Войниците не ги изведоха в коридора, а чакаха. Намиращият се все още в безсъзнание мъж, когото Ботари бе ударил, беше извлечен навън. Стражите накараха Корделия да застане разкрячена с вдигнати ръце до стената, в една редица с Друшнакови и сержанта. Беше замаяна от отчаяние. Но Карийн щеше да дойде при нея някой ден, макар и като при пленница. Трябваше да дойде. Трябваша ѝ само трийсет секунди с Карийн, а може би и по-малко. „Когато видя Карийн, ти си мъртвец, Вордариан. Можеш да вървиш, да говориш и да даваш нареждания, без да съзнаваш своята смърт седмици наред, но аз ще направя гибелта ти толкова сигурна, както ти гибелта на моя син.“

Причината за изчакването най-сетне се материализира – самият Вордариан, в зелени униформени панталони, по пантофи и гол до кръста, разбута войниците и влезе в стаята. Следваше го принцеса Карийн, наметнала тъмночервен кадифен халат. Сърцето на Корделия се разтуптя двойно по-бързо. Сега?

– Така. Капанът шракна – започна самодоволно Вордариан, но прибави внезапно шокиран „Хм!“, когато Корделия се дръпна от стената и се обърна с лице към него. Той спря с ръка един от войниците, който понечи да я блъсне обратно. Шокът, изписал се на лицето на Вордариан, отстъпи мястото си на вълча усмивка. – За Бога, наистина шракна! Отлично! – Застанала зад него, Карийн погледна Корделия в смутено удивление.

„МОЯТ капан шракна – помисли си Корделия, замаяна от удалата ѝ се възможност. – Видж ме...“

– Нещо в алармата, милорд – каза облеченият в ливрея мъж. Изглеждаше объркан. – Не се включи. Не хванахме тази група във външния периметър на резиденцията, защото те просто се появиха отникъде – и

без да задействат алармата. Не трябваше да се случва. Ако не бях номинал да потърся Роджет, можехме и да не ги забележим.

Вордариан сви рамене, прекалено радостен от плячката си, за да се тревожи за някаква дреболия.

– Подложете на разпит с наркотик тази гъска – посочи той Друшнакови – и си представям колко много неща ще откриете. Тя работеше в охраната на резиденцията.

Друшнакови хвърли остър обвинителен поглед през рамо към принцеса Карийн, която несъзнателно загърна халата по-стегнато около шията си. Тъмните ѝ очи бяха пълни със също толкова остър въпрос.

– Е – каза Вордариан, все още усмихвайки се на Корделия, – толкова малко войски ли има лорд Воркосиган, че праща жена си да му свърши работата? Ние не можем да загубим. – Той се усмихна на войниците си и те се разхилиха.

„По дяволите защо не застреляхме този простак, докато спеше?“

– Какво направихте със сина ми, Вордариан?

– Една чуждопланетна гъска никога няма да се добере до власт на Бараяр, като възнамерява да направи император един мутант – отвърна през зъби Вордариан – Гарантирам за това.

– Това ли е официалната политика сега? Аз не искам власт. Просто се противопоставям на разни идиоти да имат власт над мен.

Устните на Карийн трепнаха тъжно. „Да, слушай ме, Карийн!“

– Къде е синът ми, Вордариан? – повтори упорито въпроса си Корделия.

– Сега той е император Видал – отбеляза Карийн, местейки поглед между двамата. – Ако успее да се задържи.

– Ще успее – обеща Вордариан. – Арал Воркосиган не може да претендира за по-добър произход от мен. А аз ще закрилям онова, което партията на Воркосиган не успя. Ще закрилям и ще запазя истинския Бараяр. – Той обърна глава – очевидно това твърдение бе насочено към Карийн.

– Не сме се провалили – прошепна Корделия, срещайки погледа на принцесата. „Сега!“ Тя вдигна обувката от масата и я протегна напред. Очите на Карийн се разшириха, тя се хвърли към Корделия и грабна обувчицата. Ръката на Корделия се сгърчи като на умиращ бегач, който предава щафетата си в някакво смъртоносно надбягване. Страстна увереност избухна в душата ѝ като пожар. „Сега ми падна, Вордариан.“ Внезапното движение повдигна шумяща вълна сред въоръжените стражи. Карийн разгледа обувката с трепет, въртейки я в ръцете си.

Вордариан вдигна вежди озадачен, а после пренасочи вниманието си към командира на охраната.

– Ще пазим тези трима пленници тук, в резиденцията. Лично ще присъствам на разпитите с наркотик. Това е грандиозна възможност...

Карийн погледна отново към Корделия. Лицето ѝ греше обнадеждено.

„Да – помисли си Корделия. – Ти си била предадена. Излъгана. Синът ти е жив. Трябва да започнеш отново да се движиш, да мислиш и да чувстваш, да сложиш край на тази вцепененост на потъналата в болка умъртвена душа. Това, което ти донесох, не е подарък. То е проклятие.“

– Карийн – каза Корделия меко, – къде е синът ми?

– Репликаторът е на една лавица в дъбовия гардероб в императорската спалня – отвърна спокойно Карийн, впила очи в Корделия. – А къде е моят?

Сърцето на Корделия се стопи от благодарност за своето проклятие, за своята жива болка.

– В безопасност и здрав, когато го видях за последен път, докато този лъжец – тръсна тя глава към Вордариан – не го открие. Липсвате му. Праща ви своята обич. – Думите и със същата лекота можеха да бъдат и шипове, забити в тялото на Карийн.

Това привлече вниманието на Вордариан.

– Грегор е на дъното на езерото, загинал, когато катастрофира леколетът с оня предател Негри – каза грубо той. – Това е предателска лъжа. Пазете се, лейди Карийн. Не можах да го спася, но ще отмъстя за него. Обещавам ви.

„Ой-ой. Почакай, Карийн.“ Корделия прехапа устни. „Не тук. Твърде опасно е. Изчакай най-добрата си възможност. Почакай поне докато това копеле заспи.“ Но щом една бетанка се поколеба да застреля врага си в съня му, какво оставаше за една жена от Вор? „А тя е истинска Вор...“

Враждебна усмивка сгърчи устните на Карийн. Очите ѝ блестяха.

– Той изобщо не е потъвал – каза тихо тя. Корделия чу в гласа ѝ да звънят като камбана убийствени нотки. Вордариан очевидно чу единствено полъха на някаква глупава мъка. Той погледна обувката, без да разбира посланието ѝ, поклати глава и каза:

– Ще родите друг син някой ден. Наш син.

„Почакай, почакай, почакай“ – крещеше вътрешно Корделия.

– Никога – прошепна Карийн, отстъпи до войника на прага, грабна невроразрушителя от отворения му кобур, насочи го решително към

Вордариан и стреля.

Стреснатият войник блъсна ръката ѝ нагоре и изстрелът попадна в тавана. Вордариан се хвърли пълзешком зад масата – единствената мебел в стаята. Облеченият в неговата ливрея мъж извади съвсем рефлекторно невроразрушителя си и стреля. Мускулите на лицето на Карийн се изкривиха в смъртна агония, когато синкавият огън обви главата ѝ. Устата ѝ се разтвори в сетен безмълвен вик. „Почакай“ – простена мислено Корделия.

Ужасен, Вордариан изрева „Не!“, скочи и издърпа невроразрушителя от ръката на другия войник. Разбрал чудовищната си грешка, мъжът захвърли оръжието си настрани, сякаш за да се разграничи от постъпката си. Воодариан го застреля.

Всички се скупчиха над принцесата. Корделия склучи длан около ефеса на сабята и изстреля ножницата ѝ в главата на един от войниците, а после предвидливо удари с острието ръката на Вордариан, която държеше оръжието. Той изкрещя, рукна кръв и невроразрушителят отлетя встрани. Друشناкови вече се бе спуснала към първия захвърлен невроразрушител. Ботари свали човека до себе си с един смъртоносен удар по шията. Корделия затръшна вратата към стражите в коридора, за да не влязат вътре. Избръмча изстрел от зашеметител, после три синкави мълни, изстреляни от Друشناкови незабавно една след друга, свалиха и последния от хората на Вордариан.

– Дръж го! – извика Корделия на Ботари. Треперещ, стиснал с лявата си ръка полуотсечената си дясна китка, Вордариан не можеше да се съпротивлява, но риташе и викаше. Течащата от раната му кръв бе с цвета на халата на Карийн. Ботари стисна главата на Вордариан със здрава хватка и допря невроразрушителя в черепа му.

– Навън – изръмжа Корделия и ритна вратата. – Към спалнята на императора. – „Към Майлс!“ Пригответе се да стрелят, останалите войници на Вордариан отстъпиха назад при вида на пленения си господар.

– Назад! – изрева Ботари и те се отстраниха от вратата. Корделия сграбчи Друشناкови за ръката и прескочиха трупа на Карийн. Белите ѝ ръце и крака бяха проснати върху червения халат, красиви дори и в смъртта. Излязоха в коридора. Ботари и Вордариан бяха между тях и войниците.

– Извадете плазмения пистолет от кобура ми и стреляйте – свирепо нареди Ботари на Корделия. Да, Ботари бе успял да си го възвърне по време на схватката.

– Не може да палите пожар в резиденцията! – каза задъхана и

ужасена Дру.

Несъмнено дори само в това крило се пазеше истинско богатство от антики и бараярски исторически предмети. Корделия се усмихна безумно, сграбчи оръжието и стреля назад в коридора. Дървените мебели, дървеният паркет и разсърханите се от времето гоблени избухнаха в пламъци, щом обгарящите пръсти на лъча ги докоснаха.

„Гори! Гори заради Карийн! Заради нейната смелост и агония, пламти по-високо и по-високо...“ Щом стигнаха до вратата на спалнята на стария император, тя стреля отново назад в коридора. „А сега заради това, което стори на мен и на моето момче...“ Пламъците щяха да задържат преследвачите им няколко минути. Тя се чувстваше така, сякаш тялото ѝ плуваше, леко като въздух. „Така ли се чувства Ботари, когато убива?“

Друشناкови потърси в стената тайната врата, която водеше към стълбището. Действаше уверено, ръцете ѝ бяха спокойни, макар лицето ѝ да бе обляно в сълзи. Корделия пусна сабята на леглото, хвърли се към украсения с резба огромен стар дъбов гардероб и отвори широко вратите му. В тъмнината на централната лавица блеснаха зелени и кехлибарени лампички. „Господи, не позволявай да е друга примамка...“ Корделия прегърна резервоара и го извади на светлина. Този път бе тежък точно, колкото трябваше, натежал от течности; точните сигнали, точните номера. Истинският!

„Благодаря ти, Карийн. Не исках да те убива.“ Сигурно бе полудяла. Не чувстваше нищо – нито мъка, нито разкаяние, макар че сърцето ѝ биеше диво, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Усещаше се някак извишена от битката – този безсмъртен импулс, който караше хората да зареждат автоматите си и да стрелят. Значи това търсеха пристрастените към войната!

Вордариан още се бореше с хватката на Ботари и прокланаше ужасно.

– Няма да избягате! – Той спря да се гърчи, за да привлече погледа на Корделия, и пое дълбоко дъх. – Помислете, лейди Воркосиган. Няма да успеете. Трябва да ме използвате като щит, но няма да ме влачите зашеметен. В съзнание аз ще се съпротивлявам всеки метър от пътя ви. Хората ми ще бъдат навсякъде около вас... – Той кимна към прозореца. – Ще ни зашеметят всичките и ще ви пленят. – Гласът му стана убеждаващ. – Предайте се сега и ще спасите живота си. И този живот също, щом има чак толкова голямо значение за вас. – Той посочи с очи репликатора в ръцете на Корделия. Сега стъпките ѝ бяха по-тежки от тези на

Алис Ворпатрил.

– Не бях заповядал на онзи глупак Ворхалас да убива наследника на Воркосиган – продължи отчаяно Вордариан. Кръвта продължаваше да се стича от ръката му. – Единствено неговият баща, с фаталната си прогресивна политика, заплашваше Бараяр. Вашият син можеше да наследя графската титла направо от Пьотър с моето съгласие. Пьотър изобщо не трябваше да се откъсва от своята партия. Престъпление е, че лорд Арал го накара да...

„Така. Значи си бил ти. Още от самото начало.“ Загубата на кръв и шокът превръщаха обичайната равна дикция на Вордариан в трепереща пародия на политически спор. Сякаш усещаше, че би могъл да говори така ненаказано, само ако налучкаше правилните ключови думи. Корделия някак си се съмняваше, че би успял. Вордариан беше крещящо зъл, както някога Ворутиър, а не личносно деградирал като Сердж, и все пак злото произтичаше не от неговите пороци, а от добродетелите му: от смелостта на консервативните му убеждения, от страстта му към Карийн. Главата я заболя ужасно.

– Ние изобщо не можахме да установим, че сте стояли зад Евън Ворхалас – каза тихо Корделия. – Благодаря ви за информацията.

Това го накара да млъкне за миг. Очите му се насочиха тревожно към вратата, която скоро щеше да лумне, възпламенена от ада зад нея.

– Мъртъв не съм ви от полза като заложник – каза той, изпълвайки се с достолепие.

– Вие изобщо не сте ми от полза, император Видал – отвърна открито Корделия. – Досега в тази война има поне пет хиляди жертви. Сега, след като Карийн е мъртва, докога ще продължавате да се биете?

– Винаги – изръмжа пребледнял той. – Ще отмъстя за нея... ще отмъстя за всички тях...

„Неправилен отговор“ – помисли си Корделия с любопитно облекчена тъга.

– Ботари. – Сержантът мигновено застана до нея. – Вземи тази сабя. – Той я взе. Корделия остави репликатора на земята и положи за кратко длан върху неговата – сключена върху ефеса. – Ботари, езекутирайте този човек вместо мен, моля ви. – Гласът ѝ прозвуча странно ведър в собствените ѝ уши, сякаш просто молеше Ботари да ѝ подаде маслото. Всъщност убийството не изискваше истерия.

– Слушам, миледи – напевно отвърна сержантът и вдигна сабята. Очите му светеха от радост.

– Какво? – изскимтя удивено Вордариан. – Вие сте бетанка! Не

можете да направите...

Проблесналият удар отнесе и думите, и главата, и живота му. Беше наистина изключително чиста работа, въпреки струята кръв от врата му. Воркосиган би трябвало да използва услугите на Ботари в деня на екзекуцията на Карл Ворхалас. Цялата сила на Ботари, съчетана с тази невестинска стомана... шеметно завъртялата ѝ се мисъл се върна отново в действителността, когато сержантът коленичи до трупа, захвърляйки сабята и сграбчвайки главата си с две ръце. Той изкрещя – сякаш смъртният вик на Вордариан избликна от неговото гърло.

Тя се отпусна до него, внезапно отново уплашена, макар че бе прекалено претоварена, за да се бои, бледна и претоварена, откакто Карийн бе сграбчила невроразрушителя и бе започнала целия този хаос. Помисли си, че Ботари може би си е възвърнал онзи забранен спомен за бунтовническото прерязване на гърлото, който бараярското върховно командване бе постановило, че трябва да забрави. Прокле се, че не бе предвидила тази възможност. Дали това щеше да го убие?

– Тази врата е адски гореща – съобщи зад тях Друشناкови. Гласът ѝ трепереше. – Миледи, трябва да се измъкваме веднага.

Ботари дишаше учестено и все още стискаше главата си, но вече дишаше по-спокойно. Тя го остави да пълзи сляпо по пода. Трябваше ѝ нещо, нещо непромокаемо... На дъното на гардероба имаше здрава пластмасова чанта с няколко чифта обувки на Карийн, несъмнено пренесени от някоя прислужница, когато Вордариан властно бе наредил Карийн да се премести. Корделия изсипа обувките, вдигна главата на Вордариан от мястото, където се бе търкулила, и я прибра в чантата. Беше тежка, но не чак толкова, колкото маточния репликатор. После стегна здраво връзките на чантата.

– Дру. Ти си в най-добра форма. Носи репликатора. Тръгваме. Да не го изпуснеш! – Ако тя самата изпуснеше главата на Вордариан, това едва ли щеше да ѝ навреди повече.

Друشناкови кимна и взе едновременно репликатора и изоставения бастун. Корделия не бе сигурна дали го прибра заради новопридобитата му историческа стойност, или от някакво странно чувство за задължение към една от вещите на Ку. Тя самата помогна на Ботари да се изправи. Хладен въздух нахлуваше от дупката в стената, привлечен от огъня зад вратата. Щеше да стане доста топло, когато горящата стена се срутеше и блокираше входа. Хората на Вордариан щяха да загубят много време в ровене из въглените и в чудене къде ли са отишли.

Спускането в тясното пространство беше кошмарно. Ботари

хленчеше пред нея. Тя не можеше да носи чантата нито отстрани, нито пред себе си, тъй че трябваше да я крепи на едното си рамо и да опипва пътя с другата си ръка.

Щом стъпиха на равно, тя безмилостно забута плачещия сержант напред и не го остави да спре, докато не стигнаха до склада на Ецар в мазето на древната конюшня.

– Какво му е? – попита нервно Друشناкови, когато Ботари седна на земята с глава между коленете.

– Боли го главата – отвърна Корделия. – Може да мине много време, докато го отпусне.

Друشناкови попита още по-неуверено:

– А вие добре ли сте, миледи?

Корделия не можа да се сдържи и се разсмя. Давеше се истерично, докато Дру не започна да гледа наистина уплашено.

– Не.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В склада на Ецар имаше и касета с пари – цял куп бараярски марки. Имаше и различни пропуски, предназначени за Дру, някои от които бяха все още валидни. Корделия събра две и две и прати Дру да купи земята на старо. После зачака до Ботари, който бавно започна да преодолява болката си.

Измъкването от Ворбар Султана бе още отначало слабата част от плана ѝ, навярно защото никога не бе вярвала истински, че ще успеят. Пътуването бе строго ограничено, тъй като Вордариан се опитваше да попречи на уплашеното население да опразни града. Еднорелсовата железница бе подлагана на непрекъснати проверки. Леколетите бяха абсолютно забранени и представляваха чудесни мишени за опитните войници. Земеходите трябваше да преминават през многобройни блокади на пътищата. А пътуването пеша бе прекалено бавно за нейната натоварена и уморена група. Нямаше подходящи възможности.

Пребледнялата Дру се върна след цяла вечност и ги отведе през тунелите в една тъмна странична уличка. Градът бе покрит с почернял от сажди сняг. Откъм резиденцията, на около километър разстояние, изригнаха черни облаци, които се сливаха със сивото зимно небе. Очевидно яростният пожар все още не бе овладян. Колко време ли щеше да продължава да функционира обезглавената командна структура на Вордариан? Дали вестта за смъртта му вече се бе разнесла?

Както бе инструктирана, Дру беше намерила много обикновен и небиещ на очи стар земеход, макар че имаха достатъчно средства да купят най-луксозната нова кола, която все още можеше да предложи градът. Корделия искаше да запази тези резерви за проверките по пътя.

Но проверките не се оказаха толкова опасни, колкото се бе страхувала. Всъщност на първия пункт нямаше жив човек. Стражите му се бяха изтеглили, навярно, за да се борят с пожара или да охраняват периметъра на резиденцията. Вторият беше задръстен с коли и нетърпеливи шофьори. Проверяващите бяха повърхностни и нервни, разсеяни и полупарализирани от Бог знае какви слухове, донесли се от центъра на града. Една тлъста пачка банкноти, подадена под съвършено фалшивата идентификация на Дру, изчезна в джоба на войника и той им махна да минават, за да отведат нейния болен чичо у дома. Всъщност Ботари изглеждаше наистина болен, свит под едно одеяло, под което бе скрит и

репликаторът. На последния пункт за проверка Дру повтори някаква вероятна версия на слуха за смъртта на Вордариан. Разтревоженият войник дезертира от поста си, заменяйки униформата с цивилно палто, и изчезна в една пресечка.

Лькатушиха по лоши заобиколни пътища целия следобед, за да влязат в неутралната област на Воринис, където престарелият земеход издъхна от счупване на зъбната предавка. Изоставиха го и се прехвърлиха на еднорелсовата железница. Корделия водеше изтощената си дружина, надбягвайки се с часовника в главата си. Към полунощ стигнаха до първото военно съоръжение зад следващата лоялистка граница – склад за припаси. На Дру ѝ трябваша няколко минути спор с офицера на нощната смяна, за да го убеди: 1) да ги идентифицира, 2) да ги пусне вътре и 3) да им позволи да използват военната комуникационна мрежа и да се свържат с базата Танъри, за да поискат транспорт. След което офицерът изведнъж стана много енергичен. Незабавно бе пратена да ги вземе високоскоростна въздушна совалка с опитен пилот.

Приближавайки базата Танъри по зазоряване, Корделия изпита изключително неприятно усещане. Толкова приличаше на първото ѝ пристигане от планините, че имаше чувството, че е впримчена в някакъв капан на времето. Навярно бе умряла и бе попаднала в ада, и бе обречена на безкрайното мъчение да преповтаря събитията от последните три седмици отново и отново векове. Тя потрепера.

Друشناкови я наблюдаваше загрижено. Изтощеният Ботари дремеше в пътническата кабина. Двамата служители на Илян от ИмПСи – идентични близнаци с онези на Вордариан, които бяха убили в резиденцията, – мълчаха нервно. Корделия притискаше маточния репликатор в скута си. Пластмасовата чанта беше на пода между краката ѝ. Тя бе неспособна да изпусне чантата от поглед, макар да бе ясно, че Дру би предпочела да я остави в багажното отделение.

Въздушната совалка се приземи плавно и двигателите ѝ постепенно заглъхнаха.

– Искам капитан Вааген. Веднага – каза за пети път Корделия, когато хората на Илян ги заведоха под земята в Службата за сигурност.

– Да, миледи. На път е – увери я отново мъжът от ИмПСи. Тя го погледна подозрително.

Хората от ИмПСи предпазливо ги освободиха от личния им арсенал. Корделия не ги обвиняваше – тя също не би се доверила на безумно изглеждащата, при това въоръжена група. Благодарение на склада на Ецар жените бяха добре облечени, макар да нямаше нищо по размера на

Ботари, който бе останал с одимената си и вмирисана черна униформа. За щастие изсъхналите кървави пръски не си личаха много. Но очите и на тримата бяха хлътнали, обкръжени от сенки и гледаха трескаво. Корделия трепереше, Ботари стискаше юмруци, а Друشناкови от време на време се разплакваше тихо без очевидна причина и спираше толкова внезапно, колкото бе започнала.

Най-после капитан Вааген се появи заедно с един санитар. Беше облечен в зелена униформа и вървеше бързо – отново със скоростта на стария Вааген. Единственият остатък от нараняванията му, изглежда, беше черната превръзка на окото – стоеше му добре и му придаваше вид на пират. Корделия се надяваше превръзката да е само временна.

– Миледи! – успя да се усмихне той въпреки болката в лицевите мускули – поне така помисли Корделия. – Значи успяхте!

– Надявам се, капитане. – Тя му подаде репликатора – не бе позволила на хората от ИмпСи дори да го докоснат. – Надявам се, че сме успели навреме. Още не светят червени лампички, но има предупредително писукане. Изключих го, едва не ме влуди.

Той разгледа репликатора, проверявайки сигналите.

– Добре. Добре. Хранителният резервоар е почти празен, но не е съвсем изчерпан. Филтрите още функционират, равнището на пикочната киселина е високо, но не надхвърля толеранса. Струва ми се, че всичко е наред, миледи. Жив е. А за да определя какъв е ефектът от това прекъсване за моето лечение, ще ми трябва повече време. Ще бъда в лазарета. Трябва да започна със зареждането му на часа.

– Разполагате ли с всичко, което ви трябва?

Белите му зъби блеснаха.

– Лорд Воркосиган ми нареди да започна с уреждането на лаборатория на другия ден, след като заминахте. За всеки случай, така каза.

„Арал, обичам те.“

– Благодаря ви. Вървете, вървете. – Тя предаде репликатора в ръцете на Вааген и той забърза навън.

Корделия седна като марионетка с прорязани конци. Сега можеше да си позволи да почувства цялата тежест на изтощението си. Но все още не можеше да спре. Трябваше да разбере още нещо много важно. И не ѝ беше до тези обкръжили я като напаст мъже от ИмпСи. Тя затвори очи и подчертано ги игнорира, оставяйки Дру да изрича, запъвайки се, отговорите на глупавите им въпроси.

Желанието се бореше със страха. Тя искаше Арал. Тя му се беше противопоставила, и то възможно най-открито. Дали това бе наранило

честта му, дали бе засегнало неговото – трябваше да признае, необикновено гъвкаво – бараярско мъжко его над границата на търпимостта? Дали доверието му към нея щеше да бъде смразено завинаги? Не, това подозрение бе определено нечестно. Но общественото му влияние – дали не му бе навредила? Дали всичко това нямаше да предизвика някакви проклетни непредвидени политически последици? А интересуваше ли я това? Да, реши тъжно тя. Беше ужасно уморена и все пак я интересуваше.

– Ку!

Викът на Дру накара Корделия да отвори очи. Куделка влизаше кучайки в канцеларията на ИмпСи. Мили Боже, той бе отново в униформа, избърснат и силен. Само сивите кръгове около очите му не бяха по правилника.

Срещата на Ку и Дру, забеляза с удоволствие Корделия, не беше ни най-малко военна. Офицерът от щаба прегърна високата мръсна блондинка и двамата си заразменяха приглушени поздрави твърде далеч от правилника, като например миличък, любов моя, слава Богу, в безопасност, скъпа... Хората от ИмпСи се обърнаха встрани, изпитвайки неудобство от изблика на толкова емоции. Корделия им се наслаждаваше. Далеч по-разумен начин да посрещнеш приятел от всички слабоумни отдавания на чест и военни поздрави.

Те се разделиха само за да се огледат по-добре, без да пускат ръцете си.

– Ти успя – сподави смеха си Друشناкови. – Кога дойдохте? Как е лейди Ворпатрил?...

– Пристигнахме само два часа преди вас – каза задъхано Ку, зареждайки се отново с кислород след геройската им целувка. – Лейди Ворпатрил и малкият лорд са в лазарета. Лекарят казва, че тя страда предимно от стрес и изтощение. Беше невероятна. Преживяхме няколко неприятни момента, докато минавахме покрай хората от Службата за сигурност на Вордариан, но не се провалихме. И ти успя! Срещнах Вааген по коридора с репликатора – ти си спасила сина на милорд!

Раменете на Друشناкови се отпуснаха.

– Но загубихме принцеса Карийн.

– Оо! – Той докосна устните й. – Не ми казвай – лорд Воркосиган ми нареди да ви заведа всичките в мига, в който пристигнете. Ще разкажеш първо на него. Сега ще ви заведа. – Той махна с ръка към хората от ИмпСи, сякаш разгонваше мухи – нещо, което Корделия копнееше да направи.

Ботари имаше нужда от помощ, за да се изправи. Корделия вдигна жълтата пластмасова чанта и чак сега забеляза, че тя носи името и рекламния знак на един от най-добрите магазини за женски дрехи в столицата. Каква ирония. „Карнийн най-после ти избяга, копеле.“

– Какво е това? – попита Ку.

– Да, лейтенант – вметна припреният служител от ИмпСи, – моля ви, тя отказа да ни остави да проверим чантата. По правилник не трябва да я пускаме да я внесе в базата.

Корделия отвори чантата и я подаде на Ку. Той надникна вътре и отскочи назад.

– По дяволите!

Мъжът от ИмпСи се втурна напред, но Ку му махна да спре.

– Аз... аз разбирам – преглътна той. – Да, адмирал Воркосиган определено ще иска да види това.

– Лейтенант, а какво да впиша в описа си? – почти изскимтя дежурният от ИмпСи. – Щом я внасят, трябва да я регистрирам.

– Остави го Ку, той просто си пази задника – въздъхна Корделия.

Ку надникна отново и устните му се сгърчиха в крива усмивка.

– Всичко е наред. Впиши я като подарък по случай Зимния панаир за адмирал Воркосиган. От жена му.

– А, Ку. – Дру му подаде сабята. – Запазих ти това. Но загубихме ножницата, съжалявам.

Ку взе оръжието, погледна чантата, направи връзката и го понесе по-внимателно.

– Няма... няма нищо. Благодаря ти.

– Ще я занеса в „Сийглинг“ и ще поръчам да направят нова ножница – обеща Корделия.

Мъжът от ИмпСи им направи път. Ку поведе Корделия, Ботари и Дру в базата. Корделия отново стегна връзките на чантата и дори лекичко я залюля.

– Ще слезем на етаж на Щаба. Адмиралът има секретна среща през последния един час. Снощи пристигнаха тайно двама висши офицери на Вордариан. Преговарят да му го предадат. Най-добрият план за освобождаване на заложниците зависи от тяхното сътрудничество.

– Още ли не са научили за това? – вдигна чантата Корделия.

– Струва ми се, че не, миледи. Вие току-що променихте всичко. – Той се усмихна малко странно и ускори неравната си крачка.

– Но заложниците все пак трябва да се освободят – въздъхна Корделия. – Макар и провалили се, хората на Вордариан все още са опасни.

Може би дори по-опасни, защото са отчаяни. – Тя си помисли за хотела в центъра на Ворбар Султана, където, доколкото знаеше, още пазеха момиченцето на Ботари – Елена. Заложници. Да можеше да убеди Арал да отпусне малко ресурси, за да бъдат заложниците по-малко!

Слизаха надолу и надолу, към центъра на нервната система на базата Танъри. Стигнаха до силно охраняваната зала за съвещания – пред нея пазеше цял взвод въоръжени до зъби войници. Куделка им махна да се отдръпнат. Вратите се плъзнаха встрани и отново се затвориха зад тях.

Мъжете около полираната маса прекъснаха работата си и се обърнаха към нея. В центъра, разбира се, беше Арал. От двете му страни бяха Илян и граф Пьотър.

Там бяха премиер-министърът Вортала и Канциан, и някакви други старши шабни офицери, всички облечени в зелени униформи. Срещу тях седяха двамата двойни предатели и помощниците им. Пълно със свидетели.

Тя искаше да бъде сама с Арал, без цялата тази тълпа. „Скоро.“

Арал срещна погледа ѝ. Устните му се извиха в иронична усмивка. Това беше всичко и все пак стомахът ѝ се затопли отново от увереност, от сигурност в него. Никакъв лед. Всичко щеше да се оправи. Отново бяха в крак и това не би могло да се изрази по-добре с порой от думи и силни прегръдки. Преръдки обаче щеше да има, така обещаваха сивите му очи. Собствените ѝ устни се извиха нагоре за пръв път откакто... от кога?

Граф Пьотър плесна с длан по масата.

– Мили Боже, къде беше? – извика той яростно.

Обзе я болезнена лудост. Тя му се усмихна свирепо и му подаде чантата:

– На пазар.

За миг старецът почти ѝ повярва и на лицето му се изписаха противоречиви чувства: удивление, недоверие, после гняв, сякаш разбра, че му се подиграват.

– Искате ли да видите какво съм купила? – Корделия развърза чантата и изгърколи главата на Вордариан върху масата. За щастие, кръвта бе спряла да тече преди няколко часа. Главата се спря с лице пред графа, с усмихнати устни и отворени, празни очи.

Пьотър зяпна. Канциан скочи, шабните офицери започнаха да ругаят, а един от предателите на Вордариан наистина падна от ужас от стола си. Вортала сви устни и вдигна вежди. Куделка, мрачно горд с

ключовата си роля в този исторически момент, остави сабята на масата като ново доказателство. Илян изпухтя и се усмихна триумфално. Но и той бе смаян.

Арал беше съвършен. Очите му се разшириха за съвсем кратко, после той опря брадичка на ръцете си и погледна главата на Вордариан с хладен интерес.

– Но разбира се – въздъхна той. – Всяка ворска дама ходи да пазарува в столицата.

– Платих твърде много за това – призна Корделия.

– Това също е традиционно. – На устните му трепна сардонична усмивка.

– Кариин е мъртва. Застреляха я в схватката. Не можах да я спася.

Той развори дланта си, сякаш да остави черния хумор да се изплъзне между пръстите му.

– Разбирам. – Той отново вдигна поглед към нея, сякаш питаше „Добре ли си?“ и очевидно разбра отговора: „Не“.

– Господа, ако ме извините, бих искал да остана насаме с жена си за няколко минути.

Сред тътренето на изправящите се мъже Корделия долови шепот: „Храбър мъж...“

Тя спря с поглед хората на Вордариан.

– Господа. Препоръчвам ви, когато това съвещание се възобнови, да се предадете безусловно на милостта на лорд Воркосиган. Може да му е останала още малко. – „На мен определено не ми е“ – беше неизреченият завършек на думите ѝ. – Писна ми от глупавата ви война. Сложете край на това.

Пьотър мина покрай нея и тя му се усмихна горчиво. Той ѝ отвърна с тревожна гримаса и промълви:

– Очевидно съм те подценявал.

– Никога не... заставайте отново на пътя ми. И стойте далеч от сина ми.

Воркосиган я погледна и възпря изблика ѝ. Тя и Пьотър размениха предпазливи кимвания, много напомнящи на леките поклони на двама съперници в дуел.

– Ку – каза Воркосиган, поглеждайки смутено към страховития „подарък“, който лежеше до лакътя му. – Моля те, уреди да отнесат това нещо в моргата на базата. Не ми харесва за украса на масата. Трябва да го запазят, докато могат да го изгорят заедно с тялото. Където и да е то.

– Сигурен ли сте, че не искате да я оставите тук, за да подтикнете

офицерите от щаба на Вордариан към споразумение? – попита Ку.

– Не – отвърна твърдо Воркосиган. – Вече оказа достатъчно благотворен ефект.

Ку взе предпазливо чантата от Корделия, отвори я и прибра главата на Вордариан. Явно не му се искаше да я докосва.

Арал обгърна с поглед уморената група – мъката на Друشناкови, принудителните гърчове на Ботари.

– Дру. Сержант. Свободни сте да се измиете и нахраните. Ще ми докладвате в моята квартира след като свършим тук.

Друشناкови кимна, сержантът отдаде чест и двамата последваха Куделка навън.

Корделия се хвърли в прегръдките на Арал в момента, в който вратата се затвори и той стана. Паднаха с трясък на стола, а после се прегърнаха толкова силно, че трябваше да се откъснат, за да се целунат.

– Никога повече недей да правиш такива номера – помоли я той.

– А ти никога повече не допускай да се налага.

– Договорихме се.

Той отдалечи лицето ѝ от своето, поглъщайки я с очи.

– Толкова се страхувах за теб, че забравих да се страхувам за враговете ти. Трябваше да си спомня, мили капитане.

– Сама нямаше да успея. Дру беше моите очи, Ботари – дясната ми ръка, а Куделка – краката ни. Трябва да простиш на Ку самоотлъчката. Ние почти го отвлякохме.

– Така чух и аз.

– Разказа ли ти за братовчед ти Падма?

– Да – въздъхна мъчително той. После потъна в спомени. – Падма и аз бяхме единствените оцелели след клането на лудия император Юри над потомците на принц Ксав. Бях на единайсет. Падма беше още бебе... Оттогава винаги съм мислил за него като за бебе... Сега аз съм единственият останал. Работата на Юри е почти свършена.

– Дъщеричката на Ботари – Елена. Трябва да направим нещо. Тя е много по-важна от пълните обори в резиденцията.

– Точно в момента работим по този въпрос – каза той. – Това е основна задача сега, след като ти извади император Видал от сметките. – Той замълча и бавно се усмихна. – Страхувам се, че си шокирала моите бараярци, любов моя.

– Защо? Да не би да си мислят, че имат монопол върху варварството? Знаеш ли какви бяха последните думи на Вордариан? „Вие сте бентанка! Не можете да направите...“

– Какво да направиш?

– Каквото направих.

– Зловещ трофей си носила в монорелсовата железница. Ами ако някой те бе помолил да отвориш чантата?

– Щях да го направя.

– Наистина ли... си добре, любов моя? – Под усмивката устните му бяха сериозни.

– Имаш предвид дали не съм загубила самообладание? Да, малко. Повече от малко. – Ръцете ѝ все още трепереха, трепереха непрекъснато от предишния ден, без да спират.

– Изглеждаше ми... необходимо да донеса главата на Вордариан. Разбира се, не съм си и помисляла да я закачваме на стената в замъка Воркосиган, наред с ловните трофеи на баща ти, макар че това е добра идея. Струва ми се, не осъзнавах защо я нося, докато не влязох в тази стая. Ако се бях клатушкала тук с празна глава и разкажех на всички, че съм убила Вордариан и съм сложила край на необявената им малка война, кой би ми повярвал? Освен теб.

– Илян, навярно. Виждал те е в акция и преди. Другите... наистина си права.

– Мисля, че имах и някаква идея, останала в ума ми от древната история. Не са ли имали обичай да излагат на показ телата на убитите владетели, за да смажат претендентите? Изглежда ми подходящо. Макар че Вордариан беше почти страничен въпрос, от моята гледна точка.

– Твоят ескорт от ИмПСи ми докладва, че си донесла репликатора. Работи ли още?

– Сега е при Вааген, проверява го. Майлс е жив. Какви са уврежданията е неизвестно. Още нещо: Вордариан има пръст в прашането на Евън Ворхалас. Непряко, чрез някакъв агент.

– Илян подозираше това. – Прегръдката му се стегна около нея.

– Относно Ботари – каза тя. – Не е в добра форма. Има нужда от истинско лечение – медицинско, не политическо. Онова изтриване на паметта е било ужасно.

– Навремето му спаси живота. Моят компромис с Ецар. Тогава няха власт. Сега мога да му помогна.

– Направи го. Залепил се е за мен като куче. Според собствените му думи. А и аз го използвах точно така. Дължа му... всичко. Но ме плаши. Защо мен?

Воркосиган изглеждаше дълбоко замислен.

– Ботари... няма здраво усещане за самия себе си. Няма стабилен

център. Когато го срещнах за пръв път, беше в най-лошото си състояние – личността му не бе далеч от това да се разпадне на многобройни отделни личности. Ако е бил по-добре образован, би могъл да стане идеален шпионин, надълбоко проникваща къртица. Той е хамелеон. Огледало. Превръща се в каквото и да се иска от него. Струва ми се, че не става въпрос за съзнателен процес. Пьотър очаква от него лоялен служител и Ботари играе тази роля. Ворутиър искаше чудовище и Ботари стана неговият мъчител. И жертва. Аз исках добър войник и той стана такъв. Ти... – гласът му се смекчи, – ти си единствената ми известна личност, която гледа на Ботари като на герой. Съответно и той се превръща в такъв. Вкопчва се в теб, защото създаваш от него по-велик мъж, отколкото изобщо някога е мечтал да бъде.

– Арал, това е лудост.

– А! – Той зарови лице в косата ѝ. – Но той не е единственият, върху когото имаш такова специално влияние, мили капитане.

– Страхувам се, че не съм в много по-добра форма от Ботари. Направих грешка и Кариин загина. Кой ще каже на Грегор? Ако не беше заради Майлс, щях да се откажа. Дръж Пьотър далеч от мен или, кълна се, следващия път ще му дам да разбере. – Тя пак се разтрепери.

– Шт – полюля я лекичко той. – Струва ми се, че можеш да ми оставиш поне да разчистя след теб, а? Ще ми се довериш ли отново? Ще има полза от всички тези жертви. Няма да са напразни.

– Чувствам се мръсна. Чувствам се зле.

– Да. Така е с повечето нормални хора, които се връщат от сражение. Това ми е много познато душевно състояние. – Той замълча за миг. – Но щом една бетанка може да стане такава бараярка, може би не е толкова невъзможно бараярците да станат мъничко по-бетанци. Промяната е възможна.

– Промяната е неизбежна – увери го тя. – Но не можеш да я постигнеш по пътя на Ецар. Вече не е епохата на Ецар. Трябва да намериш свой собствен път. Да преправиш този свят в такъв, в който да може да оцелее Майлс. И Елена. И Иван. И Грегор.

– Както заповядате, миледи.

* * *

На третия ден след смъртта на Вордариан столицата се предаде на лоялистките имперски войски – ако не без нито един изстрел, то поне не чак толкова кърваво, колкото се бе опасявала Корделия. Имаше само две огнища на съпротива: ИмПСи и самата резиденция трябваше да

бъдат прочистени от пехотинците на Воркосиган. Хотелът със заложниците в центъра на града бе предаден непокътнат след няколко часа интензивни преговори. Пьотър даде на Ботари един ден, за да вземе детето си и гледачката му и да ги придружи до дома. През тази нощ Корделия спа за пръв път, откакто се бе върнала.

Евън Ворхалас командваше пехотните войски на Вордариан в столицата, защитавайки центъра за космически комуникации в комплекса на военната щабквартира. Той загина в заключителната вихрушка на битката, застрелян от собствените си хора, когато отблъсна предложението да получи амнистия, ако се предаде. В известен смисъл Корделия изпита облекчение. Традиционното наказание за измяна от страна на ворски лорд бе публично изобличаване и смърт чрез подлагане на глад. Покойният император Ецар не се бе поколебал да продължи отвратителната традиция. Корделия можеше само да се моли през властването на Грегор тя да бъде прекратена.

Без Вордариан като обединителен център бунтовническата коалиция бързо се разпадна на отчаяни фракции. Един извънредно консервативен ворски лорд в град Федерсток вдигна знамето си и се обяви за император, наследник на Вордариан, но претендентството му продължи по-малко от трийсетина часа. В една източна крайбрежна област, принадлежаща на съюзник на Вордариан, графът се самоуби при залавянето му. Една антиворска групировка обяви в хаоса независима република. Новият граф, пехотен полковник от роднинско семейство, който никога не бе очаквал да му се паднат подобни почести, се противопостави незабавно и ефективно срещу този рязък, свръхпрогресивен завој. Воркосиган остави републиката на него и областното му опълчение, запазвайки имперските войски за „необластни вътрешни проблеми“.

– Не можеш да стигнеш до половината и да спреш – измърмори му Пьотър. – Особено при такова деликатно положение.

– Светът се обикаля стъпка по стъпка – отвърна Воркосиган. – Гледай и ще видиш.

На петия ден Грегор се върна в столицата. Воркосиган и Корделия се нагърбиха заедно да му кажат за смъртта на Карийн. Той се разплака, а когато се поуспокои го заведоха с един земеход да приеме прегледа на войските. Всъщност стана обратното: войските най-после се убедиха в неверността на пуснатите от Вордариан слухове за неговата смърт. Корделия пътуваше заедно с него. Безмълвната му тъга я нараняваше дълбоко, но от нейна гледна точка така бе по-добре, отколкото първо да приеме парада и да му кажат чак след това. Ако ѝ се бе наложило да

изтърпи непрекъснатите му въпроси къде може да види майка си по време на цялото пътуване, нямаше да може да издържи.

Погребението на Карийн беше публично, макар и недотам пищно, колкото би било при не толкова хаотични обстоятелства. Грегор трябваше да запали жертвена клада за втори път през тази година. Воркосиган помоли Корделия да води ръката, с която момчето държи факела. Тази част от погребалната церемония изглеждаше почти излишна след това, което бе станало с резиденцията. Корделия сложи на кладата кичур от собствената си коса. Грегор се бе вкопчил в нея.

– И мен ли ще убият? – прошепна ѝ той. Думите му не прозвучаха уплашено, а само болезнено любопитно.

Баща му, дядо му, майка му – всички бяха умрели за една година и не бе за учудване, че се чувстваше под прицел и объркан, независимо, че представата му за смъртта бе още детинска.

– Не – каза твърдо тя. Ръката ѝ се стегна около раменете му. – Няма да им позволя. – Бог да ѝ беше на помощ, но това неоснователно уверение, изглежда, го успокои.

„Ще се грижа за момчето ти, Карийн“ – помисли си Корделия, когато пламъците се издигнаха. Тази клетва струваше повече от всички жертвени дарове на кладата, защото свързваше нерушимо живота ѝ с Бараяр. Но топлината, докосваща лицето ѝ, облекчи малко болката в главата ѝ.

Корделия усещаше душата си като изтощен охлюв, свит в неясната тъмнина на черупката. Тя пълзеше автоматично през останалата част от церемонията, макар че имаше мигове, в които обкръжението ѝ нямаше никакво значение. Ворските лордове се обръщаха към нея с ледена официалност. „Те несъмнено ме мислят за безумно опасна, за някаква луда, извадена от тавана поради свръхснизходителни връзки.“ Но накрая разбра, че техните подчертани любезности означават уважение.

Това я разяри. Целият кураж на Карийн не ѝ бе донесъл нищо, смелото и кърваво раждане на лейди Ворпатрил бе прието като нещо нормално, но само удари по главата някой идиот и вече ще станеш наистина някой, за Бога!

Когато се прибраха, на Арал му трябваше цял час, за да я успокои.

– Имаш ли намерение да го използваш? – попита тя, когато крайното ѝ изтощение премина отново в някаква цялост. – Този, този... удивителен мой нов статус? – Как мразеше тази дума, как ѝ горчеше в устата!

– Ще използвам всичко – обеща тихо той, – стига да ми помогне да сложа след петнайсет години Грегор на трона като разумен и способен

човек, оглавяващ стабилно правителство. Ще използвам теб, себе си, каквото и да е необходимо. Платих огромна цена и няма да понеса, ако всичко бъде напразно.

Тя въздъхна и сложи ръцете си в неговите.

– В случай на някакъв инцидент дори останалите части от тялото ми. Такъв е бетанският обичай. Да няма разхищение.

Той се усмихна безпомощно. Лице до лице, очи в очи, те се прегърнаха.

– Няма да се наложи.

Безмълвното ѝ обещание към Кариин се превърна в официална политика, когато заедно с Арал, като двойка, бяха назначени за попечители на Грегор от Съвета на графовете. Това беше някак си законово разграничено от попечителството на Арал над империята в качеството му на регент. Премиер-министър Вортала отдели време да ѝ обясни, че новите ѝ задължения не са свързани с политическа власт. Тя имаше икономически функции, включително опекунство над някои имоти на Ворбара, които бяха отделени от императорските владения и се прибавяха стриктно към титлата на Грегор като граф Ворбара. А по заповед на Арал ѝ бе дадено право на надзор над императорското домакинство. И образование.

– Но Арал – каза зашеметена Корделия. – Вортала подчерта, че не трябва да имам власт.

– Вортала... не е премъдър. Нека просто да кажем, че малко трудно разпознава като такива някои форми на власт, които не са синоними на сила. Твоята власт обаче ще е кратка: на дванайсетгодишна възраст Грегор ще постъпи в подготвителната школа към Академията.

– Но разбират ли те, че...

– Аз разбирам. И ти. Това е достатъчно.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Една от първите заповеди на Корделия бе да прикрепи отново Друشناкови към Грегор, за негово невероятно удоволствие. Това не означаваше, че се отказва от компанията на момичето – удобство, към което Корделия вече бе силно привикнала, защото след подновеното настояване на Илян Арал накрая се бе съгласил да живее в императорската резиденция. Корделия се успокои, когато Ку и Дру се венчаха месец след Зимния панаир.

Корделия се предложи за посредник на двете семейства. Поради някаква причина Ку и Дру бързо отказаха предложението, макар и с разточителни благодарности. Познавайки объркваните клонки на бараярските социални обичаи, Корделия с радост се отказа в полза на ситната повъзрастна дама, която двамата намериха.

Корделия често си разменяше домашни визити с Алис Ворпатрил. Бебето лорд Иван беше, ако не точно утеха за Алис, то сигурно поне развлечение по време на бавното ѝ възстановяване от физическите изпитания. То растеше бързо, въпреки че бе малко нервно – ятрогенна особеност, както разбра по-късно Корделия, дължаща се на нервността на Алис, през бременността ѝ. „Иван би трябвало да има още три-четири братчета и сестричета, та Алис да разделя вниманието си между тях“ – помисли си Корделия, наблюдавайки как тя го притиска към себе си, докато планира на глас стратегията за вземане на сложните приемни изпити в Имперската военна академия след осемнайсет години.

Алис Ворпатрил обаче забрави и горчивия си траур за Падма, и планирането на живота на Иван до последна подробност, щом видя скицата на венчалната рокля на Дру.

– Не, не, не! – извика тя и размаха ръце. – С тези дантели ще приличаш на бяла мечка! Коприна, скъпа, дълги копринени волани, това ти трябва. – И се зае с всичко. Дру, която нямаше нито майка, нито сестра, едва ли можеше да намери по-добър консултант. Сватбената рокля стана един от подаръците на лейди Ворпатрил – за да бъде Алис сигурна за естетическото ѝ съвършенство. Освен това ѝ подари „малка ваканционна вилчка“, която се оказа голяма къща на източното крайбрежие. Когато дойдеше лятото, мечтата на Дру за брега щеше да се превърне в действителност. Корделия се усмихна и купи на момичето нощница и халат с достатъчно дантела, за да пресити и най-загадната душа.

Арал им отстъпи за сватбата Червения салон и съседната бална зала в императорската резиденция. В салона беше красивият под⁴, който за огромно облекчение на Корделия бе оцелял след пожара. На теория този великодушен жест трябваше да облекчи главоболията на Илян по охраната, тъй като Арал и Корделия щяха да бъдат сред главните свидетели. Лично Корделия си мислеше, че превръщането на хората от ИмпСи в сватбари е обещаващ обрат на събитията.

Арал прегледа списъка на гостите и се усмихна.

– Разбираш ли – каза той на Корделия, – че е представена всяка класа? Преди една година тук това събитие нямаше да е възможно. Един бакалски син и дъщерята на обикновен войник. Да, те заслужиха това с кръвта си, но може би следващата година това би могло да се заслужи и с мирни постижения. Медицина, образование, инженерство, изкуство – искаш ли да устроим забава за библиотекари?

– Няма ли онези ужасни ворски старици, за които са женени всичките приятели на Пьотър, да се оплакват от социална свръхпрогресивност?

– Когато Алис Ворпатрил стои зад това? Не биха посмели.

И нещата потръгнаха. Една седмица преди сватбата Ку и Дру замисляха да избягат в истинска паника, загубили пълен контрол на всичко, което правеха енергичните им помощници. Но персоналът на императорската резиденция се справи с опитна лекота. Главната икономка хвърчеше навсякъде и се кикотеше:

– А аз се страхувах, че няма да имаме никаква работа, щом адмиралът се премести тук, освен онези ужасно отегчителни генералщабни вечери.

Най-после настъпи часът. Голям кръг от оцветен булгур беше разположен на пода в Червения салон, заобиколен от звезда с няколко лъча, по един за всеки родител или главен свидетел: в този случай четири. Според бараярския обичай двойката венчаваше сама себе си, изричайки брачния си обет в кръга – не бе необходим нито свещеник, нито магистрат. На практика извън кръга стоеше човек, наречен съвсем подходящо „Четеца“, който четеше текста, за да могат да го повторят плахите младоженци. Според Корделия всичко беше съвсем практично, а и прелестно.

С цъфтяща усмивка Арал я разположи в определения за нея лъч на

---

4. Поредната грешка на преводача: би трябвало да е „...и съседната бална зала с прекрасния инкрустиран под, който...“. Бел.Mandor

звездата, сякаш нареждаше букет, и зае собственото си място. Лейди Ворпатрил бе настояла Корделия да облече нова рокля – беше дълга и синьо-бяла, с червени растителни мотиви, съвсем в тон с ултраофициалната червено-синя парадна униформа на Арал. Гордият и нервен баща на Дру също носеше червено-синя униформа и беше заел своето място. Странно бе да мисли за военните, които Корделия обикновено свързваше с тоталитарни импулси, като за острие на егалитаризма на Бараяр. Сетаганданският подарък – така го наричаше Арал; тяхната инвазия бе предизвикала издигането на таланта независимо от произхода и вълните на тази промяна все още се носеха сред бараярското общество.

Сержант Друشناкови беше по-нисък и по-слаб, отколкото беше очаквала Корделия. Майчините гени на Дру, по-доброто хранене или и двете заедно бяха направили всичките му деца по-високи от него. И тримата братя, от капитан до капрал, бяха освободени от военните си задължения, за да присъстват, и сега стояха в големия външен кръг на останалите свидетели, наред с развълнуваната по-малка сестра на Ку. Майката на Ку беше застанала в последния лъч на звездата, плачеше и се усмихваше, облечена в синя рокля с толкова подходящ десен, че според Корделия Алис Ворпатрил сигурно се беше добрала по някакъв начин и до нея.

Първо влезе Куделка с маршова походка, подпирайки се на сабята си в новата ѝ ножница и на сержант Ботари. Сержант Ботари бе облечен в най-блестящия вариант на кафяво-сребристата ливрея на Пьотър и шептеше полезни, ужасно внушителни съвети, като: „Ако усетиш, че наистина ти се гади, лейтенант, наведи си главата“. Дори от самата мисъл за това лицето на Ку стана зеленикаво и необикновено контрастиращо с червено-синята му униформа, което лейди Ворпатрил несъмнено не би одобрила.

Всички глави се обърнаха. „О, Господи!“ Алис Ворпатрил бе абсолютно права за роклята на Дру. Тя се носеше зашеметяващо грациозна като плаващ кораб, едно високо, изчистено съвършенство на форма и функция, коприна с цвят на слонова кост, златиста коса, сини очи, бели, сини и червени цветя, тъй че когато пристъпи до Ку, всички внезапно разбраха колко висок е самият той. Алис Ворпатрил, в сребристоривата си рокля, пусна Дру пред кръга с жест на ловуваща богиня, която пуска своя бял сокол, за да литне и да се настани на протегнатата ръка на Ку.

Ку и Дру казаха клетвите си без да заекват или губят съзнание и успяха да прикрият взаимното си притеснение при публичното

произнасяне на омразните им първи имена – Климент и Людмила.

(– Братята ми ме наричаха Люд – беше доверила Дру на Корделия по време на репетицията предишния ден. – Римува се с луд. И с бут.

– За мен винаги ще си останеш Дру – обеща Ку.)

Като старши свидетел, Арал развали булгурения кръг, помитайки го с единия си ботуш, и ги пусна да излязат. Музиката, танците, яденето и пиенето започнаха.

Бюфетът беше невероятен, музиката – жива, а пиенето... традиционно. След първата официална чаша чудесно вино, което бе пратил Пьотър, Корделия се понесе към Ку и му прошепна няколко думи за бетанските изследвания за вредното влияние на етанола върху сексуалните функции, след което той премина на вода.

– Жестока жена – прошепна смеейки се в ухото ѝ Арал.

– Не, към Дру не съм – измърмори му тя в отговор. Беше официално представена на братята, а сега вече и шуреи; те я гледаха с благоговейно уважение, което я накара да скърца със зъби. Макар че се отпусна малко, когато таткото махна с ръка на един от братята да млъкне, за да могат да чуят някакъв коментар на булката по въпроса за ръчните оръжия.

– Тихо, Джос – каза на сина си сержант Друشناкови. – Ти никога не си държал невроразрушител по време на битка. – Дру премига, а после се усмихна и очите ѝ блеснаха.

Корделия използва момента да говори и с Ботари, когото виждаше съвсем рядко, откакто Арал бе отделил домакинството си от това на Пьотър.

– Как е Елена? Как се чувства у дома? Възстанови ли се вече госпожа Хайсопи?

– Добре са, миледи – кимна Ботари, почти усмихнат. – Посетих ги преди пет дни, когато граф Пьотър отиде да провери конете си. Елена, хм, пълзи. Малко да се зазяпаш и... – Той се намръщи. – Надявам се, че Карла Хайсопи внимава.

– Тя опази Елена по време на Вордариановата война, така че ще се справи и с пълзенето. Смела жена. Би трябвало да я наградят с медал.

Ботари сбърчи вежди.

– Не мисля, че това би имало някакво значение за нея.

– Мм. Надявам се, разбира, че може да разчита на мен за всичко, от което се нуждае. По всяко време.

– Да, миледи. Но засега се оправяме. – В думите му прозвуча нотка на гордост. – Сега в езерното имение е много спокойно. Чисто.

Подходящо място за едно бебе. – „Не като местата, където израснах аз“ – почти го чу да прибавя Корделия. – Искам всичко да бъде подходящо за нея. Дори и баща ѝ.

– А как сте вие?

– Новото лекарство е по-добро. Във всеки случай вече не усещам главата си пълна с мъгла. И мога да спя нощем. А какво става вътре – не знам.

Това бе от работата, очевидно. Изглеждаше отпуснат и спокоен, почти освободен от старата си зловеща напрегнатост. И все пак от цялата зала именно той погледна бюфета и попита:

– Той не трябва ли вече да спи?

Грегор, по пижама, пълзеше покрай отрупаната с храна маса, опитвайки се да изглежда невидим, и откъсна няколко бонбона, преди да го забележат и върнат в леглото. Корделия стигна до него първа, преди да го стъпче някой непредпазлив гост или да го заловят силите за сигурност в лицето на останалата без дъх прислужница и ужасения телохранител, които трябваше да заместват Дру. Следваше ги пребледнелият Саймън Илян – за щастие сърцето му бе издържало, Грегор бе липсвал само минутка. Момчето побягна от запъхтените възрастни и се сви в полите ѝ.

Дру, забелязала Илян да докосва комуникатора си, пребледня и отиде при него, тласкана от силата на навика.

– Какво става?

– Как се е измъкнал? – изръмжа Илян към пазачите на Грегор, които заекваха нещо неразбираемо като „обаче той спеше и аз не помествах очи от него“...

– Той не се е измъкнал – вметна язвително Корделия. – Това е неговият дом. Поне трябва да може да се разхожда в него, в противен случай защо са всичките тези проклетни безполезни стражи покрай стените?

– Друшни, не може ли да остана на тържеството ти? – попита жално Грегор, оглеждайки се отчаяно наоколо за някой, който да може да нареди на Илян.

Дру погледна Илян, който очевидно не одобряваше. Корделия, без да се колебае, сложи край на безизходицата:

– Да, може.

И така, под надзора на Корделия, императорът танцува с булката, изяде три сметанови сладкиша и бе отнесен в леглото доволен. Петнайсет минути – това беше всичко, което искаше, горкото дете.

Забавата продължи в приповдигнато настроение.

– Един танц, миледи? – попита с надежда Арал.

Да посмее ли да опита? Свиреха сдържаните ритми на огледалния танц и не можеше да сбърка стъпките. Тя кимна, Арал пресуши чашата си и я изведе на лъскавата мозайка. Стъпка, приплъзване, жест: съсредоточена, тя направи любопитно и неочаквано откритие. Всеки от партньорите можеше да води и ако танцьорите внимаваха, зрителите не биха могли да открият разликата. Тя опита няколко наклона и приплъзвания самостоятелно и Арал я следваше гладко. Те се редуваха да водят, сякаш си подаваха топка и играта ставаше все по-поглъщаща, докато музиката и дъхът им секнаха.

* * *

Един ден, когато последните снегове се топяха по улиците на Ворбар Султана, капитан Вааген се обади на Корделия от Имперската военна болница.

– Време е, миледи. Направих всичко, което можех *in vivo*. Плацентата е вече на десет месеца и явно старее. Машината не може повече да компенсира това.

– Тогава кога?

– Утре е най-добре.

Тази нощ тя почти не спа. На следващото утро всички се струпаха в Имперската военна болница – Арал, Корделия, граф Пьотър, следван от Ботари. Корделия изобщо не бе сигурна, че иска Пьотър да присъства, но докато старецът не ги облекчеше със смъртта си, тя бе свързана с него. Може би още един призив към здравия разум, още едно излагане на фактите, още един опит щяха да свършат работа. Тяхната непреодоляна вражда тежеше на Арал – така че нека вината за това да падне върху Пьотър, а не върху нея. „Внимавай, старче. Ти нямаш друго бъдеще освен чрез мен. Моят син ще запали жертвената тиклада.“ Но все пак тя се радваше да види отново Ботари.

Новата лаборатория на Вааген заемаше цял етаж в най-модерната сграда в комплекса. Корделия го бе накарала да се премести от старата лаборатория поради спомените му – при едно от редовните си посещения след завръщането им във Ворбар Султана тя го бе намерила почти парализиран, неспособен да работи. Беше й казал, че всеки път, когато влиза в помещението, в паметта му изниква ужасната и безсмислена смърт на доктор Хенри. Не можеше да стъпи на онова място на пода, където бе паднало тялото на Хенри, а трябваше да го заобикаля. Дори и съвсем тихите шумове го караха да скача и да трепери.

– Аз съм човек на разума – беше й казал той дрезгаво. – Тези суеверни глупости не означават нищо за мен. – Затова Корделия му бе помогнала да изгори лично жертвоприношение за Хенри в един мангал на пода в лабораторията и го бе накарала да се премести под претекст, че го повишава.

Новата лаборатория бе светла, просторна и не бе обитавана от отъмстителни духове. Когато Вааген я въведе вътре, Корделия завари цяла тълпа чакащи хора: научни сътрудници, прикрепени към Вааген да проучват технологията на репликатора, любопитни цивилни акушери, включително доктор Ритер, бъдещият личен педиатър на Майлс и неговият консултиращ хирург. Смяна на стражата. „А родителите да се блъскат, за да влязат, така ли?“

Вааген се суетеше наоколо. Все още беше с превръзка на окото, но бе обещал на Корделия, че сега вече ще намери време за последната операция за възстановяване на зрението му. Един санитар издърпа маточния репликатор и Вааген гордо застана до него, сякаш се опитваше да направи драматична церемония от това, което Корделия познаваше като съвсем обикновено нещо. И наистина той превърна събитието в специализирана лекция за колегите си, спирайки се подробно на състава на хормоналните разтвори, докато ги инжектираше в съответните системи, описваше отделянето на плацентата в репликатора, приликите и разликите между репликаторното и телесното раждане. „Алис Ворпатрил трябваше да е тук“ – помисли си Корделия.

Вааген вдигна поглед и срещна нейния, спря стеснително и се усмихна.

– Лейди Воркосиган. – Той посочи с ръка заключалките на репликатора. – Бихте ли ми оказали честта?

Тя приближи, поколеба се и се огледа за Арал. Той беше там, зад другите, тържествен и внимателен.

– Арал?

Той пристъпи напред.

– Сигурна ли си?

– Ако можеш да отвориш хладилна чанта за пикник, можеш да отвориш и това. – Двата хванаха по една заключалка, вдигнаха ги едновременно, разхерметизирайки стерилното запечатване, и отместиха капака. Доктор Ритер започна с виброскалпел, режейки през дебелия окоп от хранителни тръбички с толкова деликатно движение, че сребрилата амниотична торбичка отдолу изобщо не бе засегната, после разяза и последните остатъци от биологичната опаковка на Майлс,

почиствайки устата и носа му от течности преди първото му изненадано вдишване. Ръката на Арал прегърна Корделия толкова силно, че я заболя. От устните му се откъсна приглушен смях, не по-силен от въздишка. Той преглътна и премига, зачервен от радост и болка, а после отново се овладя.

„Честит рожден ден – помисли си Корделия. – Цветът му е добър...“

За съжаление това бе горе-долу всичко, което беше добро. Контрастът с бебето Иван бе поразителен. Въпреки допълнителните седмици в репликатора, десет месеца срещу деветте и половина на Иван, Майлс бе едва наполовината от размера на Иван след раждането му, и много по-слаб и сбръчкан. Гърбът му беше забележимо деформиран, а краката му бяха изкривени. Но определено беше от мъжки пол, в това нямаше съмнение. Първото му изплакване бе тъничко, слабо, по нищо не приличаше на гневния, гладен рев на Иван. Зад себе си тя чу разочарованото съскане на Пьотър.

– Достатъчно ли е бил хранен? – попита тя Вааген. Едва прикриваше обвинението в гласа си. Вааген сви безпомощно рамене.

– Беше му давано всичко, което можеше да поеме.

Педиатърът и неговият колега подложиха Майлс под загриваща лампа и започнаха прегледа си. Корделия и Арал стояха от двете им страни.

– Това изкривяване ще се изправи от само себе си, миледи – посочи педиатърът. – Но долната част на гърба трябва да се коригира хирургически, колкото е възможно по-рано. Ти беше прав, Вааген, лечението за оптимизиране на развитието на черепа е въздействало отрицателно на вдлъбнатината на бедрото. Затова краката са извити в това странно положение, милорд. Ще бъде необходима хирургическа операция за отпускането на тези кости и за изправянето им преди детето да започне да пълзи или да ходи. Не препоръчвам това да стане през първата му година, освен операцията на гръбначния стълб. Нека първо да се подсили и наддаде на тегло... – Проверявайки ръцете на бебето, хирургът внезапно изруга и грабна диагностичния апарат. Майлс измяука. Арал стисна ръката ѝ. Сърцето на Корделия се сви.

– По дяволите! – възкликна хирургът. – Раменната му кост току-що се счупи. Прав си, Вааген, костите му са ненормално крехки.

– Поне има кости – въздъхна Вааген. – В един момент почти нямаше.

– Бъди внимателен – каза хирургът. – Особено с главата и гърба.

Ако и останалото е толкова зле, колкото дългите кости, ще трябва да започнем с някакво подсилване... – Пьотър шумно тръгна към вратата. Арал вдигна поглед, намръщи се и извинявайки се, го последва. Корделия се разкъсваше, но след като вече се бе уверила, че наместването на костите е започнало и предпазливостта на лекарите ще предпази Майлс от нови увреждания, го остави в ловките им ръце и последва Арал.

Пьотър крачеше нагоре-надолу по коридора. Арал стоеше изпънат, неподвижен и спокоен. Ботари беше безмълвен свидетел на сцената.

Пьотър се обърна и я видя.

– Ти! Ти ме излъга. Значи това наричаш „огромни подобрения“? По дяволите!

– Подобренията наистина са огромни. Майлс несъмнено е много по-добре, отколкото беше. Никой не е обещавал съвършенство.

– Ти излъга. Вааген излъга.

– Не сме – отрече Корделия. – Опитвах се да ви представя точни обобщения на експериментите на Вааген през целия ден. Резултатите са приблизително такива, каквито би трябвало да очакваме според докладите му. Проверете си ушите.

– Знам какво се опитваш, но няма да стане. Току-що му казах – той посочи Арал, – че аз спирам дотук. Не искам да видя повече този мутант. Никога. Докато е жив, ако оживее, а на мен ми изглежда доста болнав, не го доближавайте до вратата ми. Господ ми е свидетел, жено, няма да оставя да ме направиш на глупак.

– Би било излишно – озъби му се Корделия.

Пьотър оголи зъби в безмълвно изръмжаване. После се обърна към Арал.

– А ти, ти мекотело такова, ако по-големият ти брат беше жив... – Пьотър затвори рязко уста, но бе прекалено късно.

Лицето на Арал посивя. Корделия го бе виждала такъв само два пъти. И двата пъти той едва не беше извършил убийство. Пьотър често се бе шегувал с прословутата ярост на Арал, но Корделия разбра, че Пьотър, макар да бе виждал сина си раздразнен, никога не бе присъствал на нещо подобно. Очевидно и графът разбираше това, макар и смътно: наведе глава и изсумтя нещо.

Арал стисна ръце зад гърба си. Корделия ги виждаше как треперят, побелели от болка. Той вдигна високо брадичка и заговори шепнешком:

– Ако брат ми бе жив, щеше да е съвършен. Ти си мислеше така, аз си мислех така, така си мислеше и император Юри. И оттогава трябваше да се задоволяваш с остатъците от онази кървава баня, със сина, чиято

смърт войниците на лудия Юри пренебрегнаха. Ние от рода Воркосиган можем да се задоволяваме с остатъци. – Гласът му стана още по-тих. – Но моят първороден син ще живее. Аз няма да го проваля.

Това ледено заявление бе като смъртоносен удар със сабя, толкова силен, колкото би могъл да изпълни само Ботари с оръжието на Куделка. И много точно насочен. Пьотър не можеше да възрази нищо. Той се задъхваше, невярващ и изпълнен с болка.

Лицето на Арал стана вгълбено.

– Няма да го проваля отново – поправи сам себе си тихо той. – Втори шанс няма да имате никога, сър. – Ръцете му се отпуснаха. С леко тръсване на глава той отпрати Пьотър и всичко, което Пьотър можеше да каже.

Блокиран на два пъти, видимо страдащ от погрешната си стъпка, Пьотър се оглеждаше, търсейки някой, върху когото да излее яростта си. Погледът му падна върху Ботари, който наблюдаваше с безизразно лице.

– И ти! Ти участваше във всичко отначало докрай. Синът ми ли те прати да шпионираш в дома ми? На кого си верен? На мен ли се подчиняваш, или на него?

Очите на Ботари блеснаха странно. Той извърна глава към Корделия.

– На нея.

Пьотър бе толкова изненадан, че му трябваша няколко секунди, за да възвърне речта си.

– Чудесно – излая накрая той. – Тя може да разполага с теб. Не искам да виждам повече грозното ти лице. Не се връщай в замъка Воркосиган. Естергази ще ти донесе нещата още довечера.

Той се обърна и се отдалечи. Величественото му оттегляне обаче се провали, когато погледна през рамо, преди да завие зад ъгъла.

Арал въздъхна много уморено.

– Смяташ ли, че този път той наистина искаше да каже това? – попита Корделия. – Всичките тези „никога повече“?

– Правителствените задължения ще ни наложат да общуваме. Той знае това. Нека си отиде у дома и да се вслуша за малко в тишината. После ще видим. – Той се усмихна мрачно. – Докато сме живи, не можем да се отделим.

Тя си помисли за детето, чиято кръв ги свързваше сега, нея с Арал, Арал с Пьотър и Пьотър със самата нея.

– Така изглежда. – После погледна извинително към Ботари. –

Съжалявам, сержант. Не мислех, че Пьотър би могъл да уволни положил клетва войник.

– Да, технически не може – поясни Арал. – Ботари току-що бе прехвърлен в друг клон на рода. При теб.

– Оо! – „Точно това, което съм искала винаги – мое наистина собствено чудовище. И какво трябва да правя, да го крия в килера?“ Тя потри нос, а после погледна ръката си. Ръката, която бе стискала ръката на Ботари върху ефеса на сабята. Така. И така: – Лорд Майлс ще има нужда от телохраниел, нали?

Арал наклони глава с любопитство.

– Наистина.

Изведнъж очите на Ботари се изпълниха с толкова силна надежда, че Корделия сдържа дъха си.

– Телохраниел – каза той – и подкрепа. Никой няма да може да му причини нищо, ако... Нека ви помогна, миледи.

Тези думи прозвучаха за Корделия като „обичам ви“.

– Би било... – „невъзможно, безумно, опасно, безотговорно...“ – удоволствие за мен, сержант.

Лицето му запламтя като факел.

– Мога ли да започна веднага?

– Защо не?

– Тогаваше ви почакам – кимна той към лабораторията на Вааген и влезе през вратата. Корделия можеше да си го представи: облегнат на стената и внимателно наблюдаващ – надяваше се, че това зловещо присъствие няма да направи лекарите толкова нервни, че да изпуснат чупливия си товар.

Арал въздъхна и я взе в прегръдките си.

– Имате ли вие, бетанците, детски приказки за кръщелните дарове на вълшебниците?

– И добрата, и лошата фея като че ли са безсилни в нашия случай, нали? – Тя се притисна към грапавата материя на униформата му. – Не зная дали Пьотър е възприемал Ботари като благодат или проклетие. Но се обзалагам, че наистина ще държи враговете настрана. Които и да се окажат те. Странни подаръци направихме за рождения ден на момчето си.

Те се върнаха в лабораторията и изслушаха внимателно останалата част от лекцията на лекарите за специфичните нужди и уязвимите места на Майлс, и за разписанието на първоначалното му лечение, а после го повиха топло за пътуването му до дома. Беше толкова мъничък, просто

парче плът, по-лекичко от коте, откри Корделия, когато най-после го взе на ръце и го притисна към себе си за пръв път, откакто го бяха откъснали от нейното тяло. За миг изпадна в паника. „Върнете го обратно в репликатора за около единайсет години, не мога да се справя с това...“ Децата може и да бяха, а може и да не бяха благодат, но да ги създадеш, а после да ги провалиш, бе със сигурност проклятие. Даже Пьотър знаеше това. Арал отвори вратата пред тях.

„Добре дошъл на Бараяр, сине. Заповядай в този свят на богатство и бедност, на странна промяна и дълбока история. Роди се веднъж, сега се раждаш повторно. Заповядай и името си. Майлс означава «войник» но не допускай силата на внушението да те погълне. Заповядай една изкривена фигура в това общество, което ненавижда и се страхува от мутациите – защото са били неговото най-силно страдание. Заповядай титла, богатство, власт и цялата омраза и завист, които ще ти донесат. Заповядай това тяло – разкъсано на части и после отново събрано. Наследя безброй приятели и врагове, които не си си създал сам. Заповядай един дядо от ада. Понеси болката, открий радостта и намери свой собствен смисъл, защото Вселената със сигурност няма да ти го поднесе. Ще бъдеш винаги жива мишена. Бъди. Но жива. Жива. Жива!“

ЕПИЛОГ

ЕЗЕРНОТО ИМЕНИЕ ВОРКОСИГАН. ПЕТ ГОДИНИ ПО- КЪСНО

– По дяволите, Вааген! – задъхано възкликна Корделия. – Изобщо не си ми казал, че малкият мошеник ще бъде свръхактивен.

Тя се втурна надолу по стълбището, изтича през кухнята и излезе на терасата в края на заплетената като лабиринт каменна къща. Погледът ѝ се плъзна по моравата, сетне по дърветата и накрая се спря на дългото езеро, което блестеше под лятното слънце. Никакво движение.

Облечен в стари униформени панталони и избеляла шампована риза, Арал се появи до къщата, видя я и разпери безпомощно ръце.

– Няма го тук.

– Не е и вътре. Долу или горе, как мислиш? Къде е малката Елена? Обзалагам се, че са заедно. Забраших му да слиза до езерото без някой възрастен, но не зная...

– Със сигурност не е при езерото – каза Арал. – Плуваха цяла сутрин. Изморих се само като ги гледах. За петнайсет минути – засякох времето – той се изкатери и скочи от дока деветнайсет пъти. Умножи това по три часа.

– Тогава е горе – реши Корделия. Те се обърнаха и се затътриха заедно нагоре по хълма по чакълената пътека, от двете страни на която имаше местни, внесени от Земята и екзотични храсти и цветя. – И като си помисля – изхриптя Корделия, – че се молах да настъпи денят, в който ще проходи!

– Сега цялото насъбрано в него за пет години движение се освобождава наведнъж – отвърна Арал. – В известен смисъл това е доказателство, че не се е натрупало разочарование, което да се превърне в отчаяние. Известно време се опасявах, че може да стане и така.

– Да. Забелязал ли си, че след последната операция безкрайното му бърборене секна? Отначало се радвах, но не мислиш ли, че би могъл да онемее? Дори не знаех, че онази хладилна камера може да се разглобява. Няма инженер. Господи!

– Според мен, хм, говорните и техническите наклонности постепенно ще се уравнишат. Ако оцелее.

– Ние възрастните, сме толкова много, а той е един. Трябва да

можем да го опазим. Но защо ли имам чувството, че ни превъзхожда числено и ни е обкръжил?

Тя се изкачи на хълма. В плитката долина се виждаха конюшните на Пьотър – половин дузина боядисани в червено дъсчени и каменни сгради, оградени ливади и пасища, засадени, за да засенчат зелените поляни на Земята. Виждаха се коне, но не и деца. Ботари обаче ги бе изпреварил – точно излизаше от една от сградите и влизаше в друга. Ревът му се донесе до тях, приглушен от голямото разстояние: „Лорд Майлс?“

– О, Боже, надявам се, че не е обезпокоил конете на Пьотър – каза Корделия. – Мислиш ли, че опитът за помирение този път ще успее? Само защото Майлс най-после ходи?

– Беше вежлив по време на вечерята снощи – отвърна с надежда Арал.

– Аз бях вежлива по време на вечерята снощи – сви рамене Корделия. – Той едва не ме обвини, че с глад съм направила от сина ти джудже. Какво да направя, когато детето предпочита да си играе с храната, вместо да я яде? Просто не знам как би му подействало едно увеличаване на хормоните на растежа. Вааген е много несигурен по отношение на ефекта им върху чупливостта на костите.

Арал се усмихна криво.

– Според мен диалогът с маршируващите грахови зърна, които обкръжават рулото и му нареждат да се предаде, беше наистина остроумен. Човек почти може да си ги представи като малки войничета в имперски зелени униформи.

– Да, а ти изобщо не ми помогна. Само се смееше, вместо да го накараш да яде като истински татко.

– Не съм се смял.

– Очите ти се смееха. И той също разбра. Върти те на пръста си.

Приблжиха до сградите, въздухът се изпълни с топлата миризма на коне и на неизбежните им изпражнения. Ботари се появи отново, забеляза ги и им махна извинително.

– Току-що видях Елена. Казах ѝ да слизат от онзи таван. Тя отговори, че лорд Майлс не бил там, а някъде наоколо. Съжалявам, миледи, когато ми каза, че иска да погледа животните, не разбрах, че е възнамерявал да го направи веднага. Сигурен съм, че ще го открия само след миг.

– Надявам се, че Пьотър ще ни предложи разходка – въздъхна Корделия.

– А аз си мислех, че не обичаш конете – каза Арал.

– Мразя ги. Но си мислех, че така бих могла да поговоря със стареца като с човек, вместо като с цвете в саксия. А и Майлс бе толкова възбуден от тези глупави животни. Но не обичам да се мотая тук. Това място е толкова... прилича на Пьотър. – „Архаично, опасно и човек трябва много да внимава.“

Говореха за вълка, а той... Откъм стария каменен навес се появи самият Пьотър.

– А, тук ли сте? – каза той небрежно, но се присъедини към тях достатъчно общително. – Да не сте дошли да видите новата кобилка?

Тонът му беше толкова безизразен, че Корделия не знаеше дали очаква от нея положителен, или отрицателен отговор. Но се възползва от възможността.

– Сигурна съм, че Майлс би искал.

– Така ли?

Тя се обърна към Ботари.

– Защо не отидете да го...

Но Ботари гледаше покрай нея, устните му бяха изкривени от страх. Тя се обърна.

Един от огромните коне на Пьотър, без юзда, седло, оглавник или каквото и да било друго за хващане, изскочи от конюшната. В гривата му се бе вкопчило като бодил едно дребничко, тъмнокосо момченце. Чертите на Майлс бяха изострени едновременно от екзалтация и страх. Корделия едва не припадна.

– Вносният ми жребец! – изджавка ужасено Пьотър.

Чисто рефлекторно Ботари извади зашеметителя си от кобура. После замръзна парализиран от неувереност по какво и накъде да стреля. Ако конят паднеше и затиснеше малкия си ездач...

– Гледай, сержант! – извика с тънкото си енергично гласче Майлс. – Сега съм по-висок от теб.

Ботари се затича към него. Уплашен, конят се обърна и препусна в галоп.

– ...мога да тичам по-бързо! – донесоха се накъсано думите поради неравния бяг на коня. Животното се скри от погледа им зад конюшната.

Четиримата възрастни се втурнаха след него. Корделия не чу друг вик, но когато завиха зад ъгъла, Майлс лежеше на земята, а конят бе спрял по-нататък и пасеше. Щом ги забеляза, той изпръхтя враждебно, вдигна глава, затанцува от крак на крак, а после продължи да пасе.

Корделия коленичи до Майлс, който бе вече седнал и й кимаше да се маха. Беше блед и стискаше лявата си ръка с дясната с познатия израз

на болка.

– Видя ли, сержант? – задъхано каза той. – Мога да яздя, мога.

Пьотър, насочил се към коня, спря и погледна надолу.

– Не съм искал да кажа, че не можете – отвърна уморено сержантът. – Исках да кажа, че нямате разрешение.

– Аа...

– Счупи ли я? – кимна Ботари към ръката му.

– Аха – въздъхна момчето. В очите му имаше сълзи, но то стискаше зъби, за да не позволи на гласа си да трепери.

Сержантът замърмори, нави ръкава на Майлс и опипа ръката му. Майлс изстена съвсем тихо. Ботари намести нещо, после извади от джоба си пластмасова шина и я нагласи около ръката и китката.

– Това ще я предпазва, докато я видят лекарите.

– Не е ли по-добре... да приберете този ужасен кон? – попита Корделия Пьотър.

– Не е ужасен – настоя Майлс, скачайки на крака. – А е най-прекрасният.

– Така ли мислиш, а? – каза грубо Пьотър. – Защо реши така? Кафявият цвят ли ти харесва?

– Защото се движи най-подскокливо – обясни сериозно Майлс и подскочи, за да го имитира. Това доста впечатли Пьотър.

– Така е – каза слисано той. – Това е най-новият ми проект за дресировка... Ти харесваш ли конете?

– Чудесни са! Прекрасни са! – завъртя се Майлс.

– Так и не можах да накарам баща ти да се заинтересува от тях – свирено погледна към Арал старият граф.

„И слава Богу“ – помисли си Корделия.

– На кон мога да вървя толкова бързо, колкото и всички останали, обзалагам се – каза Майлс.

– Съмнявам се – отвърна хладно Пьотър, – ако това преди малко бе пример за ездата ти. Ако ще яздиш, трябва да яздиш правилно.

– Научете ме – каза веднага Майлс. Пьотър рязко вдигна вежди, после погледна към Корделия и се усмихна кисело.

– Ако майка ти разреши. – Той се полюля на пети с някаква самодоволна сигурност, познавайки дълбоката антипатия на Корделия към животните.

Корделия прехапа език в нещо като „Само през трупа ми“ и започна да мисли бързо. Съсредоточените очи на Арал й сигнализираха нещо, но тя не можа да разбере какво. Дали това не бе новият начин на Пьотър да

убие Майлс? Да го отведе надалеч и да го смаже, стъпче... да го умори? Помисли си дори, че... Риск или сигурност? През няколко месеца, откакто Майлс най-после можеше да извършва всички движения, тя бе изпаднала в паническо изтощение, опитвайки се да го предпази от физически наранявания, а той бе прекарал същото време в почти обезумели опити да избяга от нейния надзор. Ако тази битка продължеше още, някой от тях двамата щеше да полудее.

Щом не можеше да го държи в безопасност, навярно бе най-добре да го научи да живее опасно. Вече почти не можеше да го сдържа. Големите му сиви очи излъчваха отчаяна молба към нея: „Позволи ми, позволи ми, позволи ми...“ В тях имаше достатъчно енергия, за да прегорят и стомана. „Бих се борила със света за теб, но да бъда проклетата, ако мога да измисля как да те предпазя от самия теб. Опитай се сам, детето ми.“

– Да – каза тя. – Ако сержантът те придружава.

Ботари я погледна с ужасен укор. Арал потри брадичката си със светнали очи. Пьотър очевидно съжаляваше за предложението си.

– Добре – каза Майлс. – Може ли да имам свой собствен кон? Може ли да имам този?

– Не, не този – отвърна възмутено Пьотър. После прибави: – Навярно пони.

– Кон – каза Майлс, гледайки го право в лицето.

Корделия разпозна НФП – Настоячивата форма на преговори – безусловен рефлекс, доколкото можеше да каже тя, който не допускаше ни най-малка отстъпка. Детето би трябвало да бъде използвано, за да изковава договорите със сетаганданците. Тя се зачуди с колко извоювани коня ще завърши накрая този спор.

– Пони – вметна тя, давайки на Пьотър подкрепата, от която той първа щеше да се нуждае, и то много. Добре че не знаеше. – Послушно пони. Послушно малко пони.

Пьотър сви устни и я погледна предизвикателно.

– Навярно ще стигнеш и до кон – каза той на Майлс. – Заслужи го, като се учиш добре.

– Може ли да започнем сега?

– Първо трябва да оправят ръката ти – каза твърдо Корделия.

– Но не трябва да чакам, докато заздравее, нали?

– Това ще те научи да не тичаш насам-натам и да не чупиш разни неща.

Пьотър погледна Корделия през полузатворените си клепачи.

– Всъщност правилното обучение започва на плаца. Не ти се разрешава да използваш ръцете си, докато не усъвършенстваш стойката.

– Така ли? – попита Майлс, поглъщайки благоговейно думите му. – И какво още?...

Когато Корделия тръгна да намери личния лекар, придружаващ пътуващия цирк, уф, антураж на Арал, Пьотър вече бе хванал коня си – твърде ефектно, макар че Корделия се чудеше дали захарта в джобовете му не е помогнала – и обясняваше на Майлс как да сложи правилно оглавника, от коя страна на животното да застане и накъде да гледа, докато го води. Достигащо едва до кръста на стареца, момчето попиваше като гъба, извърнало нагоре страстно съсредоточеното си лице.

– Искаш ли да се обзаложим кой кого ще води при конете в края на седмицата? – промърмори в ухото ѝ Арал.

– Няма спор. Трябва да кажа, че месеците, които Майлс прекара обездвижен в онази ужасна гръбначна скоба, го научиха как да очарова. А това е най-ефикасният дълготраен начин да установиш контрол над хората около теб и съответно да наложиш волята си. Радвам се, че не реши да усъвършенства хленченето като стратегия. Той е най-волевото малко чудовище, което съм срещала, но го прави така, че да не го забелязваш.

– Струва ми се, че графът няма никакъв шанс – съгласи се Арал.

Тя се усмихна, представяйки си картинката, а после го погледна по-сериозно.

– Когато баща ми веднъж се върна от Бетанския астрономически проект, направихме модел на безмоторен самолет. За да можеше да лети, имаше две изисквания. Първо трябваше да му дадем начална скорост. А после да го пуснем. – Тя въздъхна. – Най-трудното бе да се науча точно кога да го пусна.

Пьотър с коня си, Ботари и Майлс тъкмо влизаха в една от конюшните. Ако се съдеше по жестикулирането му Майлс засипваше дядо си с въпроси.

Арал я хвана за ръка и се обърна, за да тръгнат нагоре по хълма.

– Вярвам, че той ще полети нависоко, мили капитане.

КРАЙ

© 1991 Лоис Макмастър Бюджолд
© 1995 Крум Бъчваров, превод от английски

Lois McMaster Bujold
Vargauag, 1991

Сканиране и разпознаване: Мандор, октомври 2000

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

БАРАЯР. 1995. Изд. Бард, София. Биб. Избрана световна фантастика, No.19.
Преводач: Крум БЪЧВАРОВ [Vargauag, by Lois McMaster BUJOLD]. Корица:
Megachrom – Петър ХРИСТОВ. Формат: 84/108/32. Печ. коли 19. Страници: 304.
ISBN: 1475. Цена: 110.00 лв.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1304>]